

ੴ

सुखमनी साहब

अध्यात्म की ओर एक सफर
डोगरी अनुवाद

अनुक्रमणिका

1.	सुखमनी साहब -----	1
2.	अरदास-नमाज -----	157
3.	रूह दा रस्ता -----	161
4.	सफर दे वास्ते दर्शन -----	163
5.	महिलाओं की भूमिका -----	165
6.	पगडी दा महत्व -----	168
7.	वनिम्रता कुंजी सार अपने सफर च -----	170

We are distributing Free Gutkas, Divine message of the Guru globally in all the major languages, To Continue this Monumental task, please donate at <https://sggsonline.com/donation>

This Sewa has been done by Sewadars & SikhBookClub.

This text is only a translation and only gives the essence of the Guru's Divine word. For a more complete understanding, please read the Gurumukhi Sri Guru Granth Sahib Ji. If any errors are noticed, please notify us immediately via email at walnut@gmail.com.

Publisher

© Sikhbookclub.com

Chino, Ca 91710

ਗਉੜੀ ਸੁਖਮਨੀ ਮਃ ੫ ॥
ਏ ਗੈਰੀ ਸੁਖਮਨੀ ਮਾਹ ੫ ॥

ਸਲੋਕੁ ॥
ਏ ਸਲੋਕੁ ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ਏ ਇਕ ਹੀ ਪਰਮਾਤਮਾ ਹੈ ਜੋ ਸਤਗੁਰੁ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਨਾਲ ਮਿਲ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਆਦਿ ਗੁਰਏ ਨਮਹ ॥
ਏ ਆਦਿ ਗੁਰੁ ਕੋ ਪ੍ਰਣਾਮ ਕਰਦਾ ਹਾਂ।

ਜੁਗਾਦਿ ਗੁਰਏ ਨਮਹ ॥
ਏ ਪ੍ਰਥਮ ਯੁਗੋਂ ਕੇ ਗੁਰੁ ਕੋ ਪ੍ਰਣਾਮ ਕਰਦਾ ਹਾਂ।

ਸਤਿਗੁਰਏ ਨਮਹ ॥
ਏ ਸਤਗੁਰੁ ਕੋ ਨਮਨ।

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਦੇਵਏ ਨਮਹ ॥੧॥
ਏ, ਏ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੁਦੇਵ ਜੀ ਕੋ ਸ਼ਤ ਸ਼ਤ ਨਮਨ। ੧॥

ਅਸਟਪਦੀ ॥
॥ ਆੱਕਟੋਪਸ

ਸਿਮਰਉ ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਸੁਖੁ ਪਾਵਉ ॥
ਏ ਪਰਮਾਤਮਾ ਕਾ ਨਾਮ ਜਪ ਕਰ ਤਨਕੇ ਨਾਮ ਜਪ ਕਰਕੇ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰੇਂ।

ਕਲਿ ਕਲੇਸ ਤਨ ਮਾਹਿ ਮਿਟਾਵਉ ॥
ਏ ਇਸ ਦੇਹ ਵਿਚ ਸਾਰੇ ਦੁਖ ਤੇ ਦੁਖਾਂ ਤੋਂ ਚੁਟਕਾਰਾ ਪਾਓ।

ਸਿਮਰਉ ਜਾਸੁ ਬਿਸੁੰਭਰ ਏਕੈ ॥
ਏ ਬਸ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਰਚਨੇ ਆਲੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਹੀ ਯਾਦ ਕਰੋ।

ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਅਗਨਤ ਅਨੇਕੈ ॥
ਏ ਅਨਗਿਨਤ ਲੋਕ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਕੌਣ ਨਾਮ ਜਪਦੇ ਹਨ।

ਬੇਦ ਪੁਰਾਨ ਸਿੰਮ੍ਰਿਤਿ ਸੁਧਾਖਰ ॥
ਏ ਪਵਿਤ੍ਰ ਅਖ਼ਰੇਂ ਕਨੈ ਵੇਦ, ਪੁਰਾਣ ਤੇ ਸ੍ਰੁਤਿ

ਕੀਨੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਇਕ ਆਖਰ ॥

ਏ ਏਹੁ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਨਾਂS ਦੇ ਇਕ ਅਖਰ ਕਠੈ ਰਚੇ ਦਾ ਏ।

ਕਿਨਕਾ ਏਕ ਜਿਸੁ ਜੀਅ ਬਸਾਵੈ ॥ਤਾ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਗਨੀ ਨ ਆਵੈ ॥

ਏ , ਏ ਜਿਸਦੇ ਨਾਂ ਦਾ ਨਾਂ ਰਾਮ ਦੇ ਦਿਲ ਵਿਚ ਥੋੜਾ ਵੀ ਵਸਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਦਸ਼ੀ ਜਾ ਸਕਦੀ।

ਕਾਂਖੀ ਏਕੈ ਦਰਸ ਤੁਹਾਰੇ ॥ਨਾਨਕ ਉਨ ਸੰਗਿ ਮੇਹਿ ਉਧਾਰੇ ॥੧॥

ਏ , ਏ , ਏ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤੇਰੇ ਦਰਸ਼ਨ ਚਾਹਨੇ ਵਾਲੀਂ ਦੀ ਸੰਗਤ ਵਿਚ ਰਖ ਕੇ ਨਾਨਕ ਵੀ ਬਚਾਓ।

ਸੁਖਮਨੀ ਸੁਖ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪ੍ਰਭ ਨਾਮੁ ॥

ਏ ਸੁਖਮਣਿ ਸੁਖ ਰਜ਼ ਜੈਸੀ ਪਰਮਾਤਮਾ ਕਾ ਅਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮ ਹੈ।

ਭਗਤ ਜਨਾ ਕੈ ਮਨਿ ਬਿਸੁਮ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਏ , ਏ ਜੋ ਭਕਤੀ ਕੇ ਮਨ ਮੇਂ ਬਸੇ। ਉਥੇ ਹੀ ਰਹੋ।

ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਗਰਭਿ ਨ ਬਸੈ ॥

ਏ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਕੋਈ ਜੀਵ ਗਰਭ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਆ ਜਾਂਦਾ।

ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਦੁਖੁ ਜਮੁ ਨਸੈ ॥

ਏ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਦੁਖ ਤੇ ਮੌਤ ਦਾ ਡਰ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ।

ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਕਾਲੁ ਪਰਹਰੈ ॥

ਏ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਮੌਤ ਵੀ ਚਲੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਦੁਸਮਨੁ ਟਰੈ ॥

ਏ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਯਾਦ ਕਰਕੇ ਦੁਸ਼ਮਨ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਪ੍ਰਭ ਸਿਮਰਤ ਕਛੁ ਬਿਘਨੁ ਨ ਲਾਰੈ ॥

ਏ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਕੋਈ ਬਾਧਾ ਨਹੀਂ।

ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਅਨਦਿਨੁ ਜਾਰੈ ॥

ਏ ਪਰਮਾਤਮਾ ਗੀ ਯਾਦ ਕਰਨੇ ਕਠੈ ਮਾਹਨੂ ਦਿਨ-ਰਾਤ ਜਾਗਦਾ ਰੌਹਦਾ ਏ।

ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਭਉ ਨ ਬਿਆਪੈ ॥

ਏ ਪਰਮਾਤਮਾ ਗੀ ਯਾਦ ਕਰਨੇ ਕਠੈ ਡਰ ਪਰ ਕੋਈ ਅਸਰ ਨੇੜੈ ਪੈਂਦਾ।

ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਦੁਖੁ ਨ ਸੰਤਾਪੈ ॥

ਏ ਪਰਮਾਤਮਾ ਗੀ ਯਾਦ ਕਰਨੇ ਕਠੈ ਦੁਖੇਂ ਤੇ ਦੁਖੇਂ ਤਪੜ ਕੋਈ ਅਸਰ ਨੇੜੈ ਪੈਂਦਾ।

ਪ੍ਰਭ ਕਾ ਸਿਮਰਨੁ ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ॥

ਏ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਸੰਤਾਂ ਦੀ ਸੰਗਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ।

ਸਰਬ ਨਿਧਾਨ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਰੰਗਿ ॥੨॥

ਏ , ਏ ਹੇ ਨਾਨਕ ਸਾਰੇ ਖਜਾਨੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਪ੍ਰੇਮ ਚ। ੨॥

ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਰਿਧਿ ਸਿਧਿ ਨਉ ਨਿਧਿ ॥

ਏ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਯਾਦ ਚ ਰਿਫ਼ਿ ਸਿਫ਼ਿ ਤੇ ਨੌ ਖਜਾਨੇ ਨ।

ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਗਿਆਨੁ ਧਿਆਨੁ ਤਤੁ ਬੁਧਿ ॥

ਏ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਹੀ ਮਨੁਕ੍ਖ ਜ਼ਾਨ, ਧਿਆਨ, ਦਿਵ्य ਵ੍ਰਿਣਿ ਤੇ ਬੁਫ਼ਿ ਦਾ ਸਾਰ ਹਾਸਿਲ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਜਪ ਤਪ ਪੂਜਾ ॥

ਏ ਜਪ ਤਪਸ੍ਯਾ ਤੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਯਾਦ ਚ ਪੂਜਾ ਏ।

ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਬਿਨਸੈ ਦੂਜਾ ॥

ਏ ਪਰਮਾਤਮਾ ਗੀ ਯਾਦ ਕਰਨੇ ਕੜੈ ਫ਼ੈਤ ਦਾ ਏਹਸਾਸ ਦੂਰ ਹੋਏਂ ਜੰਦਾ ਏ।

ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਤੀਰਥ ਇਸਨਾਨੀ ॥

ਏ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਤੀਰਥ ਕਰਨ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ।

ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਦਰਗਹ ਮਾਨੀ ॥

ਏ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਇਕ ਜੀਵ ਉਹਦੇ ਦਰਬਾਰ ਵਿਚ ਆਦਰ ਹਾਸਿਲ ਕਰਦਾ ਹੈ ।

ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਹੋਇ ਸੁ ਭਲਾ ॥

ਏ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਪ੍ਰਾਣੀ ਉਹਦੀ ਮਰਜੀ ਨੂ ਮੀਠੀ ਤੇ ਭਲਾਏਂ ਸਮਝਦਾ ਹੈ । , ਏ ਪਰਮਾਤਮਾ ਗੀ ਯਾਦ ਕਰਨੇ ਕੜੈ ਮਨੁਕ੍ਖੀ ਜਨਮ ਦੀ ਇਚਾ ਸਫਲ ਹੋਏਂ ਜੰਦੀ ਏ।

ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਸੁਫਲ ਫਲਾ ॥

ਪਰਮਾਤਮਾ ਗੀ ਯਾਦ ਕਰਨੇ ਕੜੈ ਜੀਵਨ ਦੇ ਪਰਮ ਲਕ੍ਯ ਗੀ ਹਾਸਲ ਕਰਨੇ ਚ ਸਫਲ ਹੋਂਦਾ ਏ।

ਸੇ ਸਿਮਰਹਿ ਜਿਨ ਆਪਿ ਸਿਮਰਾਏ ॥

ਏ ਸਿਫ਼ ਉਹ ਜੀਵ ਹੀ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂ ਓਹ ਆਪ ਹੀ ਯਾਦ ਦਿਲਾਂਦਾ ਹੈ।

ਨਾਨਕ ਤਾ ਕੈ ਲਾਗਉ ਪਾਏ ॥੩॥

ਏ , ਏ ਹੇ ਨਾਨਕ, ਧਿਆਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਮਹਾਪੁਰੁਖਾਂ ਦੇ ਚਰਣਾਂ ਨੂ ਚੁਠਦਾ ਹਾਂ। ੩॥

ਪ੍ਰਭ ਕਾ ਸਿਮਰਨੁ ਸਭ ਤੇ ਉਚਾ ॥

ਏ ਪਰਮਾਤਮਾ ਗੀ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਸਭਤੂੰ ਉਚਾ ਏ।

ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਉਧਰੇ ਮੂਚਾ ॥

ਏ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਸਮਰਨ ਕਰਕੇ ਕੜੀ ਜੀਵਾਂ ਦਾ ਉਢਾਰ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ।

ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਬੁਝੈ ॥

ਏ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਯਾਦ ਕਰਕੇ ਪਿਆਸ ਬੁਝਾ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ।

ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਸੁਝੈ ॥

ਏ ਪਰਮਾਤਮਾ ਗੀ ਯਾਦ ਕਰਨੇ ਕਤ੍ਰੈ ਸਭ ਕਿਸ਼ ਸਾਫ ਹੋਏ ਜੰਦਾ ਏ ।

ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਨਾਹੀ ਜਮ ਤ੍ਰਾਸਾ ॥

ਏ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਮੌਤ ਦਾ ਡਰ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ।

ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਪੂਰਨ ਆਸਾ ॥

ਏ ਕਾਮਨਾਏ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਪੂਰਿਆਂ ਹੋਂਦਿਆਂ ਨੇ ।

ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਮਨ ਕੀ ਮਲੁ ਜਾਇ ॥

ਏ ਪਰਮਾਤਮਾ ਗੀ ਯਾਦ ਕਰਨੇ ਕਤ੍ਰੈ ਮਨ ਚ ਗੰਦਗੀ ਦੂਰ ਹੋਏ ਜੰਦੀ ਏ ।

ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਨਾਮੁ ਰਿਦ ਮਾਹਿ ਸਮਾਇ ॥

ਏ ਤੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਨਾਮ ਦਾ ਅਮ੍ਰਿਤ ਦਿਲ ਵਿਚ ਲੀਨ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ।

ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਬਸਹਿ ਸਾਧ ਕੀ ਰਸਨਾ ॥

ਏ ਪ੍ਰਭੂ ਪ੍ਰਭੂ ਅਪਨੇ ਸੰਤ ਦੇ ਅਮ੍ਰਿਤ ਵਿਚ ਵਸਦਾ ਹੈ ।

ਨਾਨਕ ਜਨ ਕਾ ਦਾਸਨਿ ਦਸਨਾ ॥੪॥

ਏ , ਏ ਹੇ ਨਾਨਕ ਮੈਂ ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਲਾਮ ਦਾ ਗੁਲਾਮ ਹਾਂ। ੪ ॥

ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਸਿਮਰਹਿ ਸੇ ਧਨਵੰਤੇ ॥

ਏ ਸਿਰਫ਼ ਏਸੇ ਲੋਕ ਗੈ ਅਮੀਰ ਹੋਂਦੇ ਨ ਜੇਹੜੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਗੀ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਨ। , ਏ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਯਾਦ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹੀ ਇੱਜ਼ਤਦਾਰ ਹੋਂਦੇ ਨੇ ।

ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਸਿਮਰਹਿ ਸੇ ਪਤਿਵੰਤੇ ॥

ਪਿਆਰ ਤੇ ਵਫ਼ਾਦਾਰੀ ਨਾਲ ਅਲਲਾਹ ਦੀ ਯਾਦ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਇੱਜ਼ਤਦਾਰ ਹਨ ।

ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਸਿਮਰਹਿ ਸੇ ਜਨ ਪਰਵਾਨ ॥

ਏ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਯਾਦ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਦਰਬਾਰ ਵਿਚ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ।

ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਸਿਮਰਹਿ ਸੇ ਪੁਰਖ ਪ੍ਰਧਾਨ ॥

ਏ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਯਾਦ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਦੁਨਿਆ ਵਿਚ ਮਸ਼ਹੂਰ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ।

ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਸਿਮਰਹਿ ਸਿ ਬੇਮੁਹਤਾਜੇ ॥

ਏ ਪਰਮੇਸਰੇ ਗੀ ਯਾਦ ਕਰਨੇ ਆਲੇ ਮਨੁਖ ਕਿਸੇ ਤਪੁ ਪਰ ਨਿਰਮਰ ਨੇੜੈ ਹਨ।

ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਸਿਮਰਹਿ ਸਿ ਸਰਬ ਕੇ ਰਾਜੇ ॥

ਏ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਯਾਦ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਜੀਵ ਸਾਰੇ ਦੇ ਸਮਰਾਟ ਹਨ ।

ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਸਿਮਰਹਿ ਸੇ ਸੁਖਵਾਸੀ ॥

ਏ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਸਮਰਣ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਪ੍ਰਾਣੀ ਸੁਖ ਵਿਚ ਜੀਂਦੇ ਹਨ ।

ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਸਿਮਰਹਿ ਸਦਾ ਅਬਿਨਾਸੀ ॥

ਏ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਸਮਰਣ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਅਮਰ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ।

ਸਿਮਰਨ ਤੇ ਲਾਗੇ ਜਿਨ ਆਪਿ ਦਇਆਲਾ ॥

ਏ ਸਿਰਫ਼ ਤਨ ਲੋਕੋਂ ਗੀ ਗੈ ਜਿੰਦੇ ਤਪੁ ਪਰਮਾਤਮਾ ਮੇਹਰਬਾਨ ਏ, ਪਰਮਾਤਮਾ ਗੀ ਯਾਦ ਕਰੋ।

ਨਾਨਕ ਜਨ ਕੀ ਮੰਗੈ ਰਵਾਲਾ ॥੫॥

ਏ , ਏ ਹੇ ਨਾਨਕ ਮੈਂ ਸਿਰਫ਼ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਸੇਵਕਾਂ ਦੇ ਚਰਣਾਂ ਦੀ ਧੂੜ ਮੰਗਦਾ ਹਾਂ। ੫॥

ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਸਿਮਰਹਿ ਸੇ ਪਰਉਪਕਾਰੀ ॥

ਏ ਪਰਮਾਤਮਾ ਗੀ ਯਾਦ ਕਰਨੇ ਆਲੇ ਏਸੇ ਲੋਕ ਪਰੋਪਕਾਰੀ ਬਨੀ ਜੰਦੇ ਨ।

ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਸਿਮਰਹਿ ਤਿਨ ਸਦ ਬਲਿਹਾਰੀ ॥

ਏ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਯਾਦ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਲੋਕਾਂ ਵਾਸਤੇ ਮੈਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਬਲਿਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹਾਂ।

ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਸਿਮਰਹਿ ਸੇ ਮੁਖ ਸੁਹਾਵੇ ॥

ਏ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਯਾਦ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਦੇ ਚੇਹਰੇ ਬੜੇ ਸੁੰਦਰ ਹਨ ।

ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਸਿਮਰਹਿ ਤਿਨ ਸੂਖਿ ਬਿਹਾਵੈ ॥

ਏ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਯਾਦ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਪ੍ਰਾਣੀ ਆਪਣੀ ਜਿੰਦਗੀ ਸੁਖ ਨਾਲ ਜੀਂਦੇ ਹਨ । , ਏ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਸਮਰਣ ਕਰਨੇ ਆਲੇ ਅਪਣੇ ਮਨ ਗੀ ਜੀਤਦੇ ਨ।

ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਸਿਮਰਹਿ ਤਿਨ ਆਤਮੁ ਜੀਤਾ ॥

ਜੇਡੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਗੀ ਪ੍ਰਯਾਰ ਤੇ ਭਕਤਿ ਕਰੇ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਨ, ਤੰਦੇ ਮਨ ਗੀ ਜੀਤ ਦਿੱਤਾ ਜੰਦਾ ਏ।

ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਸਿਮਰਹਿ ਤਿਨ ਨਿਰਮਲ ਰੀਤਾ ॥

ਏ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਯਾਦ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਜੀਵਾਂ ਦਾ ਜੀਵਨ ਤੇ ਆਚਰਣ ਸੁਫ਼ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ।

ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਸਿਮਰਹਿ ਤਿਨ ਅਨਦ ਘਨੇਰੇ ॥

ਏ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਸਮਰਣ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਕੜੈ ਸੁਖ ਤੇ ਆਨੰਦ ਹਾਸਿਲ ਕਰਦੇ ਹਨ ।

ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਸਿਮਰਹਿ ਬਸਹਿ ਹਰਿ ਨੇਰੇ ॥

ਏ ਪਰਮਾਤਮਾ ਗੀ ਯਾਦ ਕਰਨੇ ਆਛੇ ਪ੍ਰਾਣੀ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਨੇੜੇ ਗੈ ਰੈਂਹਦੇ ਨ।

ਸੰਤ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਅਨਦਿਨੁ ਜਾਗਿ ॥

ਏ ਸੰਤੋਂ ਦੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਾਲ ਓਹ ਦਿਨ ਰਾਤ ਜਾਗਦਾ ਰੇਹੰਦਾ ਹੈ ।

ਨਾਨਕ ਸਿਮਰਨੁ ਪੂਰੈ ਭਾਗਿ ॥੬॥

ਏ , ਏ ਹੇ ਨਾਨਕ ਭਗਵਾਨ ਸਿਮਰਨ ਦਾ ਦਾਨ ਸਿਰਫ ਕਿਸਮਤ ਨਾਲ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ੬॥

ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਕਾਰਜ ਪੂਰੇ ॥

ਏ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਸਾਰੇ ਕਾਮ ਪੂਰਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਕਬਹੁ ਨ ਝੂਰੇ ॥

ਏ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਆਦਮੀ ਕਦੇ ਚਿੰਤਾ ਤੇ ਮੁਸੀਬਤੋਂ ਦਾ ਸ਼ਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੋਂਦਾ।

ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਹਰਿ ਗੁਨ ਬਾਨੀ ॥

ਏ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਨਾਮ ਜਪ ਕਰਕੇ ਮਨੁਖ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਸਤੁਤਿ ਕਰਦਾ ਹੈ ।

ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਸਹਜਿ ਸਮਾਨੀ ॥

ਏ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਇੰਸਾਨ ਸਹਜਤਾ ਨਾਲ ਪਰਮਾਤਮਾ ਵਿਚ ਲੀਨ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ।

ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਨਿਹਚਲ ਆਸਨੁ ॥

ਏ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਨਾਮ ਜਪ ਕਰਕੇ ਓਹ ਅਟਲ ਮੁਦ੍ਰਾ ਹਾਸਿਲ ਕਰਦਾ ਹੈ ।

ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਕਮਲ ਬਿਗਾਸਨੁ ॥

ਏ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਸਮਰਨ ਕਰਨ ਨਾਲ ਇੰਸਾਨ ਦਾ ਦਿਲ ਕਮਲ ਖੁਸ਼ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ।

ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਅਨਹਦ ਝੁਨਕਾਰ ॥

ਏ ਦਿਵਿਯ ਭਜਨ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਸਮਰਨ ਦੇ ਜਰਿਏ ਗੁੰਜਦੇ ਨ। , ਏ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਸੁਖ ਦਾ ਕੋਈ ਅੰਤ ਨਹੀਂ, ਨਾ ਹੀ ਅੰਤ।

ਸੁਖੁ ਪ੍ਰਭ ਸਿਮਰਨ ਕਾ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਰ ॥

ਪਰਮੇਸਰੇ ਦੀ ਯਾਦ ਕਰਨੇ ਕਨ੍ ਨੇ ਸ਼ਾਸ਼ਵਤ ਸ਼ਾਂਤਿ ਮਿਲਦੀ ਏ।

ਸਿਮਰਹਿ ਸੇ ਜਨ ਜਿਨ ਕਉ ਪ੍ਰਭ ਮਇਆ ॥

ਏ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਆਸ਼ਿਰਵਾਦ ਦੇ ਪ੍ਰਾਣੀ ਤਹਨਾਂ ਦੀ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਰੈਂਦੇ ਹਨ ।

ਨਾਨਕ ਤਿਨ ਜਨ ਸਰਨੀ ਪਇਆ ॥੭॥

ਏ , ਏ ਹੇ ਨਾਨਕ, ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਯਾਦ ਕਰਨੇ ਆਲੋਂ ਦੀ ਸ਼ਰਨ ਸਿਰਫ ਭਾਗਯਸ਼ਾਲੀ ਹੀ। ੭ ॥

ਹਰਿ ਸਿਮਰਨੁ ਕਰਿ ਭਗਤ ਪ੍ਰਗਟਾਏ ॥

ਏ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਸਮਰਣ ਕਰਕੇ ਭਕਤ ਜਗਤ ਮੇਂ ਲੋਕਪ੍ਰਿਯ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈਂ।

ਹਰਿ ਸਿਮਰਨਿ ਲਗਿ ਬੇਦ ਉਪਾਏ ॥

ਏ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਸਮਰਣ ਚ ਹਿਸ਼ਾ ਲੈਂਦੇ ਹੋਏ ਵੇਦ ਬਗੈਰਾ ਜਨੇਹ ਧਾਰਮਿਕ ਗ੍ਰੰਥ ਲਿਖੇ ਗੇਏ ਹੇ।

ਹਰਿ ਸਿਮਰਨਿ ਭਏ ਸਿਧ ਜਤੀ ਦਾਤੇ ॥

ਏ ਪਰਮੇਸਰੇ ਗੀ ਯਾਦ ਕਰਨੇ ਕਨ੍ ਨੇ ਗੈ ਮਨੁਖ ਸਿਧ ਬ੍ਰਹਮਚਾਰੀ ਤੇ ਦਾਤਾ ਬਨੀ ਜੰਦੇ ਨ।

ਹਰਿ ਸਿਮਰਨਿ ਨੀਚ ਚਹੁ ਕੁੰਟ ਜਾਤੇ ॥

ਏ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਨਾਮ ਜਪ ਕਰਕੇ ਨੀਚ ਆਦਮੀ ਹਰ ਦਿਸ਼ਾ ਵਿਚ ਮਸ਼ਹੂਰ ਹੋ ਗਏ।

ਹਰਿ ਸਿਮਰਨਿ ਧਾਰੀ ਸਭ ਧਰਨਾ ॥

ਏ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਯਾਦ ਨੇ ਪੂਰੀ ਧਰਤੀ ਗੀ ਟਿਕਾਯਾ ਏ।

ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਹਰਿ ਕਾਰਨ ਕਰਨਾ ॥

ਏ ਹੇ ਜਿਜ਼ਾਸੁ ਵਿਕਿਤ, ਜਗਤ ਰਚਯਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਕੋ ਸਦਾ ਯਾਦ ਰਖਨਾ।

ਹਰਿ ਸਿਮਰਨਿ ਕੀਓ ਸਗਲ ਅਕਾਰਾ ॥

ਏ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੇ ਅਪਨੀ ਯਾਦ ਦੇ ਵਾਸਤੇ ਬ੍ਰਹਮਾਂਡ ਬਨਾਯਾ ਹੈ।

ਹਰਿ ਸਿਮਰਨ ਮਹਿ ਆਪਿ ਨਿਰੰਕਾਰਾ ॥

ਏ ਨਿਰੰਕਰ ਖੁਦ ਉਸ ਜਗਹ ਪਰ ਮੌਜੂਦ ਹੈ ਜਿਥੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਯਾਦ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਜਿਸੁ ਆਪਿ ਬੁਝਾਇਆ ॥

ਏ ਓ ਨਾਨਕ, ਜਿਸਗੀ ਪਰਮਾਤਮਾ ਅਪਨੀ ਕ੍ਰਪਾ ਸੇ ਸਿਮਰਨ ਦੀ ਸਮਝ ਦੇ।

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਸਿਮਰਨੁ ਤਿਨਿ ॥੮॥੧॥

ਏ , ਏ , ਏ ਗੁਰੂ ਦੇ ਜਰਿਏ ਏਸੇ ਙੰਸਾਨ ਗੀ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਯਾਦ ਕਰਨੇ ਦਾ ਵਰਦਾਨ ਮਿਲਦਾ ਏ। ੮ ॥ ੧ ॥ , ਏ ਚੰਦ ॥

ਸਲੋਕੁ ॥

ਸ਼ਾਲੋਕ: ਏ.

ਦੀਨ ਦਰਦ ਦੁਖ ਭੰਜਨਾ ਘਟਿ ਘਟਿ ਨਾਥ ਅਨਾਥ ॥

ਏ ਗਰੀਬੇਂ ਦੇ ਧੀੜ-ਦੁਖ ਨਾਸ਼ ਕਰਨੇ ਆਛੇ ਪ੍ਰਭੂ ਹਰ ਸ਼ਰੀਰ ਚ ਸਰਵਵ੍ਯਾਪੀ ਪ੍ਰਭੂ। ਓਹ ਅਨਾਥੋਂ ਕੇ ਸਵਾਮੀ

ਸਰਣਿ ਤੁਮਾਰੀ ਆਇਓ ਨਾਨਕ ਕੇ ਪ੍ਰਭ ਸਾਥ ॥੧॥

ਏ , ਏ ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਸ਼ਰਣ ਆਯਾ ਹਾਂ, ਮੇਰੇ ਰਬ ਨਾਨਕ ਦੇ ਨਾਲ ਹੋ। ੧ ॥

ਅਸਟਪਦੀ ॥

॥ ਔਕਟੋਪਸ

ਜਹ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਸੁਤ ਮੀਤ ਨ ਭਾਈ ॥

ਏ ਜਿਠੇਂ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ, ਪੁੱਤਰ, ਦੋਸਤ ਤੇ ਖ਼ਾ ਕੋਈ ਮਦਦਗਾਰ ਨੇੜੇ ਹੋਂਦੇ

ਮਨ ਉਹਾ ਨਾਮੁ ਤੇਰੈ ਸੰਗਿ ਸਹਾਈ ॥

ਏ ਤਥੇ ਏ ਮੇਰੇ ਮਨ, ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਨਾਮ ਤੇਰੀ ਮਦਦ ਕਰਗ।

ਜਹ ਮਹਾ ਭਇਆਨ ਦੂਤ ਜਮ ਦਲੈ ॥

ਏ ਜਹਾੱ ਖ਼ਯਾਨਕ ਧਮਕੂਤ ਤੁਝੇ ਕੁਚਲ ਦੇਗਾ

ਤਹ ਕੇਵਲ ਨਾਮੁ ਸੰਗਿ ਤੇਰੈ ਚਲੈ ॥

ਏ ਤਥੇ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਸਿਰਫ਼ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਨਾਮ ਹੀ ਜਾਵੇਗਾ।

ਜਹ ਮੁਸਕਲ ਹੋਵੈ ਅਤਿ ਭਾਰੀ ॥

ਏ ਜਿਠੇਂ ਬੜੀ ਦਿਕਕਤ ਹੋਗ

ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮੁ ਖਿਨ ਮਾਹਿ ਉਧਾਰੀ ॥

ਏ ਤਥੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਨਾਂ ਤੇਰੀ ਝਕ ਪਲ ਵਿਚ ਰਖ਼ਾ ਕਰ ਦੇਗਾ।

ਅਨਿਕ ਪੁਨਹਚਰਨ ਕਰਤ ਨਹੀ ਤਰੈ ॥

ਏ ਕੜੇ ਧਾਰਮਿਕ ਅਨੁਠਾਨ ਕਰਨੇ ਕੜੇ ਭੀ ਮਾਹਨੂ ਅਪਨੇ ਪਾਪੇਂ ਥਮਾਂ ਮੁਕਤ ਨੇੜੇ ਹੋਂਦਾ।

ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮੁ ਕੋਟਿ ਪਾਪ ਪਰਹਰੈ ॥

ਏ ਪਰ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਨਾਂ ਕਰੋਝੇਂ ਪਾਪੇਂ ਦਾ ਨਾਸ਼ ਕਰਦਾ ਏ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਜਪਹੁ ਮਨ ਮੇਰੇ ॥

ਏ ਹੇ ਮਨ ਗੁਰੂ ਦੇ ਸੰਗਤ ਵਿਚ ਰਹ ਕੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਨਾਮ ਜਪ ।

ਨਾਨਕ ਪਾਵਹੁ ਸੁਖ ਘਨੇਰੇ ॥੧॥

ਏ , ਏ ਹੇ ਨਾਨਕ ਝਸ ਤਹਾँ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੜੀ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੇਗੀ।

ਸਗਲ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਕੇ ਰਾਜਾ ਦੁਖੀਆ ॥

ਏ ਮਨੁਖ ਸਾਰੇ ਸੰਸਾਰ ਦਾ ਰਾਜਾ ਬਨਨੇ ਦੇ ਬਾਦ ਭੀ ਦੁਖੀ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਹੋਇ ਸੁਖੀਆ ॥

ਏ ਪਰ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਨਾਂ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਸੁਖੀ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ।

ਲਾਖ ਕਰੋਗੀ ਬੰਧੁ ਨ ਪਰੈ ॥

ਏ ਭਲੇ ਹੀ ਙੰਸਾਨ ਕਰੋਡੀਂ ਬੰਧਨੀਂ ਮੇਂ ਫੰਸ ਗਯਾ ਹੀ

ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਨਿਸਤਰੈ ॥

ਏ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਨਾਮ ਜਪ ਕਰਕੇ ਓਹ ਮੁਕਤ ਹੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ।

ਅਨਿਕ ਮਾਇਆ ਰੰਗ ਤਿਖ ਨ ਬੁਝਾਵੈ ॥

ਏ ਧਨ ਦੇ ਅਪਾਰ ਸੁਖ ਮਨੁਕਖ ਦੀ ਘਾਸ ਗੀ ਪੂਰਾ ਨੇਝੰ ਕਰੀ ਸਕਦੇ। ਪਰ

ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਆਘਾਵੈ ॥

ਏ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਨਾਮ ਯਾਦ ਕਰ ਕੇ ਓਹ ਤ੍ਰੁਪਤ ਹੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ।

ਜਿਹ ਮਾਰਗਿ ਇਹੁ ਜਾਤ ਇਕੇਲਾ ॥

ਏ ਧਮ ਕਾ ਰਸਤਾ ਜਿਸ ਪਰ ਙਕ ਜੀਵ ਅਕੇਲਾ ਸਫਰ ਕਰਦਾ ਏ

ਤਹ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸੰਗਿ ਹੇਤ ਸੁਹੇਲਾ ॥

ਏ ਤਥੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਨਾਮ ਸੁਖਦਾ ਹੈ।

ਐਸਾ ਨਾਮੁ ਮਨ ਸਦਾ ਧਿਆਈਐ ॥

ਏ ਓ ਮੇਰੇ ਮਨ, ਸਦਾ ਙਸ ਨਾਮ ਕੀ ਯਾਦ ਰਖਨਾ।

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਰਮ ਗਤਿ ਪਾਈਐ ॥੨॥

ਏ , ਏ ਹੇ ਨਾਨਕ ਗੁਰੂ ਦੇ ਆਸ਼੍ਰਯ ਵਿਚ ਗੁਰੂ ਦਾ ਨਾਮ ਯਾਦ ਕਰਕੇ ਪਰਮ ਆਨੰਦ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੀਂਦਾ ਹੈ । ੨॥

ਛੂਟਤ ਨਹੀ ਕੋਟਿ ਲਖ ਬਾਹੀ ॥

ਏ ਜਿਥੇ ਕਰੋਡੀਂ ਬਾਹੰ ਹੀਠ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਙੰਸਾਨ ਮੁਕਤ ਨਹੀਂ ਹੀ ਸਕਦਾ

ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਤਹ ਪਾਰਿ ਪਰਾਹੀ ॥

ਏ ਤਥੇ ਨਾਮ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਙੰਸਾਨ ਨੂ ਮੁਕਿਤ ਮਿਲਦੀ ਹੈ।

ਅਨਿਕ ਬਿਘਨ ਜਹ ਆਇ ਸੰਘਾਰੈ ॥

ਏ ਜਿਥੇ ਕਙੰ ਬਾਘਾਏਂ ਤੇ ਵਿਪਤਿਯਾਂ ਆ ਕੇ ਙੰਸਾਨ ਗੀ ਨਾਸ਼ ਕਰਦਿਯਾਂ ਨ।

ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਤਤਕਾਲ ਉਧਾਰੈ ॥

ਏ ਤਥੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਨਾਮ ਤੁਰੰਤ ਹੀ ਤਸਦੀ ਰਕਸ਼ਾ ਕਰਦਾ ਹੈ । , ਏ ਜੀ ਝਮਜਕਤ ਕਙੰ ਜਨਮੀਂ ਮੇਂ ਜਨਮ-ਭੀਤ ਰੇਤੇ ਯਸ਼ਾਤਾ ਸ਼ੈ ।

ਅਨਿਕ ਜੋਨਿ ਜਨਮੈ ਮਰਿ ਜਾਮ ॥

ਅਨਗਿਨਤ ਅਵਤਾਰੇਂ ਦੇ ਜਰਿਏ ਲੋਕ ਪੈਦਾ ਹੀਂਦੇ ਨ ਤੇ ਮਰਦੇ ਨ।

ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਪਾਵੈ ਬਿਸੁਮ ॥

ਏ ਪ੍ਰਮੂ ਦਾ ਨਾਮ ਜਪ ਕਰਕੇ ਸੁਖ ਹਾਸਿਲ ਕਰਦਾ ਹੈ ।

ਹਉ ਮੈਲਾ ਮਲੁ ਕਬਹੁ ਨ ਧੋਵੈ ॥

ਏ ਅਹੰਕਾਰ ਕਨੈ ਗੰਦਾ ਜੀਵ ਇਸ ਗੰਦਗੀ ਗੀ ਕਦੇਂ ਭੀ ਨੇੜੀਂ ਧੋੜੀਂ ਸਕਦਾ।

ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਕੋਟਿ ਪਾਪ ਖੋਵੈ ॥

ਏ ਪਰ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਨਾਂ ਕਰੋੜਾਂ ਪਾਪੋਂ ਦਾ ਨਾਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਐਸਾ ਨਾਮੁ ਜਪਹੁ ਮਨ ਰੰਗਿ ॥

ਏ ਓ ਮੇਰੇ ਮਨ, ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਇਸ ਨਾਮ ਗੀ ਘਰ ਕਨੇ ਯਾਦ ਕਰੋ।

ਨਾਨਕ ਪਾਈਐ ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ॥੩॥

ਏ , ਏ ਹੇ ਨਾਨਕ, ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਨਾਮ ਸੰਤ-ਸੰਗਤ ਵਿਚ ਹੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਂਦਾ ਹੈ। ੩॥

ਜਿਹ ਮਾਰਗ ਕੇ ਗਨੇ ਜਾਹਿ ਨ ਕੋਸਾ ॥

ਏ ਜਿੰਦਗੀ ਦਾ ਓਹ ਰਸਤਾ ਜਿਸਦੀ ਮੀਲ ਬਗੈਰਾ ਦੀ ਗਿਨਤੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ

ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਊਹਾ ਸੰਗਿ ਤੇਸਾ ॥

ਏ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਨਾਂ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਹੋਵੇਗਾ।

ਜਿਹ ਪੈਡੈ ਮਹਾ ਅੰਧ ਗੁਬਾਰਾ ॥

ਏ ਰਸਤਾ ਢੇਰੇ ਕਨੇ ਖਰੋਚੇ ਦਾ ਏ

ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਸੰਗਿ ਉਜੀਆਰਾ ॥

ਏ ਉਥੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਨਾਮ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਉਜਾਲਾ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਹੋਵੇਗਾ।

ਜਹਾ ਪੰਥਿ ਤੇਰਾ ਕੇ ਨ ਸਿਵਾਨੁ ॥

ਏ ਜਿਸ ਰਾਹ ਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਨਦਾ

ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਤਹ ਨਾਲਿ ਪਛਾਨੁ ॥

ਏ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਨਾਂ ਜਾਣਨ ਵਾਲਾ ਇਕ ਜਾਨਕਾਰ ਹੋਵੇਗਾ।

ਜਹ ਮਹਾ ਭਇਆਨ ਤਪਤਿ ਬਹੁ ਘਾਮ ॥

ਏ ਜਿਥੇਂ ਬੇਹਦ ਗਮੀਂ ਤੇ ਬੇਹਦ ਖੂਪ ਹੋਂਦੀ ਏ। ਉਥੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਨਾਂ ਤੇਰੀ ਪਰਛਾਇਂ ਕਰ ਦੇਗਾ।

ਤਹ ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮ ਕੀ ਤੁਮ ਊਪਰਿ ਛਾਮ ॥

ਉਥੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਨਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਰੱਖਾ ਦੇਵੇਗਾ।

ਜਹਾ ਤ੍ਰਿਖਾ ਮਨ ਤੁਝੁ ਆਕਰਖੈ ॥

ਏ ਓਹ ਪ੍ਰਾਣੀ ਜਿਲੇ ਖਮ ਦੀ ਘਾਸ ਖਿੱਚਦੀ ਹੈ

ਤਹ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਬਰਖੈ ॥੪॥

ਏ , ਏ ਭਗਵਾਨ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਦੇ ਨਾਮ ਤੇ ਅਮ੍ਰਿਤ ਦੀ ਬਰਖਾ ਹੋਂਦੀ ਏ। ੪॥

ਭਗਤ ਜਨਾ ਕੀ ਬਰਤਨਿ ਨਾਮੁ ॥

ਏ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਨਾਂ ਭਕਤਾਂ ਵਾਸਤੇ ਇਕ ਵਿਆਵਹਾਰਿਕ ਸਾਮਗ੍ਰੀ ਹੈ।

ਸੰਤ ਜਨਾ ਕੈ ਮਨਿ ਬਿਸੁਆਮੁ ॥

ਏ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਨਾਂ ਸੰਤਾਂ ਦੇ ਮਨ ਨੂੰ ਸੁਖ ਤੇ ਵਿਸ਼ਰਾਮ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ।

ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਦਾਸ ਕੀ ਓਟ ॥

ਏ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਨਾਂ ਉਸ ਦੇ ਸੇਵਕ ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਹੈ।

ਹਰਿ ਕੈ ਨਾਮਿ ਉਧਰੇ ਜਨ ਕੋਟਿ ॥

ਏ ਕਰੋੜੇ ਪ੍ਰਾਣੀ ਗੀ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਨਾਂ ਦਾ ਫਾਯਦਾ ਹੋਆ ਏ।

ਹਰਿ ਜਸੁ ਕਰਤ ਸੰਤ ਦਿਨੁ ਰਾਤਿ ॥

ਏ ਸੰਤ ਦਿਨ ਰਾਤ ਹਰਿ ਕੀ ਸ਼ੁੱਠਿ ਕਰਤੇ ਰਹੰਦੇ ਹੈਂ।

ਹਰਿ ਹਰਿ ਅਉਖਧੁ ਸਾਧ ਕਮਾਤਿ ॥

ਏ ਸੰਤ ਹਰਿ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਨਾਂ ਗੀ ਅਪਨੀ ਦਗਾਓ ਦੇ ਤੌਰ ਉੱਪਰ ਇਸ਼ਤੇਮਾਲ ਕਰਦੇ ਨ।

ਹਰਿ ਜਨ ਕੈ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ॥

ਏ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਨਾਂ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਸੇਵਕ ਦਾ ਖਜਾਨਾ ਹੈ।

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮਿ ਜਨ ਕੀਨੋ ਦਾਨੁ ॥

ਏ ਪਰਬ੍ਰਹਮ ਨੇ ਉਸੀ ਦਾਨ ਕੀਤਾ ਏ।

ਮਨ ਤਨ ਰੰਗਿ ਰਤੇ ਰੰਗ ਏਕੈ ॥

ਏ ਜੋ ਮਨ ਤੇ ਤਨ ਤੋਂ ਇਕ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਪ੍ਰੇਮ ਵਿਚ ਡੁਬਦੇ ਹਨ।

ਨਾਨਕ ਜਨ ਕੈ ਬਿਰਤਿ ਬਿਬੇਕੈ ॥੫॥

ਏ , ਏ ਹੇ ਨਾਨਕ, ਉਨ ਦਾਸ ਦਾ ਰਵੈਯਾ ਜ਼ਾਨ ਦਾ ਹੈ। ੫॥ , ਏ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਨਾਮ ਹੀ ਭਕਤ ਦੇ ਮੋਖ ਦਾ ਸਾਧਨ ਹੈ ।

ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਜਨ ਕਉ ਮੁਕਤਿ ਜੁਗਤਿ ॥

ਉਂਦੇ ਭਕਤੋਂ ਆਸ਼ੈ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਨਾਂS ਗੈ ਮਾਯਾ ਦੇ ਬੰਧਨੋਂ ਥਮਾਂ ਮੁਕਤ ਹੋਨੇ ਦਾ ਇਕਮਾਤਰ ਤਰੀਕਾ ਏ।

ਹਰਿ ਕੈ ਨਾਮਿ ਜਨ ਕਉ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਭੁਗਤਿ ॥

ਏ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਭਕਤ ਅਪਨੇ ਨਾਮ ਵਿਚ ਅਨੁ ਖਾ ਕੇ ਤ੍ਰਿਪਤ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ।

ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਜਨ ਕਾ ਰੂਪ ਰੰਗੁ ॥

ਏ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਨਾਮ ਹੀ ਉਸ ਦੇ ਭਗਤ ਦੀ ਸੁੰਦਰਤਾ ਤੇ ਉਲਾਸ ।

ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਕਬ ਪਰੈ ਨ ਭੰਗੁ ॥

ਏ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਨਾਮ ਜਪ ਕੇ ਙੰਸਾਨ ਕਦੇ ਕਿਸੇ ਭਾਧਾ ਦਾ ਸਾਮਨਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ।

ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਜਨ ਕੀ ਵਡਿਆਈ ॥

ਏ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਨਾਮ ਉਹਦੇ ਭਕਤ ਦਾ ਙੁਜਤ ਤੇ ਪ੍ਰਤਿਠਾ ਹੈ ।

ਹਰਿ ਕੈ ਨਾਮਿ ਜਨ ਸੇਭਾ ਪਾਈ ॥

ਏ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਨਾਮ ਦੇ ਙਰਿਏ ਉਂਦੇ ਭਕਤ ਗੀ ਢੁਨਿਯਾ ਙ ਮਹਿਮਾ ਮਿਲਦੀ ਏ ।

ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਜਨ ਕਉ ਭੋਗ ਜੋਗ ॥

ਏ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਨਾਂ ਹੀ ਭਕਤ ਵਾਸਤੇ ਯੋਗ ਦਾ ਸਾਧਨ ਹੈ ਤੇ ਘਰ ਦੇ ਙੀਵਨ ਦਾ ਭੋਗ ਹੈ ।

ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਕਢੁ ਨਾਹਿ ਬਿਓਗੁ ॥

ਏ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਨਾਂ ਦਾ ਙਪ ਕਰਨ ਨਾਲ ਓਹ ਕੋਙ ਘੀਙਾ ਯਾ ਢੁਖ ਨਹੀਂ ਭੁਗਤਦਾ ।

ਜਨੁ ਰਾਤਾ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੀ ਸੇਵਾ ॥

ਏ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਭਕਤ ਸਿਢਿ ਅਪਨੇ ਨਾਮ ਦੀ ਸੇਵਾ ਙ ਲੀਨ ਰੇਂਦਾ ਏ ।

ਨਾਨਕ ਪੂਜੈ ਹਰਿ ਹਰਿ ਦੇਵਾ ॥੬॥

ਏ , ਏ ਹੈ ਨਾਨਕ ਭਕਤ ਸਦਾ ਸਿਢਿ ਭਗਵਾਨ ਭਗਵਾਨ ਦੀ ਪੂਙਾ ਕਰਦਾ ਏ । ੬ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਨ ਕੈ ਮਾਲੁ ਖਜੀਨਾ ॥

ਏ ਭਗਵਾਨ ਹਰਿ ਦਾ ਨਾਮ ਭਕਤ ਵਾਸਤੇ ਧਨ ਦਾ ਭੰਡਾਰ ਹੈ ।

ਹਰਿ ਧਨੁ ਜਨ ਕਉ ਆਪਿ ਪ੍ਰਭਿ ਦੀਨਾ ॥

ਏ ਪ੍ਰਭੁ ਨੇ ਆਪ ਹੀ ਅਪਨੇ ਭਕਤ ਕੋ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੇ ਰੂਪ ਮੇਂ ਧਨ ਦੇ ਦਿਯਾ ਹੈ ।

ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਨ ਕੈ ਓਟ ਸਤਾਣੀ ॥

ਏ ਭਗਵਾਨ ਹਰਿ ਦਾ ਨਾਮ ਉਂਦੇ ਭਕਤ ਦਾ ਙਕ ਸਸਕਤ ਸਹਾਰਾ ਏ ।

ਹਰਿ ਪ੍ਰਤਾਪਿ ਜਨ ਅਵਰ ਨ ਜਾਣੀ ॥

ਏ ਹਰਿ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਦੇ ਕਾਰਣ ਭਕਤ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਨੂ ਨਹੀਂ ਙਾਨਦਾ ।

ਓਤਿ ਪੋਤਿ ਜਨ ਹਰਿ ਰਸਿ ਰਾਤੇ ॥

ਏ ਕਪੜੇ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਭਕਤ ਹਰੇ ਰੰਗ ਦੇ ਸਾਰ ਵਿਚ ਡੁੱਬਦਾ ਰਹੰਦਾ ਹੈ।

ਸੁੰਨ ਸਮਾਧਿ ਨਾਮ ਰਸ ਮਾਤੇ ॥

ਏ ਸ਼ੂਨ੍ਯ ਸਮਾਧਿ ਵਿਚ ਲੀਨ, ਨਾਮ ਦੀ ਆਨੰਦ ਵਿਚ ਲੀਨ ਰਹੰਦਾ ਹੈ।

ਆਠ ਪਹਰ ਜਨੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਪੈ ॥

ਏ ਭਕਤ ਦਿਨ ਦੇ ਅੱਠ ਘੰਟੇ ਭਗਵਾਨ ਹਰਿ ਦੇ ਨਾਮ ਦਾ ਜਪ ਕਰਦਾ ਰੇਹੰਦਾ ਏ।

ਹਰਿ ਕਾ ਭਗਤੁ ਪ੍ਰਗਟ ਨਹੀ ਛਪੈ ॥

ਏ ਹਰਿ ਦਾ ਭਕਤ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਲੋਕਪ੍ਰਿਯ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤੇ ਚੁਪ ਕੇ ਨਹੀਂ ਰਹੰਦਾ। , ਏ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਭਕਤਿ ਕੜੈ ਮਤੇ ਸਾਰੇਂ ਗੀ ਮੁਕਤਿ ਮਿਲਦੀ ਏ।

ਹਰਿ ਕੀ ਭਗਤਿ ਮੁਕਤਿ ਬਹੁ ਕਰੇ ॥

ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਭਕਤਿ ਭਕਤਿ ਕੜੈ ਮਤੇ ਸਾਰੇਂ ਗੀ ਕੁਰੀਤਿਏਂ ਥਮਾਂ ਬਚਾਯਾ ਜੰਦਾ ਏ।

ਨਾਨਕ ਜਨ ਸੰਗਿ ਕੇਤੇ ਤਰੇ ॥੭॥

ਏ , ਏ ਹੇ ਨਾਨਕ, ਕਿਤਨੇ ਲੋਗ ਭਕਤੀਂ ਕੀ ਸੰਗਤ ਮੇਂ ਅਸਤਿਤਵ ਕਾ ਸਾਗਰ ਪਾਰ। ੭ ॥

ਪਾਰਜਾਤੁ ਇਹੁ ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮ ॥

ਏ ਹਰਿ ਦਾ ਨਾਮ ਹੀ ਕਲਪਵ੍ਰੁਕਸ਼ ਹੈ।

ਕਾਮਧੇਨੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਮ ॥

ਏ ਕਾਮਧੇਨੁ ਭਗਵਾਨ ਹਰਿ ਦੇ ਨਾਮ ਦੀ ਸਤੁਤਿ ਗਾਨਾ ਹੈ ।

ਸਭ ਤੇ ਉਤਮ ਹਰਿ ਕੀ ਕਥਾ ॥

ਏ ਹਰਿ ਕੀ ਕਹਾਨੀ ਸਭ ਤੋਂ ਬੇਹਤਰੀਨ ਹੈ।

ਨਾਮੁ ਸੁਨਤ ਦਰਦ ਦੁਖ ਲਥਾ ॥

ਏ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਨਾਮ ਸੁਣ ਕੇ ਦਰਦ ਤੇ ਦੁਖ ਫੂਰ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ।

ਨਾਮ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਸੰਤ ਰਿਦ ਵਸੈ ॥

ਏ ਨਾਮ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਸੰਤ ਦੇ ਦਿਲ ਵਿਚ ਬਸਦੀ ਹੈ ।

ਸੰਤ ਪ੍ਰਤਾਪਿ ਦੁਰਤੁ ਸਭੁ ਨਸੈ ॥

ਏ ਸਾਰੇ ਪਾਪ ਸੰਤ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਨਾਲ ਨਾਸ਼ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ।

ਸੰਤ ਕਾ ਸੰਗੁ ਵਡਭਾਗੀ ਪਾਈਐ ॥

ਏ ਸੰਤ ਦੀ ਸੰਗਤ ਸਿਫ਼ ਸੌਭਾਗਯ ਕੜੈ ਗੈ ਮਿਲਦੀ ਏ।

ਸੰਤ ਕੀ ਸੇਵਾ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈਐ ॥

ਏ ਸੰਤ ਦੀ ਸੇਵਾ ਦੇ ਜਰਿਏ ਨਾਮ ਦਾ ਪਾਠ ਕੀਤਾ ਜੰਦਾ ਏ।

ਨਾਮ ਤੁਲਿ ਕਛੁ ਅਵਰੁ ਨ ਹੋਇ ॥

ਏ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਨਾਮ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ।

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਪਾਵੈ ਜਨੁ ਕੋਇ ॥੮॥੨॥

ਏ, ਏ, ਏ ਹੇ ਨਾਨਕ, ਦੁਰਲੱਭ ਵਿਅਕਤਿ ਹੀ ਗੁਰਮੁਖ ਨਾਮ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ੮ ॥ ੨ ॥

ਸਲੋਕੁ ॥

ਏ ਚੰਦ ॥ ,

ਬਹੁ ਸਾਸਤ੍ਰੁ ਬਹੁ ਸਿਮ੍ਰਿਤੀ ਪੇਖੇ ਸਰਬ ਢਢੇਲਿ ॥

ਏ ਕੌਝੇ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਤੇ ਕੌਝੇ ਸ੍ਰੁਤੀਆਂ ਦਿਕ੍ਖੇ ਤੇ ਸਾਰੇਂ ਗੀ ਪੂਰੀ ਚਾਲੀ ਖੋਜੀ ਲੇਆ ਏ। ਮੈਂ ਮਤੇ ਸਾਰੇ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਤੇ ਸਿਮਰੀ (ਆਸਥਾ, ਸੰਸਕਾਰ ਤੇ ਆਚਾਰ ਸੰਹਿਤਾ ਦੇ ਬਾਰੇ ਚ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ) ਦਿਕ੍ਖੇ ਤੇ ਖੋਜੀ ਲੇਤੇ ਨ।

ਪੂਜਸਿ ਨਾਹੀ ਹਰਿ ਹਰੇ ਨਾਨਕ ਨਾਮ ਅਮੇਲ ॥੧॥

ਏ, ਏ ਪਰ ਏਹ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਨਾਂ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਨੇੜੇ ਹੋਝੇ ਸਕਦਾ। ਓ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਭਗਵਾਨ ਦਾ ਨਾਮ ਅਨਮੋਲ ਹੈ। ੧ ॥

ਅਸਟਪਦੀ ॥

॥ ਆਕਟੋਪਸ

ਜਾਪ ਤਾਪ ਗਿਆਨ ਸਭਿ ਧਿਆਨ ॥

ਏ ਜਪ ਤਪਸ਼ਿਆ, ਸਭ ਜ਼ਾਨ ਔਰ ਧਿਆਨ

ਖਟ ਸਾਸਤ੍ਰੁ ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ ਵਖਿਆਨ ॥

ਏ ਚਹ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰਾਂ ਦੇ ਗ੍ਰੰਥਾਂ ਤੇ ਯਾਦਾਂ ਦਾ ਵਰਨਿ

ਜੋਗ ਅਭਿਆਸ ਕਰਮ ਧ੍ਰਮ ਕਿਰਿਆ ॥

ਏ ਯੋਗ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਤੇ ਧਾਰਮਿਕ ਸੰਸਕਾਰ ਕਰਨਾ

ਸਗਲ ਤਿਆਗਿ ਬਨ ਮਧੇ ਫਿਰਿਆ ॥

ਏ ਸਭ ਕੁਛ ਟਿਆਗੇ ਔਰ ਜੰਗਲ ਮੇਂ ਭਟਕਨਾ

ਅਨਿਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀਏ ਬਹੁ ਜਤਨਾ ॥

ਏ ਕੌਝੇ ਅਲਗ-ਅਲਗ ਕਿਸਮ ਦੇ ਪ੍ਰਯਾਸ ਕਰਦੇ ਨ

ਪੁੰਨ ਦਾਨ ਹੋਮੇ ਬਹੁ ਰਤਨਾ ॥

ਏ ਧਰਮਾਰਥ ਹੋਮਾ ਯਜ਼ ਤੇ ਭਾਰੀ ਦਾਨ ਦੇਨਾ

ਸਰੀਰੁ ਕਟਾਇ ਹੇਮੈ ਕਰਿ ਰਾਤੀ ॥

ਏ ਸਰੀਰ ਗੀ ਛੋਟੇ-ਛੋਟੇ ਟੁਕੜੇ ਚ ਕਟਿਯੈ ਅਗ ਚ ਜਲਾ ਦੇਨਾ

ਵਰਤ ਨੇਮ ਕਰੈ ਬਹੁ ਭਾਤੀ ॥

ਏ ਬਕਥ-ਬਕਥ ਕਿਸਮ ਦੇ ਵਰਤ ਤੇ ਨਿਯਮੇਂ ਦਾ ਪਾਲਨ ਕਰਨਾ

ਨਹੀ ਤੁਲਿ ਰਾਮ ਨਾਮ ਬੀਚਾਰ ॥

ਏ ਪਰ ਏਹ ਸਾਰੇ ਰਾਮ ਦੇ ਨਾਂS ਦੀ ਪੂਜਾ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਨੇਝੈ ਨ।

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਜਪੀਐ ਇਕ ਬਾਰ ॥੧॥

ਏ, ਏ ਹੇ ਨਾਨਕ, ਖਲੇ ਹੀ ਇਸ ਨਾਮ ਦਾ ਜਪ ਸਿਫ਼ ਇਕ ਬਾਰ ਗੁਰੂ ਦੇ ਸ਼ਰਣ ਵਿਚ ਹੋਵੇ। ੧॥

ਨਉ ਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਫਿਰੈ ਚਿਰੁ ਜੀਵੈ ॥

ਏ ਕੋਝੈ ਫਰਕ ਨੇਝੈ ਪੈਂਦਾ ਜੇ ਕੋਝੈ ਭੀ ਧਰਤੀ ਦੇ ਨੌ ਹਿਸੇਂ ਚ ਸਫਰ ਕਰਦਾ ਹੋਏ, ਓਹ ਲੰਮੀ ਉਮਰ ਜੀ ਸਕਦਾ ਏ।

ਮਹਾ ਉਦਾਸੁ ਤਪੀਸਰੁ ਬੀਵੈ ॥

ਏ ਮਹਾਨਿਰਵਾਣ ਤੇ ਤਪਸਵੀ ਤੇ

ਅਗਨਿ ਮਾਹਿ ਹੇਮਤ ਪਰਾਨ ॥

ਏ ਅਪਨੇ ਸਰੀਰ ਗੀ ਆਗ ਚ ਜਲਾ ਦੇਓ

ਕਨਿਕ ਅਸੁ ਹੈਵਰ ਭੂਮਿ ਦਾਨ ॥

ਏ ਉਸ ਸੋਨਾ, ਘੋੜੇ ਤੇ ਜਮੀਨ ਦਾ ਦਾਨ ਕਰੋ

ਨਿਉਲੀ ਕਰਮ ਕਰੈ ਬਹੁ ਆਸਨ ॥

ਏ ਨਿਉਲੀ ਕਰਮ ਯੋਗਾਸਨ ਦਾ ਓਹ ਰੂਪ ਕਰੋ ਤੇ ਫੇਰ ਸਾਰੇ ਯੋਗਾਸਨ

ਜੈਨ ਮਾਰਗ ਸੰਜਮ ਅਤਿ ਸਾਧਨ ॥

ਏ ਜੈਨ ਦੇ ਰਸਤੇ ਪਰ ਚਲਨਾ ਚਾਹਿਦਾ ਤੇ ਬੇਹਦ ਕਠਿਨ ਤਰੀਕੇ ਤੇ ਤਪਸ਼ਯਾ ਕਰਨਾ ਚਾਹਿਦਾ।

ਨਿਮਖ ਨਿਮਖ ਕਰਿ ਸਰੀਰੁ ਕਟਾਵੈ ॥

ਏ ਅਪਨੇ ਸਰੀਰ ਗੀ ਟੁਕੜੇ-ਟੁਕੜੇ ਕਰ ਦੇ

ਤਉ ਭੀ ਹਉਮੈ ਮੈਲੁ ਨ ਜਾਵੈ ॥

ਏ ਫਿਰ ਭੀ ਉਸਕੇ ਅਹੰਕਾਰ ਦਾ ਦਾਗ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦਾ।

ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮ ਸਮਸਰਿ ਕਛੁ ਨਾਹਿ ॥

ਏ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਨਾਮ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ।

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਗਤਿ ਪਾਹਿ ॥੨॥

ਏ, ਏ ਹੇ ਨਾਨਕ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇ ਜਰਿਏ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਨਾਮ ਜਪ ਕਰਕੇ ਮਨੁਖ ਮੋਖ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ।
੨॥

ਮਨ ਕਾਮਨਾ ਤੀਰਥ ਦੇਹ ਛੁਟੈ ॥

ਏ ਕੁਝ ਲੋਗ ਅਪਨੇ ਸ਼ਰੀਰ ਗੀ ਕੁਸੈ ਤੀਰਥ ਸਥਲ ਪਰ ਚੋੜਨੇ ਦੀ ਝੁੱਕਾ ਰਖਦੇ ਨ।

ਗਰਬੁ ਗੁਮਾਨੁ ਨ ਮਨ ਤੇ ਹੁਟੈ ॥

ਏ ਪਰ ਫਿਰ ਭੀ ਮਨੁਖ ਦਾ ਅਹੰਕਾਰ ਤੇ ਘਮੰਤ ਤੁੰਦੇ ਦਿਮਾਗ ਕੋਲਾ ਦੂਰ ਨੇੜੀ ਹੋਂਦਾ।

ਸੋਚ ਕਰੈ ਦਿਨਸੁ ਅਰੁ ਰਾਤਿ ॥

ਏ ਭਲੇ ਹੀ ਕੋੜੀ ਆਦਮੀ ਦਿਨ ਰਾਤ ਪਵਿਤ੍ਰਤਾ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਕਰਦਾ

ਮਨ ਕੀ ਮੈਲੁ ਨ ਤਨ ਤੇ ਜਾਤਿ ॥

ਏ ਪਰ ਮਨ ਦੀ ਗੰਦਗੀ ਤਸ ਦੇ ਸ਼ਰੀਰ ਤੋਂ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੀ।

ਇਸੁ ਦੇਹੀ ਕਉ ਬਹੁ ਸਾਧਨਾ ਕਰੈ ॥

ਏ ਭਲੇ ਹੀ ਕੋੜੀ ਮਾਹਨੂ ਅਪਨੇ ਸ਼ਰੀਰ ਤਪਸ ਬੜਾ ਨਿਯੰਤ੍ਰਣ ਰਖਦਾ ਏ

ਮਨ ਤੇ ਕਬਹੂ ਨ ਬਿਖਿਆ ਟਰੈ ॥

ਏ ਫਿਰ ਭੀ ਮਾਯਾ ਕੀ ਬੁਰੀ ਕੁਰੀਤਿ ਤਸਕੇ ਦਿਮਾਗ ਸੇ ਨਹੀਂ ਚਲਦੀ।

ਜਲਿ ਧੋਵੈ ਬਹੁ ਦੇਹ ਅਨੀਤਿ ॥

ਏ ਭਲੇ ਹੀ ਮਨੁਖ ਤਸ ਨਸ਼ਵਰ ਸ਼ਰੀਰ ਗੀ ਪਾਨੀ ਕਨੇ ਕੜੀ ਬਾਰੀ ਸੁਫ਼ ਕਰਦਾ ਏ

ਸੁਧ ਕਹਾ ਹੋਇ ਕਾਚੀ ਭੀਤਿ ॥

ਏ ਫਿਰ ਭੀ ਸ਼ਰੀਰ ਦੀ ਏਹ ਕਚੀ ਦੀਵਾਰ ਕੁਠੈ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੋੜੀ ਸਕਦੀ ਏ।

ਮਨ ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਉਚ ॥

ਏ ਓ ਮੇਰੇ ਮਨ, ਹਰਿ ਨਾਮ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਬੜੀ ਤਚੀ ਏ।

ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਉਧਰੇ ਪਤਿਤ ਬਹੁ ਮੂਚ ॥੩॥

ਏ, ਏ ਹੇ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਨਾਮ ਤੇ ਕੜੀ ਪਾਪੀ ਮੁਕਤ ਹੋ ਗਏ। ੩॥

ਬਹੁਤੁ ਸਿਆਣਪੁ ਜਮ ਕਾ ਭਉ ਬਿਆਪੈ ॥

ਏ ਅਤਿ ਚਤੁਰਾੜੀ ਦੇ ਕਾਰਣ ਮਨੁਖ ਮੌਤ ਦਾ ਡਰ ਪੈਦਾ ਹੋੜੀ ਜੰਦਾ ਏ।

ਅਨਿਕ ਜਤਨ ਕਰਿ ਤ੍ਰਿਸਨ ਨਾ ਧੂਪੈ ॥

ਏ ਪ੍ਰਾਸ ਕੜੀ ਮੇਹਨਤ ਦੇ ਬਾਦ ਭੀ ਨਹੀਂ ਬੁਝਾਂਦੀ।

ਭੇਖ ਅਨੇਕ ਅਗਨਿ ਨਹੀ ਬੁਝੈ ॥

ਏ ਬਕਥ-ਬਕਥ ਧਾਰਮਿਕ ਭੇਸ ਬਦਲਨੇ ਕਨੈ ਪ੍ਰਾਸ ਦੀ ਅਗ ਨੇੜੀਂ ਬੁਝੀ ਜੰਦੀ।

ਕੋਟਿ ਉਪਾਵ ਦਰਗਹ ਨਹੀ ਸਿਝੈ ॥

ਏ ਕਰੋੜੋਂ ਏਸੇ ਉਪਾਏਂ ਦੇ ਜਰਿਏ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਦਰਬਾਰ ਚ ਮਨੁਕਥ ਆਜ਼ਾਦ ਨੇੜੀਂ ਹੋਂਦਾ।

ਛੂਟਸਿ ਨਾਹੀ ਉਭ ਪਇਆਲਿ ॥

ਏ ਆਸਮਾਨ ਜਾਂ ਪਾਤਾਲ ਲੋਕ, ਮੁਕਤ ਨੇੜੀਂ ਹੋਂਦੇ।

ਮੇਹਿ ਬਿਆਪਹਿ ਮਾਇਆ ਜਾਲਿ ॥

ਏ ਲਗਾਵ ਦੇ ਕਾਰਣ ਖ਼ਮ ਦੇ ਜਾਲ ਚ ਫਸਨੇ ਆਛੇ ਲੋਕ।

ਅਵਰ ਕਰਤੂਤਿ ਸਗਲੀ ਜਮੁ ਡਾਨੈ ॥

ਏ ਧਮਰਾਜ ਮਨੁਕਥੇਂ ਗੀ ਤੰਦੀ ਬਾਕੀ ਸਾਰੀ ਗਲਤਿਏਂ ਦੀ ਸਜਾ ਦਿੰਦਾ ਏ।

ਗੋਵਿੰਦ ਭਜਨ ਬਿਨੁ ਤਿਲੁ ਨਹੀ ਮਾਨੈ ॥

ਏ ਪਰ ਗੋਵਿੰਦਾ ਦੇ ਭਜਨ ਦੇ ਬਿਨਾ ਮੌਤ ਦੀ ਜ਼ਰਾ ਵੀ ਪਰਵਾਹ ਨਹੀਂ।

ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਦੁਖੁ ਜਾਇ ॥

ਏ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਨਾਮ ਜਪ ਕੇ ਹਰ ਟਰਹ ਦੇ ਦੁਖ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਨੇ।

ਨਾਨਕ ਬੋਲੈ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ ॥੪॥

ਏ, ਏ ਨਾਨਕ ਦਾ ਕੁਦਰਤੀ ਸੁਭਾਵ ਝਹ ਹੀ ਆਖਦਾ ਹੈ। ੪॥

ਚਾਰਿ ਪਦਾਰਥ ਜੇ ਕੇ ਮਾਰੈ ॥

ਏ ਜੇਕਰ ਕੋੜੀਂ ਮਾਹਨੂ ਚਾਰ ਚੀਜੋਂ ਦੀ ਝਛਾ ਕਰਦਾ ਏ: ਧਰਮ, ਲਿੰਗ, ਮੁਕਿਤ

ਸਾਧ ਜਨਾ ਕੀ ਸੇਵਾ ਲਾਰੈ ॥

ਏ ਝਸ ਕਰਿਏ ਉਸੀ ਸੰਤ ਦੀ ਸੇਵਾ ਚ ਲਗਨਾ ਚਾਹਿਦਾ।

ਜੇ ਕੇ ਆਪੁਨਾ ਦੁਖੁ ਮਿਟਾਵੈ ॥

ਏ ਜੇਕਰ ਕੋੜੀਂ ਮਾਹਨੂ ਅਪਨੇ ਦੁਖ ਗੀ ਖਤਮ ਕਰਨਾ ਚਾਂਹਦਾ ਏ ਤਾਂ

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਰਿਦੈ ਸਦ ਗਾਵੈ ॥

ਏ ਹਰਿ ਦਾ ਨਾਮ ਸਦਾ ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ਧਾਦ ਰਖਨਾ ਚਾਹਿਏ।

ਜੇ ਕੇ ਅਪੁਨੀ ਸੇਭਾ ਲੇਰੈ ॥

ਏ ਜੇਕਰ ਕੋੜੀਂ ਝੰਸਾਨ ਅਪਨੀ ਸੁੰਦਰਤਾ ਚਾਂਹਦਾ ਏ

ਸਾਧਸੰਗਿ ਇਹ ਹਉਮੈ ਛੇਰੈ ॥

ਏ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤ ਮੈਂ ਰਹਕਰ ਇਸ ਅਹੰਕਾਰ ਕੀ ਟਿਆਗ ਦੇਨਾ ਚਾਹਿਏ।

ਜੇ ਕੇ ਜਨਮ ਮਰਣ ਤੇ ਡਰੈ ॥

ਏ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਜਨਮ-ਮਰਣ ਦੇ ਦੁਖ ਕੀਲਾ ਡਰਦਾ ਏ

ਸਾਧ ਜਨਾ ਕੀ ਸਰਨੀ ਪਰੈ ॥

ਏ ਇਸ ਕਰਿਏ ਉਸੀ ਸੰਤ ਦੀ ਸ਼ਰਣ ਲੈਨਾ ਚਾਹੁਦਾ।

ਜਿਸੁ ਜਨ ਕਉ ਪ੍ਰਭ ਦਰਸ ਪਿਆਸਾ ॥

ਏ ਜਿਸ ਇੰਸਾਨ ਗੀ ਪਰਮਾਤਮਾ ਗੀ ਦਿਖਨੇ ਦੀ ਪ੍ਰਬਲ ਇੱਛਾ ਹੋਂਦੀ ਏ

ਨਾਨਕ ਤਾ ਕੈ ਬਲਿ ਬਲਿ ਜਾਸਾ ॥੫॥

ਏ , ਏ ਹੇ ਨਾਨਕ, ਮੈਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਅਪਨੇ ਆਪ ਗੀ ਉਂਦੇ ਕੀਲ ਸਮਰਪਿਤ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ੫॥

ਸਗਲ ਪੁਰਖ ਮਹਿ ਪੁਰਖੁ ਪ੍ਰਧਾਨੁ ॥

ਏ ਸਾਰੇ ਮਨੁੱਖੋਂ ਚ ਓਹ ਪਰਮ ਪੁਰੁਖ ਏ

ਸਾਧਸੰਗਿ ਜਾ ਕਾ ਮਿਟੈ ਅਭਿਮਾਨੁ ॥

ਏ ਸਤਸੰਗ ਮੈਂ ਹੋਨੇ ਸੇ ਜਿਸ ਆਦਮੀ ਕਾ ਘਮੰਡ ਗਾਯਬ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ।

ਆਪਸ ਕਉ ਜੇ ਜਾਣੈ ਨੀਚਾ ॥

ਏ ਅਪਨੇ ਆਪ ਗੀ ਨੀਚ ਤੇ ਨਮ੍ਰ ਸਮਝਨੇ ਆਲਾ ਆਦਮੀ

ਸੇਉ ਗਨੀਐ ਸਭ ਤੇ ਉਚਾ ॥

ਏ ਉਸੀ ਉੱਚਤਮ ਭਲਾਈ ਮਨ੍ਰੇਆ ਜੰਦਾ ਏ।

ਜਾ ਕਾ ਮਨੁ ਹੋਇ ਸਗਲ ਕੀ ਰੀਨਾ ॥

ਏ ਜਿਸ ਮਨੁੱਖ ਦਾ ਮਨ ਸਭਕੇ ਪੈਰੋਂ ਮੈਂ ਧੂੜ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ

ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਤਿਨਿ ਘਟਿ ਘਟਿ ਚੀਨਾ ॥

ਏ ਹਰ ਦਿਲ ਵਿਚ ਭਗਵਾਨ ਹਰਿ ਦਾ ਨਾਮ ਕੇਖਦਾ ਹੈ । , ਏ ਮਨ ਸੇ ਬੁਰਾਈ ਮਿਟਾਨੇ ਵਾਲਾ

ਪੇਖੈ ਸਗਲ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਸਾਜਨਾ ॥

ਏ ਓਹ ਪੂਰੀ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਗੀ ਅਪਨੀ ਦੋਸਤ ਸਮਝਦਾ ਏ।

ਸੁਖ ਦੁਖ ਜਨ ਸਮ ਦ੍ਰਿਸਟੇਤਾ ॥

ਏ ਹੇ ਨਾਨਕ, ਸੁਖ-ਦੁਖ ਬਰਾਬਰ ਦੇਖਨੇ ਵਾਲਾ ਮਨੁੱਖ

ਨਾਨਕ ਪਾਪ ਪੁੰਨ ਨਹੀ ਲੇਖਾ ॥੬॥

ਏ , ਏ ਓਹ ਪਾਪ ਤੇ ਸਦਗੁਣ ਥਮਾਂ ਮੁਕਤ ਰੌਹਦਾ ਏ। ੬॥

ਨਿਰਧਨ ਕਉ ਧਨੁ ਤੇਰੇ ਨਾਉ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਗਰੀਬਾਂ ਵਾਸਤੇ ਧਨ ਹੈ।

ਨਿਥਾਵੇ ਕਉ ਨਾਉ ਤੇਰਾ ਥਾਉ ॥

ਏ ਤੇਰਾ ਨਾਂ ਹੀ ਬੇਹਾਲ ਦਾ ਖ਼ਰਣ ਹੈ।

ਨਿਮਾਨੇ ਕਉ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੇ ਮਾਨੁ ॥

ਏ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤੂੰ ਅਨਾਦਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ।

ਸਗਲ ਘਟਾ ਕਉ ਦੇਵਹੁ ਦਾਨੁ ॥

ਏ ਤੂੰ ਹੀ ਸਾਰੇ ਜੀਵਾਂ ਕੋ ਦਾਨ ਦੇਨਾ ਹੈ।

ਕਰਨ ਕਰਾਵਨਹਾਰ ਸੁਆਮੀ ॥

ਏ ਹੇ ਜਗ ਦੇ ਸਵਾਮੀ, ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਕੁਝ ਆਪ ਹੀ ਕਰ ਦੇ ਜੀਵਾਂ ਨੂੰ ਆਪ ਹੀ ਕਰਵਾਓ।

ਸਗਲ ਘਟਾ ਕੇ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ॥

ਏ ਤੁਸ ਝਕ ਬੜਾ ਗੈ ਸਹਜ ਝੰਸਾਨ ਓ।

ਅਪਨੀ ਗਤਿ ਮਿਤਿ ਜਾਨਹੁ ਆਪੇ ॥

ਏ ਹੇ ਠਾਕੁਰ ਆਪ ਹੀ ਆਪਕੀ ਗਤਿ ਔਰ ਸੀਮਾ ਜਾਨਿਏ।

ਆਪਨ ਸੰਗਿ ਆਪਿ ਪ੍ਰਭ ਰਾਤੇ ॥

ਏ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ, ਆਪ ਹੀ ਆਪ ਹੀ ਰੰਗੇ ਹੋ।

ਤੁਮ੍ਹਰੀ ਉਸਤਤਿ ਤੁਮ ਤੇ ਹੋਇ ॥

ਏ ਹੇ ਪਰਮਾਤਮਾ, ਸਿਰਫ਼ ਤੁਸ ਗੈ ਅਪਨੀ ਮਹਿਮਾ ਕਰੀ ਸਕਦੇ ਓ। , ਏ , ਏ ਹੇ ਨਾਨਕ ਤੇਰੀ ਮਹਿਮਾ ਹੋਰ ਕੋਝ ਨਹੀਂ ਜਾਨਦਾ। ੭॥

ਨਾਨਕ ਅਵਰੁ ਨ ਜਾਨਸਿ ਕੋਇ ॥੭॥

ਨਾਨਕ ਤੇਰੀ ਮਹਾਨਤਾ ਕੋਝ ਹੋਰ ਨਹੀਂ ਜਾਨਦਾ।

ਸਰਬ ਧਰਮ ਮਹਿ ਸ੍ਰੇਸਟ ਧਰਮੁ ॥

ਏ ਸਾਰੇ ਧਰਮਾਂ ਵਿਚ ਪਰਮ ਧਰਮ ਓਹ ਹੈ

ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮੁ ਜਪਿ ਨਿਰਮਲ ਕਰਮੁ ॥

ਏ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਨਾਮ ਜਪਨਾ ਤੇ ਪਵਿਤ੍ਰ ਕਰਮ ਕਰਨਾ।

ਸਗਲ ਕ੍ਰਿਆ ਮਹਿ ਉਤਮ ਕਿਰਿਆ ॥

ਏ ਸਾਰੇ ਧਾਰਮਿਕ ਕਰਮੋਂ ਚ ਸਬਨੇ ਥਮਾਂ ਬੇਹਤਰੀਨ ਸੰਸਕਾਰ ਏਹ ਏ ਜੇ

ਸਾਧਸੰਗਿ ਦੁਰਮਤਿ ਮਲੁ ਹਿਰਿਆ ॥

ਏ ਸਤਸੰਗ ਮੇਂ ਮਿਲਕਰ ਮੂਰਖਤਾ ਕੀ ਗੰਦਗੀ ਧੋਨਾ।

ਸਗਲ ਉਦਮ ਮਹਿ ਉਦਮੁ ਭਲਾ ॥

ਏ ਸਾਰੇ ਪ੍ਰਯਾਸੋਂ ਚ ਸਬਤੂੰ ਅਛਾ ਪ੍ਰਯਾਸ ਏਹ ਏ ਜੇ

ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਜਪਹੁ ਜੀਅ ਸਦਾ ॥

ਏ ਸਦਾ ਮਨ ਮੇਂ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮ ਜਪਤੇ ਰਹਨਾ।

ਸਗਲ ਬਾਨੀ ਮਹਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਾਨੀ ॥

ਏ ਸਾਰੇ ਭਾਸ਼ਣਾਂ ਵਿਚ ਵਾਧੀ ਦਾ ਅਮ੍ਰਿਤ ਓਹ ਹੈ

ਹਰਿ ਕੇ ਜਸੁ ਸੁਨਿ ਰਸਨ ਬਖਾਨੀ ॥

ਏ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਸੁਨੋ ਤੇ ਅਪਨੀ ਜੀਭ ਕਠੇ ਉਚਾਰਣ ਕਰੋ।

ਸਗਲ ਥਾਨ ਤੇ ਓਹੁ ਉਤਮ ਥਾਨੁ ॥

ਏ ਹੇ ਨਾਨਕ, ਓਹ ਥਾਂ ਸਭ ਜਗਹਾਂ ਵਿਚੋਂ ਉਤਮ ਹੈ।

ਨਾਨਕ ਜਿਹ ਘਟਿ ਵਸੈ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ॥੮॥੩॥

ਏ , ਏ , ਏ ਜਿਸ ਵਿਚ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਨਾਂ ਵਸਦਾ ਹੈ । ੮॥ ੩॥

ਸਲੋਕੁ ॥

ਏ ਚੰਦ ॥

ਨਿਰਗੁਨੀਆਰ ਇਆਨਿਆ ਸੇ ਪ੍ਰਭੁ ਸਦਾ ਸਮਾਲਿ ॥

ਏ ਹੇ ਗੁਣਹੀਨ ਤੇ ਮੂਰਖ ਪ੍ਰਾਣੀ ਸਦਾ ਉਸ ਪਰਮਾਤਮਾ ਗੀ ਯਾਦ ਕਰੋ। , ਏ , ਏ ਹੇ ਨਾਨਕ, ਜਿਸਨੇ ਤੇਰਾ ਬਨਾਯਾ, ਸਿਰਫ ਉਹਦੇ ਦਿਲ ਵਿਚ ਬਸੇ ਵਾਲਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਹੀ ਤੇਰਾ ਸਾਥ ਦੇਵੇਗਾ। ੧॥

ਜਿਨਿ ਕੀਆ ਤਿਸੁ ਚੀਤਿ ਰਖੁ ਨਾਨਕ ਨਿਬਹੀ ਨਾਲਿ ॥੧॥

ਹੇ ਨਾਨਕ, ਅਪਨੇ ਚੇਤਨਾ ਚ ਉਸਗੀ ਸੰਜੋਗ, ਜਿਸਨੇ ਤੁਹੀ ਪੈਦਾ ਕੀਤਾ ਏ, ਤੇ ਜਦੂੰ ਤੁਸ ਝਿਸ ਸੰਸਾਰ ਗੀ ਚੜ੍ਹੀ ਜਾਓ, ਤਾਂ ਓਹੁ ਗੈ ਤੁੰਦੇ ਕਠੇ ਰਹੈਗ।

ਅਸਟਪਦੀ ॥

॥ ਅੱਕਟੋਪਸ

ਰਮਈਆ ਕੇ ਗੁਨ ਚੇਤਿ ਪਰਾਨੀ ॥

ਏ ਹੇ ਨਸ਼ਰ ਪ੍ਰਾਣੀ, ਸਰਵਕ੍ਰਿਪੀ ਰਾਮ ਦੇ ਗੁਣ ਯਾਦ ਕਰੋ।

ਕਵਨ ਮੂਲ ਤੇ ਕਵਨ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਨੀ ॥

ਏ ਤੁੰਦੀ ਉਤਪਤਿ ਕੇਹ ਏ ਤੇ ਤੁਸ ਕੇਹ ਦਿਖਦੇ ਓ?

ਜਿਨਿ ਤੂੰ ਸਾਜਿ ਸਵਾਰਿ ਸੀਗਾਰਿਆ ॥

ਏ ਜਿਸਨੇ ਤੁਗੀ ਬਨਾਯਾ ਤੇ ਸਜਾਯਾ

ਗਰਭ ਅਗਨਿ ਮਹਿ ਜਿਨਹਿ ਉਬਾਰਿਆ ॥

ਏ ਜਿਸਨੇ ਤੇਰੀ ਕੋਖ ਦੀ ਅਗ ਚ ਰਖਾ ਕੀਤੀ

ਬਾਰ ਬਿਵਸਥਾ ਤੁਝਹਿ ਪਿਆਰੈ ਦੂਧ ॥

ਏ ਜਿਸਨੇ ਤੇਰੇ ਬਚਪਨ ਮੇਂ ਪੀਨੇ ਕੇ ਲਿਏ ਦੂਧ ਦੇ ਦਿਯਾ

ਭਰਿ ਜੋਬਨ ਭੋਜਨ ਸੁਖ ਸੁਧ ॥

ਏ ਜਵਾਨੀ ਮੇਂ ਜੋ ਦੇ ਦਿਯਾ ਅਨ, ਸੁਖ ਓਰ ਭੁਫਿ

ਬਿਰਧਿ ਭਇਆ ਉਪਰਿ ਸਾਕ ਸੈਨ ॥

ਏ ਤੇ ਭੂਫੇ ਹੋ ਕੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ ਤੇ ਦੋਸਤ ਕਿਸ ਨੇ ਦਿੱਤਾ

ਮੁਖਿ ਅਪਿਆਉ ਬੈਠ ਕਉ ਦੈਨ ॥

ਏ ਬੈਠੇ ਦੇ ਮੁੰਹ ਚ ਖਾਨਾ ਪਾਨੇ ਆਸ਼ੈ ਤੁੰਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨੇ ਆਸ਼ੈ ਦਿੱਤੇ ਗੇਦੇ ਨ।

ਇਹੁ ਨਿਰਗੁਨੁ ਗੁਨੁ ਕਛੁ ਨ ਬੁਝੈ ॥

ਏ ਇਸ ਨਿਪੁਠ ਮਾਹਨੂੰ ਗੀ ਕੀਤੇ ਗੇਦੇ ਏਹਸਾਨੇਂ ਦੀ ਬਿਲਕੁਲ ਭੀ ਪਰਵਾਹ ਨੇੜੈ ਏ।

ਬਖਸਿ ਲੇਹੁ ਤਉ ਨਾਨਕ ਸੀਝੈ ॥੧॥

ਏ, ਏ ਨਾਨਕ ਕਹੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਹੇ ਭਗਵਾਨ, ਅਗਰ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਨੂੰ ਮਾਫ ਕਰ ਦੇਓ ਤਾਂ ਸਿਰਫ ਉਹ ਹੀ ਮੁਕਿਤ ਹਾਸਿਲ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ੧॥

ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਧਰ ਉਪਰਿ ਸੁਖਿ ਬਸਹਿ ॥

ਏ ਹੇ ਪ੍ਰਾਣੀ ਜਿਸਕੀ ਕ੍ਰਪਾ ਸੇ ਧਰਤੀ ਪਰ ਸੁਖੀ ਰਹਨਾ।

ਸੁਤ ਭ੍ਰਾਤ ਮੀਤ ਬਨਿਤਾ ਸੰਗਿ ਹਸਹਿ ॥

ਏ ਤੇ ਅਪਨੇ ਪੁੱਤਰ, ਭ੍ਰਾਤ, ਦੋਸਤ ਤੇ ਘਰੇਆਲੀ ਕੜੈ ਹਸਦੇ-ਖੇਲਦਾ ਏ।

ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਪੀਵਹਿ ਸੀਤਲ ਜਲਾ ॥

ਏ ਜਿਸਕੀ ਕ੍ਰਪਾ ਸੇ ਤੂੰ ਸ਼ੀਤਲ ਪਾਨੀ ਪੀਤੇ ਹੋ

ਸੁਖਦਾਈ ਪਵਨੁ ਪਾਵਕੁ ਅਮੁਲਾ ॥

ਏ ਤੇ ਤੁਸੇਂਗੀ ਸੁਖਦ ਹਵਾ ਤੇ ਬੇਸ਼ਕੀਮਤੀ ਆਗ ਮਿਲੀ ਗੇੜੈ ਏ ਜੇਹੜੀ ਤੁਸੇਂਗੀ ਖੁਸ਼ ਕਰਦੀ ਏ।

ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਭੋਗਹਿ ਸਭਿ ਰਸਾ ॥

ਏ ਜਿਸ ਕਿਰਪਾ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਸਾਰੇ ਭੋਗ ਭੋਗਦੇ ਹੋ

ਸਗਲ ਸਮਗ੍ਰੀ ਸੰਗਿ ਸਾਥਿ ਬਸਾ ॥

ਏ ਤੇ ਤੁਸ ਸਾਰੇ ਚੀਜ਼ੇ ਕੜੇ ਜੀਏ ਓ

ਦੀਨੇ ਹਸਤ ਪਾਵ ਕਰਨ ਨੇਤ੍ਰ ਰਸਨਾ ॥

ਏ ਜਿਸਨੇ ਹਥ, ਪੈਰ, ਕਾਨ, ਆਂਖ ਓਰ ਜੀਭ ਦੇ ਦੀ ਹੈ

ਤਿਸਹਿ ਤਿਆਗਿ ਅਵਰ ਸੰਗਿ ਰਚਨਾ ॥

ਏ ਓ ਪ੍ਰਾਣੀ ਤੂ ਭਗਵਾਨ ਭੁਲ ਜਾਓ ਤੇ ਫੂਝੇ ਨਾਲ ਘਾਰ ਕਰੋ।

ਐਸੇ ਦੇਖ ਮੂੜ ਅੰਧ ਬਿਆਧੇ ॥

ਏ ਏਸੇ ਦੋਖੋਂ ਸੇ ਅਜ਼ਾਨੀ ਮੂਰਖ ਫੰਸੇ।

ਨਾਨਕ ਕਾਢਿ ਲੇਹੁ ਪ੍ਰਭ ਆਧੇ ॥੨॥

ਏ , ਏ ਨਾਨਕ ਕਹੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ, ਆਪ ਹੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਰਖਾ ਕਰੋ। ੨॥

ਆਦਿ ਅੰਤਿ ਜੇ ਰਾਖਨਹਾਰੁ ॥

ਏ ਜਨਮ ਤੋਂ ਮੌਤ ਤਕ, ਸ਼ੁਰੂ ਤੋਂ ਅੰਤ ਤਕ ਹਰ ਕਿਸੇ ਦਾ ਰਖਕ ਪਰਮਾਤਮਾ।

ਤਿਸ ਸਿਉ ਪ੍ਰੀਤਿ ਨ ਕਰੈ ਗਵਾਰੁ ॥

ਏ ਮੂਰਖ ਆਦਮੀ ਉਸਦੇ ਕੜੇ ਘਾਰ ਨੇੜੇ ਕਰਦਾ।

ਜਾ ਕੀ ਸੇਵਾ ਨਵ ਨਿਧਿ ਪਾਵੈ ॥

ਏ ਜਿਸਦੀ ਸੇਵਾ ਉਸੀ ਨੂੰ ਖਜਾਨੇ ਕਮਾਂਦਾ ਏ

ਤਾ ਸਿਉ ਮੂੜਾ ਮਨੁ ਨਹੀ ਲਾਵੈ ॥

ਏ ਮੂਰਖ ਪ੍ਰਾਣੀ ਅਪਨੇ ਦਿਲੈ ਚ ਨੇੜੇ ਲੈਂਦਾ।

ਜੇ ਠਾਕੁਰੁ ਸਦ ਸਦਾ ਹਜੂਰੇ ॥

ਏ ਠਾਕੁਰ ਜੋ ਸਦਾ ਪ੍ਰਤ੍ਯਕ

ਤਾ ਕਉ ਅੰਧਾ ਜਾਨਤ ਦੂਰੇ ॥

ਏ ਬਿਨਾ ਜ਼ਾਨ ਦੇ ਇੰਸਾਨ ਇਸਗੀ ਫੂਰ ਜਾਨਦਾ ਏ।

ਜਾ ਕੀ ਟਹਲ ਪਾਵੈ ਦਰਗਹ ਮਾਨੁ ॥

ਏ ਜਿਸਦੀ ਸੇਵਾ ਤੇ ਭਕਿਤ ਕੜੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਦਰਬਾਰ ਚ ਮਹਿਮਾ ਹਾਸਲ ਕਰਦਾ ਏ।

ਤਿਸਹਿ ਬਿਸਾਰੈ ਮੁਗਧੁ ਅਜਾਨੁ ॥

ਏ ਮੂਰਖ ਤੇ ਅਜ਼ਾਨੀ ਆਦਮੀ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੂ ਭੁਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਸਦਾ ਸਦਾ ਇਹੁ ਭੁਲਨਹਾਰੁ ॥

ਏ ਨਸ਼ਵਰ ਜੀਵ ਸਦਾ ਗਲਤੀ ਕਰਦੇ ਨੇ।

ਨਾਨਕ ਰਾਖਨਹਾਰੁ ਅਪਾਰੁ ॥੩॥

ਏ , ਏ ਹੇ ਨਾਨਕ, ਸਨਾਤਨ ਪਰਮਾਤਮਾ ਹੀ ਰਖਕ ਹੈ। ੩॥

ਰਤਨੁ ਤਿਆਗਿ ਕਉਡੀ ਸੰਗਿ ਰਚੈ ॥

ਏ ਨਾਮ ਦੇ ਰਜ਼ ਗੀ ਟਿਆਗੇ ਕੜੈ ਮਨੁਕਖ ਖ਼ਮ ਰੂਪ ਚ ਝਕ ਪੈਸਾ ਕੜੈ ਖੁਸ਼ ਰੈਂਹਦਾ ਏ।

ਸਾਚੁ ਛੇਡਿ ਝੂਠ ਸੰਗਿ ਮਚੈ ॥

ਏ ਸਚਾਈ ਗੀ ਟਿਆਗਿਏ ਝੂਠ ਚ ਮਸਤ ਹੋਏ ਜੰਦਾ ਏ।

ਜੇ ਛਡਨਾ ਸੁ ਅਸਥਿਰੁ ਕਰਿ ਮਾਨੈ ॥

ਏ ਸੰਸਾਰੀ ਚੀਜਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਸਨੇ ਟਿਆਗ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਓਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸਥਿਰ ਰਹਨ ਜਾਨਦਾ ਹੈ।

ਜੇ ਹੋਵਨੁ ਸੇ ਦੂਰਿ ਪਰਾਨੈ ॥

ਏ ਜੋ ਭੀ ਸ਼ੋਨਾ ਏ, ਉਸੀ ਦੂਰ ਸਮਝਦਾ ਏ।

ਛੇਡਿ ਜਾਇ ਤਿਸ ਕਾ ਸ੍ਰਮੁ ਕਰੈ ॥

ਏ ਜਿਸਗੀ ਛੋੜਨਾ ਪੈਂਦਾ ਏ, ਉਸੀ ਗੈ ਦੁਖੀ ਹੋਂਦਾ ਏ।

ਸੰਗਿ ਸਹਾਈ ਤਿਸੁ ਪਰਹਰੈ ॥

ਏ ਸਦਾ ਸਾਥ ਰਹਨੇ ਵਾਲੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨੂੰ ਟਿਆਗ ਦੇਂਦਾ ਹੈ ।

ਚੰਦਨ ਲੇਪੁ ਉਤਾਰੈ ਧੋਇ ॥ ਗਰਧਬ ਪ੍ਰੀਤਿ ਭਸਮ ਸੰਗਿ ਹੋਇ ॥

ਏ , ਏ ਚੰਦਨ ਦਾ ਪੇਸਟ ਧੋਂਦਾ ਏ। ਗਧੇ ਕੋ ਸਿਫ਼ ਰਾਖ ਘਾਰ ਕਰਦਾ ਏ।

ਅੰਧ ਕੂਪ ਮਹਿ ਪਤਿਤ ਬਿਕਰਾਲ ॥

ਏ ਮਨੁਕਖ ਝਕ ਖ਼ਮਾਨਕ ਨੇਰੇ ਕੁਏ ਚ ਪੇਏ ਗੇਦਾ ਏ।

ਨਾਨਕ ਕਾਢਿ ਲੇਹੁ ਪ੍ਰਭੁ ਦਇਆਲ ॥੪॥

ਏ , ਏ ਨਾਨਕ ਦੀ ਦੁਆ ਹੈ ਕਿ ਹੇ ਦਯਾਲੁ ਪਰਮਾਤਮਾ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨੇਰੇ ਕੁਆਂ ਵਿਚੋਂ ਕਠੋ । ੪॥

ਕਰਤੂਤਿ ਪਸੂ ਕੀ ਮਾਨਸ ਜਾਤਿ ॥

ਏ ਜਾਤਿ ਮਨੁਕਖੇਂ ਦੀ ਏ ਪਰ ਕਰਮ ਜਾਨਵਰੇਂ ਦੀ ਏ।

ਲੋਕ ਪਚਾਰਾ ਕਰੈ ਦਿਨੁ ਰਾਤਿ ॥

ਏ ਮਨੁਖ ਦਿਨ ਰਾਤ ਲੋਕੋਂ ਕਰੈ ਬੜਾ ਘਮੰਡ ਕਰਦਾ ਰੇਹੰਦਾ ਏ।

ਬਾਹਰਿ ਭੇਖ ਅੰਤਰਿ ਮਲੁ ਮਾਇਆ ॥

ਏ ਬਾਹਲੇ ਤੌਰ ਉਪਰ ਓਹ ਧਾਰਮਿਕ ਪਰਿਧਾਨ ਪਾਂਦੇ ਨ ਪਰ ਉਂਦੇ ਦਿਮਾਗ ਚ ਮਾਯਾ ਦੀ ਗੰਦਗੀ ਏ।

ਛਪਸਿ ਨਾਹਿ ਕਛੁ ਕਰੈ ਛਪਾਇਆ ॥

ਏ ਦਿਲ ਕਿਤਨੀ ਵੀ ਚੁਪਾਵਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੋਵੇ, ਓ ਅਪਣੀ ਸਚਾਈ ਕੂੰ ਚੁਪਾ ਕੈਨੀ ਕਰ ਸਗਦਾ।

ਬਾਹਰਿ ਗਿਆਨ ਧਿਆਨ ਇਸਨਾਨ ॥

ਏ ਧਿਆਨ ਤੇ ਸ਼ਾਨ ਕਰਨੇ ਦਾ ਨਾਟਕ ਕਰਦਾ ਏ।

ਅੰਤਰਿ ਬਿਆਪੈ ਲੋਭੁ ਸੁਆਨੁ ॥

ਏ ਪਰ ਲਾਲਚ ਦਾ ਕੁੱਠਾ ਉਂਦੇ ਦਿਮਾਗ ਉਪਰ ਦਬਾਵ ਪਾ ਕਰਦਾ ਏ।

ਅੰਤਰਿ ਅਗਨਿ ਬਾਹਰਿ ਤਨੁ ਸੁਆਹ ॥

ਏ ਝੁੱਝਾ ਦੀ ਅਗ ਉਂਦੇ ਸ਼ਰੀਰ ਚ ਮੌਜੂਦ ਏ ਤੇ ਟਿਆਗ ਦੀ ਰਾਖ ਉਂਦੇ ਸ਼ਰੀਰ ਦੇ ਬਾਹਲੇ ਹਿੱਸੇ ਚ ਮੌਜੂਦ ਏ।

ਗਲਿ ਪਾਥਰ ਕੈਸੇ ਤਰੈ ਅਥਾਹ ॥

ਏ ਗਲੇ ਚ ਵਾਸਨਾ ਦਾ ਪਥਰ ਲਾ ਕੇ ਓਹ ਗਹਰੇ ਸਮੁੰਦਰ ਗੀ ਕਿਸ ਚਾਲੀ ਪਾਰ ਕਰੀ ਸਕਦਾ ਏ।

ਜਾ ਕੈ ਅੰਤਰਿ ਬਸੈ ਪੁਭੁ ਆਪਿ ॥

ਏ ਓ ਨਾਨਕ, ਜਿਸ ਦੇ ਦਿਲ ਵਿਚ ਖੁਦ ਭਗਵਾਨ ਬਸੇ

ਨਾਨਕ ਤੇ ਜਨ ਸਹਜਿ ਸਮਾਤਿ ॥੫॥

ਏ , ਏ ਏਸਾ ਝੰਸਾਨ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਾਲ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਵਿਲੀਨ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ੫॥

ਸੁਨਿ ਅੰਧਾ ਕੈਸੇ ਮਾਰਗੁ ਪਾਵੈ ॥

ਏ ਅੰਧਾ ਸਿਰਫ਼ ਸੁਨਨੇ ਕਰੈ ਗੈ ਅਪਨਾ ਰਸਤਾ ਕਿ'ਯਾਂ ਪਾਏਂ ਸਕਦਾ ਏ?

ਕਰੁ ਗਹਿ ਲੇਹੁ ਓੜਿ ਨਿਬਹਾਵੈ ॥

ਏ ਉਸੀ ਹਥ ਪਕੜੋ ਤਾਂ ਜੇ ਓਹ ਅੰਤ ਤਕਰ ਘਾਰ ਗੀ ਬਰਕਰਾਰ ਰਕਖੀ ਸਕੈ।

ਕਹਾ ਬੁਝਾਰਤਿ ਬੁਝੈ ਡੇਰਾ ॥

ਏ ਬਹਿਰਾ ਮਨੁਖ ਕਿਵੇਂ ਸਮਝ ਸਕਦਾ ਹੈ?

ਨਿਸਿ ਕਹੀਐ ਤਉ ਸਮਝੈ ਡੇਰਾ ॥

ਏ ਜਦੂੰ ਅਸੀਂ ਰਾਤ ਆਖਦੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਓਹ ਦਿਨ ਸਮਝਦਾ ਹੈ।

ਕਹਾ ਬਿਸਨਪਦ ਗਾਵੈ ਗੁੰਗ ॥

ਏ ਗੂੰਗਾ ਆਦਮੀ ਭਕਿਤ ਗੀਤ ਕਿਵੇਂ ਗਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਜਤਨ ਕਰੈ ਤਉ ਭੀ ਸੁਰ ਭੰਗ ॥

ਏ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦਾ ਤਾਂ ਭੀ ਤੰਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਟੂਟੀ ਜੰਦੀ ਏ।

ਕਹ ਪਿੰਗੁਲ ਪਰਬਤ ਪਰ ਭਵਨ ॥

ਏ ਲੰਗੜਾ ਕਿਸ ਟਰਹ ਪਹਾੜ ਦੇ ਚਕਕਰ ਲਾ ਸਕਦਾ ਏ?

ਨਹੀ ਹੋਤ ਉਹਾ ਉਸੁ ਗਵਨ ॥

ਏ ਤਸੀ ਤਥੇ ਜਾਨਾ ਮੁਮਕਿਨ ਨੇੜੈ ਏ।

ਕਰਤਾਰ ਕਰੁਣਾ ਮੈ ਦੀਨੁ ਬੇਨਤੀ ਕਰੈ ॥

ਏ ਹੇ ਨਾਨਕ, ਹੇ ਦਯਾਲੁ, ਯਹ ਵਿਨਮ ਸੇਵਕ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਿ

ਨਾਨਕ ਤੁਮਰੀ ਕਿਰਪਾ ਤਰੈ ॥੬॥

ਏ, ਏ ਤੁਹਾਡੀ ਕ੍ਰਪਾ ਨਾਲ ਹੀ ਇਕ ਜੀਵ ਅਸਿੱਤਿਕ ਦਾ ਸਮੁੰਦਰ ਪਾਰ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ੬॥

ਸੰਗਿ ਸਹਾਈ ਸੁ ਆਵੈ ਨ ਚੀਤਿ ॥

ਏ ਜੀਵ ਦੇ ਸਾਥੀ ਤੇ ਸਹਾਯਕ ਪਰਮਾਤਮਾ ਗੀ ਅਪਨੇ ਮਨ ਚ ਯਾਦ ਨੇੜੈ ਕਰਦਾ।

ਜੇ ਬੈਰਾਈ ਤਾ ਸਿਉ ਪ੍ਰੀਤਿ ॥

ਏ ਬਲਕੇ ਓਹੁ ਤਸੀ ਗੈ ਘ੍ਯਾਰ ਕਰਦਾ ਏ, ਜੇਕਾ ਤਦਾ ਦੁਸ਼ ਮਨ ਏ।

ਬਲੁਆ ਕੇ ਗਿਹੁ ਭੀਤਰਿ ਬਸੈ ॥

ਏ ਓਹੁ ਰੇਤ ਦੇ ਘਰੈ ਚ ਗੈ ਰਹੈਦਾ ਏ।

ਅਨਦ ਕੇਲ ਮਾਇਆ ਰੰਗਿ ਰਸੈ ॥

ਏ ਮਸਤੀ ਦੇ ਖੇਡ ਤੇ ਦੌਲਤ ਦੇ ਰੰਗੋਂ ਦਾ ਮਜਾ ਲੈਂਦਾ ਏ।

ਦ੍ਰਿੜੁ ਕਰਿ ਮਾਨੈ ਮਨਹਿ ਪ੍ਰਤੀਤਿ ॥

ਏ ਓਹੁ ਝ'ਨੇਂ ਕਲਾਕਾਰੋਂ ਦਾ ਭਰੋਸਾ ਅਪਨੇ ਦਿਮਾਗ ਚ ਮਜਬੂਤ ਮਨਦੇ ਨ।

ਕਾਲੁ ਨ ਆਵੈ ਮੂੜੇ ਚੀਤਿ ॥

ਏ ਪਰ ਮੂਰ੍ਖ ਪ੍ਰਾਣੀ ਅਪਨੇ ਮਨ ਚ ਸ਼ਾਸ਼ੁਤ ਮੌਤ ਗੀ ਯਾਦ ਨੇੜੈ ਕਰਦਾ।

ਬੈਰ ਬਿਰੋਧ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਮੋਹ ॥

ਏ ਦੁਸ਼ਮਨੀ ਵਿਰੋਧਾਭਾਸ ਵਾਸਨਾ ਕ੍ਰੋਧ ਲਗਾਵ

ਝੂਠ ਬਿਕਾਰ ਮਹਾ ਲੇਭ ਪ੍ਰੇਹ ॥

ਏ ਝੂਠ, ਪਾਪ, ਲੋਮ ਤੇ ਧੋਖੇ ਦਾ

ਇਆਹੂ ਜੁਗਤਿ ਬਿਹਾਨੇ ਕਈ ਜਨਮ ॥

ਏ ਆਦਮੀ ਨੇ ਕੜ੍ਹੇ ਜਨਮਾਂ ਕੋ ਚਾਲੋਂ ਮੇਂ ਗੁਜਾਮਾ ਸੈ ।

ਨਾਨਕ ਰਾਖਿ ਲੇਹੁ ਆਪਨ ਕਰਿ ਕਰਮ ॥੭॥

ਏ , ਏ ਨਾਨਕ ਦੀ ਗੁਹਾਰ ਹੈ ਕਿ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤੇਰੀ ਕਿਰਪਾ ਨਾਲ ਜੀਵ ਨੂੰ ਜੀਵਨ ਦੇ ਸਾਗਰ ਤੋਂ ਬਚਾਓ । ੭॥

ਤੂ ਠਾਕੁਰੁ ਤੁਮ ਪਹਿ ਅਰਦਾਸਿ ॥

ਏ ਹੇ ਭਗਵਾਨ ਤੂ ਸਾਡਾ ਠਾਕੁਰ ਤੇ ਸਾਡੀ ਦੁਆ ਸਿਫ਼ ਤੇਰੇ ਕੋਲ।

ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਸਭੁ ਤੇਰੀ ਰਾਸਿ ॥

ਏ ਇਹ ਰੂਹ ਤੇ ਤਨ ਤੇਰੀ ਸਾਰੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਹੈ।

ਤੁਮ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਹਮ ਬਾਰਿਕ ਤੇਰੇ ॥

ਏ ਤੁਸੀਂ ਸਾਡੇ ਮਾਂ-ਘੋ ਤੇ ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਡੇ ਬੱਚੇ ਹਾਂ।

ਤੁਮਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਮਹਿ ਸੂਖ ਘਨੇਰੇ ॥

ਏ ਤੇਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਮੇਂ ਬੜੀ ਖੁਸ਼ਿਆਂ ਹੈ।

ਕੋਇ ਨ ਜਾਨੈ ਤੁਮਰਾ ਅੰਤੁ ॥

ਏ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤੇਰਾ ਅੰਤ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਨਦਾ।

ਉਚੇ ਤੇ ਉਚਾ ਭਗਵੰਤੁ ॥

ਏ ਤੂ ਪਰਮ ਪਰਮਾਤਮਾ ਹੋ।

ਸਗਲ ਸਮਗ੍ਰੀ ਤੁਮਰੈ ਸੂਤ੍ਰਿ ਧਾਰੀ ॥

ਏ ਸਾਰੀ ਦੁਨਿਆ ਤੇਰੇ ਧਾਗੇ ਨਾਲ ਧਾਗਾ।

ਤੁਮ ਤੇ ਹੋਇ ਸੁ ਆਗਿਆਕਾਰੀ ॥

ਏ ਜੋ ਭੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟਿ ਤੇਰੇ ਕੋਲਾ ਪੈਦਾ ਹੋਇ ਏ, ਓਹ ਤੁੰਦੀ ਆਜ਼ਾਕਾਰੀ ਏ।

ਤੁਮਰੀ ਗਤਿ ਮਿਤਿ ਤੁਮ ਹੀ ਜਾਨੀ ॥

ਏ ਅਪਨੀ ਗਤਿ ਤੇ ਸੀਮਾ ਸਿਫ਼ ਤੁਸ ਗੈ ਜਾਨਦੇ ਓ।

ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਸਦਾ ਕੁਰਬਾਨੀ ॥੮॥੪॥

ਏ , ਏ , ਏ ਹੇ ਨਾਨਕ ਤੇਰਾ ਸੇਵਕ ਸਦਾ ਤੇਰੇ ਵਾਸਤੇ ਬਲਿਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ । ੮॥ ੪॥ , ਏ ਚੰਦ ॥

ਸਲੋਕੁ ॥

शालोकः ए.

ਦੇਨਹਾਰੁ ਪ੍ਰਭ ਛੇਡਿ ਕੈ ਲਾਗਹਿ ਆਨ ਸੁਆਇ ॥

ਏ त्याਗ ਪ੍ਰਭੂ ਜੋ ਦੈਂਦਾ ਹੈ, ਜੀਵ ਫੂਜੇ ਸਵਾਦਾਂ ਵਿਚ ਲਿਪਤ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਪਰ

ਨਾਨਕ ਕਹੁ ਨ ਸੀਝਈ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਪਤਿ ਜਾਇ ॥੧॥

ਏ, ਏ ਹੇ ਨਾਨਕ, ਏਸਾ ਜੀਵ ਕਦੇ ਸਫਲ ਨਹੀਂ ਹੋਂਦਾ ਕਯੋਂਕਿ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਨਾਮ ਦੇ ਬਿਨਾ ਕੋਈ ਆਦਰ ਨਹੀਂ ਹੋਂਦਾ। ੧॥

ਅਸਟਪਦੀ ॥

॥ ਆਕਟੋਪਸ

ਦਸ ਬਸਤੁ ਲੇ ਪਾਛੈ ਪਾਵੈ ॥

ਏ ਮਨੁਕ੍ਖ ਪਰਮਾਤਮਾ ਕੋਲਾ ਦਸ ਚੀਜਾਂ ਲੈਂਦਾ ਏ ਤੇ ਤੁੰਦਾ ਖ਼ਿਆਲ ਰਖਦਾ ਏ।

ਏਕ ਬਸਤੁ ਕਾਰਨਿ ਬਿਖੇਟਿ ਗਵਾਵੈ ॥

ਏ ਪਰ ਇਕ ਗਲਲ ਆਸ੍ ਤੇ ਔਹੁ ਅਪਨਾ ਵਿਸ਼ ਵਾਸ ਖੋਏਂ ਜੰਦਾ ਏ।

ਏਕ ਭੀ ਨ ਦੇਇ ਦਸ ਭੀ ਹਿਰਿ ਲੇਇ ॥

ਏ ਜੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਇਕ ਚੀਜ਼ ਭੀ ਨਹੀਂ ਦੇ ਤੇ ਦਸ ਭੀ ਚੀਨ ਲੇ

ਤਉ ਮੂੜਾ ਕਹੁ ਕਹਾ ਕਰੇਇ ॥

ਏ ਤੋ ਦਸ਼ੋ ਏ ਮੂਰ੍ਖ ਕੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ?

ਜਿਸੁ ਠਾਕੁਰ ਸਿਉ ਨਾਹੀ ਚਾਰਾ ॥

ਏ ਠਾਕੁਰ ਜਿਸਕੇ ਸਾਮਨੇ ਕੋਈ ਤਾਕਤ ਹਾਵੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ

ਤਾ ਕਉ ਕੀਜੈ ਸਦ ਨਮਸਕਾਰਾ ॥

ਏ ਹਮੇਸ਼ਾ ਤੁੰਦੇ ਸਾਮਨੇ ਝੁਕਨਾ ਚਾਂਹਦਾ ਹਾ।

ਜਾ ਕੈ ਮਨਿ ਲਾਗਾ ਪ੍ਰਭੁ ਮੀਠਾ ॥

ਏ ਜਿਸਕੇ ਦਿਲ ਪਾਤਾ ਰਬ ਮੀਠਾ

ਸਰਬ ਸੂਖ ਤਾਹੁ ਮਨਿ ਵੂਠਾ ॥

ਏ ਸਾਰੇ ਸੁਖ ਤੁੰਦੇ ਮਨ ਚ ਬਸਦੇ ਨ।

ਜਿਸੁ ਜਨ ਅਪਨਾ ਹੁਕਮੁ ਮਨਾਇਆ ॥

ਏ ਹੇ ਨਾਨਕ, ਜਿਸ ਮਨੁਕ੍ਖ ਨੂ ਪਰਮਾਤਮਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤੁਹਨਾਂ ਦੇ ਹੁਕਮ ਮਨਨ

ਸਰਬ ਥੋਕ ਨਾਨਕ ਤਿਨਿ ਪਾਇਆ ॥੧॥

ਏ , ਏ ਸੰਸਾਰ ਦੀ ਸਾਰੀ ਚੀਜਾਂ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਹਾਸਿਲ ਕੀਤੀ ਹੈ। ੧॥

ਅਗਨਤ ਸਾਹੁ ਅਪਨੀ ਦੇ ਰਾਸਿ ॥

ਏ ਪ੍ਰਭੂ, ਸਾਹੂਕਾਰ, ਜੀਵ ਗੀ ਮੌਤਿਕ ਵਸਤੁਏਂ ਦਾ ਅਸੰਖਯ ਧਨ ਉਪਲਬਧ ਕਰੋਆਂਦਾ ਏ।

ਖਾਤ ਪੀਤ ਬਰਤੈ ਅਨਦ ਉਲਾਸਿ ॥

ਏ ਜਾਨਕਰ ਇਸਗੀ ਖੁਸ਼ੀ ਤੇ ਖੁਸ਼ੀ ਕਰਨੈ ਖਾਂਦੇ ਨ, ਪੀਂਦੇ ਨ ਤੇ ਇਸਦਾ ਇਸਤੇਮਾਲ ਕਰਦੇ ਨ।

ਅਪੁਨੀ ਅਮਾਨ ਕਛੁ ਬਹੁਰਿ ਸਾਹੁ ਲੇਇ ॥

ਏ ਜੇਕਰ ਸਾਹੂਕਾਰ ਮਾਲਿਕ ਅਪਨੀ ਕਿਸ਼ ਵਿਰਾਸਤ ਵਾਪਸ ਲੇਏਂ ਲੈਂਦਾ ਏ

ਅਗਿਆਨੀ ਮਨਿ ਰੋਸੁ ਕਰੇਇ ॥

ਏ ਤੋ ਮੂਰਖ਼ ਆਦਮੀ ਅਪਨੇ ਮਨ ਵਿਚ ਗੁਸਸਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਅਪਨੀ ਪਰਤੀਤਿ ਆਪ ਹੀ ਖੋਵੈ ॥

ਏ ਇਸ ਚਾਲੀ ਓਹੁ ਅਪਨੇ ਆਪੈ ਉਪਰ ਖੋਹ ' ਲਲਦਾ ਏ।

ਬਹੁਰਿ ਉਸ ਕਾ ਬਿਸ਼੍ਵਾਸੁ ਨ ਹੋਵੈ ॥

ਏ ਪ੍ਰਭੂ ਉਸ ਪਰ ਫਿਰ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ।

ਜਿਸ ਕੀ ਬਸਤੁ ਤਿਸੁ ਆਗੈ ਰਾਖੈ ॥

ਏ ਉਸ ਚੀਜ਼ ਗੀ ਖੁਸ਼ੀ-ਖੁਸ਼ੀ ਉਸ ਵਿਕਿਤ ਦੇ ਸਾਮਨੇ ਰਖਨਾ ਚਾਹਿਦਾ ਜਿਸਦਾ ਓਹੁ ਏ।

ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਆਗਿਆ ਮਾਨੈ ਮਾਖੈ ॥

ਏ ਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਹੁਕਮ ਉਦੇ ਆਸ਼ ਤੇ ਖੁਸ਼ੀ ਕਰਨੇ ਮਨਨੇ ਦੇ ਕਾਬਿਲ ਏ।

ਉਸ ਤੇ ਚਉਗੁਨ ਕਰੈ ਨਿਹਾਲੁ ॥

ਏ ਪਰਮੇਸਰੇ ਉਸੀ ਪੈਹਲੈਂ ਥਵਾਂ ਚਾਰ ਗੁਣਾ ਮਤਾ ਆਮਾਰੀ ਬਨਾਂਦਾ ਏ।

ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬੁ ਸਦਾ ਦਇਆਲੁ ॥੨॥

ਏ , ਏ ਹੇ ਨਾਨਕ ਪਰਮਾਤਮਾ ਸਦਾ ਦਯਾਲੁ। ੨॥

ਅਨਿਕ ਭਾਤਿ ਮਾਇਆ ਕੇ ਹੇਤ ॥ਸਰਪਰ ਹੋਵਤ ਜਾਨੁ ਅਨੇਤ ॥

ਏ , ਏ ਮਾਯਾ ਦੇ ਖ਼ਮ ਕਰੈ ਕਿਸਮ ਹਨ ਪਰ ਸਮਝੋ ਕਿ ਆਖਿਰ ਵਿਚ ਓਹੁ ਸਾਰੇ ਨਸ਼ ਹੋ ਜਾਂਗਨ। , ਏ ਮਨੁਕਖ ਗੀ ਇਕ ਪੇੜ ਦੀ ਢਾਂ ਬੜੀ ਪਸੰਦ ਏ। ਪਰ

ਬਿਰਖ ਕੀ ਛਾਇਆ ਸਿਉ ਰੰਗੁ ਲਾਵੈ ॥

ਇਕ ਮਾਹਨੂ ਗੀ ਇਕ ਪੇੜ ਦੀ ਢਾਯਾ ਕਰਨੈ ਪਯਾਰ ਹੋਏਂ ਜੰਦਾ ਏ,

ਓਹ ਬਿਨਸੈ ਉਹ ਮਨਿ ਪਛੁਤਾਵੈ ॥

ਏ ਜਦੁ ਓਹੁ ਨਾਸ ਹੋਂਦਾ ਏ ਤਾਂ ਓਹੁ ਅਪਨੇ ਦਿਲੈ ਚ ਪਛਤਾਵਾ ਕਰਦਾ ਏ।

ਜੇ ਦੀਸੈ ਸੇ ਚਾਲਨਹਾਰੁ ॥

॥ ਦਿਖਨੇ ਆਲੀ ਦੁਨਿਆ ਖੁਣਭੰਗੁਰ ਏ

ਲਪਟਿ ਰਹਿਓ ਤਹ ਅੰਧ ਅੰਧਾਰੁ ॥

ਏ ਜ਼ਾਨ ਸੇ ਰਹਿਤ ਵਿਕਿਤ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਸੇ ਵਿਰਕਤ ਹੋ ਗਯਾ ਹੈ।

ਬਟਾਉ ਸਿਉ ਜੇ ਲਾਵੈ ਨੇਹ ॥

ਏ ਜੋ ਕੋਓ ਨਰ ਮੁਸਾਫਿਰ ਨਾਲ ਘਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ

ਤਾ ਕਉ ਹਾਥਿ ਨ ਆਵੈ ਕੇਹ ॥

ਏ ਅਨੁਤ: ਤਸੀ ਕੁਛ ਮੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ।

ਮਨ ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਸੁਖਦਾਈ ॥

ਏ ਓ ਮੇਰੇ ਮਨ, ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਨਾਮ ਦਾ ਘਾਰ ਸ਼ਾਂਤ ਕਰਦਾ ਏ।

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਨਾਨਕ ਆਪਿ ਲਏ ਲਾਈ ॥੩॥

ਏ, ਏ ਹੇ ਨਾਨਕ, ਪਰਮਾਤਮਾ ਅਪਨੇ ਨਾਲ ਓਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸੰਗਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਤੇ ਆਪਣਾ ਆਸ਼ੀਰਵਾਦ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ੩॥

ਮਿਥਿਆ ਤਨੁ ਧਨੁ ਕੁਟੰਬੁ ਸਬਾਇਆ ॥

ਏ ਏਹੁ ਤਨ, ਧਨ ਤੇ ਪਰਿਵਾਰ ਸਾਰੇ ਝੂਠੇ ਨ।

ਮਿਥਿਆ ਹਉਮੈ ਮਮਤਾ ਮਾਇਆ ॥

ਏ ਅਹੰਕਾਰ, ਲਗਾਵ ਤੇ ਮਰਮ ਭੀ ਝੂਠੇ ਨ।

ਮਿਥਿਆ ਰਾਜ ਜੇਬਨ ਧਨ ਮਾਲ ॥

ਏ ਰਾਜ, ਜਵਾਨੀ, ਧਨ-ਸੰਪਤਿ ਸਾਰੇ ਝੂਠੇ।

ਮਿਥਿਆ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਬਿਕਰਾਲ ॥

ਏ ਵਾਸਨਾ ਤੇ ਅਧਿਕ ਕ੍ਰੋਧ ਸਾਰੇ ਨਸ਼ਰ ਹੋਂਦੇ ਨ।

ਮਿਥਿਆ ਰਬ ਹਸਤੀ ਅਸੂ ਬਸਤ੍ਰਾ ॥

ਏ ਸੁੰਦਰ ਰਥ, ਹਾਥੀ, ਘੋੜੇ ਤੇ ਸੁੰਦਰ ਕਪੜੇ ਸਾਰੇ ਨਸ਼ਰ ਝੂਠ ਨ।, ਏ ਧਨ-ਦੈਲਤ ਜਮਾ ਕਰਨੇ ਦਾ ਘਾਰ, ਜੇਡਾ ਲੋਕੋਂ ਗੀ ਹਸਦਾ ਏ, ਓਹੁ ਭੀ ਝੂਠਾ ਏ।

ਮਿਥਿਆ ਰੰਗ ਸੰਗਿ ਮਾਇਆ ਪੇਖਿ ਹਸਤਾ ॥

ਝੂਠਾ ਏ ਧਨ-ਦੈਲਤ ਇਕਠਾ ਕਰਨੇ ਦਾ ਘਾਰ, ਤੇ ਤੰਦੀ ਅਕਸੀਂ ਚ ਮਸਤੀ ਕਰਨੇ ਦਾ।

ਮਿਥਿਆ ਪ੍ਰੇਰ ਮੇਰ ਅਭਿਮਾਨੁ ॥

ਏ ਢਲ, ਸਾਂਸਾਰਿਕ ਲਗਾਵ ਤੇ ਘਮੰਡ ਭੀ ਕ੍ਸ਼ਣਿਕ ਹੋਂਦੇ ਨ।

ਮਿਥਿਆ ਆਪਸ ਉਪਰਿ ਕਰਤ ਗੁਮਾਨੁ ॥

ਏ ਅਪਨੇ ਆਪ ਪਰ ਗਰਵ ਕਰਨਾ ਝੂਠ ਹੈ।

ਅਸਥਿਰੁ ਭਗਤਿ ਸਾਧ ਕੀ ਸਰਨ ॥

ਏ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਭਕਿਤਿ ਤੇ ਸੰਤ ਦੀ ਸ਼ਰਣ ਅਟਲ ਏ।

ਨਾਨਕ ਜਪਿ ਜਪਿ ਜੀਵੈ ਹਰਿ ਕੇ ਚਰਨ ॥੪॥

ਏ, ਏ ਹੇ ਨਾਨਕ ਭਗਵਾਨ ਨਾਨਕ ਦੇ ਚਰਣ ਜਪ ਕਰਕੇ ਹੀ ਜੀਵ ਅਸਲੀ ਜੀਵਨ ਜੀਂਦਾ ਹੈ । ੪॥

ਮਿਥਿਆ ਸ੍ਰਵਨ ਪਰ ਨਿੰਦਾ ਸੁਨਹਿ ॥

ਏ ਙੰਸਾਨ ਦੇ ਕਾਨ ਝੂਠੇ ਹਨ ਜੋ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦੀ ਆਲੋਚਨਾ ਸੁਣਦੇ ਹਨ।

ਮਿਥਿਆ ਹਸਤ ਪਰ ਦਰਬ ਕਉ ਹਿਰਹਿ ॥

ਏ ਜੋ ਹਲਥ ਦੁਏ ਦੇ ਪੈਸੇ ਚੁਰਾਝ ਲੈਂਦੇ ਨ ਓਹ ਭੀ ਝੂਠੇ ਨ।

ਮਿਥਿਆ ਨੇਤ੍ਰ ਪੇਖਤ ਪਰ ਤ੍ਰਿਅ ਰੂਪਾਦ ॥

ਏ ਉਹ ਅਕਸ਼ਾਂ ਝੂਠੀ ਹਨ ਜੋ ਫ੍ਰੀ ਜਨਾਨੀ ਦੀ ਸੁੰਦਰਤਾ ਵੇਖਦੇ ਹਨ।

ਮਿਥਿਆ ਰਸਨਾ ਭੋਜਨ ਅਨ ਸ੍ਰਾਦ ॥

ਏ ਜੇਡੀ ਜੀਭ ਖਾਨੇ ਤੇ ਸਾਰੇ ਸਵਾਦੇਂ ਦਾ ਮਯਾ ਲੈਂਦੀ ਏ, ਓਹ ਭੀ ਝੂਠੀ ਏ।

ਮਿਥਿਆ ਚਰਨ ਪਰ ਬਿਕਾਰ ਕਉ ਧਾਵਹਿ ॥

ਏ ਉਹ ਪੈਰ ਝੂਠੇ ਹਨ ਜੋ ਫ੍ਰੀ ਨਾਲ ਭੁਰਾ ਕਰਨ ਲਝ ਫ੍ਰੀਝਦੇ ਹਨ।

ਮਿਥਿਆ ਮਨ ਪਰ ਲੇਭ ਲੁਭਾਵਹਿ ॥

ਏ ਓਹ ਮਨ ਜੋ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦੀ ਧਨ ਦੀ ਲਾਲਸਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਓਹ ਵੀ ਝੂਠਾ ਹੈ।

ਮਿਥਿਆ ਤਨ ਨਹੀ ਪਰਉਪਕਾਰਾ ॥

ਏ ਓਹ ਤਨ ਝੂਠਾ ਹੈ ਜੋ ਦਾਨ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ।

ਮਿਥਿਆ ਬਾਸੁ ਲੇਤ ਬਿਕਾਰਾ ॥

ਏ ਜੋ ਨਕਕ ਜੋ ਕਾਮੁਕ ਵਿਕਾਰੀਂ ਕੀ ਗੰਧ ਸੁੰਘਤੀ ਹੈ, ਬੇਕਾਰ ਹੈ।

ਬਿਨੁ ਬੁਝੇ ਮਿਥਿਆ ਸਭ ਭਏ ॥

ਏ ਏਸੀ ਸਮਝ ਦੇ ਬਿਨਾ ਹਰ ਹਿਸ਼ਾ ਨਸ਼ਰ ਹੋਂਦਾ ਏ।

ਸਫਲ ਦੇਹ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਲਏ ॥੫॥

ਏ , ਏ ਹੇ ਨਾਨਕ, ਓਹ ਸ਼ਰੀਰ ਸਫਲ ਹੈ ਜੋ ਮਹਾਨ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮ ਜਪਤੇ ਰਹਿਤਾ ਹੈ। ੫॥

ਬਿਰਥੀ ਸਾਕਤ ਕੀ ਆਰਜਾ ॥

ਏ ਕਮਜ਼ੋਰ ਙਸਾਨ ਦੀ ਜਿੰਦਗੀ ਬੇਮਤਲਬ ਹੋਂਦੀ ਏ।

ਸਾਚ ਬਿਨਾ ਕਹ ਹੋਵਤ ਸੂਚਾ ॥

ਏ ਸਚਾਈ ਕੇ ਬਿਨਾ ਸੁਫ਼ ਕਿਵੇਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ

ਬਿਰਥਾ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਤਨੁ ਅੰਧ ॥

ਏ ਬਿਨਾ ਨਾਮ ਦੇ ਅਜ਼ਾਨੀ ਦਾ ਸ਼ਰੀਰ ਬੇਕਾਰ ਹੈ। ਕੀ ਜੇ

ਮੁਖਿ ਆਵਤ ਤਾ ਕੈ ਦੁਰਗੰਧ ॥

ਏ ਂਦੇ ਮੁੰਹ ਥਮਾਂ ਬਦਬੂ ਆਵੈ ਕਰਦੀ ਏ। , ਏ ਪਰਮਾਤਮਾ ਕੀ ਯਾਦ ਕਿਤੇ ਬਿਨਾ ਦਿਨ ਰਾਤ ਵਧਰਥ ਗੁਜਰਤੀ ਹੈ।

ਬਿਨੁ ਸਿਮਰਨ ਦਿਨੁ ਰੈਨਿ ਬ੍ਰਿਥਾ ਬਿਹਾਇ ॥

ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਨਾਮ ਸੋਚੇ ਬਿਨਾ ਸਾਡੇ ਦਿਨ ਰਾਤ ਵਧਰਥ ਬੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ,

ਮੇਘ ਬਿਨਾ ਜਿਉ ਖੇਤੀ ਜਾਇ ॥

ਏ ਜਿਵੇਂ ਫਸਲੇਂ ਬਿਨਾ ਬਰਖਾ ਦੇ ਨਃ ਹੋ ਜਾਂਦੀਯਾਂ ਨੇ।

ਗੋਬਿੰਦ ਭਜਨ ਬਿਨੁ ਬ੍ਰਿਥੇ ਸਭ ਕਾਮ ॥

ਏ ਗੋਵਿੰਦ ਜੀ ਦੇ ਭਜਨ ਦੇ ਬਿਨਾ ਸਭ ਕਾਮ ਬੇਕਾਰ।

ਜਿਉ ਕਿਰਪਨ ਕੇ ਨਿਰਾਰਥ ਦਾਮ ॥

ਏ ਜਿਵੇਂ ਰਸਦਾਰ ਮਨੁਖ ਦੀ ਦੌਲਤ ਬੇਕਾਰ ਹੈ।

ਧੰਨਿ ਧੰਨਿ ਤੇ ਜਨ ਜਿਹ ਘਟਿ ਬਸਿਓ ਹਰਿ ਨਾਉ ॥

ਏ ਓਹ ਵਧਿਕਤਿ ਬਡਾ ਮਾਗਯਸ਼ਾਲੀ ਏ ਜਿਸਦੇ ਦਿਲ ਚ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਨਾਂ ਬਸਦਾ ਏ।

ਨਾਨਕ ਤਾ ਕੈ ਬਲਿ ਬਲਿ ਜਾਉ ॥੬॥

ਏ , ਏ ਹੇ ਨਾਨਕ ਮੈਂ ਂਦੇ ਵਾਸਤੇ ਅਪਨਾ ਕੁਰਬਾਨ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ੬॥

ਰਹਤ ਅਵਰ ਕਛੁ ਅਵਰ ਕਮਾਵਤ ॥

ਏ ਙਕ ਆਦਮੀ ਙਕ ਗਲਲ ਆਖਦਾ ਏ ਤੇ ਕਿਸ਼ ਬਿਲਕੁਲ ਅਲਗ ਕਰਦਾ ਏ।

ਮਨਿ ਨਹੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਮੁਖਹੁ ਗੰਢ ਲਾਵਤ ॥

ਏ ਂਦੇ ਦਿਲੈ ਚ ਪਰਮਾਤਮਾ ਕਨੈ ਕੋਙ ਘਾਰ ਨੇਙ ਏ ਪਰ ਓਹ ਅਪਨੇ ਮੁੰਹ ਥਮਾਂ ਬੇਕਾਰ ਗਲਲਾਂ ਬੋਲਦਾ ਏ।

ਜਾਨਨਹਾਰ ਪ੍ਰਭੂ ਪਰਬੀਨ ॥

ਏ ਸਬ ਕੁਛ ਜਾਨਨੇ ਵਾਲਾ ਭਗਵਾਨ ਬੜਾ ਚਤੁਰ ਹੈ

ਬਾਹਰਿ ਭੇਖ ਨ ਕਾਹੁ ਭੀਨ ॥

ਏ ਓਹ ਕਦੋਂ ਭੀ ਕੁਸੈ ਦੇ ਬਾਹਲੇ ਰੂਪ ਕਨੈ ਖੁਸ਼ ਨੇੜੇ ਹੋਂਦਾ।

ਅਵਰ ਉਪਦੇਸੈ ਆਪਿ ਨ ਕਰੈ ॥

ਏ ਜੋ ਫੂਜੇ ਨੂ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤੇ ਆਪ ਹੀ ਉਸ ਦਾ ਪਾਲਨ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ

ਆਵਤ ਜਾਵਤ ਜਨਮੈ ਮਰੈ ॥

ਏ ਓਹ ਸੰਸਾਰ ਚ ਔਂਦਾ ਜਾ ਕਰਦਾ ਏ ਤੇ ਪੈਦਾ ਹੋਂਦਾ ਰੋਂਹਦਾ ਏ ਤੇ ਮਰਦਾ ਰੋਂਹਦਾ ਏ।

ਜਿਸ ਕੈ ਅੰਤਰਿ ਬਸੈ ਨਿਰੰਕਾਰੁ ॥

ਏ ਜਿਸ ਆਦਮੀ ਦੇ ਦਿਲ ਵਿਚ ਨਿਰੰਕਾਰ ਬਸੇ

ਤਿਸ ਕੀ ਸੀਖ ਤਰੈ ਸੰਸਾਰੁ ॥

ਏ ਤੰਦੀ ਸਿਖਾਏ ਕਨੈ ਸਾਰਾ ਸੰਸਾਰ ਵਿਕਾਰੋਂ ਥਮਾਂ ਬਚਾਯਾ ਜੰਦਾ ਏ।

ਜੇ ਤੁਮ ਭਾਨੇ ਤਿਨ ਪ੍ਰਭੂ ਜਾਤਾ ॥

ਏ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਸੰਦ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹੀ ਜਾਨ ਸਕਦੇ ਨੇ।

ਨਾਨਕ ਉਨ ਜਨ ਚਰਨ ਪਰਾਤਾ ॥੭॥

ਏ, ਏ ਏ ਨਾਨਕ ਏਸੇ ਭਕਤੀਓਂ ਕੇ ਚਰਨ ਛੂਂਦਾ। ੭॥

ਕਰਉ ਬੇਨਤੀ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਸਭੁ ਜਾਨੈ ॥

ਏ ਮੈਂ ਉਸ ਪਰਮਾਤਮਾ ਕੋਲਾ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਜੋ ਸਬ ਕੁਛ ਜਾਨਦਾ ਹੈ।

ਅਪਨਾ ਕੀਆ ਆਪਹਿ ਮਾਨੈ ॥

ਏ ਅਪਨੇ ਰਚੇ ਦੇ ਪ੍ਰਾਣੀ ਗੀ ਓਹ ਅਪਨੇ ਆਪੈ ਚ ਆਦਰ ਦਿੰਦਾ ਏ।

ਆਪਹਿ ਆਪ ਆਪਿ ਕਰਤ ਨਿਬੇਰਾ ॥

ਏ ਪਰਮਾਤਮਾ ਅਪਨੇ ਆਪ ਗੈ ਪ੍ਰਾਣੀ ਦੇ ਕਮ੍ਹੇ ਦੇ ਮਤਾਬਕ ਨਿਆਏ ਕਰਦਾ ਏ।

ਕਿਸੈ ਦੂਰਿ ਜਨਾਵਤ ਕਿਸੈ ਬੁਝਾਵਤ ਨੇਰਾ ॥

ਏ ਕੁਝ ਲੋਗੋਂ ਕੂੰ ਏ ਅਹਸਾਸ ਡੇਂਦੇ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਸਾਡੇ ਨੇੜੇ ਹੇ ਤੇ ਕਿਸੇ ਕੂੰ ਏ ਅਹਸਾਸ ਕਰੇਂਦੇ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਫੂਰ ਹੈ।

ਉਪਾਵ ਸਿਆਨਪ ਸਗਲ ਤੇ ਰਹਤ ॥

ਏ ਪਰਮਾਤਮਾ ਸਾਰੇ ਪ੍ਰਯਾਸੋਂ ਤੇ ਚਤੁਰਾਈ ਕੋਲਾ ਪਰੇ ਏ।

ਸਭੁ ਕਛੁ ਜਾਨੈ ਆਤਮ ਕੀ ਰਹਤ ॥

ਏ ਕੀਜੇ ਓਹੁ ਮਨੁਕਖੀ ਮਨ ਦੀ ਦਸ਼ਾ ਗੀ ਬੜਾ ਗੈ ਸਮਝਦਾ ਏ।

ਜਿਸੁ ਭਾਵੈ ਤਿਸੁ ਲਏ ਲੜਿ ਲਾਇ ॥

ਏ ਜੇਹੜਾ ਭੀ ਤਸੀ ਅਛਾ ਲਗਦਾ ਏ ਓਹੁ ਅਪਨੇ ਆਪੈ ਕਨੈ ਮੇਲ ਖਾਂਦਾ ਏ।

ਥਾਨ ਥਨੰਤਰਿ ਰਹਿਆ ਸਮਾਇ ॥

ਏ ਪ੍ਰਭੂ ਸਾਰੇ ਥਾਂ ਤੇ ਜਗਹਾਂ ਦੀ ਦੂਰੀ ਤੇ ਸਰਵਯਾਪੀ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ। , ਏ ਜਿਸ ਤਘਰ ਪਰਮੇਸਰੇ ਆਸ਼ੀਥ ਦਿੰਦਾ ਏ, ਓਹੁ ਤਦਾ ਸੇਵਕ ਏ।

ਸੇ ਸੇਵਕੁ ਜਿਸੁ ਕਿਰਪਾ ਕਰੀ ॥

ਜਿੰਦੇ ਤਘਰ ਤੰਦੀ ਮੇਹਰ ਏ ਓਹੁ ਤੰਦੇ ਭਕਤ ਬਨੀ ਜੰਦੇ ਨ।

ਨਿਮਖ ਨਿਮਖ ਜਪਿ ਨਾਨਕ ਹਰੀ ॥੮॥੫॥

ਏ , ਏ , ਏ ਹੇ ਨਾਨਕ ਹਰ ਪਲ ਹਰਿ ਜਪਤੇ ਰਹੋ। ੮ ॥ ੫ ॥

ਸਲੋਕੁ ॥

ਏ ਸਲੋਕੁ ॥

ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਅਰੁ ਲੋਭ ਮੋਹ ਬਿਨਸਿ ਜਾਇ ਅਹੰਮੇਵ ॥

ਏ ਹੇ ਭਗਵਾਨ ਮੇਰਾ ਮਨ ਕਾਮਵਾਸਨਾ, ਕ੍ਰੋਧ, ਲੋਭ, ਆਸਕਿਤ ਔਰ ਅਹੰਕਾਰ ਸੇ ਮੁਕਤ ਹੋ ਜਾਏ।

ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭੁ ਸਰਣਾਗਤੀ ਕਰਿ ਪ੍ਰਸਾਦੁ ਗੁਰਦੇਵ ॥੧॥

ਏ , ਏ ਤੇਰੀ ਸ਼ਰਣ ਮੇਂ ਆ ਗਯਾ ਹੈ ਗੁਰੁਦੇਵ ਮੇਰੇ ਪਰ ਏਸੇ ਆਸ਼ੀਰਵਾਦ ਬਰਸਾਤੇ। ੧ ॥

ਅਸਟਪਦੀ ॥

॥ ਆੱਕਟੋਪਸ

ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਛਤੀਹ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਖਾਹਿ ॥

ਏ ਓਹੁ ਜੀਵ, ਜਿਸਦੀ ਕ੍ਰਪਾ ਨਾਲ ਛਤੀਸ ਕਿਸਮ ਦੇ ਸਵਾਦਿਠੁ ਪਕਵਾਨ ਖਾਂਦੇ ਹੋ।

ਤਿਸੁ ਠਾਕੁਰ ਕਉ ਰਖੁ ਮਨ ਮਾਹਿ ॥

ਏ ਤਸ ਪ੍ਰਭੂ ਗੀ ਅਪਨੇ ਮਨ ਚ ਯਾਦ ਕਰੋ।

ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਸੁਗੰਧਤੁ ਤਨਿ ਲਾਵਹਿ ॥

ਏ ਜਿਸ ਕੀ ਕ੍ਰਪਾ ਸੇ ਆਪ ਅਪਨੇ ਸ਼ਰੀਰ ਪਰ ਸੁਗੰਧ ਲਗਾਤੇ ਹੈਂ

ਤਿਸ ਕਉ ਸਿਮਰਤੁ ਪਰਮ ਗਤਿ ਪਾਵਹਿ ॥

ਏ ਤਸਕੀ ਪ੍ਰਯਾ ਕਰਕੇ ਆਪ ਪਰਮ ਆਨੰਦ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰੇਂਗੇ।

ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਬਸਹਿ ਸੁਖ ਮੰਦਰਿ ॥

ਏ ਜਿਸ ਕਿਰਪਾ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਮਹਲ ਵਿਚ ਸੁਖੀ ਰਹੰਦੇ ਹੋ

ਤਿਸਹਿ ਧਿਆਇ ਸਦਾ ਮਨ ਅੰਦਰਿ ॥

ਏ ਸਦਾ ਮਨ ਵਿਚ ਉਹਦਾ ਧਿਆਨ ਕਰੋ।

ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਗ੍ਰਿਹ ਸੰਗਿ ਸੁਖ ਬਸਨਾ ॥

ਏ ਜਿਸਕੀ ਕ੍ਰਪਾ ਸੇ ਆਪ ਅਪਨੇ ਘਰ ਮੇਂ ਸੁਖੀ ਰਹਨਾ। ਆਠ ਘੋਟੇ ਤਕ ਜੀਮ ਸੇ ਜਨੇਂ।

ਆਠ ਪਹਰ ਸਿਮਰਹੁ ਤਿਸੁ ਰਸਨਾ ॥

ਸਦੈਵ ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਯਾਦ ਕਰੋ,

ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਰੰਗ ਰਸ ਭੋਗ ॥

ਏ ਹੇ ਨਾਨਕ, ਜਿਸਦੀ ਕ੍ਰਪਾ ਨਾਲ ਰੰਗ-ਬਿਰੰਗੀ, ਸੁਆਦਿਐ ਪਕਵਾਨ ਤੇ ਚੀਜਾਂ ਮਿਲਦੀਆਂ ਨੇ।

ਨਾਨਕ ਸਦਾ ਧਿਆਈਐ ਧਿਆਵਨ ਜੋਗ ॥੧॥

ਏ , ਏ ਉਸ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਸਦੈਵ ਧਿਆਨ ਕਰਨਾ ਚਾਹਿਦਾ ਜੇੜਾ ਯਾਦ ਕਰਨੇ ਦੇ ਕਾਬਿਲ ਏ। ੧॥

ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਪਾਟ ਪਟੰਬਰ ਹਢਾਵਹਿ ॥

ਏ ਜਿਸ ਕੀ ਕ੍ਰਪਾ ਸੇ ਰੇਸ਼ਮ ਕਪੜੇ ਪਹਨਤੇ ਹੈਂ

ਤਿਸਹਿ ਤਿਆਗਿ ਕਤ ਅਵਰ ਲੁਭਾਵਹਿ ॥

ਏ ਤੁਸ ਉਸੀ ਕੀਂ ਭੁਲੀ ਜਾ ਕਰਦੇ ਓ ਤੇ ਟੁਏ ਚ ਕੀਂ ਡੁਭੀ ਜਾ ਕਰਦੇ ਓ?

ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਸੁਖਿ ਸੇਜ ਸੇਈਜੈ ॥

ਏ ਜਿਸਕੀ ਕਿਰਪਾ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਪਲੰਗ ਤੇ ਖੁਸ਼ ਹੋ ਕੇ ਸੌਂਦੇ ਹੋ।

ਮਨ ਆਠ ਪਹਰ ਤਾ ਕਾ ਜਸੁ ਗਾਵੀਜੈ ॥

ਏ ਹੇ ਮਨ, ਹਰ ਘੜੀ ਉਸ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਸਤੁਤਿ ਗਾਨਾ।

ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤੁਝੁ ਸਭੁ ਕੇਉ ਮਾਨੈ ॥

ਏ ਜਿਸਦੀ ਕਿਰਪਾ ਨਾਲ ਹਰ ਙੰਸਾਨ ਤੇਰਾ ਆਦਰ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਮੁਖਿ ਤਾ ਕੇ ਜਸੁ ਰਸਨ ਬਖਾਨੈ ॥

ਏ ਸਦਾ ਮੁੰਹ ਤੇ ਜੀਮ ਨਾਲ ਉਸਦੀ ਮਹਿਮਾ ਦੀ ਸਤੁਤਿ ਕਰੋ।

ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤੇਰੇ ਰਹਤਾ ਧਰਮੁ ॥

ਏ ਜਿਸ ਕੀ ਕ੍ਰਪਾ ਸੇ ਤੇਰਾ ਧਰਮ ਸਥਿਰ ਰਹਤਾ ਹੈ

ਮਨ ਸਦਾ ਧਿਆਇ ਕੇਵਲ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ॥

ਏ ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ, ਉਸ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਸਦੈਵ ਧਿਆਨ ਕਰੋ।

ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਜਪਤ ਦਰਗਹ ਮਾਨੁ ਪਾਵਹਿ ॥

ਏ ਆਦਰਯੋਗ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰ ਕੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਹਦੇ ਦਰਬਾਰ ਵਿਚ ਮਹਿਮਾ ਮਿਲ ਜਾਵੇਗਾ।

ਨਾਨਕ ਪਤਿ ਸੇਤੀ ਘਰਿ ਜਾਵਹਿ ॥੨॥

ਏ, ਏ ਹੇ ਨਾਨਕ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤੂੰ ਇਜ਼ਤ ਨਾਲ ਪਰਲੋਕ ਵਿਚ ਆਪਣੇ ਨਿਵਾਸ ਤੇ ਜਾਓਗੇ। ੨॥

ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਆਰੋਗ ਕੰਚਨ ਦੇਹੀ ॥

ਏ ਅਰੇ ਮਨ, ਜਿਸਦੀ ਕਿਰਪਾ ਨਾਲ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸੋਨੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਸੁੰਦਰ ਸ਼ਰੀਰ ਮਿਲ ਗਏ।

ਲਿਵ ਲਾਵਹੁ ਤਿਸੁ ਰਾਮ ਸਨੇਹੀ ॥

ਏ ਉਸ ਲਾਡਲੇ ਰਾਮ ਤੋਂ ਮੇਰਾ ਲਗਾਵ ਹੋ ਗਏ।

ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤੇਰਾ ਓਲਾ ਰਹਤ ॥

ਏ ਜਿਸਦੀ ਕਿਰਪਾ ਨਾਲ ਤੇਰਾ ਪਦਮ ਰਹੰਦਾ ਹੈ

ਮਨ ਸੁਖੁ ਪਾਵਹਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਸੁ ਕਹਤ ॥

ਏ ਉਸ ਪ੍ਰਭੂ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਸਤੁਤਿ ਕਰਕੇ ਤੁਸੀਂ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰੋਗੇ।

ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤੇਰੇ ਸਗਲ ਛਿਦ੍ਰ ਢਾਕੇ ॥

ਏ ਜਿਸਦੀ ਕਿਰਪਾ ਨਾਲ ਤੇਰੇ ਸਾਰੇ ਪਾਪ ਛਿਪੇ ਹਨ।

ਮਨ ਸਰਨੀ ਪਰੁ ਠਾਕੁਰ ਪ੍ਰਭ ਤਾ ਕੈ ॥

ਏ ਹੇ ਮਨ, ਉਸ ਪ੍ਰਭੂ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਸ਼ਰਣ।

ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤੁਝ ਕੇ ਨ ਪਹੂਚੈ ॥

ਏ ਜਿਸਦੀ ਕਿਰਪਾ ਨਾਲ ਕੋਈ ਤੇਰਾ ਬਰਾਬਰੀ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ

ਮਨ ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਸਿਮਰਹੁ ਪ੍ਰਭ ਉਚੈ ॥

ਏ ਹੇ ਮਨ, ਹਰ ਸਾਂਸ ਦੇ ਨਾਲ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਸਮਰਣ ਕਰੋ।

ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਪਾਈ ਦੁਲਭ ਦੇਹ ॥

ਏ ਜਿਸਦੀ ਕਿਰਪਾ ਨਾਲ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੁਰਲੱਭ ਮਨੁੱਖ ਦਾ ਸ਼ਰੀਰ ਮਿਲ ਗਏ।

ਨਾਨਕ ਤਾ ਕੀ ਭਗਤਿ ਕਰੇਹ ॥੩॥

ਏ, ਏ ਹੇ ਨਾਨਕ ਉਸ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰੋ। ੩॥

ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਆਭੂਖਨ ਪਹਿਰੀਜੈ ॥

ਏ ਜਿਸਕੀ ਕ੍ਰਪਾ ਸੇ ਗਹਨੇ ਪਹਨਤੇ ਹੈਂ

ਮਨ ਤਿਸੁ ਸਿਮਰਤ ਕਿਉ ਆਲਸੁ ਕੀਜੈ ॥

ਏ ਹੇ ਮਨ, ਤਸਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਆਲਸੀ ਕਯੋਂ ਹੋਨਾ ਚਾੜਦਾ?

ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਅਸੁ ਹਸਤਿ ਅਸਵਾਰੀ ॥

ਏ ਜਿਸਕੀ ਕ੍ਰਪਾ ਸੇ ਘੋੜੇ ਹਾਥੀ ਪਰ ਸਵਾਰ ਹੋ

ਮਨ ਤਿਸੁ ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਕਬਹੂ ਨ ਬਿਸਾਰੀ ॥

ਏ ਏ ਮਨ, ਕਦੇ ਨਾ ਭੁਲਨਾ ਤਸ ਪਰਮਾਤਮਾ।

ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਬਾਗ ਮਿਲਖ ਧਨਾ ॥

ਏ ਜਿਸ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਨਾਲ ਬਾਗ ਦੀ ਜਮੀਨ ਤੇ ਧਨ-ਦੌਲਤ ਮਿਲ ਗਈ ਹੈ

ਰਾਖੁ ਪਰੋਇ ਪ੍ਰਭੁ ਅਪੁਨੇ ਮਨਾ ॥

ਏ ਤਸ ਪਰਮਾਤਮਾ ਗੀ ਅਪਨੇ ਮਨ ਚ ਰਖੀ।

ਜਿਨਿ ਤੇਰੀ ਮਨ ਬਨਤ ਬਨਾਈ ॥

ਏ ਹੇ ਮਨ, ਜਿਸ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੇ ਤੇਰਾ ਬਨਾਯਾ

ਉਠਤ ਬੈਠਤ ਸਦ ਤਿਸਹਿ ਧਿਆਈ ॥

ਏ ਉਠਦੇ-ਬੈਠਦੇ ਹਰ ਬਾਰੀ ਇਸਦਾ ਧਿਆਨ ਕਰਦੇ ਰੌਛਾ ਚਾਹਿਦਾ।

ਤਿਸਹਿ ਧਿਆਇ ਜੇ ਏਕ ਅਲਖੈ ॥

ਏ ਹੇ ਨਾਨਕ ਸੋਚੀ ਤਸ ਇਕ ਅਵਸ਼ਯ ਪ੍ਰਭੂ।

ਈਹਾ ਉਹਾ ਨਾਨਕ ਤੇਰੀ ਰਖੈ ॥੪॥

ਏ , ਏ ਦੁਨਿਆ ਤੇ ਪਰਲੋਕ ਦੋਨੋਂ ਚ ਤੁੰਦੀ ਰਖਾ ਕਰਗ। ੪॥ , ਏ ਜਿਸਕੀ ਕਿਰਪਾ ਸੇ ਤੂ ਬੜਾ ਦਾਨ ਕਰੀ

ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਕਰਹਿ ਪੁੰਨ ਬਹੁ ਦਾਨ ॥

ਕਿਸ ਦੀ ਕ੍ਰਪਾ ਕਰੇ ਤੁਸ ਦਾਨ-ਪੁੰਨ ਚ ਭਰਪੂਰ ਦਾਨ ਕਰਦੇ ਓ;

ਮਨ ਆਠ ਪਹਰ ਕਰਿ ਤਿਸ ਕਾ ਧਿਆਨ ॥

ਏ ਹੇ ਮਨ, ਦਿਨ ਦੇ ਸਾਰੇ ਅੱਠ ਘੰਟੇ ਸਿਰਫ਼ ਤੁੰਦਾ ਧਿਆਨ ਕਰਨਾ ਚਾੜਦਾ।

ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤੂ ਆਚਾਰ ਬਿਉਹਾਰੀ ॥

ਏ ਜਿਸਦੀ ਕ੍ਰਪਾ ਕਰੇ ਤੁਸ ਧਾਰਮਿਕ ਸੰਸਕਾਰ ਤੇ ਸੰਸਾਰੀ ਕਰਮ ਕਰਦੇ ਓ।

ਤਿਸੁ ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਚਿਤਾਰੀ ॥

ਏ ਉਸ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਬਾਰੇ ਚ ਹਰ ਸਾਂਸ ਕਠੇ ਸੋਚਨਾ ਚਾੜਦਾ।

ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤੇਰਾ ਸੁੰਦਰ ਰੂਪੁ ॥

ਏ ਜਿਸਦੀ ਕਿਰਪਾ ਨਾਲ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣਾ ਸੁੰਦਰ ਰੂਪ ਮਿਲਦਾ ਹੈ

ਸੇ ਪ੍ਰਭੁ ਸਿਮਰਹੁ ਸਦਾ ਅਨੁਪੁ ॥

ਏ ਉਸ ਅਨੋਖੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਗੀ ਹਮੇਸ਼ਾ ਯਾਦ ਕੀਤਾ ਜਾਨਾ ਚਾਹਿਦਾ।

ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤੇਰੀ ਨੀਕੀ ਜਾਤਿ ॥

ਏ ਜਿਸਦੀ ਮੇਹਰ ਨਾਲ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉੱਚੀ ਮਨੁੱਖ ਜਾਤਿ ਮਿਲੀ ਹੈ

ਸੇ ਪ੍ਰਭੁ ਸਿਮਰਿ ਸਦਾ ਦਿਨ ਰਾਤਿ ॥

ਏ ਸਦਾ ਉਸ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਬਾਰੇ ਚ ਦਿਨ ਰਾਤ ਸੋਚਨਾ।

ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤੇਰੀ ਪਤਿ ਰਹੈ ॥

ਏ ਜਿਸਦੀ ਕਿਰਪਾ ਤੇਰੀ ਪ੍ਰਤਿਠਾ ਅਖੁਠਾ ਰਹੀ ਹੈ

ਗੁਰੁ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਨਾਨਕ ਜਸੁ ਕਹੈ ॥੫॥

ਏ , ਏ ਹੈ ਨਾਨਕ ਗੁਰੂ ਦੀ ਕ੍ਰਪਾ ਤੇ ਮਹਿਮਾ ਕਰ।

ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਸੁਨਹਿ ਕਰਨ ਨਾਦ ॥

ਏ ਜਿਸ ਦੀ ਮੇਹਰ ਨਾਲ ਤੂੰ ਕਾਨ ਨਾਲ ਗਲਾਂ ਸੁਣਦੇ ਹੋ।

ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਪੇਖਹਿ ਬਿਸਮਾਦ ॥

ਏ ਜਿਸਦੀ ਮੇਹਰ ਨਾਲ ਤੁਹਾਨੂੰ ਗੁਣ ਦੇ ਅਜੂਬੇ ਦੇਖਦੇ ਹੋ।

ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਬੇਲਹਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਰਸਨਾ ॥

ਏ ਜਿਸਦੀ ਦਯਾ ਤੇ ਤੂੰ ਅਪਣੀ ਜੀਬ ਤੇ ਮੀਠੇ ਵਚਨ ਬੋਲਦੇ ਹੈਂ।

ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਸੁਖਿ ਸਹਜੇ ਬਸਨਾ ॥

ਏ ਜਿਸਦੀ ਕਿਰਪਾ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਸਹਜਤਾ ਨਾਲ ਸੁਖੀ ਰਹੰਦੇ ਹੋ।

ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਹਸਤ ਕਰ ਚਲਹਿ ॥

ਏ ਜਿਸਦੀ ਮੇਹਰ ਨਾਲ ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਚਲਦੇ ਤੇ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਨੇ।

ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਸੰਪੂਰਨ ਫਲਹਿ ॥

ਏ ਜਿਸਦੀ ਮੇਹਰ ਨਾਲ ਤੇਰੇ ਸਾਰੇ ਕੰਮ ਸਫਲ ਹੋਂਦੇ ਨੇ।

ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਪਰਮ ਗਤਿ ਪਾਵਹਿ ॥

ਏ ਜਿਸ ਕੀ ਦਯਾ ਸੇ ਆਪ ਪਰਮ ਲਕ੍ਸ਼ਯ ਪ੍ਰਾਪ੍ਤ ਕਰੇਂ।

ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਸੁਖਿ ਸਹਜਿ ਸਮਾਵਹਿ ॥

ਏ ਜਿਸਕੀ ਦਯਾ ਸੇ ਸੁਖ ਮੇਂ ਲੀਨ ਹੋ ਜਾਓਗੇ।

ਐਸਾ ਪ੍ਰਭੁ ਤਿਆਗਿ ਅਵਰ ਕਤ ਲਾਗਹੁ ॥

ਏ ਤੁਸ ਇਸ ਚਾਲੀ ਦੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਅਲਾਵਾ ਕੁਸੈ ਹੋਰ ਗੀ ਕੀਂ ਫੁੰਫੇ ਓ?

ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਨਾਨਕ ਮਨਿ ਜਾਗਹੁ ॥੬॥

ਏ, ਏ ਹੇ ਨਾਨਕ ਗੁਰੂ ਕੀ ਕ੍ਰਪਾ ਸੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਕੀ ਓਰ ਮਨ ਜਗਾਓ।

ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤੂੰ ਪ੍ਰਗਟੁ ਸੰਸਾਰਿ ॥

ਏ ਜਿਸਕੀ ਕ੍ਰਪਾ ਸੇ ਤੁਸੀਂ ਦੁਨਿਆ ਵਿਚ ਲੋਕਪ੍ਰਿਯ ਹੋ ਗਏ ਹੋ

ਤਿਸੁ ਪ੍ਰਭੁ ਕਉ ਮੂਲਿ ਨ ਮਨਹੁ ਬਿਸਾਰਿ ॥

ਏ ਉਸ ਪ੍ਰਭੂ ਕੋ ਦਿਲ ਸੇ ਕਦੇ ਨਾ ਭੁਲਨਾ।

ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤੇਰਾ ਪਰਤਾਪੁ ॥

ਏ ਜਿਸਦੀ ਕਿਰਪਾ ਨਾਲ ਤੇਰੀ ਮਹਿਮਾ ਬਣ ਗਈ ਹੈ

ਰੇ ਮਨ ਮੂੜ ਤੂ ਤਾ ਕਉ ਜਾਪੁ ॥

ਏ ਹੇ ਮੇਰੇ ਮੂਰ੍ਖ ਮਨ, ਉਸਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰਦੇ ਰਹੋ।

ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤੇਰੇ ਕਾਰਜ ਪੂਰੇ ॥

ਏ ਜਿਸਦੀ ਮੇਹਰ ਨਾਲ ਤੇਰੇ ਸਾਰੇ ਕੰਮ ਪੂਰਾ ਹੋ ਗਏ। ਹਮੇਸ਼ਾ ਉਸੀ ਅਪਨੇ ਦਿਲ ਚ ਨੇੜੇ ਰਖੋ।

ਤਿਸਹਿ ਜਾਨੁ ਮਨ ਸਦਾ ਹਜੂਰੇ ॥

ਮੇਰਾ ਮਨ, ਸਦਾ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਉਸਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਮਹਸੂਸ ਕਰੋ।

ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤੂੰ ਪਾਵਹਿ ਸਾਚੁ ॥

ਏ ਜਿਸਦੀ ਦਯਾ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਸਚ੍ਚਾਈਂ ਹਾਸਿਲ ਕਰਦੇ ਹੋ

ਰੇ ਮਨ ਮੇਰੇ ਤੂੰ ਤਾ ਸਿਉ ਰਾਚੁ ॥

ਏ ਓ ਮੇਰੇ ਦਿਲ, ਘਰ ਉਸਸੇ।

ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਸਭ ਕੀ ਗਤਿ ਹੋਇ ॥

ਏ ਜਿਸਦੀ ਕਿਰਪਾ ਨਾਲ ਸਭ ਕੁਝ ਮੁਮਕਿਨ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ

ਨਾਨਕ ਜਾਪੁ ਜਪੈ ਜਪੁ ਸੋਇ ॥੭॥

ਏ , ਏ ਹੇ ਨਾਨਕ ਤਸ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਨਾਮ ਜਪਨਾ ਚਾੜਦਾ। ੭ ॥

ਆਪਿ ਜਪਾਏ ਜਪੈ ਸੇ ਨਾਉ ॥

ਏ ਤਸੀ ਆਦਮੀ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਨਾਂ ਜਪਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਜਰਿਏ ਓਹ ਖੁਦ ਜਪਦਾ ਹੈ।

ਆਪਿ ਗਾਵਾਏ ਸੁ ਹਰਿ ਗੁਨ ਗਾਉ ॥

ਏ ਸਿਫ ਓਹ ਜੇੜਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਕਰਦਾ ਏ, ਓਹ ਗੈ ਅਪਨੇ ਆਪ ਗੀ ਮਹਿਮਾ ਕਰਾਂਦਾ ਏ।

ਪ੍ਰਭ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਹੋਇ ਪ੍ਰਗਾਸੁ ॥

ਏ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਨਾਲ ਤਜਾਲਾ ਹੈ ।

ਪ੍ਰਭੁ ਦਇਆ ਤੇ ਕਮਲ ਬਿਗਾਸੁ ॥

ਏ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਨਾਲ ਕਮਲ ਦਿਲ ਖਿਲਦਾ ਹੈ ।

ਪ੍ਰਭ ਸੁਪ੍ਰਸੰਨ ਬਸੈ ਮਨਿ ਸੋਇ ॥

ਏ ਜਦੁੰ ਪਰਮਾਤਮਾ ਬੜਾ ਖੁਸ਼ ਹੋਂਦਾ ਏ ਤਾਂ ਓਹ ਮਨੁਖ ਦੇ ਦਿਲੈ ਚ ਗੈ ਰੋਂਹਦਾ ਏ।

ਪ੍ਰਭੁ ਦਇਆ ਤੇ ਮਤਿ ਉਤਮ ਹੋਇ ॥

ਏ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਮੇਹਰ ਨਾਲ ਮਨੁਖ ਦੀ ਬੁਢਿ ਬੇਹਤਰ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਸਰਬ ਨਿਧਾਨ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੀ ਮਇਆ ॥

ਏ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਸਾਰੇ ਖਜਾਨੇ ਤੇਰੀ ਮੇਹਰ ਵਿਚ ਹਨ।

ਆਪਹੁ ਕਛੁ ਨ ਕਿਨਹੁ ਲਇਆ ॥

ਏ ਕੋਝੋਂ ਭੀ ਅਪਨੇ ਆਪੈ ਚ ਕੁਸੈ ਭੀ ਚੀਜੈ ਗੀ ਹਾਸਲ ਨੇੜੋਂ ਕਰਦਾ।

ਜਿਤੁ ਜਿਤੁ ਲਾਵਹੁ ਤਿਤੁ ਲਗਹਿ ਹਰਿ ਨਾਥ ॥

ਏ ਹੇ ਹਰਿ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਜੀ ਜਿਠੇ ਮੇਜਦੇ ਹੋ ਜੀਵ ਤਥੇ ਹੀ ਰਹੰਦੇ ਨੇ।

ਨਾਨਕ ਇਨ ਕੈ ਕਛੁ ਨ ਹਾਥ ॥੮॥੬॥

ਏ , ਏ , ਏ ਹੇ ਨਾਨਕ ਇਨ੍ਹਾਂ ਜੀਵਾਂ ਦੇ ਵਸ ਵਿਚ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ।

ਸਲੋਕੁ ॥

ਏ ਚੰਦ ॥

ਅਗਮ ਅਗਾਧਿ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਸੋਇ ॥

ਏ ਕਿ ਪਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭੂ ਦੁਰ੍ਗਮ ਤੇ ਅਨੰਤ ਏ।

ਜੇ ਜੇ ਕਰੈ ਸੁ ਮੁਕਤਾ ਹੋਇ ॥

ਏ ਜੋ ਕੋਈ ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਜਪਦਾ ਹੈ, ਓ ਮੁਕਿਤ ਹਾਸਿਲ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਸੁਨਿ ਮੀਤਾ ਨਾਨਕੁ ਬਿਨਵੰਤਾ ॥

ਏ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਦਾ ਏ ਹੇ ਧਾਰ, ਧਿਆਨ ਸੇ ਸੁਨੋ

ਸਾਧ ਜਨਾ ਕੀ ਅਚਰਜ ਕਥਾ ॥੧॥

ਏ, ਏ ਠਾਠਿਯੋਂ ਕੀ ਕਹਾਨੀ ਬਡੀ ਗਜਬ ਕੀ ਹੈ। ੧॥

ਅਸਟਪਦੀ ॥

॥ ਆਕਟੋਪਸ

ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਮੁਖ ਉਜਲ ਹੇਤ ॥

ਏ ਠਾਠਿ-ਮੁਨਿਏਂ ਕਨੈ ਸੰਗਤ ਹੋਨੇ ਕਨੈ ਚੇਹਰਾ ਉਜਵਲ ਹੋਂਦਾ ਏ।

ਸਾਧਸੰਗਿ ਮਲੁ ਸਗਲੀ ਖੇਤ ॥

ਏ ਠਾਠਿ-ਮੁਨਿਏਂ ਕਨੈ ਸੰਗਤ ਕਰਨੇ ਕਨੈ ਕੁਰੀਤਿਏਂ ਦੀ ਸਾਰੀ ਅਸੁਫਲਿਯਾਂ ਦੂਰ ਹੋਂਦਿਯਾਂ ਨ।

ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਮਿਟੈ ਅਭਿਮਾਨੁ ॥

ਏ ਠਾਠਿ-ਮੁਨਿਏਂ ਕਨੈ ਸੰਗਤ ਕਰਿਯੈ ਅਭਿਮਾਨ ਗਾਯਬ ਹੋਏਂ ਜੰਦਾ ਏ।

ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਪ੍ਰਗਟੈ ਸੁਗਿਆਨੁ ॥

ਏ ਆਤਮ-ਜ਼ਾਨ ਠਾਠਿ-ਮੁਨਿਏਂ ਕਨੈ ਸੰਗਤ ਕਰਿਯੈ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਂਦਾ ਏ।

ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਬੁਝੈ ਪ੍ਰਭੁ ਨੇਰਾ ॥

ਏ ਠਾਠਿ-ਮੁਨਿਏਂ ਕਨੈ ਸੰਗਤ ਕਰਿਯੈ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੇਝੇ ਗੈ ਰੋਹਦੇ ਲਭਦੇ ਨ।

ਸਾਧਸੰਗਿ ਸਭੁ ਹੇਤ ਨਿਬੇਰਾ ॥

ਏ ਸਾਰੇ ਵਿਵਾਦ ਠਾਠਿ-ਮੁਨਿਏਂ ਕਨੈ ਮਿਲਿਯੈ ਸੁਲਝਾਏ ਜੰਦੇ ਨ।

ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਪਾਏ ਨਾਮ ਰਤਨੁ ॥

ਏ ਠਾਠਿ-ਮੁਨਿਏਂ ਕਨੈ ਸੰਗਤ ਕਰਨੇ ਕਨੈ ਰਤਨ ਦਾ ਨਾਂ ਮਿਲਦਾ ਏ।

ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਏਕ ਉਪਰਿ ਜਤਨੁ ॥

ਏ ਠਾਠਿ-ਮੁਨਿਏਂ ਦੇ ਸੰਗਤ ਚ ਮਨੁਕਖ ਸਿਫ਼ ਝਕ ਗੈ ਪਰਮਾਤਮਾ ਆਸਤੈ ਪ੍ਰਯਾਸ ਕਰਦਾ ਏ।

ਸਾਧ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਬਰਨੈ ਕਉਨੁ ਪ੍ਰਾਣੀ ॥

ਏ ਠਾਠਿਯੋਂ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਦਾ ਬਖਾਨ ਕੌਨ ਪ੍ਰਾਣੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ

ਨਾਨਕ ਸਾਧ ਕੀ ਸੋਭਾ ਪ੍ਰਭ ਮਾਹਿ ਸਮਾਨੀ ॥੧॥

ਏ , ਏ ਹੇ ਨਾਨਕ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਸੋਭਾ ਪ੍ਰਭੂ ਕੀ ਸਹਿਮਾ ਮੇਂ ਲੀਨ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ। ੧॥

ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਅਗੋਚਰੁ ਮਿਲੈ ॥

ਏ ਠਾਠਿ-ਮੁਨਿਏਂ ਕਨੈ ਸੰਗਤ ਕਰਿਏ ਅਵਸ਼ਯ ਪਰਮਾਤਮਾ ਗੀ ਹਾਸਲ ਕੀਤਾ ਜੰਦਾ ਏ। , ਏ ਠਾਠਿ-ਮੁਨਿਏਂ ਦੇ ਸੰਗਤ ਚ ਹੋਨੇ ਕਨੈ ਸਦਾ ਖੁਸ਼ ਹੋਂਦਾ ਏ।

ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਸਦਾ ਪਰਫੁਲੈ ॥

ਦਿਯ ਸੰਗਤ ਚ ਹਮੇਸ਼ਾ ਆਨੰਦ ਕਨੈ ਭਰੋਚੇ ਦਾ ਹੋਂਦਾ ਏ।

ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਆਵਹਿ ਬਸਿ ਪੰਚਾ ॥

ਏ ਠਾਠਿ-ਮੁਨਿਏਂ ਕਨੈ ਸੰਗਤ ਕਰਿਏ ਪੰਜ ਦੁਸ਼ਮਨ - ਕਾਮ, ਕ੍ਰੋਧ, ਲੋਭ, ਆਸਕਿਤਿ ਤੇ ਅਹੰਕਾਰ - ਨਿਯੰਤ੍ਰਣ ਚ ਔਂਦੇ ਨ।

ਸਾਧਸੰਗਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਰਸੁ ਭੁੰਚਾ ॥

ਏ ਠਾਠਿ-ਮੁਨਿਏਂ ਕਨੈ ਸੰਗਤ ਕਰਿਏ ਮਨੁਕੁਖ ਅਮ੍ਰਿਤ ਦੇ ਅਮ੍ਰਿਤ ਦਾ ਸਵਾਦ ਚਖਦਾ ਏ।

ਸਾਧਸੰਗਿ ਹੋਇ ਸਭ ਕੀ ਰੇਨ ॥

ਏ ਠਾਠਿ-ਮੁਨਿਏਂ ਕਨੈ ਸੰਗਤ ਕਰਿਏ ਇਕ ਮਾਹਨੂ ਬਾਕੀ ਸਾਰੇਂ ਦੀ ਧੂੜ ਬਨੀ ਜੰਦਾ ਏ।

ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਮਨੋਹਰ ਬੈਨ ॥

ਏ ਠਾਠਿ-ਮੁਨਿਏਂ ਕਨੈ ਸੰਗਤ ਕਰਿਏ ਭਾਸ਼ਣ ਸੁੰਦਰ ਹੋਏਂ ਜੰਦਾ ਏ।

ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਨ ਕਤਹੂੰ ਧਾਵੈ ॥

ਏ ਠਾਠਿ-ਮੁਨਿਏਂ ਕਨੈ ਸੰਗਤ ਕਰਿਏ ਮਨ ਕਿਲੇਂ ਭੀ ਨੇਏਂ ਭਟਕਦਾ।

ਸਾਧਸੰਗਿ ਅਸਥਿਤਿ ਮਨੁ ਧਾਵੈ ॥

ਏ ਠਾਠਿ-ਮੁਨਿਏਂ ਕਨੈ ਸੰਗਤ ਕਰਿਏ ਮਨ ਸਥਿਰਤਾ ਹਾਸਲ ਕਰਦਾ ਏ।

ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਮਾਇਆ ਤੇ ਭਿੰਨ ॥

ਏ ਠਾਠਿ-ਮੁਨਿਏਂ ਦੇ ਸੰਗਤ ਚ ਓਹੁ ਮਾਯਾ ਕੋਲਾ ਮੁਕਿਤਿ ਹਾਸਲ ਕਰਦਾ ਏ।

ਸਾਧਸੰਗਿ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ ਸੁਪ੍ਰਸੰਨ ॥੨॥

ਏ , ਏ ਹੇ ਨਾਨਕ ਠਾਠਿ-ਮੁਨਿਏਂ ਦੇ ਸੰਗਤ ਚ ਹੋਨੇ ਕਨੈ ਪਰਮਾਤਮਾ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਏਂ ਜੰਦਾ ਏ। ੨॥

ਸਾਧਸੰਗਿ ਦੁਸਮਨ ਸਭਿ ਮੀਤ ॥

ਏ ਠਾਠਿ ਨਾਲ ਸੰਗਤ ਕਰਕੇ ਸਾਰੇ ਦੁਸ਼ਮਨ ਭੀ ਦੋਸਤ ਬਨ ਜਾਂਦੇ ਨੇ।

ਸਾਧੁ ਕੈ ਸੰਗਿ ਮਹਾ ਪੁਨੀਤ ॥

ਏ ਠਾਠਿ ਕਨੈ ਸੰਗਤ ਕਰਨੇ ਕਨੈ ਮਾਹਨੂ ਬੜਾ ਸੁਫਲ ਹੋਏਂ ਜੰਦਾ ਏ।

ਸਾਧਸੰਗਿ ਕਿਸ ਸਿਉ ਨਹੀ ਬੈਰੁ ॥

ਏ ਠਾਠਿ-ਮੁਨਿਓਂ ਕਨੈ ਸੰਗਤ ਕਰਿਯੈ ਤਸੀ ਕੁਸੈ ਕਨੈ ਬੀ ਦੁਸ਼ਮਨੀ ਨੇੜੀ ਹੋਂਦੀ।

ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਨ ਬੀਗਾ ਪੈਰੁ ॥

ਏ ਠਾਠਿ-ਮੁਨਿਓਂ ਦੇ ਸੰਗਤ ਚ ਹੋਨੇ ਕਨੈ ਮਨੁਕਖ ਕੁਮਾਰੀ ਦੀ ਬਕਖੀ ਕਦਮ ਨੇੜੀ ਰਖਦਾ। , ਏ ਠਾਠਿ ਨਾਲ ਸੰਗਤ ਕਰਨ ਵਿਚ ਕੋਈ ਨੁਕਸਾਨ ਨਹੀਂ।

ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਨਾਹੀ ਕੇ ਮੰਦਾ ॥

ਸੰਤ ਦੀ ਕੰਪਨੀ ਚ ਕੋਈ ਬੁਰਾ ਨੇੜੀ ਲਗਦਾ।

ਸਾਧਸੰਗਿ ਜਾਨੇ ਪਰਮਾਨੰਦਾ ॥

ਏ ਠਾਠਿ-ਮੁਨਿਓਂ ਕਨੈ ਸੰਗਤ ਕਰਿਯੈ ਮਨੁਕਖ ਸਿਫ਼ ਪਰਮਾਤਮਾ ਗੀ ਗੈ ਜਾਨਦਾ ਏ, ਜੇਹੜਾ ਬਠੁ-ਬਠੁ ਸੁਖੇਂ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਨ।

ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਨਾਹੀ ਹਉ ਤਾਪੁ ॥

ਏ ਠਾਠਿ-ਮੁਨਿਓਂ ਕਨੈ ਸੰਗਤ ਕਰਨੇ ਕਨੈ ਮਨੁਕਖ ਦੇ ਅਹੰਕਾਰ ਦੀ ਗਰਮੀ ਘਟ ਹੋੜੀ ਜੰਦੀ ਏ।

ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਤਜੈ ਸਭੁ ਆਪੁ ॥

ਏ ਠਾਠਿ-ਮੁਨਿਓਂ ਕਨੈ ਸੰਗਤ ਕਰਿਯੈ ਮਨੁਕਖ ਸਾਰੇ ਅਹੰਕਾਰ ਗੀ ਤਿਆਗ ਦਿੰਦਾ ਏ।

ਆਪੇ ਜਾਨੈ ਸਾਧ ਬਡਾਈ ॥

ਏ ਪਰਮਾਤਮਾ ਆਪ ਹੀ ਜਾਨਦਾ ਹੈ ਸੰਤ ਦੀ ਮਹਿਮਾ।

ਨਾਨਕ ਸਾਧ ਪ੍ਰਭੁ ਬਨਿ ਆਈ ॥੩॥

ਏ , ਏ ਹੇ ਨਾਨਕ ਠਾਠਿ-ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਪ੍ਰੇਮ ਪਰਿਪਕ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ੩॥

ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਨ ਕਬਹੂ ਧਾਵੈ ॥

ਏ ਠਾਠਿ ਨਾਲ ਸੰਗਤ ਕਰਕੇ ਜੀਵ ਦਾ ਮਨ ਕਦੇ ਭਟਕਦਾ ਨਹੀਂ।

ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਪਾਵੈ ॥

ਏ ਸਦਾ ਠਾਠਿ ਨਾਲ ਸੰਗਤ ਕਰਕੇ ਸੁਖ ਹਾਸਿਲ ਕਰਦਾ ਹੈ ।

ਸਾਧਸੰਗਿ ਬਸਤੁ ਅਗੋਚਰ ਲਹੈ ॥

ਏ ਠਾਠਿ-ਮੁਨਿਓਂ ਕਨੈ ਸੰਗਤ ਕਰਿਯੈ ਨਾਮ ਜਨੇਹੁ ਅਦ੍ਰਿਸ਼ਯ ਵਸਤੁ ਗੀ ਹਾਸਿਲ ਕੀਤਾ ਜੰਦਾ ਏ।

ਸਾਧੁ ਕੈ ਸੰਗਿ ਅਜਰੁ ਸਹੈ ॥

ਏ ਠਾਠਿ-ਮੁਨਿਓਂ ਕਨੈ ਸੰਗਤ ਕਰਿਯੈ ਮਨੁਕਖ ਸ਼ਕਿਤਿ ਹਾਸਿਲ ਕਰਦਾ ਏ ਜੇਹੜੀ ਕਮਜੋਰ ਨੇੜੀ ਹੋਂਦੀ।

ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਬਸੈ ਥਾਨਿ ਉਚੈ ॥

ਏ ਠਾਠਿ-ਮੁਨਿਓਂ ਕਨੈ ਸੰਗਤ ਕਰਿਯੈ ਇਕ ਜੀਵ ਉਚਤਮ ਥਾਹੁ ਰ ਪਰ ਰੋਹਦਾ ਏ।

ਸਾਧੂ ਕੈ ਸੰਗਿ ਮਹਲਿ ਪਹੁਚੈ ॥

ਏ ਠਾਠਿ-ਮੁਨਿਓਂ ਦੇ ਸੰਗਤ ਚ ਰੌਂਹਦੇ ਹੋਓਂ ਮਨੁਕਖ ਅਪਨੇ ਸਚੇ ਸੁਭਾਵ ਤਗਰ ਪੁਯਦਾ ਏ।

ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਦਿੜੈ ਸਭਿ ਧਰਮ ॥

ਏ ਠਾਠਿ-ਮੁਨਿਓਂ ਕਠ੍ਰੈ ਸੰਗਤ ਕਰਨੇ ਕਠ੍ਰੈ ਮਨੁਕਖ ਦਾ ਧਰਮ ਪੂਰੀ ਚਾਲੀ ਮਯਭੂਤ ਹੋਓਂ ਜੰਦਾ ਏ। , ਏ ਠਾਠਿ-ਮੁਨਿਓਂ ਦੇ ਸੰਗਤ ਚ ਰੌਂਹਦੇ ਹੋਓਂ ਮਨੁਕਖ ਸਿਰਫ਼ ਪਰਭਰਮ ਦੀ ਪੂਯਾ ਕਰਦਾ ਏ।

ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਕੇਵਲ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ॥

ਦਿਵੁ ਸੰਗਤ ਚ ਸਿਰਫ਼ ਪਰਮਾਤਮਾ ਗੀ ਗੈ ਵੁਯਾਪਕ ਦਿਕਖੇਆ ਜੰਦਾ ਏ।

ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਪਾਏ ਨਾਮ ਨਿਧਾਨ ॥

ਏ ਠਾਠਿ-ਮੁਨਿ ਦੇ ਸੰਗਤ ਵਿਚ ਰਹ ਕੇ ਙਂਸਾਨ ਨਾਮ ਦਾ ਖਯਾਨਾ ਹਾਸਿਲ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਨਾਨਕ ਸਾਧੂ ਕੈ ਕੁਰਬਾਨ ॥੪॥

ਏ , ਏ ਹੇ ਨਾਨਕ, ਮੈਂ ਤਨ ਠਾਠਿ-ਮੁਨਿਓਂ ਗੀ ਅਪਨਾ ਤਨ-ਮਨ ਸੌਂਪ ਦਿਤਾ ਏ। ੪॥

ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਸਭ ਕੁਲ ਉਧਾਰੈ ॥

ਏ ਠਾਠਿ-ਮੁਨਿਓਂ ਦੇ ਸੰਗਤ ਕਠ੍ਰੈ ਪੂਰੀ ਮਨੁਕਖ ਯਾਤਿ ਦਾ ਤਢ੍ਰਾਰ ਹੌਂਦਾ ਏ।

ਸਾਧਸੰਗਿ ਸਾਜਨ ਮੀਤ ਕੁਟੰਬ ਨਿਸਤਾਰੈ ॥

ਏ ਠਾਠਿ-ਮੁਨਿਓਂ ਦੇ ਸੰਗਤ ਚ ਹੋਨੇ ਕਠ੍ਰੈ ਅਪਨੇ ਦੋਸਤੋਂ ਤੇ ਪਰਿਵਾਰ ਗੀ ਅਸਤਿਤੁਵ ਦੇ ਸਮੁੰਦਰ ਠਮਾਂ ਭਚਾਯਾ ਜੰਦਾ ਏ।

ਸਾਧੂ ਕੈ ਸੰਗਿ ਸੋ ਧਨੁ ਪਾਵੈ ॥

ਏ ਠਾਠਿ-ਮੁਨਿ ਦੇ ਸੰਗਤ ਵਿਚ ਹੋ ਕੇ ਔਹ ਧਨ ਮਿਲਦਾ ਹੈ।

ਜਿਸੁ ਧਨ ਤੇ ਸਭੁ ਕੇ ਵਰਸਾਵੈ ॥

ਏ ਜਿਸ ਧਨ ਦਾ ਹਰ ਆਦਮੀ ਫਾਯਦਾ ਹੌਂਦਾ ਏ ਤੇ ਤੁਪਤ ਹੌਂਦਾ ਏ।

ਸਾਧਸੰਗਿ ਧਰਮ ਰਾਇ ਕਰੇ ਸੇਵਾ ॥

ਏ ਧਮਰਾਯ ਭੀ ਠਾਠਿ-ਮੁਨਿਓਂ ਦੇ ਸੰਗਤ ਚ ਰੌਂਹਦੇ ਹੋਓਂ ਸੇਵਾ ਕਰਦਾ ਏ।

ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਸੋਭਾ ਸੁਰਦੇਵਾ ॥

ਏ ਜੋ ਠਾਠਿ-ਮੁਨਿ ਦੇ ਸੰਗਤ ਵਿਚ ਰਹੰਦਾ ਹੈ, ਸੁਵਰਗਦੂਤ-ਦੇਵਤਾ ਵੀ ਤਸ ਦੀ ਸੁਤੁਤਿ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਸਾਧੂ ਕੈ ਸੰਗਿ ਪਾਪ ਪਲਾਇਨ ॥

ਏ ਠਾਠਿ-ਮੁਨਿ ਸੰਗਤਿ ਕਠ੍ਰੈ ਸਾਰੇ ਪਾਪ ਨਠ੍ਰ ਹੌਂਦੇ ਨ।

ਸਾਧਸੰਗਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਗੁਨ ਗਾਇਨ ॥

ਏ ਠਾਠਿ-ਮੁਨਿਓਂ ਦੇ ਸੰਗਤ ਦੇ ਯਰਿਏ ਮਨੁਕਖ ਅਮ੍ਰੁਤਮਯੀ ਨਾਮ ਦੀ ਸੁਤੁਤਿ ਗਾਂਦਾ ਏ।

साय वै सींगि मूष घान रींमि ॥

ऐ ऋषि-मुनिएं दे संगत कत्रै मनुक्ख गी सारिं थाहें तगर पजाया जंदा ऐ।

नानक साय वै सींगि मडल जनिंम ॥५॥

ऐ , ऐ हे नानक ऋषि-मुनि दे संगत विच रह के मनुक्ख जन्म सफल हो जांदा है । ५॥

साय वै सींगि नही कहु ञाल ॥

ऐ ऋषि-मुनिएं कत्रै संगत करियै मेहनत नेई करनी पौंदी।

दरमनु डेटउ रेटु निहाल ॥

ऐ इक माहनू सिर्फ संतें गी दिक्खने ते मिलने कत्रै गै पूरा होई जंदा ऐ।

साय वै सींगि कलुधउ रतै ॥

ऐ ऋषि-मुनिएं कत्रै संगत करने कत्रै मनुक्ख दे सारे पाप नष्ट होई जंदा न।

साय वै सींगि नरक परहरतै ॥

ऐ ऋषि-मुनिएं कत्रै संगत करने कत्रै माहनू नरक थमां बचाई लैदा ऐ।

साय वै सींगि ईगा उरुग सुवेला ॥

ऐ ऋषि-मुनिएं कत्रै संगत करियै जीव परलोक च सुखी होई जंदा ऐ।

सायसींगि घिडुतरउ हरि भेला ॥

ऐ ऋषि-मुनिएं कत्रै संगत करियै परमात्मा कोला मुड़ने आह्ले उंदे कत्रै मिलदे न।

जे इडिहै मेघी डलु पावै ॥

ऐ ऋषि-मुनिएं कत्रै संगत करने कत्रै मनुक्ख गी मनचाहा नतीजा मिलदा ऐ।

साय वै सींगि न घिरघा जावै ॥

ऐ ऋषि-मुनिएं कत्रै संगत करियै ओह् खाली हथ नेई जंदा।

पारघूरभु साय रिर घमै ॥

ऐ परब्रह्म प्रभु संत दे दिलें च निवास करदे न।

नानक उरुतै साय मुनि रमै ॥६॥

ऐ , ऐ हे नानक, ऋषि-मुनि दी जिब्बां विचों परमात्मा दा नाम सुणन तों बाद आत्मा पार हो जांदा है। ६॥

साय वै सींगि मुनउ हरि नाउ ॥

ऐ ऋषि दे संगत विच रह के सुनो परमात्मा दा नाम।

ਸਾਧਸੰਗਿ ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਨ ਗਾਉ ॥

ਏ ਸੰਤ ਦੇ ਸੰਗਤ ਵਿਚ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਸਤੁਤਿ ਕਰੋ।

ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਨ ਮਨ ਤੇ ਬਿਸਰੈ ॥

ਏ ਸੰਤ ਦੇ ਸੰਗਤ ਵਿਚ ਮਨੁਖ ਅਪਨੇ ਦਿਲ ਤੋਂ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਭੁਲਦਾ।

ਸਾਧਸੰਗਿ ਸਰਪਰ ਨਿਸਤਰੈ ॥

ਏ ਠਾਠਿ-ਮੁਨਿਏਂ ਦੀ ਸੰਗਤ ਚ ਓਹੁ ਅਸਤਿਤਵ ਦੇ ਸਾਗਰ ਥਮਾਂ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਰੂਪ ਕਰੈ ਮੁਕਤ ਹੋਇ ਜੰਦਾ ਏ।

ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਲਗੈ ਪ੍ਰਭੁ ਮੀਠਾ ॥

ਏ ਠਾਠਿ-ਮੁਨਿਏਂ ਦੇ ਸੰਗਤ ਚ ਹੋਨੇ ਕਰੈ ਪਰਮਾਤਮਾ ਮਨੁਖ ਗੀ ਮੀਠਾ ਲਗਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇ ਜੰਦਾ ਏ।

ਸਾਧੁ ਕੈ ਸੰਗਿ ਘਟਿ ਘਟਿ ਡੀਠਾ ॥

ਏ ਸੰਤ ਦੇ ਸੰਗਤ ਵਿਚ ਪਰਮਾਤਮਾ ਹਰ ਦਿਲ ਵਿਚ ਨਜ਼ਰ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ।

ਸਾਧਸੰਗਿ ਭਏ ਆਗਿਆਕਾਰੀ ॥

ਏ ਠਾਠਿ-ਮੁਨਿ ਦੇ ਸੰਗਤ ਵਿਚ ਮਨੁਖ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਆਜ਼ਾਕਾਰੀ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ।

ਸਾਧਸੰਗਿ ਗਤਿ ਭਈ ਹਮਾਰੀ ॥

ਏ ਸਾਡੀ ਗਤਿ ਠਾਠਿ-ਮੁਨਿ ਦੇ ਸੰਗਤ ਵਿਚ ਹੋ ਗਈ ਹੈ।

ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ਮਿਟੇ ਸਭਿ ਰੋਗ ॥

ਏ ਸਾਰੇ ਰੋਗ ਠਾਠਿ-ਮੁਨਿਏਂ ਦੇ ਸੰਗਤ ਚ ਹੋਨੇ ਕਰੈ ਗੈ ਠੀਕ ਹੋਂਦੇ ਨ।

ਨਾਨਕ ਸਾਧ ਭੇਟੇ ਸੰਜੋਗ ॥੭॥

ਏ , ਏ ਹੇ ਨਾਨਕ ਠਾਠਿ ਸੰਜੋਗ ਹੀ ਮਿਲਦੇ ਹੈਂ। ੭॥

ਸਾਧ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਬੇਦ ਨ ਜਾਨਹਿ ॥

ਏ ਵੇਦ ਭੀ ਨਹੀਂ ਜਾਨਦੇ ਕਿਸੇ ਸੰਤ ਦੀ ਮਹਿਮਾ।

ਜੇਤਾ ਸੁਨਹਿ ਤੇਤਾ ਬਖਿਆਨਹਿ ॥

ਏ ਜਿਨ੍ਹਾ ਤੁੰਦੇ ਬਾਰੇ ਚ ਸੁਨਦੇ ਨ ਤਨ੍ਹਾ ਗੈ ਵਰਨ ਕਰਦੇ ਨ।

ਸਾਧ ਕੀ ਉਪਮਾ ਤਿਹੁ ਗੁਣ ਤੇ ਦੂਰਿ ॥

ਏ ਠਾਠਿ ਦਾ ਉਪਮਾ ਮਾਯਾ ਦੇ ਤ੍ਰੈ ਗੁਣਾਂ ਕੋਲਾ ਦੂਰ ਏ।

ਸਾਧ ਕੀ ਉਪਮਾ ਰਹੀ ਭਰਪੂਰਿ ॥

ਏ ਮਿਠੁ ਦੀ ਉਪਮਾ ਸਰਵਵਿਆਪੀ ਏ। , ਏ ਸੰਤ ਦੀ ਸੁੰਦਰਤਾ ਦਾ ਕੋਈ ਅੰਤ ਨਹੀਂ।

ਸਾਧ ਕੀ ਸੋਭਾ ਕਾ ਨਾਹੀ ਅੰਤ ॥
ਪਕਿਤਰ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਅਮੂਲਯ ਏ।

ਸਾਧ ਕੀ ਸੋਭਾ ਸਦਾ ਬੇਅੰਤ ॥
ਏ ਸੰਤ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਸਦਾ ਸ਼ਾਸ਼ਵਤ ਹੋਂਦੀ ਏ।

ਸਾਧ ਕੀ ਸੋਭਾ ਉਚ ਤੇ ਉਚੀ ॥
ਏ ਸੰਤ ਦੀ ਸੁੰਦਰਤਾ ਪਰਮ ਹੋਂਦੀ ਏ।

ਸਾਧ ਕੀ ਸੋਭਾ ਮੂਚ ਤੇ ਮੂਚੀ ॥
ਏ ਠਾਠਿ ਦੀ ਸ਼ੋਭਾ ਬਠੁਯਾਂ ਵਿਚ ਸਭ ਤੋਂ ਵਠੁਯੀ ਹੋਂਦੀ ਹੈ।

ਸਾਧ ਕੀ ਸੋਭਾ ਸਾਧ ਬਨਿ ਆਈ ॥
ਏ ਠਾਠਿ ਦੀ ਸੁੰਦਰਤਾ ਸਿਫ ਠਾਠਿ ਗੀ ਗੈ ਸੂਟ ਕਰਦੀ ਏ।

ਨਾਨਕ ਸਾਧ ਪ੍ਰਭ ਭੇਦੁ ਨ ਭਾਈ ॥੮॥੭॥
ਏ , ਏ , ਏ ਨਾਨਕ ਕਹੰਦਾ ਹੈ ਭਾਈ ਸਾਧੁ ਤੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਵਿਚ ਕੋਈ ਫਰਕ ਨਹੀਂ। ੮ ॥ ੭ ॥

ਸਲੋਕੁ ॥
ਏ ਚੰਦ ॥

ਮਨਿ ਸਾਚਾ ਮੁਖਿ ਸਾਚਾ ਸੇਇ ॥
ਏ ਜਿਸਦੇ ਦਿਲ ਵਿਚ ਸਚਾਈ ਹੋਵੇ ਤੇ ਮੁੰਹ ਵਿਚ ਵੀ ਉਹ ਹੀ ਸਚਾਈ ਹੋਵੇ

ਅਵਰੁ ਨ ਪੇਖੈ ਏਕਸੁ ਬਿਨੁ ਕੋਇ ॥
ਏ ਤੇ ਜੋ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਸਿਵਾ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਨੂ ਨਹੀਂ ਕੇਖਦਾ

ਨਾਨਕ ਇਹ ਲਛਣ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਹੋਇ ॥੧॥
ਏ , ਏ ਹੇ ਨਾਨਕ, ਏ ਗੁਣ ਬ੍ਰਹਮਜ਼ਾਨੀ ਦੇ। ੧ ॥

ਅਸਟਪਦੀ ॥
॥ ਆਕਟੋਪਸ

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਸਦਾ ਨਿਰਲੇਪ ॥
ਏ ਬ੍ਰਹਮਜ਼ਾਨੀ ਸਦਾ ਵਿਰਕਤ ਰੇਹੰਦੀ ਏ

ਜੈਸੇ ਜਲ ਮਹਿ ਕਮਲ ਅਲੇਪ ॥
ਏ ਜਿਵੇਂ ਕਮਲ ਦਾ ਫੁਲਲ ਪਾਨੀ ਵਿਚ ਸਾਫ ਹੋਂਦਾ ਹੈ। , ਏ ਬ੍ਰਹਮਜ਼ਾਨੀ ਸਦਾ ਬੇਗੁਨਾਹ ਹੋਂਦੀ ਏ

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਸਦਾ ਨਿਰਦੋਖ ॥

परमात्मा दा जागरूक व्यक्ति दुए गी उंदे पापें गी मिटाने च मदद करदा ऐ, जिसलै के उंदे उप्पर कोई असर नेई पौंदा।

ਜੈਸੇ ਸੂਰ ਸਰਬ ਕਉ ਸੇਖ ॥

ऐ जिवें सूरज सारे रस सुककी लैंदा है।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕੈ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਸਮਾਨਿ ॥

ऐ ब्रह्मज्ञानी हर इक गी इक अकखीं कन्नै दिक्खदी ऐ

ਜੈਸੇ ਰਾਜ ਰੰਕ ਕਉ ਲਾਗੈ ਤੁਲਿ ਪਵਾਨ ॥

ऐ जिवें हवा नू राजा ते गरीब नू इह ही लगदा है।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕੈ ਧੀਰਜੁ ਏਕ ॥

ऐ इक ब्रह्मज्ञानी दी सहिष्णुता इक ही होंदी ऐ

ਜਿਉ ਬਸੁਧਾ ਕੇਉ ਖੇਦੈ ਕੇਉ ਚੰਦਨ ਲੇਪ ॥

ऐ जिवें कोई धरती खोददा है ते कोई चंदन दा पेस्ट लगांदा है।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕਾ ਇਹੈ ਗੁਨਾਉ ॥

ऐ एह इक ब्रह्मज्ञानी दा गुण ऐ।

ਨਾਨਕ ਜਿਉ ਪਾਵਕ ਕਾ ਸਹਜ ਸੁਭਾਉ ॥੧॥

ऐ , ऐ हे नानक अग दा कुदरती स्वभाव है। १॥

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਨਿਰਮਲ ਤੇ ਨਿਰਮਲਾ ॥

ऐ ब्रह्मज्ञानी शुद्धतम कोला बी शुद्ध ऐ।

ਜੈਸੇ ਮੈਲੁ ਨ ਲਾਗੈ ਜਲਾ ॥

ऐ जिवें पानी गंदा नहीं लगदा।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕੈ ਮਨਿ ਹੋਇ ਪ੍ਰਗਾਸੁ ॥

ऐ ऐसे ब्रह्मज्ञानी के मन में ज्योति होती है

ਜੈਸੇ ਧਰ ਉਪਰਿ ਆਕਾਸੁ ॥

ऐ धरती दे उपर आसमान।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕੈ ਮਿਤ੍ਰੁ ਸਤ੍ਰੁ ਸਮਾਨਿ ॥

ऐ इक ब्रह्मज्ञानी आस्तै दोस्त ते दुश्मन बराबर होंदे न।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕੈ ਨਾਹੀ ਅਭਿਮਾਨ ॥

ਏ ਝਕ ਬ੍ਰਹਮਜ਼ਾਨੀ ਗੀ ਜ਼ਰਾ ਕੀ ਘਮੰਡ ਨੇੜੈ ਹੋਂਦਾ।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਉਚ ਤੇ ਉਚਾ ॥

ਏ ਬ੍ਰਹਮਜ਼ਾਨੀ ਸਰੋਚਿਕ ਪਰਮ ਹੈ।

ਮਨਿ ਅਪਨੈ ਹੈ ਸਭ ਤੇ ਨੀਚਾ ॥

ਏ ਪਰ ਅਪਨੇ ਮਨ ਚ ਓਹੁ ਸਬਨੇ ਥਮਾਂ ਨਿਚਲੇ ਸੁਰ ਦਾ ਏ।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਸੇ ਜਨ ਭਏ ॥

ਏ ਹੇ ਨਾਨਕ, ਸਿਫ ਓਹ ਆਦਮੀ ਬ੍ਰਹਮਜ਼ਾਨੀ ਬਨਦਾ ਹੈ।

ਨਾਨਕ ਜਿਨ ਪ੍ਰਭੁ ਆਪਿ ਕਰੇਇ ॥੨॥

ਏ , ਏ ਜਿਸਗੀ ਪਰਮਾਤਮਾ ਅਪਨੇ ਆਪ ਪੈਦਾ ਕਰਦਾ ਏ।2॥

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਸਗਲ ਕੀ ਰੀਨਾ ॥

ਏ ਬ੍ਰਾਹਮਜ਼ਾਨੀ ਹਰ ਝਕ ਦੇ ਪੈਰ ਖੂੜ।

ਆਤਮ ਰਸੁ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਚੀਨਾ ॥

ਏ ਝਕ ਬ੍ਰਹਮਜ਼ਾਨੀ ਆਧਿਆਤਮਿਕ ਆਨੰਦ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਦਾ ਏ।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕੀ ਸਭ ਉਪਰਿ ਮਇਆ ॥

ਏ ਬ੍ਰਹਮਜ਼ਾਨੀ ਹਰ ਝਕ ਪਰ ਮੇਹਰਬਾਨ ਏ।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਤੇ ਕਛੁ ਬੁਰਾ ਨ ਭਇਆ ॥

ਏ ਬ੍ਰਹਮਜ਼ਾਨੀ ਦਾ ਕੋਝੈ ਬੁਰਾਝੈ ਨੇੜੈ ਹੋਂਦੀ ਤੇ ਕੋਝੈ ਬੁਰਾਝੈ ਨੇੜੈ ਕਰਦੀ।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਸਦਾ ਸਮਦਰਸੀ ॥

ਏ ਝਕ ਬ੍ਰਹਮਜ਼ਾਨੀ ਸਦਾ ਸਮਤੁਲਯ ਹੋਂਦਾ ਏ।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕੀ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਬਰਸੀ ॥

ਏ ਏਕ ਬ੍ਰਹਮਜ਼ਾਨੀ ਕੀ ਦਰਸ਼ਨ ਸੇ ਅਮ੍ਰੁਤ ਵਰਸਾ।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਬੰਧਨ ਤੇ ਮੁਕਤਾ ॥

ਏ ਝਕ ਬ੍ਰਹਮਜ਼ਾਨੀ ਬੰਧਨੇਂ ਥਮਾਂ ਮੁਕੁਤ ਰੋਂਹਦਾ ਏ।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕੀ ਨਿਰਮਲ ਜੁਗਤਾ ॥

ਏ ਝਕ ਬ੍ਰਹਮਜ਼ਾਨੀ ਦਾ ਜੀਵਨ ਆਚਰਣ ਬੜਾ ਪਵਿਤ੍ਰ ਏ।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕਾ ਭੇਜਨੁ ਗਿਆਨ ॥

ਏ ਬ੍ਰਹਮਜ਼ਾਨੀ ਦਾ ਅਨੁ ਜ਼ਾਨ ਹੈ ।

ਨਾਨਕ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕਾ ਬ੍ਰਹਮ ਧਿਆਨੁ ॥੩॥

ਏ , ਏ ਹੇ ਨਾਨਕ ਬ੍ਰਹਮਜ਼ਾਨੀ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਧਿਆਨ ਵਿਚ ਲੀਨ ਰਹੰਦੀ ਹੈ । ੩॥

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਏਕ ਉਪਰਿ ਆਸ ॥

ਏ ਇਕ ਬ੍ਰਹਮਜ਼ਾਨੀ ਗੀ ਸਿਫ਼ ਇਕ ਪਰਮਾਤਮਾ ਚ ਗੈ ਆਸ਼ਾ ਹੋਂਦੀ ਏ।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕਾ ਨਹੀ ਬਿਨਾਸ ॥

ਏ ਇਕ ਬ੍ਰਹਮਜ਼ਾਨੀ ਨਾਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੋਂਦੀ।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕੈ ਗਰੀਬੀ ਸਮਾਹਾ ॥

ਏ ਇਕ ਬ੍ਰਹਮਜ਼ਾਨੀ ਨਮ੍ਰਤਾ ਚ ਅਭਿਗ ਰੋਂਹਦਾ ਏ।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਪਰਉਪਕਾਰ ਉਮਾਹਾ ॥

ਏ ਬ੍ਰਹਮਜ਼ਾਨੀ ਦਾਨ ਕਰਨੇ ਚ ਉਤਸਾਹੀ ਰੇਹੰਦੀ ਏ।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕੈ ਨਾਹੀ ਧੰਧਾ ॥

ਏ ਇਕ ਬ੍ਰਹਮਜ਼ਾਨੀ ਸਾਂਸਾਰਿਕ ਵਿਵਾਦੋਂ ਕੋਲਾ ਪਰੇ ਏ।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਲੇ ਧਾਵਤੁ ਬੰਧਾ ॥

ਏ ਇਕ ਬ੍ਰਹਮਜ਼ਾਨੀ ਅਪਨੇ ਦੌੜਦੇ ਦਿਮਾਗ ਗੀ ਨਿਯੰਤ੍ਰਿਤ ਕਰਦਾ ਏ।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕੈ ਹੋਇ ਸੁ ਭਲਾ ॥

ਏ ਬ੍ਰਹਮਜ਼ਾਨੀ ਦੇ ਕਰਮ ਉਤਮ ਹੋਂਦੇ ਨੇ ਜੋ ਭੀ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਭਲਾ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਸੁਫਲ ਫਲਾ ॥

ਏ ਬ੍ਰਹਮਜ਼ਾਨੀ ਬੜੀ ਸਫਲ ਹੋਂਦੀ ਏ।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਸੰਗਿ ਸਗਲ ਉਧਾਰੁ ॥

ਏ ਹਰ ਇਕ ਗੀ ਇਕ ਬ੍ਰਹਮਜ਼ਾਨੀ ਦੇ ਸੰਗਤ ਚ ਹੋਨੇ ਕੜੇ ਮੁਕਿਤ ਮਿਲਦੀ ਏ।

ਨਾਨਕ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਜਪੈ ਸਗਲ ਸੰਸਾਰੁ ॥੪॥

ਏ , ਏ ਹੇ ਨਾਨਕ, ਸਾਰਾ ਜਗ ਬ੍ਰਹਮਜ਼ਾਨੀ ਦੀ ਸਤੁਤਿ ਕਰਦਾ ਏ। ੪॥

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕੈ ਏਕੈ ਰੰਗ ॥

ਏ ਇਕ ਬ੍ਰਹਮਜ਼ਾਨੀ ਇਕ ਗੈ ਪਰਮਾਤਮਾ ਕੜੇ ਪਯਾਰ ਕਰਦਾ ਏ।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕੈ ਬਸੈ ਪ੍ਰਭੁ ਸੰਗ ॥
ਏ ਪਰਮਾਤਮਾ ਬ੍ਰਹਮਜ਼ਾਨੀ ਦੇ ਨਾਲ ਰਹੰਦਾ ਹੈ।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕੈ ਨਾਮੁ ਆਧਾਰੁ ॥
ਏ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਨਾਮ ਬ੍ਰਹਮਜ਼ਾਨੀ ਦਾ ਆਧਾਰ ਹੈ।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕੈ ਨਾਮੁ ਪਰਵਾਰੁ ॥
ਏ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਨਾਮ ਹੀ ਬ੍ਰਹਮਜ਼ਾਨੀ ਦਾ ਕੁਲ ਹੈ।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਸਦਾ ਸਦ ਜਾਗਤ ॥
ਏ ਇਕ ਬ੍ਰਹਮਜ਼ਾਨੀ ਸਦਾ ਸਤਰਕ ਰੌਹਦੀ ਏ।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਅਹੰਬੁਧਿ ਤਿਆਗਤ ॥
ਏ ਏਕ ਬ੍ਰਹਮਜ਼ਾਨੀ ਅਪਨਾ ਅਹੰਕਾਰ ਚੋੜ ਦੇ।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕੈ ਮਨਿ ਪਰਮਾਨੰਦ ॥
ਏ ਆਨੰਦ ਇਕ ਬ੍ਰਹਮਜ਼ਾਨੀ ਦੇ ਦਿਲ ਵਿਚ ਵਸਦਾ ਹੈ।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕੈ ਘਰਿ ਸਦਾ ਅਨੰਦ ॥
ਏ ਬ੍ਰਹਮਜ਼ਾਨੀ ਦੇ ਦਿਲ ਦੇ ਘਰ ਵਿਚ ਸਦਾ ਸੁਖ ਰਹੰਦਾ ਹੈ।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਸੁਖ ਸਹਜ ਨਿਵਾਸ ॥
ਏ ਇਕ ਬ੍ਰਹਮਜ਼ਾਨੀ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸਾਧਾਰਣ ਸੁਖ ਚ ਨਿਵਾਸ ਕਰਦੀ ਏ।

ਨਾਨਕ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕਾ ਨਹੀ ਬਿਨਾਸ ॥੫॥
ਏ , ਏ ਹੇ ਨਾਨਕ, ਜ਼ਾਨੀ ਦਾ ਕੋਈ ਵਿਨਾਸ ਨਹੀਂ। ॥੫॥ , ਏ ਬ੍ਰਹਮਜ਼ਾਨੀ ਬ੍ਰਹਮਾ ਗੀ ਜਾਨਨੇ ਆਲਾ ਏ।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਬ੍ਰਹਮ ਕਾ ਬੇਤਾ ॥
ਜਿਸ ਇੰਸਾਨ ਨੂ ਪਰਮਾਤਮਾ ਚੇਤਨਾ ਹੋਵੇ, ਓ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੂ ਜਾਨਦਾ ਹੈ।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਏਕ ਸੰਗਿ ਹੇਤਾ ॥
ਏ ਇਕ ਬ੍ਰਹਮਜ਼ਾਨੀ ਇਕ ਗੈ ਪਰਮਾਤਮਾ ਕਨੈ ਘਾਰ ਕਰਦਾ ਏ।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕੈ ਹੋਇ ਅਚਿੰਤ ॥
ਏ ਬ੍ਰਹਮਜ਼ਾਨੀ ਦੇ ਦਿਲ ਵਿਚ ਸਦਾ ਲਾਪਰਵਾਹੀ ਹੋਂਦੀ ਹੈ।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕਾ ਨਿਰਮਲ ਮੰਤ ॥
ਏ ਇਕ ਬ੍ਰਹਮਜ਼ਾਨੀ ਦੀ ਸਿੱਖਾ ਸੁਫਲ ਕਰਦੀ ਏ।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਜਿਸੁ ਕਰੈ ਪ੍ਰਭੁ ਆਪਿ ॥

ਏ ਬ੍ਰਹਮਜ਼ਾਨੀ ਓਹ ਏ ਜਿਸਗੀ ਪਰਮਾਤਮਾ ਅਪਨੇ ਆਪ ਲੋਕਪ੍ਰਿਯ ਬਨਾਂਦੇ ਨ।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕਾ ਬਡ ਪਰਤਾਪ ॥

ਏ ਬ੍ਰਹਮਜ਼ਾਨੀ ਦੀ ਬਡੀ ਮਹਿਮਾ ਹੈ।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕਾ ਦਰਸੁ ਬਡਭਾਰੀ ਪਾਈਐ ॥

ਏ ਬ੍ਰਹਮਜ਼ਾਨੀ ਦਾ ਦਰਸ਼ਨ ਸਿਰਫ਼ ਇਕ ਭਾਗਯਸ਼ਾਲੀ ਵਿਅਕਤਿ ਗੀ ਗੈ ਮਿਲਦਾ ਏ।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕਉ ਬਲਿ ਬਲਿ ਜਾਈਐ ॥

ਏ ਬਲਿਹਾਰੀ ਗੀ ਸਦਾ ਬ੍ਰਹਮਜ਼ਾਨੀ ਲੇਝੈ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨਾ ਚਾਹਿਦਾ।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕਉ ਖੇਜਹਿ ਮਹੇਸੁਰ ॥

ਏ ਸ਼ਿਵਸ਼ੰਕਰ ਭੀ ਬ੍ਰਹਮਜ਼ਾਨੀ ਦੀ ਖੋਜ ਕਰਦੇ ਰੈਂਦੇ ਨ।

ਨਾਨਕ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਆਪਿ ਪਰਮੇਸੁਰ ॥੬॥

ਏ , ਏ ਅਰੇ ਨਾਨਕ ਭਗਵਾਨ ਹੀ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਾ ਵਿਦਿਤ ਹੈ। ੬॥

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕੀ ਕੀਮਤਿ ਨਾਹਿ ॥

ਏ ਬ੍ਰਹਮਜ਼ਾਨੀ ਦੇ ਗੁਣਾਂ ਦਾ ਮੂਲ੍ਯਾਂਕਨ ਨੇਝੈ ਕੀਤਾ ਜਾਝੈ ਸਕਦਾ।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕੈ ਸਗਲ ਮਨ ਮਾਹਿ ॥

ਏ ਸਾਰੇ ਗੁਣ ਬ੍ਰਹਮਜ਼ਾਨੀ ਦੇ ਦਿਲ ਵਿਚ ਮੌਜੂਦ ਹਨ।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕਾ ਕਉਨ ਜਾਨੈ ਭੇਦੁ ॥

ਏ ਬ੍ਰਹਮਜ਼ਾਨੀ ਦਾ ਰਹਸਯ ਕੁਨ ਜਾਨ ਸਕਦਾ ਏ? ਬ੍ਰਹਮਜ਼ਾਨੀ ਕੋ ਸਦਾ ਨਮਨ ਕਰਨਾ ਚਾਹਿਏ।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕਉ ਸਦਾ ਅਦੇਸੁ ॥

ਸਦਾ ਈਸ਼ਵਰ-ਜਾਗਰੂਕ ਵਿਅਕਤਿ ਦਾ ਆਦਰ ਕਰੋ।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕਾ ਕਥਿਆ ਨ ਜਾਇ ਅਧਾਰੁ ॥

ਏ ਬ੍ਰਹਮਜ਼ਾਨੀ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਦਾ ਬਖਾਨ ਆਥੇ ਅਖ਼ਰ ਨਾਲ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਸਰਬ ਕਾ ਠਾਕੁਰੁ ॥

ਏ ਬ੍ਰਹਮਜ਼ਾਨੀ ਸਾਰੇ ਜੀਵਾਂ ਦਾ ਪੂਜਯ ਸਵਾਮੀ ਹੈ ।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕੀ ਮਿਤਿ ਕਉਨੁ ਬਖਾਨੈ ॥

ਏ ਬ੍ਰਹਮਜ਼ਾਨੀ ਦਾ ਅੰਦਾਜਾ ਕੌਨ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ?

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕੀ ਗਤਿ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਜਾਨੈ ॥

ਏ ਬ੍ਰਹਮਜ਼ਾਨੀ ਦੀ ਗਤਿ ਬ੍ਰਹਮਜ਼ਾਨੀ ਗੈ ਜਾਨਦਾ ਏ।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕਾ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਰੁ ॥

ਏ ਬ੍ਰਹਮਜ਼ਾਨੀ ਦੇ ਗੁਣਾਂ ਦੀ ਕੋਈ ਸੀਮਾ ਨਹੀਂ।

ਨਾਨਕ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕਉ ਸਦਾ ਨਮਸਕਾਰੁ ॥੭॥

ਏ , ਏ ਹੇ ਨਾਨਕ ਸਦਾ ਬ੍ਰਹਮਜ਼ਾਨੀ ਕੋ ਨਮਨ ਕਰਤੇ ਰਹੋ। ੭ ॥

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਸਭ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਕਾ ਕਰਤਾ ॥

ਏ ਬ੍ਰਹਮਜ਼ਾਨੀ ਪੂਰੇ ਸੰਸਾਰ ਦਾ ਰਚਯਿਤਾ ਹੈ ।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਸਦ ਜੀਵੈ ਨਹੀ ਮਰਤਾ ॥

ਏ ਇਕ ਬ੍ਰਹਮਜ਼ਾਨੀ ਸਦਾ ਜਿੰਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਏ ਤੇ ਕਦੇ ਭੀ ਨੇੜੇ ਮਰਦਾ।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਮੁਕਤਿ ਜੁਗਤਿ ਜੀਅ ਕਾ ਦਾਤਾ ॥

ਏ ਬ੍ਰਹਮਜ਼ਾਨੀ ਜੀਵਾਂ ਕੋ ਮੋਖ ਔਰ ਜੀਵਨ ਦਾਤਾ ਹੈ।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਪੂਰਨ ਪੁਰਖੁ ਬਿਧਾਤਾ ॥

ਏ ਬ੍ਰਹਮਜ਼ਾਨੀ ਸਿੱਧ ਸ੍ਰਿਸਟਿਕਰਤਾ ਹੈ।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਅਨਾਥ ਕਾ ਨਾਥੁ ॥

ਏ ਬ੍ਰਹਮਜ਼ਾਨੀ ਅਨਾਥੇ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਏ।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕਾ ਸਭ ਉਪਰਿ ਹਾਥੁ ॥

ਏ ਬ੍ਰਹਮਜ਼ਾਨੀ ਦਾ ਰਖਾਤਮਕ ਹਲਥ ਪੂਰੀ ਮਨੁਕਖ ਜਾਤਿ ਉਪਰ ਏ। , ਏ ਏਹ ਸਾਰਾ ਸੰਸਾਰ ਵਿਸਤਾਰ ਸਿੱਧ ਬ੍ਰਹਮਜ਼ਾਨੀ ਦਾ ਗੈ ਏ।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕਾ ਸਗਲ ਅਕਾਰੁ ॥

ਸਾਰਾ ਬ੍ਰਹਮਾਂਡ ਪਰਮਾਤਮਾ ਚੇਤਨਾ ਦਾ ਏ।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਆਪਿ ਨਿਰੰਕਾਰੁ ॥

ਏ ਬ੍ਰਹਮਜ਼ਾਨੀ ਖੁਦ ਨਿਰੰਕਾਰ ਹੈ।

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕੀ ਸੇਭਾ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਬਨੀ ॥

ਏ ਬ੍ਰਹਮਜ਼ਾਨੀ ਵਿਕ੍ਰਿਤੀ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਸਿੱਧ ਉਸੀ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਪ੍ਰਤਿ ਜਾਗਰੂਕਤਾ ਚ ਗੈ ਜਾਂਦੀ ਏ।

ਨਾਨਕ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਸਰਬ ਕਾ ਧਨੀ ॥੮॥੮॥

ਏ , ਏ , ਏ ਹੇ ਨਾਨਕ ਬ੍ਰਹਮਜ਼ਾਨੀ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਏ। ੮ ॥ ੮ ॥

ਸਲੋਕੁ ॥

ਏ ਚੰਦ ॥

ਉਰਿ ਧਾਰੈ ਜੇ ਅੰਤਰਿ ਨਾਮੁ ॥

ਏ ਜੋ ਆਦਮੀ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਨਾਮ ਅਪਨੇ ਦਿਲ ਵਿਚ ਰਖਦਾ ਹੈ

ਸਰਬ ਮੈ ਪੇਖੈ ਭਗਵਾਨੁ ॥

ਏ ਜੋ ਹਰ ਗਲ ਵਿਚ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਵੇਖਦਾ ਹੈ ਤੇ

ਨਿਮਖ ਨਿਮਖ ਠਾਕੁਰ ਨਮਸਕਾਰੈ ॥

ਏ ਹਰ ਪਲ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰੇ

ਨਾਨਕ ਉਹੁ ਅਪਰਸੁ ਸਗਲ ਨਿਸਤਾਰੈ ॥੧॥

ਏ , ਏ ਹੇ ਨਾਨਕ, ਏਸਾ ਸਚਾ ਤੇ ਵਿਰਕਤ ਮਹਾਪੁਰੁਖ ਸਾਰੇ ਜੀਵੇਂ ਗੀ ਅਸਤਿਤਵ ਦੇ ਸਾਗਰ ਥਮਾਂ ਬਚਾਂਦਾ ਏ।
੧॥

ਅਸਟਪਦੀ ॥

॥ ਔਕਟੋਪਸ

ਮਿਥਿਆ ਨਾਹੀ ਰਸਨਾ ਪਰਸ ॥

ਏ ਜੇਡਾ ਅਪਨੀ ਜੀਭ ਨਾਲ ਝੂਠ ਨਹੀਂ ਬੋਲਦਾ

ਮਨ ਮਹਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਨਿਰੰਜਨ ਦਰਸ ॥

ਏ ਜਿਸ ਦੇ ਦਿਲ ਵਿਚ ਪਵਿਤ੍ਰ ਪ੍ਰਭੂ ਨੂੰ ਵੇਖਣ ਦੀ ਚਾਹ ਬਣਦੀ ਹੈ

ਪਰ ਤ੍ਰਿਅ ਰੂਪੁ ਨ ਪੇਖੈ ਨੇਤ੍ਰੁ ॥

ਏ ਜਿਸਦੀ ਅਕਸ਼ੀਂ ਦੂਸਰੀ ਨਾਰੀ ਦੀ ਸੁੰਦਰਤਾ ਨਹੀਂ ਵੇਖਦੀ

ਸਾਧ ਕੀ ਟਹਲ ਸੰਤਸੰਗਿ ਹੇਤ ॥

ਏ ਜੋ ਭਕਿਤ ਨਾਲ ਸੰਤ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤੇ ਸੰਤਾਂ ਦੀ ਸੰਗਤ ਨਾਲ ਘ੍ਯਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ

ਕਰਨ ਨ ਸੁਨੈ ਕਾਹੂ ਕੀ ਨਿੰਦਾ ॥

ਏ ਜੋ ਕਿਸੇ ਦੀ ਆਲੋਚਨਾ ਕਾਨ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਸੁਣਦਾ

ਸਭ ਤੇ ਜਾਨੈ ਆਪਸ ਕਉ ਮੰਦਾ ॥

ਏ ਜੋ ਅਪਨੇ ਆਪ ਗੀ ਬੁਰਾ ਤੇ ਨੀਚ ਸਮਝਦਾ ਏ

ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਬਿਖਿਆ ਪਰਹਰੈ ॥

ਏ ਗੁਰੂ ਕੀ ਕ੍ਰੁਪਾ ਸੇ ਬੁਰਾਝੈ ਟ੍ਯਾਗਨੇ ਵਾਲਾ

ਮਨ ਕੀ ਬਾਸਨਾ ਮਨ ਤੇ ਟਰੈ
ਮਨ ਸੇ ਵਾਸਨਾ ਫ਼ੂਰ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ

ਇੰਦ੍ਰੀ ਜਿਤ ਪੰਚ ਦੇਖ ਤੇ ਰਹਤ ॥

ਏ ਤੇ ਜੋ ਅਪਨੇ ਜ਼ਾਨ ਦੇ ਇੰਦ੍ਰਿਆਂ ਗੀ ਜੀਤੀ ਲੈਂਦਾ ਏ ਤੇ ਕਾਮ, ਕ੍ਰੋਧ, ਲੋਭ, ਆਸਕਿਤਿ ਤੇ ਅਹੰਕਾਰ ਦੇ ਸਾਰੇ ਪੰਜ ਕੁਰੀਤਿਏਂ ਥਮਾਂ ਮੁਕਤ ਰਹਿੰਦਾ ਏ।

ਨਾਨਕ ਕੋਟਿ ਮਧੇ ਕੇ ਐਸਾ ਅਪਰਸ ॥੧॥

ਏ , ਏ ਹੇ ਨਾਨਕ, ਕਰੋੜੀਂ ਮੇਂ ਏਸਾ ਦੁਰਲੱਭ ਆਦਮੀ ਹੈ ਜੋ ਪਰਮ ਸੁਫ਼ ਹੈ। ੧॥

ਬੈਸਨੇ ਸੇ ਜਿਸੁ ਉਪਰਿ ਸੁਪ੍ਰਸੰਨ ॥

ਏ ਜਿਸ ਪਰ ਪਰਮਾਤਮਾ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਂਦਾ ਏ ਓਹ ਵੈਣਾਵ ਏ।

ਬਿਸਨ ਕੀ ਮਾਇਆ ਤੇ ਹੋਇ ਭਿੰਨ ॥

ਏ ਵਿਣੁ ਦੇ ਭ੍ਰਮ ਤੋਂ ਵਿਰਕਤ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ

ਕਰਮ ਕਰਤ ਹੋਵੈ ਨਿਹਕਰਮ ॥

ਏ ਤੇ ਨੇਕ ਕਰਮੇਂ ਗੀ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਨਿਸਵਾਰਥ ਬਨੀ ਜੰਦਾ ਏ।

ਤਿਸੁ ਬੈਸਨੇ ਕਾ ਨਿਰਮਲ ਧਰਮ ॥

ਏ ਤਸ ਵੈਣਾਵ ਦਾ ਧਰਮ ਭੀ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੈ।

ਕਾਹੂ ਫਲ ਕੀ ਇਛਾ ਨਹੀ ਬਾਛੈ ॥

ਏ ਓਹ ਕੁਸੈ ਭੀ ਫਲ ਦੀ ਇੱਛਾ ਨੇਏਂ ਕਰਦਾ।

ਕੇਵਲ ਭਗਤਿ ਕੀਰਤਨ ਸੰਗਿ ਰਾਚੈ ॥

ਏ ਓਹ ਸਿਰਫ਼ ਪਰਮਾਤਮਾ ਤੇ ਤੰਦੀ ਕੀਰਤਨ ਦੀ ਭਕਿਤਿ ਚ ਗੈ ਲੀਨ ਰਹਿੰਦਾ ਏ।

ਮਨ ਤਨ ਅੰਤਰਿ ਸਿਮਰਨ ਗੋਪਾਲ ॥

ਏ ਤੰਦੀ ਆਤਮਾ ਤੇ ਸ਼ਰੀਰ ਚ ਸਿਰਫ਼ ਬ੍ਰਹਮਾਂਡ ਦੇ ਧਾਰਣ ਕਰਨੇ ਆਛੇ ਗੋਪਾਲ ਦੀ ਯਾਦ ਗੈ ਏ।

ਸਭ ਉਪਰਿ ਹੋਵਤ ਕਿਰਪਾਲ ॥

ਏ ਸਾਰੇ ਜੀਵਾਂ ਤਾਪਰ ਮੇਹਰਬਾਨ ਏ।

ਆਪਿ ਦ੍ਰਿੜੈ ਅਵਰਹ ਨਾਮੁ ਜਪਾਵੈ ॥

ਏ ਖੁਦ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਨਾਂ ਮਨ ਵਿਚ ਰਖ ਕੇ ਫ਼ੂਜੇ ਨੂੰ ਨਾਮ ਜਪਨ ਲਗਦਾ ਹੈ।

ਨਾਨਕ ਉਹੁ ਬੈਸਨੇ ਪਰਮ ਗਤਿ ਪਾਵੈ ॥੨॥

ਏ , ਏ ਹੇ ਨਾਨਕ ਏਸਾ ਵੈਣਾਵ ਪਰਮ ਅਵਸਥਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦਾ ਏ। ੨॥

ਭਗਉਤੀ ਭਗਵੰਤ ਭਗਤਿ ਕਾ ਰੰਗੁ ॥

ਏ ਜਿਸਦੇ ਦਿਲ ਵਿਚ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਭਕਤਿ ਦਾ ਪ੍ਰੇਮ ਹੋਵੇ ਓਹ ਅਸਲੀ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਭਕਤ ਹੈ।

ਸਗਲ ਤਿਆਗੈ ਦੁਸਟ ਕਾ ਸੰਗੁ ॥

ਏ ਓਹ ਸਾਰੇ ਦੁष्टਾਂ ਦੀ ਸੰਗਤ ਥਮਾਂ ਪਰਹੇਜ਼ ਕਰਦਾ ਏ

ਮਨ ਤੇ ਬਿਨਸੈ ਸਗਲਾ ਭਰਮੁ ॥

ਏ ਤੇ ਹਰ ਕਿਸਮ ਦੀ ਦੁਖਿਧਾ ਤੰਦੇ ਦਿਮਾਗ ਚ ਮਿਟੀ ਜੰਦੀ ਏ।

ਕਰਿ ਪੂਜੈ ਸਗਲ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ॥

ਏ ਓਹ ਪਰਬ੍ਰਹਮ ਗੀ ਹਰ ਥਾਹੈ ਪਰ ਮੌਜੂਦ ਸਮਝਦਾ ਏ ਤੇ ਤਸੀ ਗੈ ਤਪਾਸਨਾ ਕਰਦਾ ਏ।

ਸਾਧਸੰਗਿ ਪਾਪਾ ਮਲੁ ਖੇਵੈ ॥

ਏ ਋ਥਿ-ਸੰਤ ਦੇ ਸੰਗਤ ਵਿਚ ਰਹ ਕੇ ਮਨ ਵਿਚੀਂ ਪਾਪ ਦੀ ਗੰਦਗੀ ਦੂਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ।

ਤਿਸੁ ਭਗਉਤੀ ਕੀ ਮਤਿ ਉਤਮ ਹੋਵੈ ॥

ਏ ਏਸੇ ਭਕਤ ਕੀ ਬੁਢਿ ਉਤਮ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ।

ਭਗਵੰਤ ਕੀ ਟਹਲ ਕਰੈ ਨਿਤ ਨੀਤਿ ॥

ਏ ਓਹ ਰੋਜਾਨਾ ਅਪਨੇ ਪਰਮੇਸਰੇ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਦਾ ਰੌਂਦਾ ਏ। , ਏ ਅਪਨੇ ਮਨ ਤੇ ਸ਼ਰੀਰ ਗੀ ਅਪਨੇ ਰਬ ਦੇ ਪ੍ਰੇਮ ਚ ਸੌਂਪਦਾ ਏ।

ਮਨੁ ਤਨੁ ਅਰਪੈ ਬਿਸਨ ਪਰੀਤਿ ॥

ਤਨੇ ਅਪਨਾ ਮਨ ਤੇ ਸ਼ਰੀਰ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਪ੍ਰੇਮ ਚ ਸਮਰਪਿਤ ਕੀਤਾ।

ਹਰਿ ਕੇ ਚਰਨ ਹਿਰਦੈ ਬਸਾਵੈ ॥

ਏ ਉਸ ਦੇ ਦਿਲ ਵਿਚ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਪੈਰ ਹਨ।

ਨਾਨਕ ਐਸਾ ਭਗਉਤੀ ਭਗਵੰਤ ਕਉ ਪਾਵੈ ॥੩॥

ਏ , ਏ ਹੇ ਨਾਨਕ, ਏਸੇ ਭਕਤ ਹੀ ਪਰਮਾਤਮਾ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ੩॥

ਸੋ ਪੰਡਿਤੁ ਜੋ ਮਨੁ ਪਰਬੋਧੈ ॥

ਏ ਪੰਡਿਤ ਓਹ ਏ ਜੇਹੜਾ ਅਪਨੇ ਮਨ ਚ ਸਿਖਾਏ ਗੀ ਸੰਪ੍ਰੇਥਿਤ ਕਰਦਾ ਏ।

ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਆਤਮ ਮਹਿ ਸੋਧੈ ॥

ਏ ਦਿਲ ਵਿਚ ਰਾਮ ਦਾ ਨਾਮ ਖੋਜਦਾ ਹੈ।

ਰਾਮ ਨਾਮ ਸਾਰੁ ਰਸੁ ਪੀਵੈ ॥

ਏ ਰਾਮ ਨਾਮ ਦੇ ਮੀਠਾ ਰਸ ਦਾ ਸੇਵਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ।

ਉਸੁ ਪੰਡਿਤ ਕੈ ਉਪਦੇਸਿ ਜਗੁ ਜੀਵੈ ॥

ਏ ਸਾਰੀ ਫੁਨਿਆ ਉਸ ਪੰਡਿਤ ਦੀ ਉਪਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਜੀਂਦਾ ਹੈ।

ਹਰਿ ਕੀ ਕਥਾ ਹਿਰਦੈ ਬਸਾਵੈ ॥

ਏ ਪੰਡਿਤ ਹਰਿ ਕੀ ਕਹਾਨੀ ਦਿਲ ਮੇਂ ਰਖੇ ਵਾਲਾ

ਸੇ ਪੰਡਿਤੁ ਫਿਰਿ ਜੇਨਿ ਨ ਆਵੈ ॥

ਏ ਏਸਾ ਵਿਦਵਾਨ ਫਿਰ ਕਦੇ ਯੋਨਿ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਘੁਸਦਾ।

ਬੇਦ ਪੁਰਾਨ ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ ਬੂਝੈ ਮੂਲ ॥

ਏ ਓਹ ਵੇਦ, ਪੁਰਾਣ ਤੇ ਸ੍ਰੁਤਿ ਦੇ ਮੂਲ ਸਾਰ ਗੀ ਮਨਦੇ ਨ।

ਸੁਖਮ ਮਹਿ ਜਾਨੈ ਅਸਥੁਲੁ ॥

ਏ ਓਹ ਅਦ੍ਰਿਸ਼ਯ ਪ੍ਰਭੂ ਚ ਦ੍ਰਿਸ਼ਯ ਜਗਤ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਦਾ ਏ

ਚਹੁ ਵਰਨਾ ਕਉ ਦੇ ਉਪਦੇਸੁ ॥

ਏ ਤੇ ਚਾਰੋ ਜਾਤਿ ਗੀ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਦਾ ਏ।

ਨਾਨਕ ਉਸੁ ਪੰਡਿਤ ਕਉ ਸਦਾ ਅਦੇਸੁ ॥੪॥

ਏ , ਏ ਹੇ ਨਾਨਕ, ਮੈਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਉਸ ਪੰਡਿਤ ਕੋ ਨਮਨ। ੪॥ , ਏ ਸਾਰੇ ਮੰਤ੍ਰਾਂ ਦਾ ਭੀਜ ਮੰਤ੍ਰ ਜ਼ਾਨ ਹੈ।

ਬੀਜ ਮੰਤ੍ਰੁ ਸਰਬ ਕੇ ਗਿਆਨੁ ॥ ਚਹੁ ਵਰਨਾ ਮਹਿ ਜਪੈ ਕੇਉ ਨਾਮੁ ॥

ਚਾਰ ਕਲਾਕਾਰੇਂ (ਸਾਮਾਜਿਕ ਸਥਿਤਿ) ਚ ਕੋਈ ਭੀ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਨਾਂS ਦਾ ਧਿਆਨ ਕਰਨੇ ਦੇਯੋ ਤੇ ਕੁਸੈ ਗੀ ਪਤਾ ਚਲਦਾ ਏ ਜੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਨਾਂS ਸਾਰੇ ਈਸ਼ਵਰੀਯ ਜ਼ਾਨ ਦਾ ਬੁਨਿਆਦੀ ਮੰਤ੍ਰ ਏ।

ਜੇ ਜੇ ਜਪੈ ਤਿਸ ਕੀ ਗਤਿ ਹੋਇ ॥

ਏ ਜੋ ਨਾਮ ਜਪਦਾ ਹੈ, ਉਸਦੀ ਗਤਿ ਹਾਸਿਲ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਸਾਧਸੰਗਿ ਪਾਵੈ ਜਨੁ ਕੋਇ ॥

ਏ ਕੋਈ ਭੀ ਆਦਮੀ ਝੁਲਗੀ ਅਛੀ ਸੰਗਤ ਚ ਰੋਹਨੇ ਕੜੈ ਗੈ ਹਾਸਲ ਕਰੀ ਸਕਦਾ ਏ।

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਅੰਤਰਿ ਉਰ ਧਾਰੈ ॥

ਏ ਜੇ ਪ੍ਰਭੂ ਅਪਨੀ ਕਿਰਪਾ ਨਾਲ ਨਾਮ ਨੂ ਦਿਲ ਵਿਚ ਬਸਾ ਦੇ

ਪਸੁ ਪ੍ਰੇਤ ਮੁਖਦ ਪਾਥਰ ਕਉ ਤਾਰੈ ॥

ਏ ਝੁਲ ਕਰਿਏ ਜਾਨਵਰ, ਮੂਤ, ਮੂਰਖ ਤੇ ਪਥਰ ਦੇ ਦਿਲ ਭੀ ਪਾਰ ਹੋਏ ਜੰਦੇ ਨ।

ਸਰਬ ਰੋਗ ਕਾ ਅਉਖਦੁ ਨਾਮੁ ॥

ਏ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਨਾਂ ਹੀ ਸਭ ਰੋਗਾਂ ਦਾ ਦਵਾਏ ਹੈ।

ਕਲਿਆਣ ਰੂਪ ਮੰਗਲ ਗੁਣ ਗਾਮ ॥

ਏ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਸਤੁਤਿ ਕਰਨਾ ਕਲਿਆਣ ਤੇ ਮੁਕਤਿ ਦਾ ਇਕ ਰੂਪ ਏ।

ਕਾਹੂ ਜੁਗਤਿ ਕਿਤੈ ਨ ਪਾਈਐ ਧਰਮਿ ॥

ਏ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਨਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਚਾਲ ਯਾ ਕਿਸੇ ਧਾਰਮਿਕ ਪ੍ਰਥਾ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਹਾਸਿਲ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ।

ਨਾਨਕ ਤਿਸੁ ਮਿਲੈ ਜਿਸੁ ਲਿਖਿਆ ਧੁਰਿ ਕਰਮਿ ॥੫॥

ਏ, ਏ ਹੇ ਨਾਨਕ, ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਨਾਂ ਸਿਰਫ਼ ਤੁਸੀਂ ਗੈ ਮਿਲਦਾ ਏ ਜਿਸਦੀ ਕਿਸਮਤ ਸ਼ੁਰੂ ਥਮਾਂ ਗੈ ਲਿਖੀ ਗੋਦੀ ਏ। ੫॥

ਜਿਸ ਕੈ ਮਨਿ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕਾ ਨਿਵਾਸੁ ॥

ਏ ਜਿਸ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚ ਪਰਮਾਤਮਾ ਵਸਦਾ ਹੈ।

ਤਿਸ ਕਾ ਨਾਮੁ ਸਤਿ ਰਾਮਦਾਸੁ ॥

ਏ ਤੁੰਦਾ ਨਾਮ ਸਲਯ ਹੀ ਰਾਮਦਾਸ ਏ।

ਆਤਮ ਰਾਮੁ ਤਿਸੁ ਨਦਰੀ ਆਇਆ

ਤੁਸਨੇ ਅਪਨੇ ਅੰਦਰ ਰਾਮ ਗੀ ਦਿਕਖੇਆ ਏ।

ਦਾਸ ਦਸੰਤਣ ਭਾਇ ਤਿਨਿ ਪਾਇਆ ॥

ਏ ਤੁਸੀਂ ਸੇਵਕੋਂ ਦਾ ਸੇਵਕ ਹੋਨੇ ਦੇ ਸੁਭਾਵ ਕਰਕੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਗੀ ਪਾਯਾ ਏ।

ਸਦਾ ਨਿਕਟਿ ਨਿਕਟਿ ਹਰਿ ਜਾਨੁ ॥

ਏ ਜੋ ਪਰਮਾਤਮਾ ਗੀ ਹਮੇਸ਼ਾ ਅਪਨੇ ਨਜ਼ਦੀਕ ਸਮਝਦਾ ਏ

ਸੈ ਦਾਸੁ ਦਰਗਹ ਪਰਵਾਨੁ ॥

ਏ ਤੁਸ ਸੇਵਕ ਗੀ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਦਰਬਾਰ ਚ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਜੰਦਾ ਏ।

ਅਪੁਨੇ ਦਾਸ ਕਉ ਆਪਿ ਕਿਰਪਾ ਕਰੈ ॥

ਏ ਪਰਮੇਸਰੇ ਅਪਨੇ ਆਪ ਗੀ ਅਪਨੇ ਸੇਵਕ ਗੀ ਮੇਹਰਬਾਨੀ ਕਨ੍ ਨੇ ਦਿਕ ਖਦਾ ਏ

ਤਿਸੁ ਦਾਸ ਕਉ ਸਭ ਸੋਝੀ ਪਰੈ ॥

ਏ ਤੇ ਤੁਸ ਨੌਕਰ ਗੀ ਸਾਰਾ ਜ਼ਾਨ ਮਿਲਦਾ ਏ।

ਸਗਲ ਸੰਗਿ ਆਤਮ ਉਦਾਸੁ ॥

ਏ ਪੂਰੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨਾਲ ਰਹਨ ਦੇ ਭਾਵਜੂਦ ਮਨ ਤੋਂ ਵਿਰਕਤ ਰੇਹੰਦਾ ਹੈ।

ਐਸੀ ਜੁਗਤਿ ਨਾਨਕ ਰਾਮਦਾਸੁ ॥੬॥

ਏ, ਏ ਏ ਨਾਨਕ ਏਸੀ ਜੀਵਨ ਸ਼ੈਲੀ ਵਾਲਾ ਰਾਮਦਾਸ ਹੈ। ੬॥

ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਆਗਿਆ ਆਤਮ ਹਿਤਾਵੈ ॥

ਏ ਜੀ ਸਚੇ ਮਨ ਨਾਲ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਹੁਕਮ ਦਾ ਪਾਲਨ ਕਰਦਾ ਹੈ

ਜੀਵਨ ਮੁਕਤਿ ਸੇਉ ਕਹਾਵੈ ॥

ਏ ਜਿਸਗੀ ਆਜ਼ਾਦ ਜੀਵਨ ਆਖਦੇ ਨ।

ਤੈਸਾ ਹਰਖੁ ਤੈਸਾ ਉਸੁ ਸੋਗੁ ॥

ਏ ਉਸਦੇ ਲੇਠੀ ਸੁਖ ਤੇ ਦੁਖ ਬਰਾਬਰ ਹੋਂਦੇ ਨ।

ਸਦਾ ਅਨੰਦੁ ਤਹ ਨਹੀ ਬਿਓਗੁ ॥

ਏ ਉਸੀ ਸਦਾ ਸੁਖ ਮਿਲਦਾ ਏ ਤੇ ਨਾ ਕੋਈ ਜੁਦਾਈ।

ਤੈਸਾ ਸੁਵਰਨੁ ਤੈਸੀ ਉਸੁ ਮਾਟੀ ॥

ਏ ਸੋਨਾ ਤੇ ਖੂਢ ਉਸ ਮਾਹਨੂ ਆਸ਼ਟੈ ਝਕ ਗੈ ਏ

ਤੈਸਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਤੈਸੀ ਬਿਖੁ ਖਾਟੀ ॥

ਏ ਉਂਦੇ ਆਸ਼ਟੈ ਅਮ੍ਰਿਤ ਤੇ ਖਟਾ ਜਹਰ ਝਕ ਗੈ ਏ।

ਤੈਸਾ ਮਾਨੁ ਤੈਸਾ ਅਭਿਮਾਨੁ ॥

ਏ ਉਂਦੇ ਆਸ਼ਟੈ ਝਜ਼ਤ ਤੇ ਘਮੰਡ ਬਰਾਬਰ ਏ।

ਤੈਸਾ ਰੰਕੁ ਤੈਸਾ ਰਾਜਾਨੁ ॥

ਏ ਗਰੀਬ ਤੇ ਰਾਜਾ ਬੀ ਉਂਦੀ ਨਜਰ ਚ ਬਰਾਬਰ ਹੋਂਦੇ ਨ।

ਜੇ ਵਰਤਾਏ ਸਾਈ ਜੁਗਤਿ ॥

ਏ ਪਰਮਾਤਮਾ ਜੀ ਭੀ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਓਸ ਦੀ ਜਿੰਦਗੀ ਦੀ ਰਠਨੀਤਿ ਹੈ।

ਨਾਨਕ ਓਹੁ ਪੁਰਖੁ ਕਹੀਐ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤਿ ॥੭॥

ਏ, ਏ ਹੇ ਨਾਨਕ, ਜੀਵਨ ਚ ਸਿਫ ਉਸੀ ਗੈ ਆਜ਼ਾਦ ਆਖਦੇ ਨ। ੭ ॥

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕੇ ਸਗਲੇ ਠਾਉ ॥

ਏ ਸਾਰੇ ਥਾਂ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ।

ਜਿਤੁ ਜਿਤੁ ਘਰਿ ਰਾਖੈ ਤੈਸਾ ਤਿਨ ਨਾਉ ॥

ਏ ਜਿਠੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਜੀਵਾਂ ਨੂੰ ਰਖਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਝਕ ਹੀ ਨਾਮ ਧਾਰਣ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਆਪੇ ਕਰਨ ਕਰਾਵਨ ਜੋਗੁ ॥

ਏ ਪਰਮਾਤਮਾ ਆਪ ਹੀ ਹਰ ਕਰਮ ਕਰਨ ਤੇ ਪ੍ਰਾਣੀ ਨੂੰ ਕਰਨ ਵਿਚ ਸਮਰਥ ਹੈ।

ਪ੍ਰਭ ਭਾਵੈ ਸੇਈ ਫੁਨਿ ਹੋਗੁ ॥

ਏ ਜੋ ਭੀ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੂ ਖੁਸ਼ ਹੋਵੇ

ਪਸਰਿਓ ਆਪਿ ਹੋਇ ਅਨਤ ਤਰੰਗ ॥

ਏ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੇ ਅਪਨੇ ਆਪ ਗੀ ਅਨੰਤ ਲਹਰੇਂ ਚ ਫੈਲਾਯਾ ਏ।

ਲਖੇ ਨ ਜਾਹਿ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕੇ ਰੰਗ ॥

ਏ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਚਮਕਾਰੇਂ ਦਾ ਪਤਾ ਨੇੜੀਂ ਲਗੀ ਸਕਦਾ। , ਏ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਜੋ ਬੁਢਿ ਦਾ ਝੰਤਜਾਮ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਉਹਦੇ ਹਿਸਾਬ ਨਾਲ ਰੋਸ਼ਨੀ ਹੈ।

ਜੈਸੀ ਮਤਿ ਦੇਇ ਤੈਸਾ ਪਰਗਾਸ ॥

ਪਰਮਾਤਮਾ ਮਨੁਖ ਨੂ ਜੋ ਭੀ ਦੈਂਦਾ ਹੈ, ਉਸਦਾ ਮਨ ਪ੍ਰਬੁਢ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਕਰਤਾ ਅਬਿਨਾਸ ॥

ਏ ਸ੍ਰਿਕਰਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਅਮਰ ਏ।

ਸਦਾ ਸਦਾ ਸਦਾ ਦਇਆਲ ॥

ਏ ਪਰਮਾਤਮਾ ਸਦਾ ਦਯਾਲੁ।

ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਨਾਨਕ ਭਏ ਨਿਹਾਲ ॥੮॥੯॥

ਏ , ਏ , ਏ ਹੇ ਨਾਨਕ ਉਸ ਪਰਮਾਤਮਾ ਗੀ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਮਤੇ ਸਾਰੇ ਜੀਵ ਆਸ਼ੀਰਵਾਦਿਤ ਹੋਏ ਗੇ ਨ। ੮॥
੯॥

ਸਲੋਕੁ ॥

ਏ ਚੰਦ ॥

ਉਸਤਤਿ ਕਰਹਿ ਅਨੇਕ ਜਨ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਰਾਵਾਰ ॥

ਏ ਕੜੀਂ ਲੋਗ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਸਤੁਤਿ ਕਰਦੇ ਰੇਹੰਦੇ ਨੇ ਪਰ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਗੁਣਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਅੰਤ ਨਹੀਂ।

ਨਾਨਕ ਰਚਨਾ ਪ੍ਰਭਿ ਰਚੀ ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਅਨਿਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ॥੧॥

ਏ , ਏ ਹੇ ਨਾਨਕ, ਇਹ ਬ੍ਰਹਮਾਂਡ ਜਿਸ ਨੂੰ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੇ ਬਨਾਯਾ ਹੈ, ਕੜੀਂ ਕਿਸਮ ਦਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਕੜੀਂ ਤਰਾਂ ਨਾਲ ਪੈਦਾ ਹੋਯਾ ਹੈ। ੧॥

ਅਸਟਪਦੀ ॥

॥ ਅੱਕਟੋਪਸ

ਕਈ ਕੋਟਿ ਹੋਏ ਪੁਜਾਰੀ ॥

ਏ ਲਾਖਾਂ ਜੀਵ ਹਨ ਜੋ ਉਹਦੀ ਪੂਜਦੇ ਹਨ ।

ਕਈ ਕੋਟਿ ਆਚਾਰ ਬਿਉਹਾਰੀ ॥

ਏ ਧਾਰਮਿਕ ਤੇ ਸਾਂਸਾਰਿਕ ਆਚਰਣ ਕਰਨੇ ਆਛੇ ਮਤੇ ਸਾਰੇ ਕਰੋਫੁੰ ਲੋਕ ਰੇਹੁ ਨ।

ਕਈ ਕੋਟਿ ਭਏ ਤੀਰਥ ਵਾਸੀ ॥

ਏ ਕਝ ਕਰੋਫੁੰ ਜੀਵ ਤੀਰਥ ਸਥਲੇਂ ਦੇ ਨਿਵਾਸੀ ਰੇਹੁ ਨ।

ਕਈ ਕੋਟਿ ਬਨ ਭ੍ਰਮਹਿ ਉਦਾਸੀ ॥

ਏ ਕਝ ਕਰੋਫੁੰ ਜੀਵ ਜੰਗਲਾਂ ਵਿਚ ਏਕਾਂਤ ਬਣ ਕੇ ਖਟਕਦੇ ਹਨ।

ਕਈ ਕੋਟਿ ਬੇਦ ਕੇ ਸ੍ਰੋਤੇ ॥

ਏ ਵੇਦ ਦੇ ਕਝ ਕਰੋਫੁੰ ਸ਼੍ਰੀਤਾ ਹਨ।

ਕਈ ਕੋਟਿ ਤਪੀਸੁਰ ਹੇਤੇ ॥

ਏ ਕਝ ਕਰੋਫੁੰ ਤਪਸਵੀ ਬਨੇ ਰਹਨ।

ਕਈ ਕੋਟਿ ਆਤਮ ਧਿਆਨੁ ਧਾਰਹਿ ॥

ਏ ਕਝ ਕਰੋਫੁੰ ਕੀ ਆਤਮਾ ਮੇਂ ਪ੍ਰਭੁ ਧਿਆਨ ਹੋਨੇ ਜਾ ਰਹੇ ਹੈਂ।

ਕਈ ਕੋਟਿ ਕਬਿ ਕਾਬਿ ਬੀਚਾਰਹਿ ॥

ਏ ਕਝ ਕਰੋਫੁੰ ਕਵਿ ਕਾਵਿ ਰਚਨਾਏਂ ਦੇ ਮਾਘਿਮ ਕਨੈ ਸੋਚਦੇ ਨ।

ਕਈ ਕੋਟਿ ਨਵਤਨ ਨਾਮ ਧਿਆਵਹਿ ॥

ਏ ਕਝ ਕਰੋਫੁੰ ਪੁਰੁਖ ਰੋਜ ਨਵੀਨ ਨਾਮ ਦਾ ਧਿਆਨ ਕਰਦੇ ਰੈਂਦੇ ਨ।

ਨਾਨਕ ਕਰਤੇ ਕਾ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਵਹਿ ॥੧॥

ਏ , ਏ ਫਿਰ ਭੀ ਹੇ ਨਾਨਕ, ਉਸ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਕੋਝੋਂ ਰਹਸਿ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ। ੧॥

ਕਈ ਕੋਟਿ ਭਏ ਅਭਿਮਾਨੀ ॥

ਏ ਇਸ ਦੁਨਿਆ ਚ ਕਰੋਫੁੰ ਮਨੁਕਖ ਏਨ ਜੇਹੁਫੁੰ ਘਮੰਡੀ ਨ।

ਕਈ ਕੋਟਿ ਅੰਧ ਅਗਿਆਨੀ ॥

ਏ ਕਝ ਕਰੋਫੁੰ ਮਰਦ ਅੰਧ ਤੇ ਅਜ਼ਾਨੀ ਹਨ।

ਕਈ ਕੋਟਿ ਕਿਰਪਨ ਕਠੋਰ ॥

ਏ ਕਝ ਕਰੋਫੁੰ ਮਰਦ ਪਥਰ ਦਿਲ ਤੇ ਕੰਜੂਸ।

ਕਈ ਕੋਟਿ ਅਭਿਗ ਆਤਮ ਨਿਕੋਰ ॥

ਏ ਕਝ ਕਰੋਫੁੰ ਇੰਸਾਨ ਸੂਖੇ ਤੇ ਸੰਵੇਦਨਹੀਨ ਨ।

ਕਈ ਕੋਟਿ ਪਰ ਦਰਬ ਕਉ ਹਿਰਹਿ ॥

ਏ ਕੜੈ ਕਰੋੜ ਲੋਕ ਫੂਜੇ ਦੇ ਪੈਸੇ ਚੁਰਦੇ ਨ।

ਕਈ ਕੋਟਿ ਪਰ ਦੁਖਨਾ ਕਰਹਿ ॥

ਏ ਕੜੈ ਕਰੋੜੀਂ ਲੋਗ ਫੂਜੇ ਦੀ ਆਲੋਚਨਾ ਕਰਦੇ ਨੇ।

ਕਈ ਕੋਟਿ ਮਾਇਆ ਸੁਮ ਮਾਹਿ ॥

ਏ ਕੜੈ ਕਰੋੜੀਂ ਆਦਮੀ ਧਨ-ਦੈਲਤ ਜਮਾ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ਮਜਦੂਰੀ ਵਿਚ ਲਗਦੇ ਹਨ। , ਏ ਕੜੈ ਕਰੋੜ ਫੂਜੇ ਮੁਲਖੇਂ ਚ ਭਟਕਦੇ ਨ।

ਕਈ ਕੋਟਿ ਪਰਦੇਸ ਭੂਮਾਹਿ ॥

ਕਰੋੜੀਂ ਲੋਕ ਪਰਦੇਸੀ ਮੁਲਖੇਂ ਚ ਭਟਕਦੇ ਨ।

ਜਿਤੁ ਜਿਤੁ ਲਾਵਹੁ ਤਿਤੁ ਤਿਤੁ ਲਗਨਾ ॥

ਏ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਜਿਥੇ ਤੁਸੀਂ ਜੀਵਾਂ ਨੂੰ ਰੋਜਗਾਰ ਦੇਂਦੇ ਹੋ, ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਉਥੇ ਰੋਜਗਾਰ ਮਿਲਦਾ ਹੈ।

ਨਾਨਕ ਕਰਤੇ ਕੀ ਜਾਨੈ ਕਰਤਾ ਰਚਨਾ ॥੨॥

ਏ , ਏ ਹੇ ਨਾਨਕ, ਸ੍ਰਿਕਰਤਾ ਦੀ ਸ੍ਰਿ ਦੇ ਰਹਸ਼ਿ ਸਿਫ ਵਿਧਾਤਾ ਗੈ ਜਾਨਦਾ ਏ। ੨॥

ਕਈ ਕੋਟਿ ਸਿਧ ਜਤੀ ਜੋਗੀ ॥

ਏ ਦੁਨਿਆ ਚ ਕਰੋੜੀਂ ਕੁਸ਼ਲ ਬ੍ਰਹਮਚਾਰੀ ਤੇ ਯੋਗੀ ਨ।

ਕਈ ਕੋਟਿ ਰਾਜੇ ਰਸ ਭੋਗੀ ॥

ਏ ਭੋਗ ਭੋਗਨੇ ਵਾਲੇ ਰਾਜਾ ਕੜੈ ਕਰੋੜ ਹੈਂ।

ਕਈ ਕੋਟਿ ਪੰਖੀ ਸਰਪ ਉਪਾਏ ॥

ਏ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੇ ਕਰੋੜੀਂ ਚਿੜੀਆਂ ਤੇ ਨਾਗ ਪੈਦਾ ਕੀਤੇ ਹਨ।

ਕਈ ਕੋਟਿ ਪਾਥਰ ਬਿਰਖ ਨਿਪਜਾਏ ॥

ਏ ਕੜੈ ਕਰੋੜੀਂ ਪਥਰ ਤੇ ਬੂਹਟੇ ਉਗਾਏ ਗੇ ਨ।

ਕਈ ਕੋਟਿ ਪਵਣ ਪਾਣੀ ਬੈਸੰਤਰ ॥

ਏ ਲਕਖਾਂ ਹਵਾ, ਪਾਣੀ ਤੇ ਅਗ।

ਕਈ ਕੋਟਿ ਦੇਸ ਭੂ ਮੰਡਲ ॥

ਏ ਕਰੋੜੀਂ ਮੁਲਖ ਤੇ ਕੇਤਰ ਨ।

ਕਈ ਕੋਟਿ ਸਸੀਅਰ ਸੂਰ ਨਖੜੁ ॥

ਏ ਲਾਖਾਂ ਚੰਦ੍ਰਮਾ, ਸੂਰਜ ਤੇ ਤਾਰੇ ਹਨ।

ਕਈ ਕੋਟਿ ਦੇਵ ਦਾਨਵ ਇੰਦ੍ਰ ਸਿਰਿ ਛਤ੍ਰੁ ॥

ਏ ਸਿਰੋਂ ਤਪਾਰ ਚਤ੍ਰੋਂ ਕਨੈ ਕਰੋਝੋਂ ਦੇਵਤਾ, ਰਾਕਸ਼ਸ ਤੇ ਝੰਦ੍ਰ ਨ।

ਸਗਲ ਸਮਗ੍ਰੀ ਅਪਨੈ ਸੂਤਿ ਧਾਰੈ ॥

ਏ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੇ ਸਾਰੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟਿ ਗੀ ਅਪਨੇ ਹੁਕਮ ਦੇ ਧਾਗੇ ਚ ਬੁਨਯਾ ਏ।

ਨਾਨਕ ਜਿਸੁ ਜਿਸੁ ਭਾਵੈ ਤਿਸੁ ਤਿਸੁ ਨਿਸਤਾਰੈ ॥੩॥

ਏ , ਏ ਹੇ ਨਾਨਕ, ਜੋ ਭੀ ਪਰਮਾਤਮਾ ਭਲਾ ਸਮਝਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਅਸ਼ਿਕ੍ਰਿਤ ਦੇ ਸਾਗਰ ਪਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ। ੩॥

ਕਈ ਕੋਟਿ ਰਾਜਸ ਤਾਮਸ ਸਾਤਕ ॥

ਏ ਲਾਖੋਂ ਰਾਜਗੁਨੀ, ਤਮੋਗੁਨੀ ਤੇ ਸਤੋਗੁਨੀ ਜੀਵ ਹਨ।

ਕਈ ਕੋਟਿ ਬੇਦ ਪੁਰਾਨ ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ ਅਰੁ ਸਾਸਤ ॥

ਏ ਕਰੋਝੋਂ ਵੇਦ, ਪੁਰਾਣ, ਸ੍ਰਿਸ਼ਟਿ ਤੇ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਹਨ।

ਕਈ ਕੋਟਿ ਕੀਏ ਰਤਨ ਸਮੁਦ ॥

ਏ ਸਮੁੰਦਰੇ ਵਿਚ ਅਰਬੋਂ ਰਤਨ ਪੈਦਾ ਹੋਏ ਹਨ।

ਕਈ ਕੋਟਿ ਨਾਨਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜੰਤ ॥

ਏ ਕਰੋਝੋਂ ਬਕਥ-ਬਕਥ ਕਿਸਮ ਦੇ ਜਾਨਵਰ ਨ।

ਕਈ ਕੋਟਿ ਕੀਏ ਚਿਰ ਜੀਵੇ ॥

ਏ ਕਰੋਝੋਂ ਜੀਵ-ਜੰਤੁਏਂ ਗੀ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤਗਰ ਜੀਨੇ ਆਸ਼੍ਰਿਤ ਬਨਾਯਾ ਗੇਆ ਏ।

ਕਈ ਕੋਟਿ ਗਿਰੀ ਮੇਰ ਸੁਵਰਨ ਥੀਵੇ ॥

ਏ ਭਗਵਾਨ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨਾਲ ਕੌਝੋਂ ਕਰੋਝੋਂ ਰੁਪਏ ਸੋਨੇ ਦੇ ਸੁਮੇਰ ਪਰਵਤ ਬਠ ਗਿਨ।

ਕਈ ਕੋਟਿ ਜਖੁ ਕਿੰਨਰ ਪਿਸਾਚ ॥

ਏ ਧਕਸ਼, ਨਪੁੰਸਕ ਤੇ ਪਿਸਾਚ ਕੌਝੋਂ ਕਰੋਝੋਂ ਹਨ।

ਕਈ ਕੋਟਿ ਭੂਤ ਪ੍ਰੇਤ ਸੂਕਰ ਮ੍ਰਿਗਾਚ ॥

ਏ ਸੁਅਰ ਸ਼ੇਰ ਜਨੇਹ ਕਰੋਝੋਂ ਭੂਤ ਨ।

ਸਭ ਤੇ ਨੇਰੈ ਸਭਹੂ ਤੇ ਦੂਰਿ ॥

ਏ ਪਰਮਾਤਮਾ ਹਰ ਕਿਸੀ ਦੇ ਨੇਝੇ ਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਦੂਰ ਹੈ।

ਨਾਨਕ ਆਪਿ ਅਲਿਪਤੁ ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰਿ ॥੪॥

ਏ , ਏ ਹੇ ਨਾਨਕ, ਪਰਮਾਤਮਾ ਸਭ ਵਿਚ ਪੂਰਨ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਜਬਕਿ ਓਹ ਖੁਦ ਵਿਰਕਤ ਰੇਹੰਦਾ ਹੈ। ੪॥

ਕਈ ਕੋਟਿ ਪਾਤਾਲ ਕੇ ਵਾਸੀ ॥

ਏ ਕਰ੍ਹੈ ਕਰੋੜ ਜੀਵ ਪਾਤਾਲ ਦੇ ਨਿਵਾਸੀ ਹਨ।

ਕਈ ਕੋਟਿ ਨਰਕ ਸੁਰਗ ਨਿਵਾਸੀ ॥

ਏ ਕਰ੍ਹੈ ਕਰੋੜ ਜੀਵ ਨਰਕ ਤੇ ਸੁਰਗ ਵਿਚ ਰਹੰਦੇ ਹਨ।

ਕਈ ਕੋਟਿ ਜਨਮਹਿ ਜੀਵਹਿ ਮਰਹਿ ॥

ਏ ਕਰ੍ਹੈ ਕਰੋੜੋਂ ਜੀਵ ਜਨਮ ਲੇਤੇ ਜੀਤੇ ਹੈਂ ਐਰ ਮਰਤੇ ਹੈਂ।

ਕਈ ਕੋਟਿ ਬਹੁ ਜੋਨੀ ਫਿਰਹਿ ॥

ਏ ਕਰ੍ਹੈ ਕਰੋੜ ਜੀਵ ਕਰ੍ਹੈ ਪ੍ਰਜਾਤਿਯਾਂ ਵਿਚ ਭਟਕਦੇ ਹਨ।

ਕਈ ਕੋਟਿ ਬੈਠਤ ਹੀ ਖਾਹਿ ॥

ਏ ਕਰ੍ਹੈ ਕਰੋੜ ਬੇਕਾਰ ਬੈਠੇ ਖਾਂਦੇ ਹੈਂ।

ਕਈ ਕੋਟਿ ਘਾਲਹਿ ਥਕਿ ਪਾਹਿ ॥

ਏ ਕਰੋੜੋਂ ਜੀਵ ਮੇਹਨਤ ਦੇ ਕਾਰਣ ਥਕ ਜਾਂਦੇ ਨ ਤੇ ਟੂਟੀ ਜੰਦੇ ਨ।

ਕਈ ਕੋਟਿ ਕੀਏ ਧਨਵੰਤ ॥

ਏ ਕਰ੍ਹੈ ਕਰੋੜੋਂ ਲੋਕੋਂ ਗੀ ਅਮੀਰ ਬਨਾਯਾ ਗੇਆ ਏ।

ਕਈ ਕੋਟਿ ਮਾਇਆ ਮਹਿ ਚਿੰਤ ॥

ਏ ਕਰੋੜੋਂ ਜੀਵ ਧਨ-ਦੌਲਤ ਦੀ ਚਿੰਤਾ ਚ ਡੂਬਦੇ ਨ।

ਜਹ ਜਹ ਭਾਣਾ ਤਹ ਤਹ ਰਾਖੇ ॥

ਏ ਪਰਮਾਤਮਾ ਜਿਥੇ ਚਾਹੁੰਦੇ ਜੀਵਾਂ ਨੂੰ ਰਖਦਾ ਹੈ ।

ਨਾਨਕ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਰਾਖੇ ॥੫॥

ਏ , ਏ ਹੇ ਨਾਨਕ, ਸਭ ਕੁਛ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਹਥ ਚ ਏ। ੫॥

ਕਈ ਕੋਟਿ ਭਏ ਬੈਰਾਗੀ ॥

ਏ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਕਰ੍ਹੈ ਕਰੋੜ ਜੀਵ ਤਪਸਵੀ ਰੇਹ।

ਰਾਮ ਨਾਮ ਸੰਗਿ ਤਿਨਿ ਲਿਵ ਲਾਗੀ ॥

ਏ ਐਯ ਉਕੀ ਵ੍ਰਿਤਿ ਰਾਮ ਕੇ ਨਾਮ ਮੇਂ ਰਗੀ ਸੈ । , ਏ ਲਾਖੋਂ ਆਤਮਾਏਂ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਖੋਜ ਕਰਦੇ ਰੋਹਦੇ ਨ

ਕਈ ਕੋਟਿ ਪ੍ਰਭ ਕਉ ਖੇਜੰਤੇ ॥

ਕਰੋੜੋਂ ਲੋਕ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਤਲਾਸ਼ ਚ ਨ।

ਆਤਮ ਮਹਿ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਲਹੰਤੇ ॥

ਏ ਤੇ ਅਸ ਅਪਨੀ ਆਤਮਾ ਚ ਗੈ ਪਰਮਾਤਮਾ ਗੀ ਪਾਂਦੇ ਆਂ।

ਕਈ ਕੋਟਿ ਦਰਸਨ ਪ੍ਰਭੁ ਪਿਆਸ ॥

ਏ ਕਰੋੜੀਂ ਪ੍ਰਾਣੀ ਪਰਮਾਤਮਾ ਕੋ ਦੇਖਨੇ ਕੇ ਪ੍ਰਾਸ।

ਤਿਨ ਕਉ ਮਿਲਿਓ ਪ੍ਰਭੁ ਅਬਿਨਾਸ ॥

ਏ ਅਮਰ ਪ੍ਰਭੂ ਪਾਂਦੇ ਹਨ।

ਕਈ ਕੋਟਿ ਮਾਗਹਿ ਸਤਸੰਗੁ ॥

ਏ ਕੜ ਕਰੋੜ ਜੀਵ ਅਛੀ ਸੰਗਤ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦੇ ਨੇ।

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਤਿਨ ਲਾਗਾ ਰੰਗੁ ॥

ਏ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਪ੍ਰੇਮ ਚ ਡੁਬਦੇ ਰੌਂਹਦੇ ਨ।

ਜਿਨ ਕਉ ਹੋਏ ਆਪਿ ਸੁਪ੍ਰਸੰਨ ॥

ਏ ਓ ਨਾਨਕ, ਜਿਸ ਪਰ ਖੁਦ ਮਗਵਾਨ ਖੁਸ਼ ਹੀ

ਨਾਨਕ ਤੇ ਜਨ ਸਦਾ ਧਨਿ ਧੰਨਿ ॥੬॥

ਏ, ਏ ਏਸੇ ਲੋਗ ਸਦਾ ਖੁਸ਼ਕਿਸਮਤ ਹੋਂਦੇ ਨੇ। ॥ ੬ ॥

ਕਈ ਕੋਟਿ ਖਾਣੀ ਅਰੁ ਖੰਡ ॥

ਏ ਧਰਤੀ ਦੇ ਨੌ ਭਾਗੇਂ ਤੇ ਚਾਰ ਦਿਸ਼ਾਏ ਚ ਕਰੋੜੇਂ ਪ੍ਰਾਣੀ ਪੈਦਾ ਹੋਏ ਨ।

ਕਈ ਕੋਟਿ ਅਕਾਸ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ॥

ਏ ਲਾਖੀਂ ਆਕਾਸ਼ ਤੇ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਹਨ।

ਕਈ ਕੋਟਿ ਹੋਏ ਅਵਤਾਰ ॥

ਏ ਕਰੋੜੀਂ ਅਵਤਾਰ ਹੀ ਚੁਕੇ ਹੈਂ।

ਕਈ ਜੁਗਤਿ ਕੀਨੇ ਬਿਸਥਾਰ ॥

ਏ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੇ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਗੀ ਕੜ ਰਣਨੀਤਿਆਂ ਕੜੇ ਬਨਾਏ ਏ।

ਕਈ ਬਾਰ ਪਸਰਿਓ ਪਾਸਾਰ ॥

ਏ ਇਸ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਦਾ ਵਿਸਤਾਰ ਕੜ ਬਾਰੀ ਹੋਏ ਏ

ਸਦਾ ਸਦਾ ਇਕੁ ਏਕੰਕਾਰ ॥

ਏ ਪਰ ਪਰਮੇਸਰੇ ਸਦਾ ਇਕ ਗੈ ਏ।

ਕਈ ਕੋਟਿ ਕੀਨੇ ਬਹੁ ਭਾਤਿ ॥

ਏ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੇ ਕੜੀਂ ਤਰਾਂ ਨਾਲ ਕਰੋੜਾਂ ਜੀਵ ਪੈਦਾ ਕੀਤੇ ਹਨ।

ਪ੍ਰਭ ਤੇ ਹੋਏ ਪ੍ਰਭ ਮਾਹਿ ਸਮਾਤਿ ॥

ਏ ਓਹ ਜੀਵ ਪਰਮਾਤਮਾ ਕੋਲਾ ਪੈਦਾ ਹੋਏ ਗੇਦੇ ਨ ਤੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਚ ਵਿਲੀਨ ਹੋਏ ਗੇਦੇ ਨ।

ਤਾ ਕਾ ਅੰਤੁ ਨ ਜਾਨੈ ਕੋਇ ॥

ਏ ਝਸਦਾ ਅੰਤ ਕੋਏ ਨੇਏ ਜਾਨਦਾ।

ਆਪੇ ਆਪਿ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭੁ ਸੋਇ ॥੭॥

ਏ, ਏ ਹੇ ਨਾਨਕ, ਕਿ ਪਰਮਾਤਮਾ ਹੀ ਸਭ ਕੁਝ ਹੈ। ੭॥

ਕਈ ਕੋਟਿ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕੇ ਦਾਸ ॥

ਏ ਝਸ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਕੜੀਂ ਕਰੋੜ ਜੀਵ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਗੁਲਾਮ ਹਨ।

ਤਿਨ ਹੋਵਤ ਆਤਮ ਪਰਗਾਸ ॥

ਏ ਤੇ ਤੰਦੀ ਆਤਮਾ ਚ ਤਜਾਲਾ ਏ।

ਕਈ ਕੋਟਿ ਤਤ ਕੇ ਬੇਤੇ ॥

ਏ ਅਰਬਾਂ ਜੀਵ ਦਾਰਸ਼ਨਿਕ ਹਨ

ਸਦਾ ਨਿਹਾਰਹਿ ਏਕੇ ਨੇਤ੍ਰੇ ॥

ਏ ਤੇ ਸਦਾ ਝਕ ਪਰਮਾਤਮਾ ਗੀ ਅਪਨੀ ਅਕਖੀਂ ਕਨੈ ਦਿਕਖਦੇ ਰੋਂਹਦੇ ਨ।

ਕਈ ਕੋਟਿ ਨਾਮ ਰਸੁ ਪੀਵਹਿ ॥

ਏ ਕੜੀਂ ਕਰੋੜ ਜੀਵ ਨਾਮ ਦਾ ਰਸ ਪੀਦੇ ਰਹੰਦੇ ਨੇ।

ਅਮਰ ਭਏ ਸਦ ਸਦ ਹੀ ਜੀਵਹਿ ॥

ਏ ਜੋ ਅਮਰ ਰਹੰਦੇ ਹੈਂ ਤੇ ਸਦਾ ਜੀਦੇ ਹੈਂ।

ਕਈ ਕੋਟਿ ਨਾਮ ਗੁਨ ਗਾਵਹਿ ॥

ਏ ਕਰੋੜੀਂ ਜੀਵ ਝਸ ਨਾਮ ਕੀ ਤਾਰੀਫ ਕਰਤੇ ਰਹੰਦੇ ਹੈਂ।

ਆਤਮ ਰਸਿ ਸੁਖਿ ਸਹਜਿ ਸਮਾਵਹਿ ॥

ਏ ਆਤਮਾ ਰਸ ਦੇ ਸੁਖ ਵਿਚ ਸਹਜਤਾ ਨਾਲ ਲੀਨ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਅਪੁਨੇ ਜਨ ਕਉ ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਸਮਾਰੇ ॥

ਏ ਪ੍ਰਭੂ ਹਰ ਸਾਂਸ ਨਾਲ ਅਪਨੇ ਭਕਤਾਂ ਦਾ ਖ਼ਾਲ ਰਖਦੇ ਹਨ ।

ਨਾਨਕ ਉਇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੇ ਪਿਆਰੇ ॥੮॥੧੦॥

ਏ , ਏ , ਏ ਹੇ ਨਾਨਕ ਸਿਰਫ਼ ਏਸੇ ਭਕਤ ਹੀ ਪਰਮਾਤਮਾ ਕੇ ਪ੍ਰਿਯ ਹੈਂ।

ਸਲੋਕੁ ॥

ਏ ਚੰਦ ॥

ਕਰਣ ਕਾਰਣ ਪ੍ਰਭੁ ਏਕੁ ਹੈ ਦੂਸਰ ਨਾਹੀ ਕੋਇ ॥

ਏ ਇਕ ਗੈ ਪਰਮਾਤਮਾ ਸ੍ਰੀਠਿ ਦਾ ਉਤਪਤਿਕਰਤਾ ਤੇ ਕਾਰਣ ਏ ਤੇ ਤੰਦੇ ਕੋਲਾ ਕੋਇ ਹੋਰ ਨੇਏ ਏ।

ਨਾਨਕ ਤਿਸੁ ਬਲਿਹਾਰਣੈ ਜਲਿ ਥਲਿ ਮਹੀਅਲਿ ਮੋਇ ॥੧॥

ਏ , ਏ ਹੇ ਨਾਨਕ, ਪਾਨੀ, ਧਰਤੀ, ਪਾਤਾਲ ਤੇ ਆਕਾਸ਼ ਚ ਮੌਜੂਦ ਉਸ ਪਰਮਾਤਮਾ ਗੀ ਮੈਂ ਅਪਨਾ ਬਲਿਦਾਨ ਅਰਪਿਤ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ੧॥

ਅਸਟਪਦੀ ॥

॥ ਆਕਟੋਪਸ

ਕਰਨ ਕਰਾਵਨ ਕਰਨੈ ਜੋਗੁ ॥

ਏ ਇਕ ਪਰਮਾਤਮਾ ਜੇਹੜਾ ਹਰ ਕਮਮ ਕਰਦਾ ਏ ਤੇ ਜੀਵੇਂ ਦੇ ਮਾਧਿਯਮ ਕਰਨੈ ਪੂਰਾ ਕਰਦਾ ਏ, ਓਹੁ ਹਰ ਕਮਮ ਕਰਨੇ ਚ ਸਮਰਥ ਏ।

ਜੇ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਸੇਈ ਹੋਗੁ ॥

ਏ ਜੋ ਭੀ ਉਸੀ ਅਚਛਾ ਲਗਦਾ ਏ, ਓਹੁ ਗੈ ਹੋਂਦਾ ਏ।

ਖਿਨ ਮਹਿ ਥਾਪਿ ਉਥਾਪਨਹਾਰਾ ॥

ਏ ਓਹੁ ਪ੍ਰਭੂ ਏ ਜੇਹੜਾ ਇਸ ਬ੍ਰਹਮਾਂਡ ਗੀ ਇਕ ਪਲ ਚ ਰਚਦਾ ਤੇ ਨਾਸ਼ ਕਰਦਾ ਏ।

ਅੰਤੁ ਨਹੀ ਕਿਛੁ ਪਾਰਾਵਾਰਾ ॥

ਏ ਉਸਦੀ ਤਾਕਤ ਦਾ ਕੋਇ ਅੰਤ ਨਹੀਂ।

ਹੁਕਮੇ ਧਾਰਿ ਅਧਰ ਰਹਾਵੈ ॥

ਏ ਅਪਨੇ ਹੁਕਮ ਕਰਨੈ ਉਨੇ ਧਰਤੀ ਗੀ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ ਏ ਤੇ ਬਿਨਾ ਕੁਸੈ ਸਹਾਰਾ ਦੇ ਬਨਾਏ ਰਕਖੇਆ ਏ।

ਹੁਕਮੇ ਉਪਜੈ ਹੁਕਮਿ ਸਮਾਵੈ ॥

ਏ ਜੋ ਭੀ ਉਕੇ ਆਜ਼ਾ ਕੇ ਨੈਦਾ ਸ਼ੋ ਗਮਾ ਸ਼ੋ ਲਸ਼ ਅੋਤ ਮੇਂ ਉਕੀ ਆਜ਼ਾ ਮੇਂ ਲੀਨ ਸ਼ੋ ਜਾਤਾ ਸ਼ੋ ।

ਹੁਕਮੇ ਉਚ ਨੀਚ ਬਿਉਹਾਰ ॥

ਏ ਅਚਛੇ-ਬੁਰੇ ਕਮਮੇਂ ਤੰਦੀ ਮਰਜੀ ਦੇ ਮਤਾਬਕ ਗੈ ਹੋਂਦੇ ਨ।

ਹੁਕਮੇ ਅਨਿਕ ਰੰਗ ਪਰਕਾਰ ॥

ਏ ਤੰਦੇ ਹੁਕਮ ਦੇ ਕਾਰਣ ਮਤੇ ਸਾਰੇ ਕਿਸਮ ਦੇ ਖੇਡ ਤੇ ਚਸ਼ਮਾ ਹੋਆ ਕਰਦੇ ਨ।

ਕਰਿ ਕਰਿ ਦੇਖੈ ਅਪਨੀ ਵਡਿਆਈ ॥

ਏ ਬ੍ਰਹਮਾਂਡ ਰਚਨੇ ਦੇ ਬਾਦ ਓਹੁ ਅਪਨੀ ਮਹਿਮਾ ਗੀ ਦਿਕਖਦਾ ਰੌਂਹਦਾ ਏ।

ਨਾਨਕ ਸਭ ਮਹਿ ਰਹਿਆ ਸਮਾਈ ॥੧॥

ਏ , ਏ ਹੇ ਨਾਨਕ, ਪਰਮਾਤਮਾ ਸਾਰੇ ਜੀਵਾਂ ਵਿਚ ਮੌਜੂਦ ਹੈ। ੧॥

ਪ੍ਰਭ ਭਾਵੈ ਮਾਨੁਖ ਗਤਿ ਪਾਵੈ ॥

ਏ ਜੇਕਰ ਪਰਮਾਤਮਾ ਗੀ ਪਸੰਦ ਏ ਤਾਂ ਮਨੁਕਖ ਮੁਕਿਤਿ ਹਾਸਲ ਕਰਦਾ ਏ।

ਪ੍ਰਭ ਭਾਵੈ ਤਾ ਪਾਥਰ ਤਰਾਵੈ ॥

ਏ ਜੇਕਰ ਪਰਮਾਤਮਾ ਗੀ ਅਛਾ ਲਗਦਾ ਏ ਤਾਂ ਓਹੁ ਝਕ ਪਥਰ ਭੀ ਪਾਰ ਕਰੀ ਸਕਦਾ ਏ।

ਪ੍ਰਭ ਭਾਵੈ ਬਿਨੁ ਸਾਸ ਤੇ ਰਾਖੈ ॥

ਏ ਜੇਕਰ ਪਰਮਾਤਮਾ ਗੀ ਪਸੰਦ ਏ ਤਾਂ ਓਹੁ ਜੀਵ ਗੀ ਬਿਨਾ ਸਾਹੁ ਲੈਨੇ ਦੇ ਭੀ ਮੌਤ ਖਮਾਂ ਬਚਾਂਦਾ ਏ।

ਪ੍ਰਭ ਭਾਵੈ ਤਾ ਹਰਿ ਗੁਣ ਭਾਖੈ ॥

ਏ ਜੇਕਰ ਪਰਮਾਤਮਾ ਗੀ ਅਛਾ ਲਗਦਾ ਏ ਤਾਂ ਮਨੁਕਖ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਸ਼ੁਕ੍ਰਿਤਿ ਕਰਦਾ ਰੌਂਹਦਾ ਏ।

ਪ੍ਰਭ ਭਾਵੈ ਤਾ ਪਤਿਤ ਉਧਾਰੈ ॥

ਏ ਜੇਕਰ ਪਰਮੇਸਰੇ ਗੀ ਪਸੰਦ ਏ ਤਾਂ ਓਹੁ ਪਾਪਿਯੋਂ ਗੀ ਭੀ ਬਚਾਂਦਾ ਏ। , ਏ ਪਰਮਾਤਮਾ ਸਭ ਕਿਸ਼ ਅਪਨੇ ਆਪ ਗੈ ਕਰਦਾ ਏ ਤੇ ਸਭ ਕਿਸ਼ ਅਪਨੇ ਆਪ ਗੈ ਸੋਚਦਾ ਏ।

ਆਪਿ ਕਰੈ ਆਪਨ ਬੀਚਾਰੈ ॥

ਹਰ ਕਮਮ ਉਸੀ ਅਪਨੇ ਵਿਚਾਰੋਂ ਦੇ ਮਤਾਬਕ ਗੈ ਹੋਂਦਾ ਏ।

ਦੁਹਾ ਸਿਰਿਆ ਕਾ ਆਪਿ ਸੁਆਮੀ ॥

ਏ ਪਰਮਾਤਮਾ ਆਪ ਹੀ ਝਸ ਸੰਸਾਰ ਤੇ ਪਰਲੋਕ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਹੈ।

ਖੇਲੈ ਬਿਗਮੈ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ॥

ਏ ਅੰਦਰੂਨੀ ਪ੍ਰਭੂ ਜਗਤ ਖੇਲਦਾ ਰੇਹੰਦਾ ਹੈ ਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਵੇਖ ਕੇ ਖੁਸ਼ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਜੋ ਭਾਵੈ ਸੋ ਕਾਰ ਕਰਾਵੈ ॥

ਏ ਜੋ ਭੀ ਪਰਮਾਤਮਾ ਗੀ ਖੁਸ਼ ਕਰਦਾ ਏ, ਓਹੁ ਮਨੁਕਖ ਗੀ ਭੀ ਝ'ਯੈ ਕਮਮ ਕਰਾਂਦਾ ਏ।

ਨਾਨਕ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਅਵਰੁ ਨ ਆਵੈ ॥੨॥

ਏ , ਏ ਏ ਨਾਨਕ, ਉਸਦੇ ਸਮਾਨ ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ। ੨॥

ਕਹੁ ਮਾਨੁਖ ਤੇ ਕਿਆ ਹੋਇ ਆਵੈ ॥

ਏ ਦਸ਼ੋ ਕਿ ਕੇਹੜਾ ਕਮਮ ਝੰਸਾਨ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ

ਜੇ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਸੋਈ ਕਰਾਵੈ ॥

ਏ ਪਰਮਾਤਮਾ ਜੋ ਭੀ ਅਛਾ ਸਮਝਦਾ ਹੈ, ਓਹ ਪ੍ਰਾਣੀ ਨੂ ਕਰਵਾਂਦਾ ਹੈ।

ਇਸ ਕੈ ਹਾਥਿ ਹੋਇ ਤਾ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਲੇਇ ॥

ਏ ਜੇਕਰ ਮਨੁਕੁ ਦੇ ਵਸ਼ ਚ ਏ ਤਾਂ ਓਹ ਸਾਰੀ ਚੀਜ਼ੋਂ ਦਾ ਧਿਆਨ ਰਕਖੀ ਸਕਦਾ ਏ।

ਜੇ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਸੋਈ ਕਰੇਇ ॥

ਏ ਪਰਮਾਤਮਾ ਜੋ ਵੀ ਉਚਿਤ ਸਮਝਦਾ ਹੈ, ਓਹ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਹੀ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਅਨਜਾਨਤ ਬਿਖਿਆ ਮਹਿ ਰਚੈ ॥

ਏ ਜ਼ਾਨ ਦੀ ਕਮੀ ਦੇ ਕਾਰਣ ਮਨੁਕੁ ਕਾਮੁਕ ਸੁਖੋਂ ਚ ਡੁਬੀ ਜਾਂਦਾ ਏ।

ਜੇ ਜਾਨਤ ਆਪਨ ਆਪ ਬਚੈ ॥

ਏ ਜੇਕਰ ਜਾਨਦਾ ਏ ਤਾਂ ਕੁਰੀਤਿਏਂ ਥਮਾਂ ਅਪਨੇ ਆਪ ਗੀ ਬਚਾਨਾ ਚਾਹਿਦਾ।

ਭਰਮੇ ਭੂਲਾ ਦਹ ਦਿਸਿ ਧਾਵੈ ॥

ਏ ਉਲਝਨ ਵਿਚ ਭੁਲ ਕੇ ਉਸਦਾ ਮਨ ਦਸ ਦਿਸ਼ਾ ਵਿਚ ਖਟਕਦਾ ਰਹੰਦਾ ਹੈ।

ਨਿਮਖ ਮਹਿ ਚਾਰਿ ਕੁੰਟ ਫਿਰਿ ਆਵੈ ॥

ਏ ਚਾਰੋਂ ਕੋਨੇ ਚ ਘੁਮਨੇ ਦੇ ਬਾਦ ਓਹ ਇਕ ਪਲ ਚ ਵਾਪਸ ਵਾਪਸ ਆਈ ਜਾਂਦਾ ਏ। , ਏ ਅਪਨੀ ਕ੍ਰਪਾ ਕਰ੍ਣੈ ਪ੍ਰਭੂ ਅਪਨੀ ਭਕਤਿ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਏ।

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਜਿਸੁ ਅਪਨੀ ਭਗਤਿ ਦੇਇ ॥

ਜਿਨ੍ਹੋਂ ਅਲਲਾਹ ਨੇ ਮੇਹਰਬਾਨੀ ਕਰਕੇ ਅਪਨੀ ਇਬਾਦਤ ਦਾ ਬਰਕਤ ਦਿੱਤਾ ਹੈ।

ਨਾਨਕ ਤੇ ਜਨ ਨਾਮਿ ਮਿਲੇਇ ॥੩॥

ਏ , ਏ ਹੇ ਨਾਨਕ, ਓਹ ਆਦਮੀ ਨਾਮ ਵਿਚ ਲੀਨ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ੩॥

ਖਿਨ ਮਹਿ ਨੀਚ ਕੀਟ ਕਉ ਰਾਜ ॥

ਏ ਇਕ ਪਲ ਚ ਪਰਮਾਤਮਾ ਇਕ ਨੀਚ ਕੀਡੇ-ਮਕੋਡੇ ਆਛੇ ਮਾਹਨੂ ਗੀ ਰਾਜ ਦੇਈ ਦਿੰਦਾ ਏ ਤੇ ਉਸੀ ਰਾਜਾ ਬਨਾਂਦਾ ਏ।

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜ ॥

ਏ ਪਰਮਾਤਮਾ ਗਰੀਬੋਂ ਉਪਰ ਦਯਾ ਕਰਦਾ ਏ।

ਜਾ ਕਾ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਕਛੁ ਨ ਆਵੈ ॥

ਏ ਇਕ ਪ੍ਰਾਣੀ ਜਿਸਦੇ ਕੋਲ ਕੋਈ ਦਿਖਣੇ ਆਛੇ ਗੁਣ ਨੇਈ ਹੋਂਦੇ

ਤਿਸੁ ਤਤਕਾਲ ਦਹ ਦਿਸ ਪ੍ਰਗਟਾਵੈ ॥

ਏ ਇਕ ਪਲ ਦੇ ਅੰਦਰ ਤੁਰੰਤ ਦਸ ਦਿਸ਼ਾਏਂ ਚ ਲੋਕਪ੍ਰਿਯ ਬਨਾਂਦਾ ਏ।

ਜਾ ਕਉ ਅਪੁਨੀ ਕਰੈ ਬਖਸੀਸ ॥

ਏ ਜਗਦੀਸ਼, ਜਗ ਦਾ ਸਵਾਮੀ, ਜਿਸਦੇ ਤਪਸਰ ਓਹੁ ਅਪਨਾ ਆਸ਼ੀਰਵਾਦ ਦਿੰਦਾ ਏ।

ਤਾ ਕਾ ਲੇਖਾ ਨ ਗਨੈ ਜਗਦੀਸ ॥

ਏ ਓਹੁ ਅਪਨੇ ਕਰਮੋਂ ਦਾ ਹਿਸਾਬ ਨੇੜੈ ਰਖਦਾ।

ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਸਭ ਤਿਸ ਕੀ ਰਾਸਿ ॥

ਏ ਇਹ ਰੂਹ ਤੇ ਤਨ ਸਾਰੀ ਪ੍ਰੰਯੀ ਤਹਨਾਂ ਦੀ ਦਿੱਤੀ ਹੈ।

ਘਟਿ ਘਟਿ ਪੂਰਨ ਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਗਾਸ ॥

ਏ ਹਰ ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮ ਦਾ ਜਯੋਤਿ ਹੈ।

ਅਪਨੀ ਬਣਤ ਆਪਿ ਬਨਾਈ ॥

ਏ ਇਸ ਬ੍ਰਹਮਾਂਡ ਗੀ ਤਨੇ ਅਪਨੇ ਆਪੈ ਚ ਬਨਾਯਾ ਏ।

ਨਾਨਕ ਜੀਵੈ ਦੇਖਿ ਬਡਾਈ ॥੪॥

ਏ, ਏ ਹੇ ਨਾਨਕ ਮੈਂ ਤਸਦੀ ਮਹਿਮਾ ਦੇਖ ਕੇ ਜੀਂਦਾ ਹਾਂ।

ਇਸ ਕਾ ਬਲੁ ਨਾਹੀ ਇਸੁ ਹਾਥ ॥

ਏ ਇਸ ਪ੍ਰਾਣੀ ਦੀ ਤਾਕਤ ਅਪਨੇ ਹਠੇਂ ਚ ਨੇੜੈ ਏ ਕੀਜੇ

ਕਰਨ ਕਰਾਵਨ ਸਰਬ ਕੇ ਨਾਥ ॥

ਏ ਇਕ ਹੀ ਪਰਮਾਤਮਾ ਹੀ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਹੈ ਤੇ ਓਹੁ ਹੀ ਸਭ ਕੁਝ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤੇ ਜੀਵਾਂ ਦੇ ਜਰਿਏ ਹੋਨਦਾ ਹੈ।

ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਬਪੁਰਾ ਜੀਉ ॥

ਏ ਗਰੀਬ ਪ੍ਰਾਣੀ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਆਜ਼ਾਕਾਰੀ ਏ।

ਜੇ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਸੇਈ ਫੁਨਿ ਥੀਉ ॥

ਏ ਜੋ ਭੀ ਭਗਵਾਨ ਗੀ ਖੁਸ਼ ਕਰਦਾ ਏ ਓਹੁ ਅੰਤ ਚ ਹੋਂਦਾ ਏ।

ਕਬਹੂ ਉਚ ਨੀਚ ਮਹਿ ਬਸੈ ॥

ਏ ਮਨੁਕੁਖ ਕਦੇਂ ਤਚੀ ਜਾਤਿ ਚ ਤੇ ਕਦੇਂ ਨਿਮ੍ਰ ਜਾਤਿ ਚ ਰੋਂਦਾ ਏ।

ਕਬਹੂ ਸੋਗ ਹਰਖ ਰੰਗਿ ਹਸੈ ॥

ਏ ਕਦੇਂ ਦੁਖ ਚ ਤਦਾਸ ਤੇ ਕਦੇਂ ਖੁਸ਼ੀ ਚ ਖੁਸ਼ੀ-ਖੁਸ਼ੀ ਹਸਦਾ ਏ।

ਕਬਹੂ ਨਿੰਦ ਚਿੰਦ ਬਿਉਹਾਰ ॥

ਏ ਕਦੇਂ-ਕਦੇਂ ਤੰਦਾ ਖੰਧਾ ਆਲੋਚਨਾ ਕਰਨਾ ਭੀ ਹੋਂਦਾ ਏ।

ਕਬਹੂ ਉਭ ਅਕਾਸ ਪਇਆਲ ॥

ਏ ਕਦੇ ਆਕਾਸ਼ ਵਿਚ ਤੇ ਕਦੇ ਪਾਤਾਲ ਵਿਚ।

ਕਬਹੂ ਬੇਤਾ ਬ੍ਰਹਮ ਬੀਚਾਰ ॥

ਏ ਕਦੇ-ਕਦੇ ਓਹੁ ਬ੍ਰਹਮ ਵਿਚਾਰੇਂ ਦਾ ਜ਼ਾਤਾ ਭੀ ਹੋਂਦਾ ਏ।

ਨਾਨਕ ਆਪਿ ਮਿਲਾਵਣਹਾਰ ॥੫॥

ਏ , ਏ ਹੇ ਨਾਨਕ ਖੁਦ ਭਗਵਾਨ ਹੀ ਮਨੁਖ ਨੂ ਅਪਨੇ ਨਾਲ ਝਕਯੁਟ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ। ੫॥

ਕਬਹੂ ਨਿਰਤਿ ਕਰੈ ਬਹੁ ਭਾਤਿ ॥

ਏ ਏਹੁ ਪ੍ਰਾਣੀ ਕਦੇ-ਕਦੇ ਸਾਰੇ ਕਿਸਮ ਦੇ ਨਚਨੇ ਦਾ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਕਰਾ ਕਰਦਾ ਏ।

ਕਬਹੂ ਸੋਇ ਰਹੈ ਦਿਨੁ ਰਾਤਿ ॥

ਏ ਕਦੇ-ਕਦੇ ਦਿਨ-ਰਾਤ ਜਾਗਦਾ ਰੋਂਹਦਾ ਏ।

ਕਬਹੂ ਮਹਾ ਕ੍ਰੋਧ ਬਿਕਰਾਲ ॥

ਏ ਕਦੇ-ਕਦੇ ਅਪਨੇ ਬਙੁ ਗੁਸੇ ਚ ਭਯਾਨਕ ਹੋਏਂ ਜੰਦਾ ਏ। , ਏ ਕਦੇ-ਕਦੇ ਓਹੁ ਸਬਨੇ ਦੇ ਪੈਰੇਂ ਚ ਖੂੜ ਗੈ ਰੋਂਹਦਾ ਏ।

ਕਬਹੂ ਸਰਬ ਕੀ ਹੋਤ ਰਵਾਲ ॥

ਹਰ ਝਕ ਦੇ ਪੈਰੇਂ ਚ ਕਦੇ-ਕਦੇ (ਭੇਹਦ ਮਾਮੂਲੀ) ਖੂੜ ਭੀ ਹੋਂਦੀ ਏ।

ਕਬਹੂ ਹੋਇ ਬਹੈ ਬਡ ਰਾਜਾ ॥

ਏ ਕਦੇ-ਕਦੇ ਬਙੁ ਰਾਜਾ ਬਨੀ ਜੰਦਾ ਏ।

ਕਬਹੂ ਭੇਖਾਰੀ ਨੀਚ ਕਾ ਸਾਜਾ ॥

ਏ ਕਦੇ-ਕਦੇ ਨਿਚਲੇ ਖਿਖਾਰੀ ਦਾ ਭੇਸ ਭੀ ਧਾਰਣ ਕਰਦਾ ਏ।

ਕਬਹੂ ਅਪਕੀਰਤਿ ਮਹਿ ਆਵੈ ॥

ਏ ਕਦੇ-ਕਦੇ ਬਦਨਾਮੀ ਤੇ ਬਦਨਾਮੀ ਚ ਭੀ ਔਂਦਾ ਏ।

ਕਬਹੂ ਭਲਾ ਭਲਾ ਕਹਾਵੈ ॥

ਏ ਕਦੇ-ਕਦੇ ਬੜੀ ਸੈਲ ਗਲਾਂ ਭੀ ਆਖਦਾ ਏ।

ਜਿਉ ਪ੍ਰਭੁ ਰਾਖੈ ਤਿਵ ਹੀ ਰਹੈ ॥

ਏ ਜੀਵ ਜਿਵੇਂ ਪ੍ਰਭੂ ਰਖਦਾ ਹੈ।

ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਨਾਨਕ ਸਚੁ ਕਹੈ ॥੬॥

ਏ , ਏ ਗੁਰੂ ਦੀ ਕ੍ਰਪਾ ਨਾਲ ਨਾਨਕ ਸਿਰਫ਼ ਸਚ ਬੋਲਦਾ ਹੈ । ੬॥

ਕਬਹੂ ਹੋਇ ਪੰਡਿਤੁ ਕਰੇ ਬਖਾਨੁ ॥

ਏ ਕਦੇਂ-ਕਦੇਂ ਝਕ ਮਾਹਨੂ ਵਿਦਵਾਨ ਦਾ ਰੂਪ ਧਾਰਣ ਕਰਦਾ ਏ ਤੇ ਪ੍ਰਵਚਨ ਦਿੰਦਾ ਏ।

ਕਬਹੂ ਮੋਨਿਧਾਰੀ ਲਾਵੈ ਧਿਆਨੁ ॥

ਏ ਕਦੇਂ-ਕਦੇਂ ਓਹ ਮੌਨ ਮਿਖੁ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਰ ਧਿਆਨ ਕਰਦਾ ਏ।

ਕਬਹੂ ਤਟ ਤੀਰਥ ਇਸਨਾਨ ॥

ਏ ਕਦੇਂ-ਕਦੇਂ ਤੀਰਥ ਸਥਲੇਂ ਦੇ ਕੰਡੇ ਜਾੜ੍ਹੈ ਸ਼ਾਨ ਭੀ ਕਰਦਾ ਏ।

ਕਬਹੂ ਸਿਧ ਸਾਧਿਕ ਮੁਖਿ ਗਿਆਨੁ ॥

ਏ ਕਦੇਂ-ਕਦੇਂ ਓਹ ਸਿਫ਼ ਸਾਧਕ ਬਨੀ ਜੰਦਾ ਏ ਤੇ ਮੁੰਹ ਦੇ ਰਾਹੇਂ ਜ਼ਾਨ ਹਾਸਲ ਕਰਦਾ ਏ।

ਕਬਹੂ ਕੀਟ ਹਸਤਿ ਪਤੰਗ ਹੋਇ ਜੀਆ ॥

ਏ ਕਦੇਂ-ਕਦੇਂ ਮਨੁਕਖ ਕੀੜਾ, ਹਾਥੀ ਜਾਂ ਪਤੰਗ ਬਨੀ ਜੰਦਾ ਏ

ਅਨਿਕ ਜੋਨਿ ਭਰਮੈ ਭਰਮੀਆ ॥

ਏ ਤੇ ਕੜੇਂ ਪ੍ਰਜਾਤਿਯੇਂ ਚ ਮਟਕਦਾ ਰੌਹਦਾ ਏ।

ਨਾਨਾ ਰੂਪ ਜਿਉ ਸ੍ਰਾਗੀ ਦਿਖਾਵੈ ॥

ਏ ਨਕਲ ਕਰਨੇ ਆਛੇ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਰ ਓਹ ਭੀ ਮਤੇ ਸਾਰੇ ਰੂਪ ਲੈਂਦੇ ਦਿਖੇਆ ਜੰਦਾ ਏ।

ਜਿਉ ਪ੍ਰਭ ਭਾਵੈ ਤਿਵੈ ਨਚਾਵੈ ॥

ਏ ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੜੇਂ ਪ੍ਰਭੁ ਗੀ ਠੀਕ ਲਗਦਾ ਏ, ਨਾਚਦਾ ਏ

ਜੇ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਸੇਈ ਹੋਇ ॥

ਏ ਉਸੀ ਪਸੰਦ ਦੇ ਮਤਾਬਕ ਗੈ ਹੋਂਦਾ ਏ।

ਨਾਨਕ ਦੂਜਾ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ ॥੭॥

ਏ , ਏ ਓ ਨਾਨਕ, ਉਸਦੇ ਸਿਵਾ ਕੋਈ ਹੋਰ ਨਹੀਂ। ੭॥

ਕਬਹੂ ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਇਹੁ ਪਾਵੈ ॥

ਏ ਜੇਕਰ ਝਕ ਜੀਵ ਗੀ ਕਦੇਂ ਭੀ ਅਛੀ ਸੰਗਤ ਮਿਲਦੀ ਏ ਤਾਂ

ਉਸੁ ਅਸਥਾਨ ਤੇ ਬਹੁਰਿ ਨ ਆਵੈ ॥

ਏ ਓਹ ਉਸ ਪਵਿਤ੍ਰ ਥਾਹ ਰ ਥਮਾਂ ਦੁਬਾਰਾ ਕਦੇਂ ਭੀ ਨੇੜੇ ਲੈਂਦਾ।

ਅੰਤਰਿ ਹੋਇ ਗਿਆਨ ਪਰਗਾਸੁ ॥

ਏ ਉਹਦੇ ਦਿਲ ਵਿਚ ਜ਼ਾਨ ਦਾ ਉਜਾਲਾ ਹੈ।

ਉਸੁ ਅਸਥਾਨ ਕਾ ਨਹੀ ਬਿਨਾਸੁ ॥

ਏ ਓਹ ਧਾਮ ਕਦੇ ਨਠੁ ਨਹੀਂ ਹੋਂਦਾ।

ਮਨ ਤਨ ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਇਕ ਰੰਗਿ ॥

ਏ ਜਿਸ ਦਾ ਮਨ ਤੇ ਤਨ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਨਾਮ ਤੇ ਪ੍ਰੇਮ ਵਿਚ ਡੁੱਬੇ ਰਹੰਦੇ ਹਨ ।

ਸਦਾ ਬਸਹਿ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕੈ ਸੰਗਿ ॥

ਏ ਏਹੁ ਹਮੇਸ਼ਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਕੋਲ ਗੈ ਰੋਂਹਦਾ ਏ।

ਜਿਉ ਜਲ ਮਹਿ ਜਲੁ ਆਇ ਖਟਾਨਾ ॥

ਏ ਜਿਕੋ ਪਾਨੀ ਆ ਕੇ ਪਾਨੀ ਨਾਲ ਮਿਲਦਾ ਹੈ

ਤਿਉ ਜੇਤੀ ਸੰਗਿ ਜੇਤਿ ਸਮਾਨਾ ॥

ਏ ਏਸੀ ਟਰਹੁ ਤਹਦਾ ਜਯੋਤਿ ਪਰਮ ਜਯੋਤਿ ਵਿਚ ਵਿਲੀਨ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਮਿਟਿ ਗਏ ਗਵਨ ਪਾਏ ਬਿਸੁਆਮ ॥

ਏ ਤੰਦੇ ਆਨੇ-ਜਾਨੇ, ਜਨਮ-ਮਰਣ ਖੜ੍ਹਮ ਹੋਏ ਜੰਦੇ ਨ ਤੇ ਤਸੀ ਸੁਖ ਹਾਸਲ ਹੋਂਦਾ ਏ।

ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਸਦ ਕੁਰਬਾਨ ॥੮॥੧੧॥

ਏ , ਏ , ਏ ਹੇ ਨਾਨਕ, ਮੈਂ ਸਦਾ ਏਸੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਸਾਮਨੇ ਅਪਨੇ ਆਪ ਗੀ ਸਮਰਪਿਤ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ੧੧॥

ਸਲੋਕੁ ॥

ਏ ਚੰਦ ॥

ਸੁਖੀ ਬਸੈ ਮਸਕੀਨੀਆ ਆਪੁ ਨਿਵਾਰਿ ਤਲੇ ॥

ਏ ਵਿਨਮ੍ਰ ਸੁਖਾ ਆਲਾ ਆਦਮੀ ਸੁਖ ਚ ਜੀਂਦਾ ਏ। ਅਪਨਾ ਅਹੰਕਾਰ ਟਿਆਗ ਕੇ ਵਿਨਮ੍ਰ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਬਡੇ ਬਡੇ ਅਹੰਕਾਰੀਆ ਨਾਨਕ ਗਰਬਿ ਗਲੇ ॥੧॥

ਏ , ਏ ਪਰ ਹੇ ਨਾਨਕ, ਘਮੰਡੀ ਲੋਗ ਭੀ ਅਪਨੇ ਅਹੰਕਾਰ ਮੇਂ ਨਠੁ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹੈਂ। ੧॥

ਅਸਟਪਦੀ ॥

॥ ਆਕਟੋਪਸ

ਜਿਸ ਕੈ ਅੰਤਰਿ ਰਾਜ ਅਭਿਮਾਨੁ ॥

ਏ ਜਿਸ ਵਿਕ੍ਰਿਤ ਗੀ ਰਾਜ ਕਰਨੇ ਦਾ ਗਰਬ ਹੋਂਦਾ ਏ

ਸੇ ਨਰਕਪਾਤੀ ਹੇਵਤ ਸੁਆਨੁ ॥

ਏ ਏਸਾ ਏਸਾਨ ਨਰਕ ਚ ਜਾਨੇ ਆਲਾ ਕੁਠਾ ਏ।

ਜੇ ਜਾਨੈ ਮੈ ਜੋਬਨਵੰਤੁ ॥

ਏ ਜੋ ਆਦਮੀ ਘਮੰਡ ਨਾਲ ਅਪਨੇ ਆਪ ਨੂ ਬਹੁਤ ਸੁੰਦਰ ਤੇ ਜਵਾਨੀ ਨਾਲ ਭਰਾ ਸਮਝਦਾ ਹੈ

ਸੇ ਹੋਵਤ ਬਿਸਟਾ ਕਾ ਜੰਤੁ ॥

ਏ ਮਲ ਦਾ ਕੀੜਾ ਏ।

ਆਪਸ ਕਉ ਕਰਮਵੰਤੁ ਕਹਾਵੈ ॥

ਏ ਅਪਨੇ ਆਪ ਗੀ ਭਲਾ ਕਮੇਂ ਦਾ ਮਨੁਖ ਆਖਨੇ ਆਹੁ ਮਾਹਨੂ

ਜਨਮਿ ਮਰੈ ਬਹੁ ਜੋਨਿ ਭ੍ਰਮਾਵੈ ॥

ਏ ਓਹੁ ਜਨਮ-ਮਰਣ ਦੇ ਚਕਰ ਚ ਫਸੀ ਜੰਦਾ ਏ ਤੇ ਮਤੇ ਸਾਰੇ ਪ੍ਰਜਾਤਿਯੋਂ ਚ ਖਟਕਦਾ ਰੋਹਦਾ ਏ।

ਧਨ ਭੂਮਿ ਕਾ ਜੇ ਕਰੈ ਗੁਮਾਨੁ ॥

ਏ ਜਿਸ ਪ੍ਰਾਣੀ ਗੀ ਅਪਨੀ ਦੌਲਤ ਤੇ ਜਮੀਨ ਤਪਰ ਗਰਵ ਏ

ਸੇ ਮੂਰਖੁ ਅੰਧਾ ਅਗਿਆਨੁ ॥

ਏ ਓਹੁ ਮੂਰਖ, ਅੰਧ ਤੇ ਅਜ਼ਾਨੀ ਏ।

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਜਿਸ ਕੈ ਹਿਰਦੈ ਗਰੀਬੀ ਬਸਾਵੈ ॥

ਏ ਜਿਸ ਵਿਕਿਤ ਦੇ ਦਿਲ ਵਿਚ ਪ੍ਰਭੂ ਅਪਨੀ ਕ੍ਰਪਾ ਨਾਲ ਨਮ੍ਰਤਾ ਨੂ ਬਸਾਂਦਾ ਹੈ

ਨਾਨਕ ਈਹਾ ਮੁਕਤੁ ਆਗੈ ਸੁਖੁ ਪਾਵੈ ॥੧॥

ਏ , ਏ ਹੇ ਨਾਨਕ ਏਸਾ ਇੰਸਾਨ ਇਸ ਲੋਕ ਚ ਮੋਖ ਤੇ ਪਰਲੋਕ ਚ ਸੁਖ ਹਾਸਲ ਕਰਦਾ ਏ। ੧॥

ਧਨਵੰਤਾ ਹੋਇ ਕਰਿ ਗਰਬਾਵੈ ॥

ਏ ਅਮੀਰ ਤੇ ਅਪਨੀ ਦੌਲਤ ਪਰ ਗਰਵ ਕਰਨੇ ਆਲਾ ਆਦਮੀ

ਤ੍ਰਿਣ ਸਮਾਨਿ ਕਛੁ ਸੰਗਿ ਨ ਜਾਵੈ ॥

ਏ ਕੁਛ ਭੀ, ਨਾ ਕੋਈ ਭ੍ਰਮਾ ਭੀ, ਤਕੇ ਸਾਥ ਨਸ਼ੀ ਚਰਾਤਾ।

ਬਹੁ ਲਸਕਰ ਮਾਨੁਖ ਉਪਰਿ ਕਰੇ ਆਸ ॥

ਏ ਬੜੀ ਫੌਜ ਤੇ ਲੋਕੋਂ ਤਪਰ ਅਪਨੀ ਤਮੀਦੋਂ ਗੀ ਰਕਖਨੇ ਆਹੁ ਮਾਹਨੂ

ਪਲ ਭੀਤਰਿ ਤਾ ਕਾ ਹੋਇ ਬਿਨਾਸ ॥

ਏ ਇਕ ਪਲ ਚ ਤਬਾਹ ਹੋਇ ਜੰਦਾ ਏ।

ਸਭ ਤੇ ਆਪ ਜਾਨੈ ਬਲਵੰਤੁ ॥

ਏ ਜੋ ਆਦਮੀ ਅਪਨੇ ਆਪ ਗੀ ਸਬਤੂੰ ਤਾਕਤਵਰ ਸਮਝਦਾ ਏ

ਖਿਨ ਮਹਿ ਹੋਇ ਜਾਇ ਭਸਮੰਤੁ ॥

ਏ ਝਕ ਪਲ ਵਿਚ ਹੀ ਨਾਸ਼ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਕਿਸੈ ਨ ਬਦੈ ਆਪਿ ਅਹੰਕਾਰੀ ॥

ਏ ਜੋ ਆਦਮੀ ਅਪਨੇ ਅਹੰਕਾਰ ਮੇਂ ਕਿਸੀ ਕੀ ਪਰਗਾਹ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ

ਧਰਮ ਰਾਇ ਤਿਸੁ ਕਰੇ ਖੁਆਰੀ ॥

ਏ ਧਰਮਰਾਜ ਤਸੇ ਅਨਤ ਮੇਂ ਬੜਾ ਦੁ:ਖ ਦੇ।

ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਜਾ ਕਾ ਮਿਟੈ ਅਭਿਮਾਨੁ ॥

ਏ ਹੇ ਨਾਨਕ, ਗੁਰੂ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਨਾਲ ਜਿਸ ਦਾ ਘਮੰਤ ਨਾਸ਼ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ

ਸੈ ਜਨੁ ਨਾਨਕ ਦਰਗਹ ਪਰਵਾਨੁ ॥੨॥

ਏ , ਏ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਦਰਬਾਰ ਚ ਸਿਰਫ਼ ਏਸੇ ਵਿਅਕਤਿ ਗੀ ਗੈ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਜੰਦਾ ਏ। ੨॥

ਕੋਟਿ ਕਰਮ ਕਰੈ ਹਉ ਧਾਰੇ ॥

ਏ ਜੇਕਰ ਕੁਸੈ ਗੀ ਕਰੋੜੇਂ ਭਲਾਓਂ ਕਰਨੇ ਦਾ ਗਰਵ ਹੋਂਦਾ ਏ

ਸ੍ਰਮੁ ਪਾਵੈ ਸਗਲੇ ਬਿਰਥਾਰੇ ॥

ਏ ਝਸ ਕਰਿਏ ਤਸੀ ਸਿਰਫ਼ ਦੁਖ ਗੈ ਹੋਂਦਾ ਏ ਤੇ ਤੰਦੀ ਸਾਰੀ ਮੇਹਨਤ ਬੇਕਾਰ ਚਲੀ ਜੰਦੀ ਏ।

ਅਨਿਕ ਤਪਸਿਆ ਕਰੇ ਅਹੰਕਾਰ ॥

ਏ ਕੌਂ ਤਪਸਿਆ ਕਰ ਕੇ ਘਮੰਤੀ ਹੋਨ ਵਾਲਾ

ਨਰਕ ਸੁਰਗ ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਅਵਤਾਰ ॥

ਏ ਓਹ ਨਰਕ ਤੇ ਸੁਰਗ ਚ ਬਾਰ-ਬਾਰ ਜਨਮ ਲੈਂਦਾ ਰੋਂਹਦਾ ਏ।

ਅਨਿਕ ਜਤਨ ਕਰਿ ਆਤਮ ਨਹੀ ਦ੍ਰਵੈ ॥

ਏ ਜਿਸਦਾ ਦਿਲ ਮੇਹਨਤ ਕਰਨ ਦੇ ਬਾਦ ਭੀ ਵਿਨਮ ਨਹੀਂ ਹੈ

ਹਰਿ ਦਰਗਹ ਕਹੁ ਕੈਸੇ ਗਵੈ ॥

ਏ ਤੋ ਦਸ਼ੋ ਓਹ ਆਦਮੀ ਕਿਵੇਂ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਦਰਬਾਰ ਵਿਚ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ?

ਆਪਸ ਕਉ ਜੋ ਭਲਾ ਕਹਾਵੈ ॥

ਏ ਅਪਨੇ ਆਪ ਗੀ ਭਲਾ ਆਖਨੇ ਆਲਾ ਆਦਮੀ

ਤਿਸਹਿ ਭਲਾਈ ਨਿਕਟਿ ਨ ਆਵੈ ॥

ਏ ਭਲਾਓਂ ਤਸਦੇ ਕੋਲ ਨਹੀਂ ਆਂਦੀ।

ਸਰਬ ਕੀ ਰੇਨ ਜਾ ਕਾ ਮਨੁ ਹੋਇ ॥

ਏ ਹੇ ਨਾਨਕ, ਜਿਸਕੇ ਮਨ ਸਬਕੇ ਚਰਣੋਂ ਮੇਂ ਧੂੜ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਤਾ ਕੀ ਨਿਰਮਲ ਸੋਇ ॥੩॥

ਏ, ਏ ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਸੁਫਲ ਸੁੰਦਰਤਾ ਏ। ੩॥

ਜਬ ਲਗੁ ਜਾਨੈ ਮੁਝ ਤੇ ਕਛੁ ਹੋਇ ॥

ਏ ਜਫ਼ ਤਕ ਆਦਮੀ ਕੋ ਨਤਾ ਚਰੇਗਾ ਕਕ ਭੇਯੇ ਸਾਥ ਕੁਛ ਸ਼ੋ ਵਕਤਾ ਸੈ। ਤਫ਼ ਤਕ ਉਸੇ ਕੋਈ ਸੁਖ ਨਸ਼ੀ ਜਾਤੀ।

ਤਬ ਇਸ ਕਉ ਸੁਖੁ ਨਾਹੀ ਕੋਇ ॥

ਤਾਂ ਤਕਰ ਓਹ ਮਾਹਨੂ ਸ਼ਾਂਤਿ ਹਾਸਲ ਨੇੜੀ ਕਰੀ ਸਕਦਾ।

ਜਬ ਇਹ ਜਾਨੈ ਮੈ ਕਿਛੁ ਕਰਤਾ ॥

ਏ ਜਫ਼ ਤਕ ਆਦਮੀ ਕੋ ਵਭਝਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਸ਼ੋਤਾ ਸੈ ਕਕ ਮੈਂ ਕੁਛ ਕਯਤਾ ਸ਼ੋ

ਤਬ ਲਗੁ ਗਰਭ ਜੋਨਿ ਮਹਿ ਫਿਰਤਾ ॥

ਏ ਤਾਂ ਤਕਰ ਓਹ ਗਰਭ ਚ ਭਟਕਦਾ ਰੇਹੰਦਾ ਏ।

ਜਬ ਧਾਰੈ ਕੋਉ ਬੈਰੀ ਮੀਤੁ ॥

ਏ ਜਦ੍ਰੰ ਤਕਰ ਮਨੁਕਖ ਕੁਸੈ ਗੀ ਦੁਸ਼ਮਨ ਤੇ ਕੁਸੈ ਗੀ ਦੋਸਤ ਸਮਝਦਾ ਏ

ਤਬ ਲਗੁ ਨਿਹਚਲੁ ਨਾਹੀ ਚੀਤੁ ॥

ਏ ਤਭੀ ਤਕ ਉਕਾ ਮਨ ਸਥਯ ਨਸ਼ੀ ਸ਼ੋਤਾ।

ਜਬ ਲਗੁ ਮੋਹ ਮਗਨ ਸੰਗਿ ਮਾਇ ॥

ਏ ਜਦ ਤਕ ਙਸਾਨ ਙਸ਼ਕ ਚ ਙੂਬਦਾ ਰੇਹੰਦਾ ਏ

ਤਬ ਲਗੁ ਧਰਮ ਰਾਇ ਦੇਇ ਸਜਾਇ ॥

ਏ ਤਭ ਤਕ ਯਮਰਾਜ ਉਸੇ ਸਜਾ ਦੇਤੇ ਰਹਾ ਹੈ।

ਪ੍ਰਭ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਬੰਧਨ ਤੂਟੈ ॥

ਏ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਨਾਲ ਮਨੁਕ ਦੇ ਬੰਧਨ ਟੂਟ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਨਾਨਕ ਹਉ ਛੂਟੈ ॥੪॥

ਏ, ਏ ਹੇ ਨਾਨਕ ਗੁਰੂ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਨਾਲ ਅਹੰਕਾਰ ਲੁਪਤ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ੪॥

ਸਹਸ ਖਟੇ ਲਖ ਕਉ ਉਠਿ ਧਾਵੈ ॥

ਏ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਕਮਾਨੇ ਦੇ ਬਾਦ ਭੀ ਙਸਾਨ ਲਕਖਾਂ ਦਾ ਦੌੜਦਾ ਹੈ।

ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਨ ਆਵੈ ਮਾਇਆ ਪਾਛੈ ਪਾਵੈ ॥

ਏ ਧਨ-ਦੌਲਤ ਦੀ ਤਲਾਸ਼ ਚ ਓਹ੍ ਸੰਤੁਠ ਨੇੜੈ ਹੋਂਦਾ।

ਅਨਿਕ ਭੋਗ ਬਿਖਿਆ ਕੇ ਕਰੈ ॥

ਏ ਮਨੁਕਖ ਜ੍ਯਾਦਾਤਰ ਕਾਮੁਕ ਸੁਖੇਂ ਦੇ ਭੋਗ ਚ ਗੈ ਵ੍ਯਸਤ ਰੋਂਹ੍ਦਾ ਏ।

ਨਹ ਤ੍ਰਿਪਤਾਵੈ ਖਪਿ ਖਪਿ ਮਰੈ ॥

ਏ ਪਰ ਓਹ੍ ਸੰਤੁਠ ਨੇੜੈ ਹੋਂਦਾ ਤੇ ਝਸ ਆਸ੍ਤੈ ਤਰਸਦੇ ਹੋੜੈ ਮਰਦਾ ਏ।

ਬਿਨਾ ਸੰਤੋਖ ਨਹੀ ਕੇਉ ਰਾਜੈ ॥

ਏ ਸੰਤੁਠਿ ਦੇ ਬਿਨਾ ਕੋੜੈ ਸੰਤੁਠ ਨਹੀਂ ਹੋਂਦਾ।

ਸੁਪਨ ਮਨੋਰਥ ਬ੍ਰਿਥੇ ਸਭ ਕਾਜੈ ॥

ਏ ਓਂਦੇ ਸਾਰੇ ਕਮਮ ਤਤਨੇ ਗੈ ਬੇਕਾਰ ਨ ਜਿਤਨਾ ਕਿ ਝਕ ਸਪਨੇ ਦੀ ਝਚ੍ਛਾਏਂ।

ਨਾਮ ਰੰਗਿ ਸਰਬ ਸੁਖੁ ਹੋਇ ॥

ਏ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਨਾਮ ਜਪ ਕਰਕੇ ਸਾਰੇ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤੇ ਹੈਂ।

ਬਡਭਾਗੀ ਕਿਸੈ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਇ ॥

ਏ ਸਿਫ਼ ਝਕ ਕਿਸਮਤ ਆਲੇ ਆਦਮੀ ਗੀ ਗੈ ਨਾਮ ਮਿਲਦਾ ਏ।

ਕਰਨ ਕਰਾਵਨ ਆਪੇ ਆਪਿ ॥

ਏ ਪਰਮੇਸਰੇ ਅਪਨੇ ਆਪ ਗੀ ਹਰ ਝਕ ਕਮਮ ਕਰਨੇ ਤੇ ਜੀਵ-ਜੰਤੁਏਂ ਦੇ ਜਰਿਯੇ ਪੂਰਾ ਕਰਨੇ ਚ ਸਮਰਥ ਏ।

ਸਦਾ ਸਦਾ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਜਾਪਿ ॥੫॥

ਏ , ਏ ਹੇ ਨਾਨਕ ਸਦਾ ਹਰਿ ਨਾਮ ਜਪ।

ਕਰਨ ਕਰਾਵਨ ਕਰਨੈਹਾਰੁ ॥

ਏ ਸਿਫ਼ ਪਰਮੇਸਰੇ ਗੈ ਕਰੀ ਸਕਦਾ ਏ ਤੇ ਫ੍ਰੂਏਂ ਗੀ ਭੀ ਕਰੀ ਸਕਦਾ ਏ।

ਇਸ ਕੈ ਹਾਥਿ ਕਹਾ ਬੀਚਾਰੁ ॥

ਏ ਝਸ ਭਾਰੇ ਚ ਸੋਚੋ ਤੇ ਦਿਕਖੋ ਜੇ ਕੁਸੈ ਭੀ ਚੀਜੈ ਗੀ ਕੁਸੈ ਜੀਵ ਦੇ ਨਿਯੰਤ੍ਰਣ ਚ ਨੇੜੈ ਏ।

ਜੈਸੀ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਕਰੇ ਤੈਸਾ ਹੋਇ ॥

ਏ ਮਨੁਕਖ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਦੇ ਮਤਾਬਕ ਭਨੀ ਜੰਦਾ ਏ।

ਆਪੇ ਆਪਿ ਆਪਿ ਪ੍ਰਭੁ ਸੇਇ ॥

ਏ ਕਿ ਪ੍ਰਭੂ ਹੀ ਸਭ ਕੁਛ ਹੈ।

ਜੇ ਕਿਛੁ ਕੀਨੇ ਸੁ ਅਪਨੈ ਰੰਗਿ ॥

ਏ ਜੋ ਭੀ ਤਵਨੇ ਕਕਮਾ ਸੈ ਲਸ਼ ਤਵਕੀ ਝੁਛਾ ਕੇ ਅਨੁਸਾਯ ਸੈ ।

ਸਭ ਤੇ ਦੂਰਿ ਸਭਹੁ ਕੈ ਸੰਗਿ ॥

ਏ ਓਹੁ ਸਾਰੇਂ ਕੋਲਾ ਫੂਰ ਏ ਤੇ ਫਿਰੀ ਭੀ ਸਾਰੇਂ ਦੇ ਕਨੈ ਏ।

ਬੂਝੈ ਦੇਖੈ ਕਰੈ ਬਿਬੇਕ ॥

ਏ ਓਹੁ ਸਮਝਦਾ ਏ, ਦਿਕਖਦਾ ਏ ਤੇ ਫੈਸਲਾ ਕਰਦਾ ਏ।

ਆਪਹਿ ਏਕ ਆਪਹਿ ਅਨੇਕ ॥

ਏ ਪਰਮਾਤਮਾ ਆਪ ਹੀ ਝੁਕ ਹੈ ਤੇ ਅਪਨੇ ਆਪ ਦੇ ਕੜੇ ਰੂਪ ਹਨ।

ਮਰੈ ਨ ਬਿਨਸੈ ਆਵੈ ਨ ਜਾਇ ॥

ਏ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਾ ਮਰਦਾ ਏ ਤੇ ਨਾਸ਼ ਹੋਂਦਾ ਏ;

ਨਾਨਕ ਸਦ ਹੀ ਰਹਿਆ ਸਮਾਇ ॥੬॥

ਏ , ਏ ਹੇ ਨਾਨਕ, ਹਰ ਚੀਜ਼ ਵਿਚ ਸਦਾ ਹੀ ਮੌਜੂਦ ਰਹੰਦਾ ਹੈ ਪਰਮਾਤਮਾ।

ਆਪਿ ਉਪਦੇਸੈ ਸਮਝੈ ਆਪਿ ॥

ਏ ਓਹੁ ਅਪਨੇ ਆਪੈ ਗੀ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਦਾ ਏ ਤੇ ਅਪਨੇ ਆਪੈ ਗੀ ਸਮਝਦਾ ਏ।

ਆਪੇ ਰਚਿਆ ਸਭ ਕੈ ਸਾਬਿ ॥

ਏ ਪਰਮਾਤਮਾ ਆਪ ਹੀ ਹਰ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਝੁਕਜੁਟ ਹੈ।

ਆਪਿ ਕੀਨੇ ਆਪਨ ਬਿਸਥਾਰੁ ॥

ਏ ਤਸਨੇ ਅਪਨੇ ਆਪ ਗੀ ਵਿਸਤਾਰ ਦਿੱਤਾ ਏ।

ਸਭੁ ਕਛੁ ਉਸ ਕਾ ਉਹੁ ਕਰਨੈਹਾਰੁ ॥

ਏ ਸਭ ਕੁਛ ਉਹਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਹੀ ਸ੍ਰਿਸਟੀਕਰਤਾ ਹੈ।

ਉਸ ਤੇ ਭਿੰਨ ਕਹਹੁ ਕਿਛੁ ਹੋਇ ॥

ਏ ਦਸੋ ਕਿ ਏਹੁ ਕੁਸੈ ਹੋਰ ਚੀਜੈ ਦਾ ਭੀ ਹੋਝੈ ਸਕਦਾ ਏ

ਥਾਨ ਥਨੰਤਰਿ ਏਕੈ ਸੋਇ ॥

ਏ ਜਗਹ-ਜਗਹ ਤੇ ਤੰਦੀ ਸੀਮਾਏਂ ਚ ਝੁਕ ਪਰਮਾਤਮਾ ਮੌਜੂਦ ਏ। , ਏ ਓਹੁ ਅਪਨੇ ਸ਼ਾਗਲ ਗੀ ਅਪਨੇ ਆਪੈ ਚ ਕਰਨੇ ਆਹੁ ਏ।

ਅਪੁਨੇ ਚਲਿਤ ਆਪਿ ਕਰਣੈਹਾਰ ॥

ਅਪਨੇ ਖੇਲ ਚ ਓਹੁ ਪਲੇਧਰ ਏ।

ਕਉਤਕ ਕਰੈ ਰੰਗ ਆਪਾਰ ॥

ਏ ਅਜੂਭਾ ਪੈਦਾ ਕਰਦਾ ਏ ਤੇ ਤੰਦੇ ਰੰਗ ਅਨੰਤ ਨ।

ਮਨ ਮਹਿ ਆਪਿ ਮਨ ਅਪੁਨੇ ਮਾਹਿ ॥

ਏ ਉਹ ਆਪ ਹੀ ਜੀਵਾਂ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚ ਵਸਦਾ ਹੈ ਤੇ ਜੀਵਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮਨ ਵਿਚ ਸਥਿਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ।

ਨਾਨਕ ਕੀਮਤਿ ਕਹਨੁ ਨ ਜਾਇ ॥੭॥

ਏ , ਏ ਹੇ ਨਾਨਕ, ਉਸ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਮੂਲਾਂਕਨ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ੭॥

ਸਤਿ ਸਤਿ ਸਤਿ ਪ੍ਰਭੁ ਸੁਆਮੀ ॥

ਏ ਜਗ ਦਾ ਰਬ ਪਰਮਾਤਮਾ ਸਦਾ ਸਚ੍ਚੇ।

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ ਕਿਨੈ ਵਖਿਆਨੀ ॥

ਏ ਇਸ ਗਲ ਦਾ ਵਰਨ ਇਕ ਦੁਰਲੱਭ ਵਿਅਕਤਿ ਹੀ ਗੁਰੂ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਹੈ।

ਸਚੁ ਸਚੁ ਸਚੁ ਸਭੁ ਕੀਨਾ ॥

ਏ ਜਿਸ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੇ ਸਭ ਕੁਝ ਬਨਾਇਆ ਹੈ, ਓਹ ਭੀ ਸਚ੍ਚਾ ਹੈ।

ਕੋਟਿ ਮਧੇ ਕਿਨੈ ਬਿਰਲੈ ਚੀਨਾ ॥

ਏ ਕਰੋੜੋਂ ਚ ਇਕ ਦੁਰਲੱਭ ਵਿਅਕਤਿ ਗੈ ਉਸੀ ਜਾਨਦਾ ਏ।

ਭਲਾ ਭਲਾ ਭਲਾ ਤੇਰਾ ਰੂਪ ॥

ਏ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤੇਰਾ ਰੂਪ ਕਿੰਨਾ ਸੁੰਦਰ ਹੈ।

ਅਤਿ ਸੁੰਦਰ ਅਪਾਰ ਅਨੂਪ ॥

ਏ ਹੇ ਭਗਵਾਨ, ਤੁਸ ਬੇਹਦ ਸੁੰਦਰ, ਅਪਾਰ ਤੇ ਬੇਜੋੜ ਹੋ।

ਨਿਰਮਲ ਨਿਰਮਲ ਨਿਰਮਲ ਤੇਰੀ ਬਾਣੀ ॥

ਏ ਹੇ ਖੁਦਾ ਤੇਰੀ ਬੋਲੀ ਬੜੀ ਸੁਫਲ, ਸਾਫ ਤੇ ਮੀਠੀ ਹੈ।

ਘਟਿ ਘਟਿ ਸੁਨੀ ਸੁਣਨ ਬਖਾਣੀ ॥

ਏ ਹਰ ਮਾਹਨੂ ਅਪਨੇ ਕਾਨੋਂ ਕੰਨੈ ਸੁਣਦਾ ਤੇ ਵਾਯਾ ਕਰਦਾ ਏ।

ਪਵਿਤ੍ਰੁ ਪਵਿਤ੍ਰੁ ਪਵਿਤ੍ਰੁ ਪੁਨੀਤ ॥

ਏ ਸੁਫਲ ਤੇ ਸੁਫਲ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। , ਏ , ਏ ਹੇ ਨਾਨਕ, ਜੋ ਮਨ ਵਿਚ ਪ੍ਰਿਯ ਨਾਲ ਭਗਵਾਨ ਦਾ ਨਾਮ ਜਪਦਾ ਹੈ।
, ਏ ੮॥ ੧੨ ॥

ਨਾਮੁ ਜਪੈ ਨਾਨਕ ਮਨਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ॥੮॥੧੨॥

ਹੇ 'ਨਾਨਕ, ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਨਾਮ ਨਾਲ ਪ੍ਰੇਮ ਨਾਲ ਧਿਆਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ।

ਸਲੋਕੁ ॥

॥ ਚੰਦ।

ਸੰਤ ਸਰਨਿ ਜੇ ਜਨੁ ਪਰੈ ਸੇ ਜਨੁ ਉਧਰਨਹਾਰ ॥

ਏ ਸੰਤ ਦੀ ਸ਼ਰਣ ਲੈਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਮੋਖ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ।

ਸੰਤ ਕੀ ਨਿੰਦਾ ਨਾਨਕਾ ਬਹੁਰਿ ਬਹੁਰਿ ਅਵਤਾਰ ॥੧॥

ਏ , ਏ ਹੇ ਨਾਨਕ, ਸੰਤਾਂ ਦੀ ਆਲੋਚਨਾ ਕਰਕੇ ਜੀਵ ਬਾਰ ਬਾਰ ਜਨਮ ਲੇਂਦੇ ਰਹਾ ਹੈ। ੧॥

ਅਸਟਪਦੀ ॥

॥ ਆਕਟੋਪਸ

ਸੰਤ ਕੈ ਦੁਖਨਿ ਆਰਜਾ ਘਟੈ ॥

ਏ ਸੰਤ ਗੀ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰਨੇ ਕਨੈ ਮਨੁਕਖ ਦੀ ਉਸ ਘਟੁ ਹੋਏਂ ਜੰਦੀ ਏ।

ਸੰਤ ਕੈ ਦੁਖਨਿ ਜਮ ਤੇ ਨਹੀ ਛੁਟੈ ॥

ਏ ਮਨੁਕਖ ਇਕ ਸੰਤ ਗੀ ਚੋਟ ਪਜਾਏਏ ਯਮ ਦੇ ਦੂਰੇਂ ਕੋਲਾ ਨੇਏਂ ਬਚੀ ਸਕਦਾ।

ਸੰਤ ਕੈ ਦੁਖਨਿ ਸੁਖੁ ਸਭੁ ਜਾਇ ॥

ਏ ਸੰਤ ਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰ ਕੇ ਇੰਸਾਨ ਦੀ ਸਾਰੀ ਸੁਖ ਨਾਸ਼ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਸੰਤ ਕੈ ਦੁਖਨਿ ਨਰਕ ਮਹਿ ਪਾਇ ॥

ਏ ਸੰਤ ਗੀ ਚੋਟ ਪਜਾਨੇ ਕਨੈ ਇੰਸਾਨ ਨਰਕ ਚ ਚਲੀ ਜੰਦਾ ਏ।

ਸੰਤ ਕੈ ਦੁਖਨਿ ਮਤਿ ਹੋਇ ਮਲੀਨ ॥

ਏ ਸੰਤ ਗੀ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰਨੇ ਕਨੈ ਬੁਢਿ ਖੁਠ ਹੋਏਂ ਜੰਦੀ ਏ।

ਸੰਤ ਕੈ ਦੁਖਨਿ ਸੇਭਾ ਤੇ ਹੀਨ ॥

ਏ ਸੰਤ ਗੀ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰਨੇ ਕਨੈ ਮਨੁਕਖ ਦੀ ਇਜ਼ਤ ਖੋਏਂ ਜੰਦੀ ਏ।

ਸੰਤ ਕੇ ਹਤੇ ਕਉ ਰਖੈ ਨ ਕੋਇ ॥

ਏ ਸੰਤ ਦੇ ਤਿਰਸਕ੍ਰੁਤ ਮਨੁਕਖ ਦੀ ਕੋਏਂ ਰਖਾ ਨੇਏਂ ਕਰੀ ਸਕਦਾ।

ਸੰਤ ਕੈ ਦੁਖਨਿ ਥਾਨ ਭ੍ਰਸਟੁ ਹੋਇ ॥

ਏ ਸੰਤ ਗੀ ਚੋਟ ਪਜਾਨੇ ਕਨੈ ਜਗਹ ਖੁਠ ਹੋਏਂ ਜੰਦੀ ਏ। , ਏ ਜੇਕਰ ਸੰਤ ਖੁਦ ਕ੍ਰਪਾ ਦੇ ਘਰ ਗੀ ਆਸ਼ੀਰਵਾਦ ਦਿੰਦਾ ਏ ਤਾਂ

ਸੰਤ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਕ੍ਰਿਪਾ ਜੇ ਕਰੈ ॥

ਪਰ ਜੇਕਰ ਦਯਾਲੁ ਸੰਤ ਅਪਨੀ ਮੇਹਰਬਾਨੀ ਕਰਦਾ ਏ।

ਨਾਨਕ ਸੰਤਸੰਗਿ ਨਿੰਦਕੁ ਭੀ ਤਰੈ ॥੧॥

ਏ, ਏ ਹੇ ਨਾਨਕ, ਅੱਛੇ ਲੋਕੋਂ ਦੀ ਸੰਗਤ ਚ ਨਿੰਦਾ ਕਰਨੇ ਆਲਾ ਭੀ ਅਸਤਿਤਵ ਦਾ ਸਮੁੰਦਰ ਪਾਰ ਕਰਦਾ ਏ।
੧॥

ਸੰਤ ਕੇ ਦੂਖਨ ਤੇ ਮੁਖੁ ਭਵੈ ॥

ਏ ਸੰਤ ਨੂ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰ ਕੇ ਮੁੰਹ ਗੰਦਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਸੰਤਨ ਕੈ ਦੂਖਨਿ ਕਾਗ ਜਿਉ ਲਵੈ ॥

ਏ ਸੰਤ ਗੀ ਦੁਖੀ ਕਰਨੇ ਆਹੁ ਮਾਹਨੂ ਕੌਆ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਰ ਤੰਦੀ ਆਲੋਚਨਾ ਕਰਦਾ ਰੌਹਦਾ ਏ।

ਸੰਤਨ ਕੈ ਦੂਖਨਿ ਸਰਪ ਜੇਨਿ ਪਾਇ ॥

ਏ ਸੰਤ ਗੀ ਚੋਟ ਪਜਾਨੇ ਕਰੈ ਮਾਹਨੂ ਨਾਗ ਦੀ ਦੁਨਿਆ ਚ ਪੇੜ ਜੰਦਾ ਏ।

ਸੰਤ ਕੈ ਦੂਖਨਿ ਤ੍ਰਿਗਦ ਜੇਨਿ ਕਿਰਮਾਇ ॥

ਏ ਸੰਤ ਗੀ ਚੋਟ ਪਜਾਨੇ ਆਹੁ ਮਾਹਨੂ ਕੀੜੇ-ਮਕੋੜੇ ਬਗੈਰਾ ਦੇ ਸੰਸਾਰ ਚ ਭਟਕਦਾ ਏ।

ਸੰਤਨ ਕੈ ਦੂਖਨਿ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਮਹਿ ਜਲੈ ॥

ਏ ਸੰਤ ਗੀ ਦੁਖੀ ਕਰਨੇ ਆਹੁ ਮਾਹਨੂ ਪ੍ਯਾਸ ਦੀ ਅਗ ਚ ਜਲਾਂਦਾ ਰੌਹਦਾ ਏ।

ਸੰਤ ਕੈ ਦੂਖਨਿ ਸਭੁ ਕੇ ਛਲੈ ॥

ਏ ਸੰਤ ਗੀ ਦੁਖੀ ਕਰਨੇ ਆਲਾ ਸਬਨੇ ਗੀ ਧੋਖਾ ਦੇਂਦਾ ਰੌਹਦਾ ਏ।

ਸੰਤ ਕੈ ਦੂਖਨਿ ਤੇਜੁ ਸਭੁ ਜਾਇ ॥

ਏ ਸੰਤ ਗੀ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰਨੇ ਕਰੈ ਮਨੁਕਸ ਦੀ ਸਾਰੀ ਮਹਿਮਾ ਨਸ਼ ਹੋੜੀ ਜੰਦੀ ਏ।

ਸੰਤ ਕੈ ਦੂਖਨਿ ਨੀਚੁ ਨੀਚਾਇ ॥

ਏ ਸੰਤ ਗੀ ਚੋਟ ਪਜਾਨੇ ਕਰੈ ਮਾਹਨੂ ਨਿਚਲੇ ਲੋਕੋਂ ਚ ਨਿਚਲੇ ਕੋਲਾ ਘਟੁ ਹੋੜੀ ਜੰਦਾ ਏ।

ਸੰਤ ਦੇਖੀ ਕਾ ਥਾਉ ਕੇ ਨਾਹਿ ॥

ਏ ਸੰਤ ਦੇ ਗੁਨਾਹਗਾਰ ਨੂ ਸੁਖ ਦਾ ਕੋੜੀ ਸਹਾਰਾ ਨਹੀਂ।

ਨਾਨਕ ਸੰਤ ਭਾਵੈ ਤਾ ਓਇ ਭੀ ਗਤਿ ਪਾਹਿ ॥੨॥

ਏ, ਏ ਹੇ ਨਾਨਕ, ਜੇ ਸੰਤ ਗੀ ਅੱਛਾ ਲਗਦਾ ਏ ਤਾਂ ਆਲੋਚਕ ਗੀ ਭੀ ਮੋਖ ਹਾਸਲ ਹੋਂਦਾ ਏ। ੨॥

ਸੰਤ ਕਾ ਨਿੰਦਕੁ ਮਹਾ ਅਤਤਾਈ ॥

ਏ ਸੰਤ ਦਾ ਅਪਮਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਸਬ ਤੋਂ ਬੁਰਾ ਆਦਮੀ ਹੈ।

ਸੰਤ ਕਾ ਨਿੰਦਕੁ ਖਿਨੁ ਟਿਕਨੁ ਨ ਪਾਈ ॥

ਏ ਸੰਤ ਦਾ ਅਪਮਾਨ ਕਰਨੇ ਆਲੇ ਗੀ ਇਕ ਪਲ ਭੀ ਸੁਖ ਨੇੜੀ ਮਿਲਦਾ।

ਸੰਤ ਕਾ ਨਿੰਦਕੁ ਮਹਾ ਹਤਿਆਰਾ ॥

ਏ ਜੇਡਾ ਸੰਤ ਦਾ ਅਪਮਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਓਹ ਬਡਾ ਕਲਾ ਹੈ।

ਸੰਤ ਕਾ ਨਿੰਦਕੁ ਪਰਮੇਸੁਰਿ ਮਾਰਾ ॥

ਏ ਜੇਡਾ ਸੰਤ ਦਾ ਅਪਮਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਓਹ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੇ ਤਿਰਸਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਸੰਤ ਕਾ ਨਿੰਦਕੁ ਰਾਜ ਤੇ ਹੀਨੁ ॥

ਏ ਸੰਤ ਦੀ ਆਲੋਚਨਾ ਕਰਨੇ ਆਲਾ ਸ਼ਾਸਨ ਕੋਲਾ ਮੁਕਤ ਰੇਹੰਦਾ ਏ।

ਸੰਤ ਕਾ ਨਿੰਦਕੁ ਦੁਖੀਆ ਅਰੁ ਦੀਨੁ ॥

ਏ ਸੰਤ ਦਾ ਅਪਮਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਤਦਾਸ ਤੇ ਗਰੀਬ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਸੰਤ ਕੇ ਨਿੰਦਕ ਕਉ ਸਰਬ ਰੋਗਾ ॥

ਏ ਸੰਤ ਦਾ ਅਪਮਾਨ ਕਰਨੇ ਆਲਾ ਸਾਰੇ ਰੋਗਾਂ ਦਾ ਸ਼ਿਕਾਰ ਹੋਂਦਾ ਏ।

ਸੰਤ ਕੇ ਨਿੰਦਕ ਕਉ ਸਦਾ ਬਿਜੋਗਾ ॥

ਏ ਸੰਤ ਦੀ ਆਲੋਚਨਾ ਕਰਨੇ ਆਲਾ ਹਮੇਸ਼ਾ ਜੁਦਾਈ ਚ ਗੈ ਰੀਹੰਦਾ ਏ।

ਸੰਤ ਕੀ ਨਿੰਦਾ ਦੇਖ ਮਹਿ ਦੇਖੁ ॥

ਏ ਸੰਤ ਦੀ ਨਿੰਦਾ ਕਰਨਾ ਭੀ ਝਕ ਬਡਾ ਪਾਪ ਏ।

ਨਾਨਕ ਸੰਤ ਭਾਵੈ ਤਾ ਉਸ ਕਾ ਭੀ ਹੋਇ ਮੋਖੁ ॥੩॥

ਏ, ਏ ਹੇ ਨਾਨਕ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਸੰਤ ਗੀ ਅਚਾ ਲਗਦਾ ਏ ਤਾਂ ਓਹ ਭੀ ਮੁਕਤ ਹੋਈ ਜੰਦਾ ਏ। ੩॥

ਸੰਤ ਕਾ ਦੇਖੀ ਸਦਾ ਅਪਵਿਤੁ ॥

ਏ ਸੰਤ ਦਾ ਗੁਨਾਹਗਾਰ ਸਦਾ ਅਸੁਫ਼ ਹੋਂਦਾ ਏ।

ਸੰਤ ਕਾ ਦੇਖੀ ਕਿਸੈ ਕਾ ਨਹੀ ਮਿਤੁ ॥

ਏ ਸੰਤ ਦਾ ਗੁਨਾਹਗਾਰ ਕਿਸੇ ਝੰਸਾਨ ਦਾ ਦੋਸਤ ਨਹੀਂ ਹੋਂਦਾ।

ਸੰਤ ਕੇ ਦੇਖੀ ਕਉ ਡਾਨੁ ਲਾਰੈ ॥

ਏ ਸੰਤ ਦੇ ਗੁਨਾਹਗਾਰ ਗੀ ਧਰਮਰਾਜ ਕੋਲਾ ਸਜਾ ਮਿਲਦੀ ਏ।

ਸੰਤ ਕੇ ਦੇਖੀ ਕਉ ਸਭ ਤਿਆਰੈ ॥

ਏ ਸੰਤ ਦੇ ਗੁਨਾਹਗਾਰ ਗੀ ਹਰ ਕੋਈ ਟਿਆਗਦਾ ਏ।

ਸੰਤ ਕਾ ਦੇਖੀ ਮਹਾ ਅਹੰਕਾਰੀ ॥

ਏ ਝਕ ਸੰਤ ਦਾ ਗੁਨਾਹਗਾਰ ਬਡਾ ਅਹੰਕਾਰੀ ਹੋਨਾ ਏ।

ਸੰਤ ਕਾ ਦੇਖੀ ਸਦਾ ਬਿਕਾਰੀ ॥

ਏ ਸੰਤ ਦਾ ਗੁਨਾਹਗਾਰ ਸਦਾ ਪਾਪੀ ਹੋਂਦਾ ਏ।

ਸੰਤ ਕਾ ਦੇਖੀ ਜਨਮੈ ਮਰੈ ॥

ਏ ਸੰਤ ਦਾ ਗੁਨਾਹਗਾਰ ਪੈਦਾ ਹੋਂਦਾ ਤੇ ਮਰਦਾ ਰੇਹੰਦਾ ਏ।

ਸੰਤ ਕੀ ਦੂਖਨਾ ਸੁਖ ਤੇ ਟਰੈ ॥

ਏ ਸੰਤ ਦਾ ਆਲੋਚਕ ਸੁਖ ਤੋਂ ਖਾਲੀ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਸੰਤ ਕੇ ਦੇਖੀ ਕਉ ਨਾਹੀ ਠਾਉ ॥

ਏ ਸੰਤ ਦੇ ਗੁਨਾਹਗਾਰ ਨੂੰ ਰਹਨ ਦੀ ਕੋਈ ਜਗਹ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੀ।

ਨਾਨਕ ਸੰਤ ਭਾਵੈ ਤਾ ਲਏ ਮਿਲਾਇ ॥੪॥

ਏ , ਏ ਜੇਕਰ ਨਾਨਕ ਕੁਸੈ ਸੰਤ ਗੀ ਲੁਭਾਂਦਾ ਏ ਤਾਂ ਓਹ ਉਸੀ ਅਪਨੇ ਕਰੈ ਲੇई ਜੰਦਾ ਏ।

ਸੰਤ ਕਾ ਦੇਖੀ ਅਧ ਬੀਚ ਤੇ ਟੂਟੈ ॥

ਏ ਸੰਤ ਦਾ ਗੁਨਾਹਗਾਰ ਬੀਚ ਵਿਚ ਟੂਟ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਸੰਤ ਕਾ ਦੇਖੀ ਕਿਤੈ ਕਾਜਿ ਨ ਪਹੁਚੈ ॥

ਏ ਸੰਤ ਦਾ ਗੁਨਾਹਗਾਰ ਕਿਸੇ ਭੀ ਕਮਮ ਚ ਸਫਲ ਨੇई ਹੋਂਦਾ।

ਸੰਤ ਕੇ ਦੇਖੀ ਕਉ ਉਦਿਆਨ ਭ੍ਰਮਾਈਐ ॥

ਏ ਸੰਤ ਦਾ ਗੁਨਾਹਗਾਰ ਭਯਾਨਕ ਜੰਗਲੋਂ ਚ ਭਟਕਦਾ ਰੋਂਹਦਾ ਏ।

ਸੰਤ ਕਾ ਦੇਖੀ ਉਝੜਿ ਪਾਈਐ ॥

ਏ ਸੰਤ ਦੇ ਗੁਨਾਹਗਾਰ ਗੀ ਭੁਰੇ ਰਸਤੇ ਚ ਸੁਟੀ ਦਿੱਤਾ ਜੰਦਾ ਏ। , ਏ ਇਕ ਸੰਤ ਦਾ ਗੁਨਾਹਗਾਰ ਜ਼ਮੀਰ ਅੰਦਰੋਂ ਖਾਲੀ ਹੋਂਦਾ ਏ।

ਸੰਤ ਕਾ ਦੇਖੀ ਅੰਤਰ ਤੇ ਥੋਥਾ ॥

ਸੰਤ ਦਾ ਨਿੰਦਾ ਕਰਨੇ ਆਲਾ ਜੀਵਨ ਦੇ ਅਸਲੀ ਮਕਸਦ ਕੋਲਾ ਅਨਜਾਨ ਏ।

ਜਿਉ ਸਾਸ ਬਿਨਾ ਮਿਰਤਕ ਕੀ ਲੋਥਾ ॥

ਏ ਜਿਯਾਂ ਮਰੇ ਦੇ ਮਾਹਨੂ ਦਾ ਮਰੇ ਦਾ ਸ਼ਰੀਰ ਬਿਨਾ ਸਾਂਸ ਦੇ ਹੋਂਦਾ ਏ।

ਸੰਤ ਕੇ ਦੇਖੀ ਕੀ ਜੜ ਕਿਛੁ ਨਾਹਿ ॥

ਏ ਸੰਤ ਦੇ ਗੁਨਾਹ ਦੀ ਜੜ ਬਿਲਕੁਲ ਨਹੀਂ।

ਆਪਨ ਬੀਜਿ ਆਪੇ ਹੀ ਖਾਹਿ ॥

ਏ ਜੋ ਭੀ ਬੋਯਾ ਏ, ਓਹ ਅਪਨੇ ਆਪ ਗੈ ਖਾਂਦਾ ਏ।

ਸੰਤ ਕੇ ਦੇਖੀ ਕਉ ਅਵਰੁ ਨ ਰਾਖਨਹਾਰੁ ॥

ਏ ਕੋਈ ਭੀ ਤਸ ਸੰਤ ਦਾ ਰਖਕ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਜੋ ਗੁਨਾਹਗਾਰ ਹੋਵੇ।

ਨਾਨਕ ਸੰਤ ਭਾਵੈ ਤਾ ਲਏ ਉਬਾਰਿ ॥੫॥

ਏ, ਏ ਹੇ ਨਾਨਕ, ਜੇਕਰ ਸੰਤ ਗੀ ਅਛਾ ਲਗਦਾ ਏ ਤਾਂ ਓਹੁ ਤਸੀ ਬਚਾਂਦਾ ਏ।

ਸੰਤ ਕਾ ਦੇਖੀ ਇਉ ਬਿਲਲਾਇ ॥

ਏ ਸੰਤ ਦਾ ਗੁਨਾਹਗਾਰ ਏਸਾ ਸ਼ੋਕ ਕਰਦਾ ਏ

ਜਿਉ ਜਲ ਬਿਹੂਨ ਮਛਲੀ ਤੜਫੜਾਇ ॥

ਏ ਜਿਵੇਂ ਪਾਨੀ ਦੇ ਬਿਨਾ ਮਛੀ ਦਰਦ ਨਾਲ ਦੁਖੀ ਹੋਂਦੀ ਹੈ।

ਸੰਤ ਕਾ ਦੇਖੀ ਭੂਖਾ ਨਹੀ ਰਾਜੈ ॥

ਏ ਸੰਤ ਦਾ ਗੁਨਾਹਗਾਰ ਸਦਾ ਭ੍ਰੁਖਾ ਹੋਂਦਾ ਏ ਤੇ ਕਦੇ ਭੀ ਟੁਪ ਨੇੜੇ ਹੋਂਦਾ।

ਜਿਉ ਪਾਵਕੁ ਈਧਨਿ ਨਹੀ ਧੂਪੈ ॥

ਏ ਜਿਵੇਂ ਅਗ ਝੰਧਨ ਨਾਲ ਟੁਪ ਨਹੀਂ ਹੋਂਦੀ।

ਸੰਤ ਕਾ ਦੇਖੀ ਛੁਟੈ ਇਕੇਲਾ ॥

ਏ ਸੰਤ ਦਾ ਗੁਨਾਹਗਾਰ ਅਕੇਲਾ ਪੜਾ ਰਹੰਦਾ ਹੈ

ਜਿਉ ਬੁਆੜੁ ਤਿਲੁ ਖੇਤ ਮਾਹਿ ਦੁਹੇਲਾ ॥

ਏ ਜਿਵੇਂ ਅੰਦਰੋਂ ਜਲੇ ਤਿਲ ਦਾ ਪੌਧਾ ਖੇਤ ਵਿਚ ਬੇਕਾਰ ਪੜਾ ਰਹੰਦਾ ਹੈ।

ਸੰਤ ਕਾ ਦੇਖੀ ਧਰਮ ਤੇ ਰਹਤ ॥

ਏ ਸੰਤ ਦਾ ਗੁਨਾਹਗਾਰ ਧਰਮ ਤੋਂ ਖੁਫ਼ ਹੋਂਦਾ ਹੈ।

ਸੰਤ ਕਾ ਦੇਖੀ ਸਦ ਮਿਥਿਆ ਕਹਤ ॥

ਏ ਸੰਤ ਦਾ ਗੁਨਾਹਗਾਰ ਸਦਾ ਝੂਠ ਬੋਲਦਾ ਰੇਹੰਦਾ ਏ।

ਕਿਰਤੁ ਨਿੰਦਕ ਕਾ ਧੁਰਿ ਹੀ ਪਇਆ ॥

ਏ ਆਲੋਚਕ ਦੀ ਕਿਸਮਤ ਸ਼ੁਰੂ ਥਮਾਂ ਗੈ ਝਸ ਚਾਲੀ ਲਿਖੀ ਗੇਦੀ ਏ।

ਨਾਨਕ ਜੇ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਸੇਈ ਥਿਆ ॥੬॥

ਏ, ਏ ਹੇ ਨਾਨਕ ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਖੁਸ਼ ਹੋਤਾ ਹੈ। ੬॥

ਸੰਤ ਕਾ ਦੇਖੀ ਬਿਗੜ ਰੂਪੁ ਹੋਇ ਜਾਇ ॥

ਏ ਸੰਤ ਦਾ ਗੁਨਾਹਗਾਰ ਬਦਸੂਰਤ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਸੰਤ ਕੇ ਦੇਖੀ ਕਉ ਦਰਗਹ ਮਿਲੈ ਸਜਾਇ ॥

ਏ ਸੰਤ ਪਰ ਝਲਜਾਮ ਲਾਨੇ ਆਲੇ ਗੀ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਦਰਬਾਰ ਚ ਸਜਾ ਮਿਲਦੀ ਏ।

ਸੰਤ ਕਾ ਦੇਖੀ ਸਦਾ ਸਹਕਾਈਐ ॥

ਏ ਸੰਤ ਦਾ ਗੁਨਾਹਗਾਰ ਸਦਾ ਮੈਤ ਦੇ ਕੋਲ ਹੋਂਦਾ ਏ।

ਸੰਤ ਕਾ ਦੇਖੀ ਨ ਮਰੈ ਨ ਜੀਵਾਈਐ ॥

ਏ ਸੰਤ ਦਾ ਗੁਨਾਹਗਾਰ ਜਿੰਦਗੀ ਤੇ ਮੈਤ ਦੇ ਬੀਚ ਲਟਕਦਾ ਏ

ਸੰਤ ਕੇ ਦੇਖੀ ਕੀ ਪੁਜੈ ਨ ਆਸਾ ॥

ਏ ਸੰਤ ਦੇ ਗੁਨਾਹਗਾਰ ਦੀ ਤਸਮੀਦ ਪੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੋਂਦੀ।

ਸੰਤ ਕਾ ਦੇਖੀ ਉਠਿ ਚਲੈ ਨਿਰਾਸਾ ॥

ਏ ਸੰਤ ਦਾ ਗੁਨਾਹਗਾਰ ਨਿਰਾਸ਼ ਹੋ ਕੇ ਚਲੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਸੰਤ ਕੈ ਦੇਖਿ ਨ ਤ੍ਰਿਸਟੈ ਕੋਇ ॥

ਏ ਗੁਨਾਹਗਾਰ ਤੇ ਸੰਤ ਗੀ ਸਥਿਰਤਾ ਨੇੜੀਂ ਮਿਲਦੀ।

ਜੈਸਾ ਭਾਵੈ ਤੈਸਾ ਕੋਈ ਹੋਇ ॥

ਏ ਮਨੁਖ ਭਗਵਾਨ ਦੀ ਮਰਜ਼ੀ ਦੇ ਮੁਤਾਬਿਕ ਬਨਦਾ ਹੈ।

ਪਇਆ ਕਿਰਤੁ ਨ ਮੇਟੈ ਕੋਇ ॥

ਏ ਕੋਈ ਭੀ ਮਾਹਨੂ ਅਪਨੇ ਪੈਛੇ ਜਨਮ ਦਾ ਕਰਮ ਨੇੜੀਂ ਮਿਟਾ ਸਕਦਾ।

ਨਾਨਕ ਜਾਨੈ ਸਚਾ ਸੋਇ ॥੭॥

ਏ, ਏ ਹੇ ਨਾਨਕ ਸਚੇ ਪ੍ਰਭੂ ਸਬ ਕੁਝ ਜਾਨਦਾ ਹੈ। ੭ ॥

ਸਭ ਘਟ ਤਿਸ ਕੇ ਓਹੁ ਕਰਨੈਹਾਰੁ ॥

ਏ ਸਾਰੇ ਜੀਵ ਤਸ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਹਨ।

ਸਦਾ ਸਦਾ ਤਿਸ ਕਉ ਨਮਸਕਾਰੁ ॥

ਏ ਸਦਾ ਸਲਾਮ ਦੇਂਦੇ ਰਹੋ।

ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਉਸਤਤਿ ਕਰਹੁ ਦਿਨੁ ਰਾਤਿ ॥

ਏ ਦਿਨ ਰਾਤ ਭਗਵਾਨ ਦੀ ਸਤੁਤਿ ਕਰਦੇ ਰਹੋ।

ਤਿਸਹਿ ਧਿਆਵਹੁ ਸਾਸਿ ਗਿਰਾਸਿ ॥

ਏ ਹਰ ਸਾਂਸ ਤੇ ਮੁੰਹ ਕੜੇ ਝਲਦਾ ਧਿਆਨ ਕਰਦੇ ਰਹੋ।

ਸਭੁ ਕਛੁ ਵਰਤੈ ਤਿਸ ਕਾ ਕੀਆ ॥

ਏ ਸਭ ਕਿਸ਼ ਉਸ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਜੰਦਾ ਏ।

ਜੈਸਾ ਕਰੇ ਤੈਸਾ ਕੇ ਥੀਆ ॥

ਏ ਜਿਕੋਂ ਪਰਮਾਤਮਾ ਇੰਸਾਨ ਨੂੰ ਬਨਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਕੋਂ ਹੀ ਓ ਬਠਦਾ ਹੈ।

ਅਪਨਾ ਖੇਲੁ ਆਪਿ ਕਰਨੈਹਾਰੁ ॥

ਏ ਓਹੁ ਅਪਨੇ ਗੈ ਖੇਡ ਦਾ ਨਿਰਮਾਤਾ ਏ।

ਦੂਸਰ ਕਉਨੁ ਕਹੈ ਬੀਚਾਰੁ ॥

ਏ ਤਦੇ ਬਾਰੇ ਚ ਹੋਰ ਕੁਨ ਸੋਚੀ ਸਕਦਾ ਏ?

ਜਿਸ ਨੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੈ ਤਿਸੁ ਆਪਨ ਨਾਮੁ ਦੇਇ ॥

ਏ ਪਰਮਾਤਮਾ ਉਸ ਨੂੰ ਅਪਨਾ ਨਾਮ ਦੈਂਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਤੇ ਓਹ ਆਸ਼ੀਰਵਾਦ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।

ਬਡਭਾਗੀ ਨਾਨਕ ਜਨ ਸੇਇ ॥੮॥੧੩॥

ਏ, ਏ, ਏ ਏ ਨਾਨਕ ਏਸਾ ਇੰਸਾਨ ਬਡਾ ਸੁਖਮਾਯੁਸ਼ਾਲੀ ਹੈ। ੮ ॥ ੧੩ ॥

ਸਲੇਕੁ ॥

ਏ ਚੰਦ ॥

ਤਜਹੁ ਸਿਆਨਪ ਸੁਰਿ ਜਨਹੁ ਸਿਮਰਹੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਰਾਇ ॥

ਏ ਹੇ ਸਯੋਗੀ ਅਪਨੀ ਚਤੁਰਾਈ ਚੋੜਕਰ ਭਗਵਾਨ ਹਰਿ ਕੋ ਯਾਦ ਕਰੋ।

ਏਕ ਆਸ ਹਰਿ ਮਨਿ ਰਖਹੁ ਨਾਨਕ ਦੂਖੁ ਭਰਮੁ ਭਉ ਜਾਇ ॥੧॥

ਏ, ਏ ਮਨ ਮੇਂ ਪਰਮਾਤਮਾ ਕੀ ਆਸ ਰਖੇ। ਹੇ ਨਾਨਕ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸ਼ੋਕ, ਤਲਾਸ਼ਨ, ਭਯ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ।
੧ ॥

ਅਸਟਪਦੀ ॥

॥ ਅੱਕਟੋਪਸ

ਮਾਨੁਖ ਕੀ ਟੇਕ ਬ੍ਰਿਥੀ ਸਭ ਜਾਨੁ ॥

ਏ ਹੇ ਪ੍ਰਾਣੀ ਕਿਸੀ ਭੀ ਇੰਸਾਨ ਪਰ ਭਰੋਸਾ ਕਰਨਾ ਸਭ ਬੇਕਾਰ ਹੈ।

ਦੇਵਨ ਕਉ ਏਕੈ ਭਗਵਾਨੁ ॥

ਏ ਇਕ ਹੀ ਪਰਮਾਤਮਾ ਹੈ ਜੋ ਸਭ ਕੁਝ ਦੈਂਦਾ ਹੈ।

ਜਿਸ ਕੈ ਦੀਐ ਰਹੈ ਅਘਾਇ ॥

ਏ ਦੇਨਾ ਜੋ ਸੰਤੁਠਿ ਦੇ

ਬਹੁਰਿ ਨ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਲਾਰੈ ਆਇ ॥

ਏ ਐਯ ਨਸ਼ਰੇ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਨਸ਼ੀ ਆਤੀ।

ਮਾਰੈ ਰਾਖੈ ਏਕੇ ਆਪਿ ॥

ਏ ਇਕ ਪਰਮਾਤਮਾ ਆਪ ਹੀ ਮਾਰਦਾ ਹੈ ਤੇ ਰਕਸ਼ਾ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਮਾਨੁਖ ਕੈ ਕਿਛੁ ਨਾਹੀ ਹਾਥਿ ॥

ਏ ਮਨੁਕਖ ਦੇ ਵਸ਼ ਚ ਕੁਸੈ ਭੀ ਚੀਜੈ ਦਾ ਨੇੜੈ ਏ। , ਏ ਤੰਦੇ ਹੁਕਮ ਸਮਝਨੇ ਕਤ੍ਰੈ ਸੁਖ ਹਾਸਲ ਹੋਂਦੀ ਏ।

ਤਿਸ ਕਾ ਹੁਕਮੁ ਬੁਝਿ ਸੁਖੁ ਹੋਇ ॥

ਸ਼ਾਂਤਿ ਤੰਦੀ ਹੁਕਮੁ ਗੀ ਸਮਝਨੇ ਤੇ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨੇ ਕਤ੍ਰੈ ਗੈ ਮਿਲਦੀ ਏ।

ਤਿਸ ਕਾ ਨਾਮੁ ਰਖੁ ਕੰਠਿ ਪਰੋਇ ॥

ਏ ਗਲੇ ਮੈਂ ਤਸਦਾ ਨਾਮ ਧਾਗਾ ਰਖੋ।

ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਸੋਇ ॥

ਏ ਹੇ ਨਾਨਕ ਸਦਾ ਤਸ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਯਾਦ ਕਰੋ।

ਨਾਨਕ ਬਿਘਨੁ ਨ ਲਾਰੈ ਕੋਇ ॥੧॥

ਏ , ਏ ਕੋਈ ਭਾਧਾ ਨਹੀਂ ਹੋਗੀ। ੧॥

ਉਸਤਤਿ ਮਨ ਮਹਿ ਕਰਿ ਨਿਰੰਕਾਰ ॥

ਏ ਮਨ ਵਿਚ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਦੀ ਸਤੁਤਿ ਕਰੋ।

ਕਰਿ ਮਨ ਮੇਰੇ ਸਤਿ ਬਿਉਹਾਰ ॥

ਏ ਓ ਮੇਰਾ ਮਨ, ਸਹੀ ਫੰਗ ਸੇ ਬਰਤਾਵਿ ਕਰੋ।

ਨਿਰਮਲ ਰਸਨਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਉ ॥

ਏ ਨਾਮ ਦਾ ਅਮ੍ਰਿਤ ਪੀ ਕੇ ਤੇਰੀ ਜੀਭ ਸੁਫਲ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ।

ਸਦਾ ਸੁਹੇਲਾ ਕਰਿ ਲੇਹਿ ਜੀਉ ॥

ਏ ਤੇ ਤੁਸ ਅਪਨੀ ਆਤਮਾ ਗੀ ਹਮੇਸ਼ਾ ਲੇਝੈ ਖੁਸ਼ ਕਰਗੇ।

ਨੈਨਹੁ ਪੇਖੁ ਠਾਕੁਰ ਕਾ ਰੰਗੁ ॥

ਏ ਅਪਨੀ ਅਕਖੀਂ ਨਾਲ ਦੇਖੋ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਅਚਰਜ।

ਸਾਧਸੰਗਿ ਬਿਨਸੈ ਸਭ ਸੰਗੁ ॥

ਏ ਅਛੀ ਸੰਗਤ ਚ ਮਿਲਨੇ ਕਤ੍ਰੈ ਭਾਕੀ ਸਾਰੇ ਪਰਸਪਰ ਸੰਪਰਕ ਗਾਯਬ ਹੋਝੈ ਜੰਦੇ ਨ।

ਚਰਨ ਚਲਉ ਮਾਰਗਿ ਗੋਬਿੰਦ ॥

ਏ ਗੋਬਿੰਦ ਦੇ ਰਾਹ ਤੇ ਪੈਰ ਨਾਲ ਚਲ ਜਾਓ।

ਮਿਟਹਿ ਪਾਪ ਜਪੀਐ ਹਰਿ ਬਿੰਦ ॥

ਏ ਪਲ ਭਰ ਮੈਂ ਹਰਿ ਜਪ ਕਰਕੇ ਪਾਪ ਮਿਟ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ।

ਕਰ ਹਰਿ ਕਰਮ ਸੁਵਨਿ ਹਰਿ ਕਥਾ ॥

ਏ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰ ਹਰਿ ਕਥਾ ਕਾਨ ਸੇ ਸੁਨੋ। , ਏ , ਏ ਹੇ ਨਾਨਕ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤੇਰਾ ਸਿਰ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਦਰਬਾਰ ਵਿਚ ਉਜ਼ਵਲ ਹੋਵੇਗਾ। ੨॥

ਹਰਿ ਦਰਗਹ ਨਾਨਕ ਉਜਲ ਮਥਾ ॥੨॥

ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੇ ਨਾਨਕ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਮਹਲ ਵਿਚ ਆਦਰ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ।

ਬਡਭਾਗੀ ਤੇ ਜਨ ਜਗ ਮਾਹਿ ॥

ਏ ਦੁਨਿਆਂ ਚ ਓਹ ਲੋਕ ਖੁਸ਼ਾਕਿਸਮਤ ਨ

ਸਦਾ ਸਦਾ ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਨ ਗਾਹਿ ॥

ਏ ਜੋ ਸਦਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਗਾਂਦੇ ਰਹਨ।

ਰਾਮ ਨਾਮ ਜੇ ਕਰਹਿ ਬੀਚਾਰ ॥

ਏ ਰਾਮ ਦੇ ਨਾਮ ਦੇ ਬਾਰੇ ਮੈਂ ਸੋਚਨੇ ਵਾਲੇ ਲੋਗ

ਸੇ ਧਨਵੰਤ ਗਨੀ ਸੰਸਾਰ ॥

ਏ ਦੁਨਿਆ ਚ ਸਿਰਫ਼ ਉਨ ਲੋਕੋਂ ਗੀ ਗੈ ਅਮੀਰ ਮਨੇਆ ਜੰਦਾ ਏ।

ਮਨਿ ਤਨਿ ਮੁਖਿ ਬੋਲਹਿ ਹਰਿ ਮੁਖੀ ॥

ਏ ਮਨ, ਤਨ ਤੇ ਮੂੰਹ ਨਾਲ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਨਾਂ ਉਚਾਰਣ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਲੋਕ

ਸਦਾ ਸਦਾ ਜਾਨਹੁ ਤੇ ਸੁਖੀ ॥

ਏ ਸਮਝੋ ਕਿ ਵੇ ਸਦਾ ਖੁਸ਼ ਰਹੰਦੇ ਨੇ।

ਏਕੇ ਏਕੁ ਏਕੁ ਪਛਾਨੈ ॥

ਏ ਇਕ ਗੈ ਪਰਮਾਤਮਾ ਗੀ ਜਾਨਨੇ ਆਹੁ ਮਾਹਨੂ

ਇਤ ਉਤ ਕੀ ਓਹੁ ਸੇਝੀ ਜਾਨੈ ॥

ਏ ਉਸੀ ਇਸ ਦੁਨਿਆ ਤੇ ਪਰਲੋਕ ਦਾ ਜ਼ਾਨ ਮਿਲਦਾ ਏ।

ਨਾਮ ਸੰਗਿ ਜਿਸ ਕਾ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ ॥

ਏ ਹੇ ਨਾਨਕ, ਜਿਨਕਾ ਮਨ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਨਾਮ ਤੇ ਇਕਜੁਟ ਹੋ

ਨਾਨਕ ਤਿਨਹਿ ਨਿਰੰਜਨੁ ਜਾਨਿਆ ॥੩॥

ਏ , ਏ ਓਹੁ ਪ੍ਰਭੂ ਗੀ ਪਚਾਨਦਾ ਏ। ੩॥

ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਆਪਨ ਆਪੁ ਸੁਝੈ ॥

ਏ ਗੁਰੁ ਕੀ ਕ੍ਰਪਾ ਸੇ ਅਪਨੇ ਆਪ ਕੋ ਸਮਝਨੇ ਵਾਲਾ ਵਕਤਿ

ਤਿਸ ਕੀ ਜਾਨਹੁ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਬੁਝੈ ॥

ਏ ਜਾਨ ਲੋ ਕਿ ਉਸਕੀ ਪ੍ਰਾਸ ਮਿਟਾ ਗਈ ਹੈ। , ਏ ਜੋ ਵਕਤਿ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤ ਮੇਂ ਪਰਮਾਤਮਾ ਹਰਿ ਕੀ ਸਤੁਤਿ ਕਰਤੇ ਰਹਾ ਹੈ

ਸਾਧਸੰਗਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਸੁ ਕਹਤ ॥

ਪਕਿਤ੍ਰ ਦੀ ਸੰਗਤ ਵਿਚ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਸਤੁਤਿ ਗਾਂਦੇ ਹੋਏ,

ਸਰਬ ਰੋਗ ਤੇ ਓਹੁ ਹਰਿ ਜਨੁ ਰਹਤ ॥

ਏ ਉਸ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਭਕਤ ਗੀ ਸਾਰੇ ਰੋਗੋਂ ਥਮਾਂ ਮੁਕਿਤਿ ਮਿਲਦੀ ਏ।

ਅਨਦਿਨੁ ਕੀਰਤਨੁ ਕੇਵਲ ਬਖਾਨੁ ॥

ਏ ਜੋ ਆਦਮੀ ਦਿਨ ਰਾਤ ਸਿਫ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਸਤੁਤਿ ਗਾਂਦਾ ਹੈ

ਗਿ੍ਰਹਸਤ ਮਹਿ ਸੋਈ ਨਿਰਬਾਨੁ ॥

ਏ ਓਹੁ ਅਪਨੇ ਘਰੈ ਚ ਬੇਰੁਖੀ ਗੈ ਰੌਹਦਾ ਏ।

ਏਕ ਉਪਰਿ ਜਿਸੁ ਜਨ ਕੀ ਆਸਾ ॥

ਏ ਜਿਸ ਆਦਮੀ ਨੇ ਅਪਨੀ ਆਸਾ ਕਿਸੀ ਦੇਵਤਾ ਪਰ ਰਖੀ ਹੈ

ਤਿਸ ਕੀ ਕਟੀਐ ਜਮ ਕੀ ਫਾਸਾ ॥

ਏ ਮੌਤ ਦਾ ਪਾਸ ਉਸਦੇ ਲੇਝ ਕਟਦਾ ਏ।

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕੀ ਜਿਸੁ ਮਨਿ ਭੂਖ ॥

ਏ ਜਿਸਦੇ ਮਨ ਵਿਚ ਪਰਬ੍ਰਹਮ ਦੀ ਭੂਖ ਹੈ

ਨਾਨਕ ਤਿਸਹਿ ਨ ਲਾਗਹਿ ਦੂਖ ॥੪॥

ਏ , ਏ ਹੇ ਨਾਨਕ ਉਸ ਨੂੰ ਕੋਈ ਦੁਖ ਨਹੀਂ ਲਗਦਾ। ੪॥

ਜਿਸ ਕਉ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਮਨਿ ਚਿਤਿ ਆਵੈ ॥

ਏ ਜੋ ਮਨ ਮੇਂ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੂ ਕੋ ਯਾਦ ਕਰੇ

ਸੇ ਸੰਤੁ ਸੁਹੇਲਾ ਨਹੀ ਡੁਲਾਵੈ ॥

ਏ ਓਹੁ ਸੰਤ ਖੁਸ਼ ਏ ਤੇ ਉਂਦਾ ਮਨ ਕਦੇਂ ਭੀ ਨੇਝੋਂ ਡਗਮਗਾਂਦਾ।

ਜਿਸੁ ਪ੍ਰਭੁ ਅਪੁਨਾ ਕਿਰਪਾ ਕਰੈ ॥

ਏ ਜਿਸ ਪਰ ਪਰਮਾਤਮਾ ਆਸ਼ੀਰਵਾਦ ਦਿੰਦਾ ਏ

ਸੇ ਸੇਵਕੁ ਕਹੁ ਕਿਸ ਤੇ ਡਰੈ ॥

ਏ ਦਸ਼ੋ ਓਹ ਨੌਕਰ ਕਿਸ ਗਲ ਕੋਲਾ ਡਰ ਸਕਦਾ ਏ?

ਜੈਸਾ ਸਾ ਤੈਸਾ ਦ੍ਰਿਸਟਾਇਆ ॥

ਏ ਪਰਮੇਸਰੇ ਤਸੀ ਜਿਯ ਯਾਂ ਗੈ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਂਦਾ ਏ। , ਏ ਅਪਨੀ ਸ੍ਰਿਛਿ ਚ ਪਰਮਾਤਮਾ ਅਪਨੇ ਆਪ ਗੈ ਮੌਜੂਦ ਏ।

ਅਪੁਨੇ ਕਾਰਜ ਮਹਿ ਆਪਿ ਸਮਾਇਆ ॥

ਓਹ ਅਪਨੇ ਆਪੈ ਗੀ ਅਪਨੀ ਰਚਨਾ ਚ ਸਮਾਹਿਤ ਏ।

ਸੇਧਤ ਸੇਧਤ ਸੇਧਤ ਸੀਝਿਆ ॥

ਏ ਕੜ ਵਾਰ ਝਸ ਫਾਰੇ ਚ ਸੋਚੇਯਾ ਏ।

ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤਤੁ ਸਭੁ ਬੁਝਿਆ ॥

ਏ ਗੁਰੂ ਕੀ ਕ੍ਰਪਾ ਸੇ ਮੈਂ ਪੂਰੀ ਹਕੀਕਤ ਸਮਝ ਗਯਾ।

ਜਬ ਦੇਖਉ ਤਬ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਮੂਲੁ ॥

ਏ ਜਫ ਮੈਂ ਦੇ ਖਤਾ ਸ਼੍ਰੋ ਤੋ ਸ਼ੀ ਜਯਭਾਤਮਾ ਸ਼ੈ ।

ਨਾਨਕ ਸੇ ਸੁਖਮੁ ਸੇਈ ਅਸਥੁਲੁ ॥੫॥

ਏ , ਏ ਹੇ ਨਾਨਕ, ਓਹ ਖੁਦ ਸੂਖਮ ਤੇ ਖੁਦ ਸਥੂਲ ਹੈ। ੫॥

ਨਹ ਕਿਛੁ ਜਨਮੈ ਨਹ ਕਿਛੁ ਮਰੈ ॥

ਏ ਨਾ ਕੁਝ ਪੈਦਾ ਹੋਵੇ ਤੇ ਨਾ ਕੋਈ ਮਰਦਾ।

ਆਪਨ ਚਲਿਤੁ ਆਪ ਹੀ ਕਰੈ ॥

ਏ ਪਰਮਾਤਮਾ ਆਪਣਾ ਖੇਲਾ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਆਵਨੁ ਜਾਵਨੁ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਅਨਦ੍ਰਿਸਟਿ ॥

ਏ ਜਨਮ ਮ੍ਰਿਤੁ ਖਾਣਿਕ ਵਸ਼ਯ ਤੇ ਅਵਸ਼ਯ ਅਵਸ਼ਯ

ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਧਾਰੀ ਸਭ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ॥

ਏ ਤੇ ਝਸ ਸਾਰੀ ਦੁਨਿਆ ਗੀ ਅਪਨੀ ਆਜ਼ਾਕਾਰੀ ਬਨਾਈ ਦਿੱਤਾ ਏ।

ਆਪੇ ਆਪਿ ਸਗਲ ਮਹਿ ਆਪਿ ॥

ਏ ਸਭ ਕਿਸ਼ ਅਪਨੇ ਆਪ ਗੈ ਕਰਦਾ ਏ। ਸਾਰੇ ਜੀਵਾਂ ਵਿਚ ਆਪ ਹੀ ਮੌਜੂਦ ਹੈ ।

ਅਨਿਕ ਜੁਗਤਿ ਰਚਿ ਥਾਪਿ ਉਥਾਪਿ ॥

ਏ ਬਕਥ-ਬਕਥ ਸਾਧਨੋਂ ਕਨੈ ਓਹੁ ਬ੍ਰਹਮਾਂਡ ਪੈਦਾ ਕਰਦਾ ਏ ਤੇ ਤਸੀ ਭੀ ਨਠ ਕਰਦਾ ਏ।

ਅਬਿਨਾਸੀ ਨਾਹੀ ਕਿਛੁ ਖੰਡ ॥

ਏ ਪਰ ਅਮਰ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਨਾਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ।

ਧਾਰਣ ਧਾਰਿ ਰਹਿਓ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ॥

ਏ ਓਹੁ ਬ੍ਰਹਮਾਂਡ ਦਾ ਸਾਥ ਦੇਆ ਕਰਦਾ ਏ।

ਅਲਖ ਅਭੇਵ ਪੁਰਖ ਪਰਤਾਪ ॥

ਏ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਤੇ ਮਹਿਮਾ ਬੇਮਤਲਬ ਤੇ ਬਿਨਾ ਕੁਸੈ ਭੇਦਭਾਵ ਦੇ।

ਆਪਿ ਜਪਾਏ ਤ ਨਾਨਕ ਜਾਪ ॥੬॥

ਏ , ਏ ਹੇ ਨਾਨਕ ਜਪ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤਦੂੰ ਹੀ ਜਪ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿਸੇ ਙੰਸਾਨ ਨੂ ਅਪਨਾ ਜਪ ਕਰਵਾਵੇ।

ਜਿਨ ਪ੍ਰਭੂ ਜਾਤਾ ਸੁ ਸੋਭਾਵੰਤ ॥

ਏ ਪ੍ਰਭੂ ਕੀ ਜਾਨਨੇ ਵਾਲੇ ਸੁੰਦਰ ਹੈਂ।

ਸਗਲ ਸੰਸਾਰੁ ਉਧਰੈ ਤਿਨ ਮੰਤ ॥

ਏ ਤੰਦੇ ਮੰਤ੍ਰ ਦੇ ਤਪਦੇਸ਼ ਕਨੈ ਸਾਰਾ ਸੰਸਾਰ ਬਚਾਯਾ ਜੰਦਾ ਏ।

ਪ੍ਰਭ ਕੇ ਸੇਵਕ ਸਗਲ ਉਧਾਰਨ ॥

ਏ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਸੇਵਕ ਹਰ ਕਿਸੀ ਦਾ ਭਲਾਓ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੇ ਨੇ।

ਪ੍ਰਭ ਕੇ ਸੇਵਕ ਦੂਖ ਬਿਸਾਰਨ ॥

ਏ ਦੁਖ ਭੁਲ ਜਾਂਦੇ ਨੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਸੇਵਕਾਂ ਦੀ ਸੰਗਤ ।

ਆਪੇ ਮੇਲਿ ਲਏ ਕਿਰਪਾਲ ॥

ਏ ਦਯਾਲੁ ਪ੍ਰਭੂ ਙੰਨਾਂ ਨੂ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਜੋੜਦਾ ਹੈ ।

ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਜਪਿ ਭਏ ਨਿਹਾਲ ॥

ਏ ਗੁਰੂ ਦੇ ਵਚਨ ਜਪ ਕਰਕੇ ਓਹੁ ਧੰਨ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ।

ਉਨ ਕੀ ਸੇਵਾ ਸੋਈ ਲਾਰੀ ॥

ਏ ਸਿਫ਼ ਤਸੀ ਗੈ ਤੰਦੀ ਸੇਵਾ ਚ ਲਗੇ ਦਾ ਏ ਜੇਹੜਾ ਸੌਭਾਗਯਸ਼ਾਲੀ ਏ।

ਜਿਸ ਨੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਹਿ ਬਡਭਾਰੀ ॥

ਏ ਜਿਸ ਪਰ ਪ੍ਰਭੂ ਅਪਨਾ ਆਸ਼ੀਰਵਾਦ ਦੈਂਦਾ ਏ।

ਸਰਬ ਕਲਾ ਭਰਪੂਰ ਪ੍ਰਭ ਬਿਰਥਾ ਜਾਨਨਹਾਰ ॥

ਏ ਪਰਮਾਤਮਾ ਸਰਵਸ਼ਕਤਿਮਾਨ ਏ ਤੇ ਸਾਢੇ ਦੁਖੇਂ ਗੀ ਜਾਨਦਾ ਏ।

ਜਾ ਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਉਧਰੀਐ ਨਾਨਕ ਤਿਸੁ ਬਲਿਹਾਰ ॥੧॥

ਏ , ਏ ਹੇ ਨਾਨਕ, ਮੋਖ ਦੀ ਓਰ ਲੇई ਜਾਨੇ ਆਲੇ ਗੀ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹੋई ਮੈਂ ਤੁੰਦੇ ਆਸਤੈ ਅਪਨੇ ਆਪ ਗੀ ਬਲਿਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹਾਂ।

ਅਸਟਪਦੀ ॥

॥ ਔਕਟੋਪਸ

ਟੂਟੀ ਗਾਢਨਹਾਰ ਗੁਪਾਲ ॥

ਏ ਜਗਤਪਾਲਕ ਗੋਪਾਲ ਟੂਟੇ ਗੀ ਜੋੜਨੇ ਆਲਾ।

ਸਰਬ ਜੀਆ ਆਪੇ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲ ॥

ਏ ਓਹੁ ਅਪਨੇ ਆਪ ਗੈ ਸਾਰੇ ਜੀਕੇਂ ਗੀ ਪੋਸ਼ਿਤ ਕਰਦਾ ਏ।

ਸਗਲ ਕੀ ਚਿੰਤਾ ਜਿਸੁ ਮਨ ਮਾਹਿ ॥

ਏ ਜੋ ਹਰ ਝਕ ਦੀ ਚਿੰਤਾ ਕਰਦਾ ਏ

ਤਿਸ ਤੇ ਬਿਰਥਾ ਕੇਈ ਨਾਹਿ ॥

ਏ ਤਸਦੇ ਕੋਲਾ ਕੋई ਖਾਲੀ ਹਲਥ ਨੇई ਲੈਟਦਾ।

ਰੇ ਮਨ ਮੇਰੇ ਸਦਾ ਹਰਿ ਜਾਪਿ ॥

ਏ ਓ ਮੇਰੇ ਮਨ, ਸਦਾ ਜਪ ਭਗਵਾਨ।

ਅਬਿਨਾਸੀ ਪ੍ਰਭੁ ਆਪੇ ਆਪਿ ॥

ਏ ਨਸ਼ਵਰ ਪ੍ਰਭੂ ਹੀ ਸਬ ਕੁਛ ਆਪ ਹੀ ਹੈ।

ਆਪਨ ਕੀਆ ਕਛੁ ਨ ਹੋਇ ॥

ਏ ਪ੍ਰਾਣੀ ਦੇ ਅਪਨੇ ਕਰਨ ਨਾਲ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ

ਜੇ ਸਉ ਪ੍ਰਾਨੀ ਲੋਚੈ ਕੋਇ ॥

ਏ ਭਲੇ ਹੀ ਓਹੁ ਸੈਕਝੇਂ ਬਾਰੀ ਝਸਦੀ ਝਚਾ ਕਰਦਾ ਏ।

ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ ਨਾਹੀ ਤੇਰੈ ਕਿਛੁ ਕਾਮ ॥

ਏ ਝਸਦੇ ਅਲਾਵਾ ਤੁੰਦੇ ਲੇई ਕੁਸੈ ਭੀ ਚੀਜੈ ਦਾ ਕੋई ਫਾਯਦਾ ਨੇई ਏ।

ਗਤਿ ਨਾਨਕ ਜਪਿ ਏਕ ਹਰਿ ਨਾਮ ॥੧॥

ਏ , ਏ ਹੇ ਨਾਨਕ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਨਾਮ ਜਪ ਕਰਕੇ ਮੋਖ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ।

ਰੂਪਵੰਤੁ ਹੋਇ ਨਾਹੀ ਮੇਰੈ ॥

ਏ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਪ੍ਰਾਣੀ ਬੜਾ ਸੁੰਦਰ ਏ ਤਾਂ ਓਹੁ ਅਪਨੇ ਆਪ ਗੈ ਫੁਏ ਗੀ ਮੋਹਿਤ ਨੇੜੈ ਕਰਦਾ।

ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਜੋਤਿ ਸਗਲ ਘਟ ਸੇਰੈ ॥

ਏ ਸਾਰੇ ਸ਼ਰੀਰਾਂ ਵਿਚ ਸਿਰਫ਼ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਹੀ ਸੁੰਦਰ ਲਗਦੀ ਹੈ।

ਧਨਵੰਤਾ ਹੋਇ ਕਿਆ ਕੇ ਗਰਬੈ ॥

ਏ ਅਮੀਰ ਹੋਨੇ ਦੇ ਬਾਦ ਮਰਦ ਕਯੋਂ ਘਮੰਡ ਕਰਨਾ ਚਾੜਦਾ?

ਜਾ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਤਿਸ ਕਾ ਦੀਆ ਦਰਬੈ ॥

ਏ ਜਦੋਂ ਸਾਰੇ ਪੈਸੇ ਤੁਸੀਂ ਦੇਵੋ ਦਿੱਤੇ ਜਾਂਦੇ ਨ।

ਅਤਿ ਸੂਰਾ ਜੇ ਕੇਉ ਕਹਾਵੈ ॥

ਏ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਮਾਹਨੂ ਅਪਨੇ ਆਪ ਗੀ ਬੜਾ ਯੋਫ਼ਾ ਆਖਦਾ ਏ

ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਕਲਾ ਬਿਨਾ ਕਹ ਧਾਵੈ ॥

ਏ ਭਗਵਾਨ ਦੀ ਕਲਾਤਮਕ ਸ਼ਕਤਿ ਦੇ ਬਗੈਰ ਓਹੁ ਕੇਹੁ ਕੋਸ਼ਸ਼ ਕਰੀ ਸਕਦਾ ਏ

ਜੇ ਕੇ ਹੋਇ ਬਹੈ ਦਾਤਾਰੁ ॥

ਏ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਆਦਮੀ ਦਾਤਾ ਬਨੀ ਜਾ

ਤਿਸੁ ਦੇਨਹਾਰੁ ਜਾਨੈ ਗਾਵਾਰੁ ॥

ਏ ਤੋ ਦਾਤਾ ਪ੍ਰਭੂ ਤੁਸੇ ਮੁਖ ਸਮਝਦਾ ਹੈ।

ਜਿਸੁ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤੂਟੈ ਹਉ ਰੋਗੁ ॥

ਏ ਜਿਸਕੀ ਅਹੰਕਾਰ ਦਾ ਰੋਗ ਗੁਰੂ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਨਾਲ ਠੀਕ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ

ਨਾਨਕ ਸੇ ਜਨੁ ਸਦਾ ਅਰੋਗੁ ॥੨॥

ਏ , ਏ ਹੇ ਨਾਨਕ, ਓਹੁ ਮਨੁਖ ਸਦਾ ਨਿਰੋਗੀ ਹੈ। ੨॥ , ਏ ਜਿਵੇਂ ਕਿਸੇ ਮੰਦਰ ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਫੇਂਦੇ ਖੰਭੇ

ਜਿਉ ਮੰਦਰ ਕਉ ਥਾਮੈ ਥੰਮਨੁ ॥

ਜਿਥਾਂ ਝਕ ਖੰਭੇ ਘਰ ਦੀ ਚੱਤ ਗੀ ਸਹਾਰਾ ਦਿੰਦਾ ਏ,

ਤਿਉ ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਮਨਹਿ ਅਸਥੰਮਨੁ ॥

ਏ ਝਿਸੀ ਟਰਹ ਗੁਰੂ ਦੇ ਵਚਨ ਮਨ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਦੇ ਨੇ।

ਜਿਉ ਪਾਖਾਣੁ ਨਾਵ ਚੜਿ ਤਰੈ ॥

ਏ ਜਿਥਾਂ ਨਾਵ ਚ ਰਕਖੇ ਦਾ ਪੱਥਰ ਪਾਰ ਕਰਦਾ ਏ

ਪ੍ਰਾਣੀ ਗੁਰ ਚਰਣ ਲਗਤੁ ਨਿਸਤਰੈ ॥

ਏ ਝਸੀ ਟਰਹ ਝਕ ਜੀਵ ਗੁਰੁ ਦੇ ਪੈਰੋਂ ਗੀ ਛੁੜਯੈ ਅਸ਼ਿਤਕ ਦੇ ਸਮੁੰਦਰ ਗੀ ਪਾਰ ਕਰਦਾ ਏ।

ਜਿਉ ਅੰਧਕਾਰ ਦੀਪਕ ਪਰਗਾਸੁ ॥

ਏ ਜਿਕੋਂ ਦੀਯਾ ਨ੍ਹੇਰੇ ਨੂ ਰੋਸ਼ਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ

ਗੁਰ ਦਰਸਨੁ ਦੇਖਿ ਮਨਿ ਹੋਇ ਬਿਗਾਸੁ ॥

ਏ ਝਸੀ ਟਰਹ ਗੁਰੂ ਨੂ ਵੇਖ ਕੇ ਮਨ ਖੁਸ਼ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ।

ਜਿਉ ਮਹਾ ਉਦਿਆਨ ਮਹਿ ਮਾਰਗੁ ਪਾਵੈ ॥

ਏ ਜਿ'ਯਾਂ ਮਨੁਕਖ ਗੀ ਬਡੁੇ ਜੰਗਲੈ ਚ ਰਸ਼ਟਾ ਲਭਦਾ ਏ

ਤਿਉ ਸਾਧੂ ਸੰਗਿ ਮਿਲਿ ਜੇਤਿ ਪ੍ਰਗਟਾਵੈ ॥

ਏ ਤਸੀ ਟਰਹ ਅਛੀ ਸੰਗਤ ਚ ਰੋਹਨੇ ਕਤ੍ਰੈ ਮਨੁਕਖ ਦੇ ਅੰਦਰ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦਿਕਖਨੇ ਗੀ ਮਿਲਦਾ ਏ।

ਤਿਨ ਸੰਤਨ ਕੀ ਬਾਛਉ ਧੂਰਿ ॥

ਏ ਮੈਂ ਤਨ ਸੰਤਾਂ ਦੇ ਚਰਣਾਂ ਦੀ ਖੂੜ ਮੰਗਦਾ ਹਾਂ।

ਨਾਨਕ ਕੀ ਹਰਿ ਲੋਚਾ ਪੂਰਿ ॥੩॥

॥ ॥ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨਾਨਕ ਦੀ ਆਕਾਂਖਾ ਪੂਰੀ ਕਰੋ। ੩॥

ਮਨ ਮੂਰਖ ਕਾਹੇ ਬਿਲਲਾਈਐ ॥

ਏ ਹੇ ਮੂਰਖ ਮਨ, ਸ਼ੋਕ ਕਯੋਂ ਕਰਦੇ ਹੋ?

ਪੁਰਬ ਲਿਖੇ ਕਾ ਲਿਖਿਆ ਪਾਈਐ ॥

ਏ ਤੁਹਾਨੂੰ ਓਹ ਸਬ ਮਿਲ ਜਾਵੇਗਾ ਜੋ ਤੁਹਾਡੇ ਪਿਛਲੇ ਜਨਮ ਦੇ ਕਰਮ ਨਾਲ ਲਿਖੇ ਹੋਵੇਗਾ।

ਦੁਖ ਸੁਖ ਪ੍ਰਭ ਦੇਵਨਹਾਰੁ ॥

ਏ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੁਖ ਸੁਖ ਦਾ ਦਾਤਾ ਹੈ।

ਅਵਰ ਤਿਆਗਿ ਤੂ ਤਿਸਹਿ ਚਿਤਾਰੁ ॥

ਏ ਬਾਕੀ ਸਬ ਛੋਡ ਕੇ ਸਿਰਫ਼ ਤੁਹਾਡੀ ਪੂਜਾ ਕਰੋ।

ਜੇ ਕਛੁ ਕਰੈ ਸੇਈ ਸੁਖੁ ਮਾਨੁ ॥

ਏ ਪਰਮਾਤਮਾ ਜੋ ਭੀ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਤਸੇ ਸੁਖ ਸਮਝੋ।

ਭੂਲਾ ਕਾਹੇ ਫਿਰਹਿ ਅਜਾਨੁ ॥

ਏ ਏ ਮੂਰਖ, ਕਯੋਂ ਭਟਕਦਾ ਰੇਹਨਾ?

ਕਉਨ ਬਸਤੁ ਆਈ ਤੇਰੈ ਸੰਗ ॥

ਏ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਕੌਨ ਸਾ ਆਇਟਮ ਆਈ ਹੈ?

ਲਪਟਿ ਰਹਿਓ ਰਸਿ ਲੇਭੀ ਪਤੰਗ ॥

ਏ ਹੇ ਲਾਲਚੀ ਪਤੰਗ, ਤੂੰ ਸਾਂਸਾਰਿਕ ਵਿਲਾਸਿਤਾ ਮੇਂ ਲਿਪਤ ਹੋ।

ਰਾਮ ਨਾਮ ਜਪਿ ਹਿਰਦੇ ਮਾਹਿ ॥

ਏ ਮਨ ਮੇਂ ਰਾਮ ਕਾ ਨਾਮ ਜਪ।

ਨਾਨਕ ਪਤਿ ਸੇਤੀ ਘਰਿ ਜਾਹਿ ॥੪॥

ਏ, ਏ ਹੇ ਨਾਨਕ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤੁਸੀਂ ਪਰਲੋਕ ਵਿਚ ਆਪਣੇ ਨਿਵਾਸ ਤੇ ਆਦਰ ਨਾਲ ਜਾਓਗੇ । ੪ ॥

ਜਿਸੁ ਵਖਰ ਕਉ ਲੈਨਿ ਤੂ ਆਇਆ ॥

ਏ ਹੇ ਜੀਵ, ਰਾਮ ਦਾ ਧਨ, ਜਿਸਦੇ ਵਾਸਤੇ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਦੁਨਿਆ ਵਿਚ ਆਏ ਹੋ

ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਸੰਤਨ ਘਰਿ ਪਾਇਆ ॥

ਏ ਰਾਮ ਨਾਮ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਓਹ ਸੌਦਾ ਸੰਤ ਘਰ ਤੋਂ ਮਿਲਦਾ ਹੈ।

ਤਜਿ ਅਭਿਮਾਨੁ ਲੇਹੁ ਮਨ ਮੇਲਿ ॥

ਏ ਅਪਨਾ ਘਮੰਡ ਛੋੜ ਦੇ

ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਹਿਰਦੇ ਮਹਿ ਤੇਲਿ ॥

ਏ ਰਾਮ ਕਾ ਨਾਮ ਦਿਲ ਮੇਂ ਤੌਲ ਕੇ ਮਨ ਸੇ ਖਰੀਦ ਲੋ।

ਲਾਦਿ ਖੇਪ ਸੰਤਹ ਸੰਗਿ ਚਾਲੁ ॥

ਏ ਸੰਤ ਦੀ ਪਵਿਤਰ ਸੰਗਤ ਚ ਚਲਨਾ ਤੇ ਪ੍ਰੇਮ ਤੇ ਧਿਆਨ ਦੇ ਜਰਿਏ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਨਾਂ ਦੀ ਦੌਲਤ ਹਾਸਲ ਕਰੋ।

ਅਵਰ ਤਿਆਗਿ ਬਿਖਿਆ ਜੰਜਾਲ ॥

ਏ ਮਾਧਾ ਕੇ ਅਨਯ ਉਲਝਨ ਛੋੜ ਦੇ।

ਧੰਨਿ ਧੰਨਿ ਕਹੈ ਸਭੁ ਕੋਇ ॥

ਏ ਹਰ ਕੋਈ ਤੁਝੇ ਧਨਯ ਕਹੇਗਾ।

ਮੁਖ ਉਜਲ ਹਰਿ ਦਰਗਹ ਸੋਇ ॥

ਏ ਉਸ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਦਰਬਾਰ ਵਿਚ ਤੇਰਾ ਮੁੰਹ ਚਮਕੇਗਾ।

ਇਹੁ ਵਾਪਾਰੁ ਵਿਰਲਾ ਵਾਪਾਰੈ ॥

ਏ ਏਹ ਖੰਧਾ ਸਿਫ਼ ਇਕ ਦੁਰਲੱਭ ਕ੍ਰਿਆਪਾਰੀ ਗੈ ਕਰਦਾ ਏ।

ਨਾਨਕ ਤਾ ਕੈ ਸਦ ਬਲਿਹਾਰੈ ॥੫॥

ਏ , ਏ ਏ ਨਾਨਕ ਮੈਂ ਸਦਾ ਏਸੇ ਬਪਾਰੀ ਦੇ ਸਾਮਨੇ ਅਪਨੇ ਆਪ ਗੀ ਸੌਂਪਦਾ ਹਾਂ। ੫॥

ਚਰਨ ਸਾਧ ਕੇ ਧੋਇ ਧੋਇ ਪੀਉ ॥

ਏ ਹੇ ਜੀਵ ਠਠਿਯੋਂ ਕੇ ਚਰਣ ਧੋਕਰ ਪੀਯੇ।

ਅਰਪਿ ਸਾਧ ਕਉ ਅਪਨਾ ਜੀਉ ॥

ਏ ਅਪਨੀ ਆਤਮਾ ਸੰਤੋਂ ਕੋ ਅਰਪਿਤ ਕਰੋਂ

ਸਾਧ ਕੀ ਧੂਰਿ ਕਰਹੁ ਇਸਨਾਨੁ ॥

ਏ ਠਠਿਯੋਂ ਕੇ ਚਰਣੋਂ ਕੀ ਧੂੜ ਮੇਂ ਸ਼ਾਨ ਕਰੋਂ।

ਸਾਧ ਉਪਰਿ ਜਾਈਐ ਕੁਰਬਾਨੁ ॥

ਏ ਏਕ ਸੰਤ ਕੋ ਬਲਿ ਦੇਨਾ ਚਾਹਿਏ।

ਸਾਧ ਸੇਵਾ ਵਡਭਾਰੀ ਪਾਈਐ ॥

ਏ ਸੰਤ ਦੀ ਸੇਵਾ ਸਿਰਫ਼ ਸੌਭਾਗਯ ਕਰਨੈ ਗੈ ਹੋਂਦੀ ਏ।

ਸਾਧਸੰਗਿ ਹਰਿ ਕੀਰਤਨੁ ਗਾਈਐ ॥

ਏ ਹਰਿ ਭਜਨ ਠਠਿਯੋਂ ਕੇ ਸੰਗਤ ਮੇਂ ਗਾਨਾ ਚਾਹਿਏ।

ਅਨਿਕ ਬਿਘਨ ਤੇ ਸਾਧੂ ਰਾਖੈ ॥

ਏ ਠਠਿਯੋਂ ਮਨੁਕਖ ਗੀ ਮਤੇ ਸਾਰੇ ਬਾਧਾਏ ਥਮਾਂ ਬਚਾਂਦਾ ਏ।

ਹਰਿ ਗੁਨ ਗਾਇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸੁ ਚਾਖੈ ॥

ਏ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਸਤੁਤਿ ਕਰਨੇ ਆਲਾ ਅਮ੍ਰਿਤ ਦੇ ਅਮ੍ਰਿਤ ਦਾ ਸੁਆਦ ਚਖਦਾ ਏ।

ਓਟ ਗਹੀ ਸੰਤਹ ਦਰਿ ਆਇਆ ॥

ਏ ਜਿਸਨੇ ਸੰਤੋਂ ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਲੇਯਾ ਤੇ ਤੰਦੇ ਦਰਵਾਜੇ ਤੇ ਗਿਰ ਗਯਾ

ਸਰਬ ਸੂਖ ਨਾਨਕ ਤਿਹ ਪਾਇਆ ॥੬॥

ਏ , ਏ ਹੇ ਨਾਨਕ, ਓਹ ਸਾਰੇ ਸੁਖੇਂ ਗੀ ਹਾਸਲ ਕਰਦਾ ਏ। ੬॥

ਮਿਰਤਕ ਕਉ ਜੀਵਾਲਨਹਾਰ ॥

ਏ ਪਰਮੇਸਰੇ ਮਰੇ ਦੇ ਪ੍ਰਾਣੀ ਗੀ ਬੀ ਜਿੰਦਾ ਕਰਨੇ ਆਲਾ ਏ।

ਭੂਖੇ ਕਉ ਦੇਵਤ ਅਧਾਰ ॥

ਏ ਭੁਕਖੇ ਲੋਕੇਂ ਗੀ ਖਾਨਾ ਬੀ ਉਪਲਬਧ ਕਰੋਂਆਂਦਾ ਏ।

ਸਰਬ ਨਿਧਾਨ ਜਾ ਕੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਮਾਹਿ ॥

ਏ ਸਾਰੇ ਖਜਾਨੇ ਤੰਦੀ ਨੜਰ ਚ ਗੈ ਨ।

ਪੁਰਬ ਲਿਖੇ ਕਾ ਲਹਣਾ ਪਾਹਿ ॥

ਏ ਪਰ ਜੀਵ ਅਪਨੇ ਪਿਛਲੇ ਜਨਮੋਂ ਚ ਕੀਤੇ ਗੇਦੇ ਕਮਮੋਂ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਭੁਗਤਦੇ ਨ।

ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਤਿਸ ਕਾ ਓਹੁ ਕਰਨੈ ਜੋਗੁ ॥

ਏ ਸਭ ਕਿਸ਼ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਏ ਤੇ ਓਹੁ ਸਭ ਕਿਸ਼ ਕਰਨੇ ਚ ਸਮਰਥ ਏ।

ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ ਦੂਸਰ ਹੋਆ ਨ ਹੋਗੁ ॥

ਏ ਉਸਦੇ ਅਲਾਵਾ ਕੋਈ ਹੋਰ ਨੇੜੈ ਹਾ ਤੇ ਨਾ ਗੈ ਕੋਈ ਹੋਰ ਹੋਗ।

ਜਪਿ ਜਨ ਸਦਾ ਸਦਾ ਦਿਨੁ ਰੈਣੀ ॥

ਏ ਹੇ ਜੀਵ, ਦਿਨ ਰਾਤ ਸਦਾ ਤਪਾਸਨਾ ਕਰੋ।

ਸਭ ਤੇ ਉਚ ਨਿਰਮਲ ਇਹ ਕਰਣੀ ॥

ਏ ਜੀਵਨ ਦਾ ਏਹੁ ਆਚਰਣ ਉਚਤਮ ਤੇ ਸੁਫ਼ਤਮ ਏ। , ਏ ਜਿਸ ਮਨੁਖ ਤਪੁਰ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੇ ਆਸ਼ੀਰਵਾਦ ਦਿੱਤਾ ਏ ਤੇ ਅਪਨਾ ਨਾਂ ਦਿੱਤਾ ਏ

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਜਿਸ ਕਉ ਨਾਮੁ ਦੀਆ ॥

ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਅਨੁਗ੍ਰਹ ਕਰਨੇ ਜੇਸ ਤਦੇ ਨਾਂ ਗੀ ਪਵਿਤ੍ਰ ਕਿੱਤਾ।

ਨਾਨਕ ਸੇ ਜਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਥੀਆ ॥੭॥

ਏ , ਏ ਹੇ ਨਾਨਕ ਸੁਫ਼ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ੭ ॥

ਜਾ ਕੈ ਮਨਿ ਗੁਰ ਕੀ ਪਰਤੀਤਿ ॥

ਏ ਗੁਰੂ ਜੀ ਪਰ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਰਖੇ ਵਾਲਾ

ਤਿਸੁ ਜਨ ਆਵੈ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਚੀਤਿ ॥

ਏ ਓਹੁ ਵਿਅਕਤਿ ਭਗਵਾਨ ਹਰਿ ਦੀ ਯਾਦ ਕਰਨ ਲਗਦਾ ਹੈ।

ਭਗਤੁ ਭਗਤੁ ਸੁਨੀਐ ਤਿਹੁ ਲੇਇ ॥

ਏ ਤ੍ਰੈਨੋਂ ਲੋਕੋਂ ਚ ਮਸ਼ਹੂਰ ਭਕਤ ਬਨੀ ਜੰਦਾ ਏ

ਜਾ ਕੈ ਹਿਰਦੈ ਏਕੇ ਹੋਇ ॥

ਏ ਜਿਸਦੇ ਦਿਲ ਵਿਚ ਇਕ ਪਰਮਾਤਮਾ ਮੌਜੂਦ ਹੈ।

ਸਚੁ ਕਰਣੀ ਸਚੁ ਤਾ ਕੀ ਰਹਤ ॥

ਏ ਤੰਦੀ ਕਰਮ ਸਚੁ ਏ ਤੇ ਤੰਦੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਸੁਤਰ ਭੀ ਸਚੁ ਨ।

ਸਚੁ ਹਿਰਦੈ ਸਤਿ ਮੁਖਿ ਕਹਤ ॥

ਏ ਦਿਲ ਵਿਚ ਸਚਾਈ ਹੈ ਤੇ ਓ ਮੁੰਹ ਨਾਲ ਸਿਰਫ ਸਚਾਈ ਬੋਲਦਾ ਹੈ।

ਸਾਚੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਿ ਸਾਚਾ ਆਕਾਰੁ ॥

ਏ ਤੰਦੀ ਵਠਿ ਸਚੁ ਏ ਤੇ ਤੰਦਾ ਰੂਪ ਭੀ ਸਚੁ ਏ।

ਸਚੁ ਵਰਤੈ ਸਾਚਾ ਪਾਸਾਰੁ ॥

ਏ ਸਚਾਈ ਗੀ ਸਾਂਝਾ ਕਰਦਾ ਏ ਤੇ ਸਚਾਈ ਗੀ ਫੈਲਾਂਦਾ ਏ।

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਜਿਨਿ ਸਚੁ ਕਰਿ ਜਾਤਾ ॥

ਏ ਹੇ ਨਾਨਕ, ਪਰਮਾਤਮਾ ਗੀ ਸਚਾਈ ਸਮਝਨੇ ਆਲਾ ਆਦਮੀ

ਨਾਨਕ ਸੋ ਜਨੁ ਸਚਿ ਸਮਾਤਾ ॥੮॥੧੫॥

ਏ , ਏ , ਏ ਓਹ ਆਦਮੀ ਸਚਾਈ ਚ ਗੈ ਵਿਲੀਨ ਹੋई ਜੰਦਾ ਏ।

ਸਲੋਕੁ ॥

ਏ ਚੰਦ ॥ , ਏ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਨਾ ਕੋई ਰੂਪ ਹੈ ਨਾ ਕੋई ਪ੍ਰਤੀਕ ਤੇ ਨਾ ਕੋई ਰੰਗ। ਓਹ ਮਾਯਾ ਦੇ ਤ੍ਰੈ ਗੁਣੋਂ ਕੋਲਾ ਪਰੇ ਏ।

ਰੂਪੁ ਨ ਰੇਖ ਨ ਰੰਗੁ ਕਿਛੁ ਤਿਹੁ ਗੁਣ ਤੇ ਪ੍ਰਭੁ ਭਿੰਨ ॥

ਪਰਮੇਸਰੇ ਦਾ ਕੋई ਆਕਾਰ, ਨਾ ਕੋई ਰੂਪ, ਨਾ ਰੰਗ ਏ; ਓਹ ਮਾਯਾ ਦੇ ਤ੍ਰੈ ਲਕਸ਼ਣੋਂ (ਸ਼ਕਤਿ, ਕੁਰੀਤਿ ਤੇ ਗੁਣ) ਥਮਾਂ ਮੁਕਤ ਏ।

ਤਿਸਹਿ ਬੁਝਾਏ ਨਾਨਕਾ ਜਿਸੁ ਹੋਵੈ ਸੁਪ੍ਰਸੰਨ ॥੧॥

ਏ , ਏ ਹੇ ਨਾਨਕ, ਪਰਮਾਤਮਾ ਅਪਨੇ ਆਪ ਉਸ ਵਿਕਿਤ ਗੀ ਸਮਝਾਂਦਾ ਏ ਜਿਸ ਉਪਰ ਓਹ ਪ੍ਰਸੰਨ ਏ। ੧॥

ਅਸਟਪਦੀ ॥

॥ ਆਂਕਟੋਪਸ

ਅਬਿਨਾਸੀ ਪ੍ਰਭੁ ਮਨ ਮਹਿ ਰਾਖੁ ॥

ਏ ਹੇ ਜੀਵ, ਮਨ ਮੇਂ ਅਮਰ ਪ੍ਰਭੂ ਕੋ ਯਾਦ ਕਰ।

ਮਾਨੁਖ ਕੀ ਤੂ ਪ੍ਰੀਤਿ ਤਿਆਗੁ ॥

ਏ ਓਹ ਙੰਸਾਨ ਕੇ ਘ੍ਯਾਰ ਸੇ ਲਗਾਵ ਚੋੜ ਦੇ।

ਤਿਸ ਤੇ ਪਰੈ ਨਾਹੀ ਕਿਛੁ ਕੋਇ ॥

ਏ ਉਸਦੇ ਪਰੇ ਕੋई ਹੋਰ ਕਿਸ਼ ਨੇई ਏ।

ਸਰਬ ਨਿਰੰਤਰਿ ਏਕੇ ਸੋਇ ॥

ਏ ਓਹ ਙਕ ਪਰਮਾਤਮਾ ਸਾਰੇ ਜੀਵਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਮੌਜੂਦ ਹੈ।

ਆਪੇ ਬੀਨਾ ਆਪੇ ਦਾਨਾ ॥

ਏ ਉਸੀ ਸਬ ਕਿਸ਼ ਦਿਖਦਾ ਏ ਤੇ ਸਬ ਕਿਸ਼ ਅਪਨੇ ਆਪੈ ਚ ਜਾਨਦਾ ਏ।

ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰੁ ਗਹੀਰੁ ਸੁਜਾਨਾ ॥

ਏ ਭਗਵਾਨ ਅਥਾਹ ਗਹਰਾ ਤੇ ਬੇਹਦ ਬੁਢਿਮਾਨ ਏ।

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਰਮੇਸੁਰ ਗੋਬਿੰਦ ॥

॥ ਓਹੁ ਪਰਬ੍ਰਹਮ ਪਰਮਾਤਮਾ ਤੇ ਗੋਬਿੰਦ ਨ

ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਿਧਾਨ ਦਇਆਲ ਬਖਸੰਦ ॥

ਏ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦਾ ਖੰਡਾਰ ਬੜਾ ਮੇਹਰਬਾਨ ਤੇ ਕ੍ਰਿਪਾਸ਼ੀਲ ਏ।

ਸਾਧ ਤੇਰੇ ਕੀ ਚਰਨੀ ਪਾਉ ॥

ਏ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਆਓ ਤੇਰੇ ਸੰਤ ਦੇ ਚਰਣ ਵਿਚ ਪ੍ਰਣਾਮ ਕਰਚੇ।

ਨਾਨਕ ਕੈ ਮਨਿ ਇਹੁ ਅਨਰਾਉ ॥੧॥

ਏ , ਏ ਨਾਨਕ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚ ਝਹ ਹੀ ਚਾਹ ਹੈ। ੧॥

ਮਨਸਾ ਪੂਰਨ ਸਰਨਾ ਜੋਗ ॥

ਏ ਪਰਮਾਤਮਾ ਝਚਾਏ ਗੀ ਪੂਰਾ ਕਰਦਾ ਏ ਤੇ ਸ਼ਰਣ ਦੇ ਕਾਬਿਲ ਏ।

ਜੇ ਕਰਿ ਪਾਇਆ ਸੇਈ ਹੋਗੁ ॥

ਏ ਜੇ ਕਿਸ਼ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੇ ਅਪਨੇ ਹਥੇਂ ਕੰਨੈ ਲਿਖੇ ਦਾ ਏ, ਉਸੀ ਗੈ ਹੋਂਦਾ ਏ।

ਹਰਨ ਭਰਨ ਜਾ ਕਾ ਨੇਤ੍ਰ ਫੋਰੁ ॥ਤਿਸ ਕਾ ਮੰਤ੍ਰੁ ਨ ਜਾਨੈ ਹੋਰੁ ॥

ਏ , ਏ ਓਹੁ ਪਲਕ ਝਪਕਦੇ ਗੈ ਬ੍ਰਹਮਾਂਡ ਗੀ ਰਚਦਾ ਤੇ ਨਾਸ਼ ਕਰਦਾ ਏ। ਝਸਦਾ ਰਾਜ ਕੋਈ ਹੋਰ ਨੇਝ ਜਾਨਦਾ।

ਅਨਦ ਰੂਪ ਮੰਗਲ ਸਦ ਜਾ ਕੈ ॥

ਏ ਓਹੁ ਸੁਖ ਦਾ ਮੂਰ੍ਤ ਰੂਪ ਏ ਤੇ ਤੰਦੇ ਮੰਦਰ ਚ ਸਦੈਵ ਸੁਖ ਸੁਖ ਰੋਂਹਦਾ ਏ।

ਸਰਬ ਥੋਕ ਸੁਨੀਅਹਿ ਘਰਿ ਤਾ ਕੈ ॥

ਏ ਮੈਂ ਸੁਨੇਯਾ ਏ ਕੇ ਸਾਰੀ ਚੀਜਾਂ ਤੰਦੇ ਘਰੈ ਚ ਮੌਜੂਦ ਨ।

ਰਾਜ ਮਹਿ ਰਾਜੁ ਜੋਗ ਮਹਿ ਜੋਗੀ ॥

ਏ ਰਾਜਾਏ ਚ ਬੜਾ ਰਾਜਾ ਤੇ ਯੋਗਿਏ ਚ ਬੜਾ ਯੋਗੀ ਏ।

ਤਪ ਮਹਿ ਤਪੀਸਰੁ ਗ੍ਰਿਹਸਤ ਮਹਿ ਭੋਗੀ ॥

ਏ ਤਪਸਵਿਏ ਚ ਬੜਾ ਤਪਸਵੀ ਏ ਤੇ ਗ੍ਰਿਹਸਥੇ ਚ ਭੀ ਗ੍ਰਿਹਸਥ ਏ।

ਧਿਆਇ ਧਿਆਇ ਭਗਤਹ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ॥

ਏ ਉਸ ਝਕ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਧਿਆਨ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਭਕਤੋਂ ਗੀ ਸੁਖ ਹਾਸਲ ਹੋਏ ਗੇਆ ਏ।

ਨਾਨਕ ਤਿਸੁ ਪੁਰਖ ਕਾ ਕਿਨੈ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਇਆ ॥੨॥

ਏ , ਏ ਹੇ ਨਾਨਕ, ਉਸ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਅੰਤ ਕਿਸੇ ਨੇ ਨਹੀਂ ਪਾਯਾ। ੨॥

ਜਾ ਕੀ ਲੀਲਾ ਕੀ ਮਿਤਿ ਨਾਹਿ ॥

ਏ ਪਰਮਾਤਮਾ ਜਿਸਦੀ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਦਾ ਕੋਈ ਅੰਤ ਨਹੀਂ

ਸਗਲ ਦੇਵ ਹਾਰੇ ਅਵਗਾਹਿ ॥

ਏ ਦੇਵਤਾ ਭੀ ਉਸਦੀ ਖੋਜ-ਖੋਜਦੇ ਥਕਦੇ ਨ। , ਏ ਕਮੋਂਕਕ ਨੁਤਰ ਕੀ ਅਜਨੇ ਜਾਨਾ ਕੇ ਜਨਮ ਕੇ ਲਾਏ ਕਮਾ ਜਤਾ ਸੈ ?

ਪਿਤਾ ਕਾ ਜਨਮੁ ਕਿ ਜਾਨੈ ਪੂਤੁ ॥

ਜਿਵੇਂ ਪੁੱਤਰ ਅਪਨੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਜਨਮ ਦਾ ਰਾਜ ਨਹੀਂ ਜਾਨ ਸਕਦਾ, ਉਵੇਂ ਹੀ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਵੀ ਅਪਨੇ ਸ੍ਰਿਸਟਿਕਰਤਾ ਦਾ ਜਨਮ ਨਹੀਂ ਜਾਨ ਸਕਦਾ।

ਸਗਲ ਪਰੋਈ ਅਪੁਨੈ ਸੂਤਿ ॥

ਏ ਸਾਰੀ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੇ ਅਪਨੇ ਹੁਕਮ ਦੇ ਧਾਗੇ ਚ ਭੁਨ ਦੀ ਏ।

ਸੁਮਤਿ ਗਿਆਨੁ ਧਿਆਨੁ ਜਿਨ ਦੇਇ ॥ਜਨ ਦਾਸ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵਹਿ ਸੇਇ ॥

ਏ , ਏ ਜਿਨ੍ਹੇਂ ਭਗਵਾਨ ਸੁਮਤਿ ਜ਼ਾਨ ਤੇ ਧਿਆਨ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੇ ਨ, ਉਂਦੇ ਸੇਵਕ ਤੇ ਗੁਲਾਮ ਸਿਰਫ ਉਂਦਾ ਧਿਆਨ ਗੈ ਕਰਦੇ ਰੋਂਹਦੇ ਨ। , ਏ ਜਿਸਗੀ ਪ੍ਰਭੂ ਮੈਯਾ ਦੇ ਤ੍ਰੈ ਗੁਣੋਂ ਚ ਗੁਮਰਾਹ ਕਰਦਾ ਏ

ਤਿਹੁ ਗੁਣ ਮਹਿ ਜਾ ਕਉ ਭਰਮਾਏ ॥

ਕਿਸ਼ ਲੋਕ ਤ੍ਰੈ ਆਵੇਗ (ਭੁਰਾਏ, ਸਦ੍ਗੁਣ ਤੇ ਸ਼ਕਿਤ) ਕਨ੍ਰੈ ਭਟਕਦੇ ਨ।

ਜਨਮਿ ਮਰੈ ਫਿਰਿ ਆਵੈ ਜਾਏ ॥

ਏ ਓਹੁ ਜਨਮ-ਮਰਣ ਲੈਂਦੇ ਰੋਂਹਦੇ ਨ ਤੇ ਔਨੇ-ਜਾਨੇ ਦੇ ਚਕ੍ਰ ਚ ਗੈ ਰੋਂਹਦੇ ਨ।

ਊਚ ਨੀਚ ਤਿਸ ਕੇ ਅਸਥਾਨ ॥

ਏ ਉਂਚੇ-ਨੀਚੇ ਉਂਦੀ ਸਾਰੀ ਜਗਹੇਂ ਨ।

ਜੈਸਾ ਜਨਾਵੈ ਤੈਸਾ ਨਾਨਕ ਜਾਨ ॥੩॥

ਏ , ਏ ਹੇ ਨਾਨਕ ਜਿਵੇਂ ਜ਼ਾਨ ਦੇਂਦਾ ਹੈ, ਉਵੇਂ ਹੀ ਜ਼ਾਨੀ ਜੀਵ ਬਨਦਾ ਹੈ।੩॥

ਨਾਨਾ ਰੂਪ ਨਾਨਾ ਜਾ ਕੇ ਰੰਗ ॥

ਏ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਕਏ ਰੂਪ ਹਨ ਤੇ ਉਹਦੇ ਰੰਗ ਵੀ ਕਏ ਹਨ।

ਨਾਨਾ ਭੇਖ ਕਰਹਿ ਇਕ ਰੰਗ ॥

ਏ ਹਾਲਾਂਕਿ ਓਹੁ ਮਤੇ ਸਾਰੇ ਭੇਸ ਧਾਰਣ ਕਰਦਾ ਏ, ਪਰ ਅਜੇਂ ਭੀ ਓਹੁ ਉਸੈ ਚਾਲੀਂ ਗੈ ਰੇਹੁ ਦਾ ਏ।

ਨਾਨਾ ਬਿਧਿ ਕੀਨੇ ਬਿਸਥਾਰੁ ॥

ਏ ਉਨੇ ਅਪਨੀ ਰਚਨਾ ਗੀ ਬਕਖ-ਬਕਖੁ ਤਰੀਕੇ ਕਨੈ ਫੈਲਾਯਾ ਏ।

ਪੁਭੁ ਅਬਿਨਾਸੀ ਏਕੰਕਾਰੁ ॥

ਏ ਅਮਰੁ ਪ੍ਰਭੂ ਜੋ ਝਕੁ ਹੀ ਹੈ

ਨਾਨਾ ਚਲਿਤ ਕਰੇ ਖਿਨ ਮਾਹਿ ॥

ਏ ਓਹੁ ਝਕੁ ਪਲ ਚ ਬਕਖ-ਬਕਖੁ ਖੇਤੁ ਪੈਦਾ ਕਰਦਾ ਏ।

ਪੂਰਿ ਰਹਿਓ ਪੂਰਨੁ ਸਭ ਠਾਇ ॥

ਏ ਪਰਮਾਤਮਾ ਸਾਰੇ ਸਥਾਨਾਂ ਪਰ ਮੌਜੂਦੁ ਹੈਂ। , ਏ ਉਸਨੇ ਕੜੇਂ ਤਰਾਂ ਨਾਲੁ ਬ੍ਰਹਮਾਂਡੁ ਪੈਦਾ ਕੀਤਾ ਹੈ।

ਨਾਨਾ ਬਿਧਿ ਕਰਿ ਬਨਤ ਬਨਾਈ ॥

ਉਨੇ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਗੀ ਕੜੇਂ ਤਰੀਕੇ ਕਨੈ ਪੈਦਾ ਕੀਤਾ।

ਅਪਨੀ ਕੀਮਤਿ ਆਪੇ ਪਾਈ ॥

ਏ ਉਨੇ ਅਜਨਾ ਮੂਲ੍ਯਾਂਕਨੁ ਜਾਮਾ ਸੈ।

ਸਭ ਘਟੁ ਤਿਸ ਕੇ ਸਭੁ ਤਿਸ ਕੇ ਠਾਉ ॥

ਏ ਸਾਰੇ ਦਿਲੁ ਉਹਦੇ ਹਨੁ ਤੇ ਸਾਰੇ ਥਾਂ ਉਹਦੇ ਹਨ।

ਜਪਿ ਜਪਿ ਜੀਵੈ ਨਾਨਕੁ ਹਰਿ ਨਾਉ ॥੪॥

ਏ , ਏ ਹੇ ਨਾਨਕ, ਮੈਂ ਸਿਰਫੁ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਪ ਕੇ ਜੀਂਦਾ ਹਾਂ।

ਨਾਮੁ ਕੇ ਧਾਰੇ ਸਗਲੇ ਜੰਤੁ ॥

ਏ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਨਾਂ ਹੀ ਸਾਰੇ ਜੀਵਾਂ ਨੂੰ ਸਹਾਰਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ।

ਨਾਮੁ ਕੇ ਧਾਰੇ ਖੰਡੁ ਬ੍ਰਹਮੰਡੁ ॥

ਏ ਧਰਤੀ ਤੇ ਬ੍ਰਹਮਾਂਡੁ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਸਿਰਫੁ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਨਾਂ ਨਾਲ ਹੀ ਟਿਕਦੇ ਹਨ।

ਨਾਮੁ ਕੇ ਧਾਰੇ ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ ਬੇਦੁ ਪੁਰਾਨੁ ॥

ਏ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਨਾਂ ਨੇ ਹੀ ਸ੍ਰਿਸਟਿ, ਵੇਦੁ ਤੇ ਪੁਰਾਣੁ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕੀਤਾ ਹੈ।

ਨਾਮੁ ਕੇ ਧਾਰੇ ਸੁਨਨੁ ਗਿਆਨੁ ਧਿਆਨੁ ॥

ਏ ਨਾਮੁ ਦੀ ਮਦਦ ਨਾਲ ਜੀਵ ਜ਼ਾਨੁ ਤੇ ਧਿਆਨੁ ਦੇ ਬਾਰੇ ਵਿਚੁ ਸੁਠਦੇ ਹਨ।

ਨਾਮ ਕੇ ਧਾਰੇ ਆਗਾਸ ਪਾਤਾਲ ॥

ਏ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਨਾਂ ਆਕਾਸ਼ ਤੇ ਪਾਤਾਲ ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਹੈ।

ਨਾਮ ਕੇ ਧਾਰੇ ਸਗਲ ਆਕਾਰ ॥

ਏ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਨਾਮ ਸਭ ਸ਼ਰੀਰ ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਹੈ।

ਨਾਮ ਕੇ ਧਾਰੇ ਪੁਰੀਆ ਸਭ ਭਵਨ ॥

ਏ ਤ੍ਰੈਨੇਂ ਝਮਾਰਨੇਂ ਤੇ ਚੌਦਹ ਸੰਸਾਰ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਨਾਂ ਕਨੈ ਟਿਕੀ ਗੇਦੇ ਨ।

ਨਾਮ ਕੈ ਸੰਗਿ ਉਧਰੇ ਸੁਨਿ ਸ੍ਰਵਨ ॥

ਏ ਨਾਮ ਨਾਲ ਸੰਗਤ ਕਰਕੇ ਤੇ ਕਾਨ ਨਾਲ ਸੁਣ ਕੇ ਝੰਸਾਨ ਪਾਰ ਹੀ ਚੁਕੇ ਹਨ।

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਜਿਸੁ ਆਪਨੈ ਨਾਮਿ ਲਾਏ ॥

ਏ ਜਿਸ ਉਘਰ ਪ੍ਰਭੁ ਆਸ਼ੀਰਵਾਦ ਦਿੰਦਾ ਏ ਤੇ ਤਸੀ ਅਪਨੇ ਨਾਂS ਕਨੈ ਮਿਲਾਂਦਾ ਏ। , ਏ ਹੇ ਨਾਨਕ, ਓਹ ਮਨੁਖ ਚੌਥੇ ਸਥਾਨ ਤੇ ਮੋਖ ਪਾਂਦਾ ਹੈ। ੫॥

ਨਾਨਕ ਚਉਥੇ ਪਦ ਮਹਿ ਸੇ ਜਨੁ ਗਤਿ ਪਾਏ ॥੫॥

ਓ' ਨਾਨਕ, ਦਿਵ्य ਆਨੰਦ ਦੇ ਚੌਥੇ ਚਰਣ ਚ ਏਹ ਵੀਨਮ ਭਕਤ ਉਚ ਆਧਿਆਤਮਿਕ ਅਵਸਥਾ ਗੀ ਹਾਸਲ ਕਰਦਾ ਏ।

ਰੂਪੁ ਸਤਿ ਜਾ ਕਾ ਸਤਿ ਅਸਥਾਨੁ ॥

ਏ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਵਾਸ ਜਿਸ ਦਾ ਰੂਪ ਸਚ ਹੈ, ਓਹ ਵੀ ਸਚ ਹੈ।

ਪੁਰਖੁ ਸਤਿ ਕੇਵਲ ਪਰਧਾਨੁ ॥

ਏ ਸਿਫ਼ ਤਸੀ ਨੇਕ ਆਦਮੀ ਹੀ ਸਿਰ ਹੈ।

ਕਰਤੂਤਿ ਸਤਿ ਸਤਿ ਜਾ ਕੀ ਬਾਣੀ ॥ਸਤਿ ਪੁਰਖ ਸਭ ਮਾਹਿ ਸਮਾਣੀ ॥

ਏ , ਏ ਜਿਸਦੇ ਕਰਮ ਅਨੰਤ ਹਨ ਤੇ ਜਿਸ ਦੇ ਵਚਨ ਸਚ ਹਨ, ਓਹ ਸਚਾ ਰੂਪ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਸਭ ਵਿਚ ਸਰਵਵਿਆਪੀ ਹੈ।

ਸਤਿ ਕਰਮੁ ਜਾ ਕੀ ਰਚਨਾ ਸਤਿ ॥

ਏ ਤੰਦੀ ਕਰਮ ਸਚ ਏ ਤੇ ਤੰਦੀ ਰਚਨਾ ਭੀ ਸਚ ਏ।

ਮੂਲੁ ਸਤਿ ਸਤਿ ਉਤਪਤਿ ॥

ਏ ਝਸਦੀ ਉਤਪਤਿ ਸਚਾਓ ਏ ਤੇ ਝਸ ਥਮਾਂ ਜੇਹੜਾ ਭੀ ਪੈਦਾ ਹੋਂਦਾ ਏ ਓਹ ਭੀ ਸਚਾਓ ਏ।

ਸਤਿ ਕਰਣੀ ਨਿਰਮਲ ਨਿਰਮਲੀ ॥

ਏ ਤੰਦੇ ਕਰਮੇਂ ਚ ਸਚ ਤੇ ਪਵਿਤਰ ਕਰਮੇਂ ਕੋਲਾ ਭੀ ਪਵਿਤਰ ਏ।

ਜਿਸਹਿ ਬੁਝਾਏ ਤਿਸਹਿ ਸਭ ਭਲੀ ॥

ਏ ਜਿਸ ਨੂੰ ਪਰਮਾਤਮਾ ਸਮਝਾਂਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਸਭ ਕੁਝ ਅੱਛਾ ਲਗਦਾ ਹੈ।

ਸਤਿ ਨਾਮੁ ਪ੍ਰਭ ਕਾ ਸੁਖਦਾਈ ॥

ਏ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਸਚਾ ਨਾਮ ਸੁਖ ਦੈਂਦਾ ਹੈ।

ਬਿਸ਼੍ਵਾਸੁ ਸਤਿ ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਤੇ ਪਾਈ ॥੬॥

ਏ, ਏ ਹੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਜੀਵ ਕੋ ਯਹ ਸਚਾ ਖ਼ੁਦਾ ਗੁਰੂ ਸੇ ਮਿਲਤਾ ਹੈ। ੬॥

ਸਤਿ ਬਚਨ ਸਾਧੂ ਉਪਦੇਸ ॥

ਏ ਠਾਠਿ ਕੀ ਉਪਦੇਸ਼ ਸਚੇ ਸ਼ਬਦ ਹੈਂ।

ਸਤਿ ਤੇ ਜਨ ਜਾ ਕੈ ਰਿਦੈ ਪ੍ਰਵੇਸ ॥

ਏ ਓਹ ਮਨੁਖ ਸਚੇ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦਿਲ ਵਿਚ ਸਚਾਈ ਦਾ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਹੋਂਦਾ ਹੈ।

ਸਤਿ ਨਿਰਤਿ ਬੁਝੈ ਜੇ ਕੋਇ ॥

ਏ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਸਚਾਈ ਗੀ ਸਮਝਦਾ ਏ ਤੇ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਏ

ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਤਾ ਕੀ ਗਤਿ ਹੋਇ ॥

ਏ ਤੋ ਨਾਮ ਜਪਨੇ ਸੇ ਇਸਕੀ ਗਤਿ ਬਧੀ ਜਾਤੀ ਹੈ।

ਆਪਿ ਸਤਿ ਕੀਆ ਸਭੁ ਸਤਿ ॥

ਏ ਪਰਮੇਸਰੇ ਅਪਨੇ ਆਪ ਗੈ ਸਚ ਚਾਈ ਦਾ ਮੂਰਤ ਰੂਪ ਏ ਤੇ ਓਹ ਜੇ ਕਿਸ਼ ਬੀ ਕਰਦਾ ਏ, ਓਹ ਸਚ ਚ ਏ।

ਆਪੇ ਜਾਨੈ ਅਪਨੀ ਮਿਤਿ ਗਤਿ ॥

ਏ ਓਹ ਅਪਨੇ ਆਪੈ ਗੀ ਅਪਨਾ ਅੰਦਾਜਾ ਤੇ ਹਾਲਤ ਜਾਨਦਾ ਏ।

ਜਿਸ ਕੀ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਸੁ ਕਰਣੈਹਾਰੁ ॥

ਏ ਇਹ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਜਿਸ ਦਾ ਹੈ ਓਸ ਦਾ ਸ੍ਰਿਸਟਿਕਰਤਾ ਹੈ ।

ਅਵਰ ਨ ਬੁਝਿ ਕਰਤ ਬੀਚਾਰੁ ॥

ਏ ਇਸ ਬ੍ਰਹਮਾਂਡ ਦਾ ਉਦਘਾਟਕਰਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਅਲਾਵਾ ਕੁਸੈ ਹੋਰ ਗੀ ਨੇਠੈ ਸਮਝੋ।

ਕਰਤੇ ਕੀ ਮਿਤਿ ਨ ਜਾਨੈ ਕੀਆ ॥

ਏ ਉਦੇ ਦੁਆਰਾ ਰਚੇ ਦਾ ਪ੍ਰਾਣੀ ਸ੍ਰਿਸਟਿਕਰਤਾ ਦੇ ਵਿਸਤਾਰ ਗੀ ਨੇਠੈ ਜਾਨ ਸਕਦਾ।

ਨਾਨਕ ਜੋ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਸੇ ਵਰਤੀਆ ॥੭॥

ਏ, ਏ ਹੇ ਨਾਨਕ, ਸਿਰਫ਼ ਉਸੀ ਪ੍ਰਲੋਭਨ ਦੇਨੇ ਵਾਲਾ ਹੀ ਹੈ। ੭॥

ਬਿਸਮਨ ਬਿਸਮ ਭਏ ਬਿਸਮਾਦ ॥

ਏ ਮੈਂ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਅਦ੍ਰੁਭੁਤ ਚਮਕਾਰਾਂ ਤੋਂ ਹੈਰਾਨ ਹਾਂ।

ਜਿਨਿ ਬੁਝਿਆ ਤਿਸੁ ਆਇਆ ਸ੍ਰਾਦ ॥

ਏ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਸਮਝਨੇ ਵਾਲਾ ਹੀ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਰੰਗਿ ਰਾਚਿ ਜਨ ਰਹੇ ॥

ਏ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਸੇਵਕ ਤੁੰਦੇ ਪ੍ਰੇਮ ਚ ਲੀਨ ਰੇਂਦੇ ਨ।

ਗੁਰ ਕੈ ਬਚਨਿ ਪਦਾਰਥ ਲਹੇ ॥

ਏ ਗੁਰੂ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਦੇ ਜਰਿਏ ਨਾਮ ਤੇ ਪਦਾਰਥ ਹਾਸਲ ਕਰਦੇ ਨ।

ਓਇ ਦਾਤੇ ਦੁਖ ਕਾਟਨਹਾਰ ॥

ਏ ਓਹ ਦਾਤਾ ਤੇ ਦੁਖ ਦੂਰ ਕਰਨੇ ਆਹਾ ਏ।

ਜਾ ਕੈ ਸੰਗਿ ਤਰੈ ਸੰਸਾਰ ॥

ਏ ਤੰਦੀ ਸੰਗਤ ਚ ਦੁਨਿਆ ਭੇਹਤਰ ਹੋਏ ਜੰਦੀ ਏ।

ਜਨ ਕਾ ਸੇਵਕੁ ਸੇ ਵਡਭਾਰੀ ॥

ਏ ਏਸੇ ਨੌਕਰੇਂ ਦਾ ਸੇਵਕ ਭਾਗਯਸ਼ਾਲੀ ਹੋਂਦਾ ਏ।

ਜਨ ਕੈ ਸੰਗਿ ਏਕ ਲਿਵ ਲਾਗੀ ॥

ਏ ਅਪਨੇ ਨੌਕਰ ਦੀ ਸੰਗਤ ਚ ਮਨੁਕੁਖ ਦਾ ਰਵੈਯਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਨੇੜੇ ਹੋਏ ਜੰਦਾ ਏ। , ਏ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਸੇਵਕ ਅਪਨੀ ਸਤੁਤਿ ਤੇ ਭਜਨ ਗਾਂਦਾ ਹੈ।

ਗੁਨ ਗੋਬਿਦ ਕੀਰਤਨੁ ਜਨੁ ਗਾਵੈ ॥

ਪਰਮਾਤਮਾ ਕੀ ਸਤੁਤਿ ਗਾਨੇ ਵਾਲਾ ਭਕਤ,

ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਨਾਨਕ ਫਲੁ ਪਾਵੈ ॥੮॥੧੬॥

ਹੇ 'ਨਾਨਕ ਗੁਰੂ ਦੀ ਕ੍ਰੁਪਾ ਨਾਲ ਨਾਮ ਦਾ ਇਨਾਮ ਪਾਂਦਾ ਹੈ।

ਸਲੋਕੁ ॥

ਏ ਚੰਦ ॥

ਆਦਿ ਸਚੁ ਜੁਗਾਦਿ ਸਚੁ ॥

ਏ ਸ੍ਰਿਠਿ ਕੀਲਾ ਪੈਠੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਸਚਾ ਹਾ;

ਰੈ ਭਿ ਸਚੁ ਨਾਨਕ ਹੇਸੀ ਭਿ ਸਚੁ ॥੧॥

ਹੁਣ ਵਰਤਮਾਨ ਚ ਸਿਫ਼ ਤਸੀ ਗੈ ਮੌਜੂਦ ਏ। ਹੇ ਨਾਨਕ, ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਓਹ ਸਚਾ ਰੂਪ ਭੀ ਭਵਿਥ ਚ ਮੌਜੂਦ ਰੋਹਗ।

ਅਸਟਪਦੀ ॥

॥ ਔਕਟੋਪਸ

ਚਰਨ ਸਤਿ ਸਤਿ ਪਰਸਨਹਾਰ ॥

ਏ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਪੈਰ ਸਚੇ ਹਨ ਤੇ ਜੋ ਤਹਦੇ ਪੈਰ ਚੁੰਨੇ ਤੇ ਸਚੇ ਹਨ ।

ਪੂਜਾ ਸਤਿ ਸਤਿ ਸੇਵਦਾਰ ॥

ਏ ਤੰਦੀ ਭਾਦਰ ਸਚ ਏ ਤੇ ਜੇਠਾ ਤੰਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰਦਾ ਏ ਓਹੁ ਭੀ ਸਚ ਏ।

ਦਰਸਨੁ ਸਤਿ ਸਤਿ ਪੇਖਨਹਾਰ ॥

ਏ ਤੰਦੇ ਦਰਸਨ ਸਚੇ ਨ ਤੇ ਤਨੇਂਗੀ ਦਿਖਨੇ ਆਹਾ ਭੀ ਸਚ ਏ।

ਨਾਮੁ ਸਤਿ ਸਤਿ ਧਿਆਵਨਹਾਰ ॥

ਏ ਭਸਦਾ ਨਾਂ ਸਤ ਏ ਤੇ ਜੇਠਾ ਭਸਦਾ ਧਿਆਨ ਕਰਦਾ ਏ ਓਹੁ ਭੀ ਸਤ ਏ।

ਆਪਿ ਸਤਿ ਸਤਿ ਸਭ ਧਾਰੀ ॥

ਏ ਓਹੁ ਅਪਨੇ ਆਪੈ ਚ ਸਚਾਈ ਦਾ ਮੂਰਤ ਰੂਪ ਏ, ਜੇਠਾ ਭੀ ਓਹੁਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਦਾ ਏ ਓਹੁ ਸਚ ਏ।

ਆਪੇ ਗੁਣ ਆਪੇ ਗੁਣਕਾਰੀ ॥

ਏ ਏਹੁ ਅਪਨੇ ਆਪੈ ਚ ਭੁਕ ਗੁਣ ਏ ਤੇ ਅਪਨੇ ਆਪੈ ਚ ਗੁਣੀ ਏ।

ਸਬਦੁ ਸਤਿ ਸਤਿ ਪੁਭੁ ਬਕਤਾ ॥

ਏ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸਚ ਹੈ ਤੇ ਓਹੁ ਸਚਾ ਬੋਲਨ ਵਾਲਾ ਹੈ ਜੋ ਅਪਨੇ ਗੁਣਾਂ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਸੁਰਤਿ ਸਤਿ ਸਤਿ ਜਸੁ ਸੁਨਤਾ ॥

ਏ ਤਹ ਕਾਨ ਸਚੇ ਹਨ ਜੋ ਅਚੇ ਮਨੁਖ ਦੀ ਤਾਰੀਫ਼ ਸੁਣਦੇ ਹਨ ।

ਬੁਝਨਹਾਰ ਕਉ ਸਤਿ ਸਭ ਹੋਇ ॥

ਏ ਪਰਮਾਤਮਾ ਗੀ ਸਮਝਨੇ ਆਲੇ ਆਸਤੇ ਸਭ ਕਿਸ਼ ਸਚ ਏ।

ਨਾਨਕ ਸਤਿ ਸਤਿ ਪੁਭੁ ਸੋਇ ॥੧॥

ਏ , ਏ ਹੇ ਨਾਨਕ, ਓਹੁ ਪ੍ਰਭੂ ਸਦਾ ਸਚੇ। ੧॥

ਸਤਿ ਸਰੂਪੁ ਰਿਦੈ ਜਿਨਿ ਮਾਨਿਆ ॥

ਏ ਜਿਸ ਮਾਹਨੂ ਗੀ ਅਪਨੇ ਦਿਲੈ ਚ ਸਚਾਈ ਦੇ ਰੂਪੈ ਚ ਪਰਮਾਤਮਾ ਤਘਰ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਏ

ਕਰਨ ਕਰਾਵਨ ਤਿਨਿ ਮੂਲੁ ਪਛਾਨਿਆ ॥

ਏ ਓਹੁ ਭ੍ਰਮਾਂਡ ਦੀ ਉਤਪਤਿ ਗੀ ਸਮਝਦਾ ਏ, ਜੇਠਾ ਸਭ ਕਿਸ਼ ਕਰਦਾ ਏ ਤੇ ਕਰਦਾ ਏ।

ਜਾ ਕੈ ਰਿਦੈ ਬਿਸੁਆਸੁ ਪ੍ਰਭ ਆਇਆ ॥

ਏ ਜਿਸ ਦੇ ਦਿਲ ਵਿਚ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਆਇਆ ਹੈ

ਤਤੁ ਗਿਆਨੁ ਤਿਸੁ ਮਨਿ ਪ੍ਰਗਟਾਇਆ ॥

ਏ ਤਦੋਂ ਦਾ ਜ਼ਾਨ ਉਦੋਂ ਮਨ ਚ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਂਦਾ ਏ।

ਭੈ ਤੇ ਨਿਰਭਉ ਹੋਇ ਬਸਾਨਾ ॥

ਏ ਡਰ ਗੀ ਟਿਆਗਿਏ ਬੇਧੜਕ ਜੀਂਦਾ ਏ

ਜਿਸ ਤੇ ਉਪਜਿਆ ਤਿਸੁ ਮਾਹਿ ਸਮਾਨਾ ॥

ਏ ਤੇ ਜਿਸ ਥਮਾਂ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਹਾ, ਉਸ ਚ ਵਿਲੀਨ ਹੋਏਂ ਜੰਦਾ ਏ।

ਬਸਤੁ ਮਾਹਿ ਲੇ ਬਸਤੁ ਗਡਾਈ ॥ ਤਾ ਕਉ ਭਿੰਨ ਨ ਕਹਨਾ ਜਾਈ ॥

ਏ, ਏ ਜਦੋਂ ਇਕ ਚੀਜ਼ ਅਪਣੀ ਕਿਸਮ ਦੀ ਦੂਰੀ ਚੀਜ਼ ਕਰਕੇ ਮਿਲਦੀ ਏ ਤਾਂ ਉਸੀ ਉਸ ਥਮਾਂ ਬਕਸ਼ਰਾ ਨੇੜੇ ਆਖੇਆ ਜਾਏਂ ਸਕਦਾ।

ਬੂਝੈ ਬੁਝਨਹਾਰੁ ਬਿਬੇਕ ॥

ਏ ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਗੀ ਜ਼ਾਨੀ ਮਾਹਨੂ ਗੈ ਸਮਝਦਾ ਏ।

ਨਾਰਾਇਨ ਮਿਲੇ ਨਾਨਕ ਏਕ ॥੨॥

ਏ, ਏ ਹੇ ਨਾਨਕ ਨਾਰਾਯਣ ਨਾਲ ਮਿਲਨ ਵਾਲੇ ਜੀਵ ਉਸ ਨਾਲ ਇਕ ਹੋ ਗਏ ਹਨ । ੨॥

ਠਾਕੁਰ ਕਾ ਸੇਵਕੁ ਆਗਿਆਕਾਰੀ ॥

ਏ ਪਰਮੇਸਰੇ ਦਾ ਸੇਵਕ ਉਦੀ ਆਜ਼ਾ ਮਨਦਾ ਏ।

ਠਾਕੁਰ ਕਾ ਸੇਵਕੁ ਸਦਾ ਪੂਜਾਰੀ ॥

ਏ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਸੇਵਕ ਸਦਾ ਉਦੀ ਭਕਤਿ ਕਰਦਾ ਰੇਹੰਦਾ ਏ।

ਠਾਕੁਰ ਕੇ ਸੇਵਕ ਕੈ ਮਨਿ ਪਰਤੀਤਿ ॥

ਏ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਸੇਵਕ ਦੇ ਦਿਲ ਵਿਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਹੈ।

ਠਾਕੁਰ ਕੇ ਸੇਵਕ ਕੀ ਨਿਰਮਲ ਰੀਤਿ ॥

ਏ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਸੇਵਕ ਦਾ ਜੀਵਨ ਆਚਰਣ ਪਵਿੱਤਰ ਏ।

ਠਾਕੁਰ ਕਉ ਸੇਵਕੁ ਜਾਨੈ ਸੰਗਿ ॥

ਏ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਸੇਵਕ ਜਾਨਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਦਾ ਰਬ ਹਮੇਸ਼ਾ ਉਸ ਦੇ ਨਾਲ ਹੈ।

ਪ੍ਰਭ ਕਾ ਸੇਵਕੁ ਨਾਮ ਕੈ ਰੰਗਿ ॥

ਏ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਸੇਵਕ ਉਹਦੇ ਨਾਮ ਦੇ ਪ੍ਰੇਮ ਵਿਚ ਵਸਦਾ ਹੈ ।

ਸੇਵਕ ਕਉ ਪ੍ਰਭੁ ਪਾਲਨਹਾਰਾ ॥

ਏ ਪ੍ਰਭੂ ਅਪਨੇ ਸੇਵਕ ਦਾ ਪੋਥਕ ਹੈ।

ਸੇਵਕ ਕੀ ਰਾਖੈ ਨਿਰੰਕਾਰਾ ॥

ਏ ਨਿਰੰਕਾਰ ਪ੍ਰਭੂ ਅਪਨੇ ਸੇਵਕ ਦਾ ਆਦਰ ਕਰਦੇ ਨ।

ਸੇ ਸੇਵਕੁ ਜਿਸੁ ਦਇਆ ਪ੍ਰਭੁ ਧਾਰੈ ॥

ਏ ਉਹ ਓਹ ਦਾਸ ਹੈ ਜਿਸ ਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦਯਾ ਕਰਦੀ ਹੈ ।

ਨਾਨਕ ਸੇ ਸੇਵਕੁ ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਸਮਾਰੈ ॥੩॥

ਏ , ਏ ਹੇ ਨਾਨਕ, ਓਹ ਸੇਵਕ ਹਰ ਸਾਂਸ ਨਾਲ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਸਮਰਣ ਕਰਦਾ ਰੇਹੰਦਾ ਹੈ। ੩॥

ਅਪੁਨੇ ਜਨ ਕਾ ਪਰਦਾ ਢਾਕੈ ॥

ਏ ਪਰਮਾਤਮਾ ਅਪਨੇ ਸੇਵਕ ਦਾ ਪਦ ਧਾਰਣ ਕਰਦਾ ਏ।

ਅਪਨੇ ਸੇਵਕ ਕੀ ਸਰਪਰ ਰਾਖੈ ॥

ਏ ਓਹੁ ਅਪਨੇ ਨੌਕਰੋਂ ਦਾ ਆਦਰ ਜਰੂਰ ਕਰਦਾ ਏ। , ਏ ਪਰਮਾਤਮਾ ਅਪਨੇ ਸੇਵਕ ਗੀ ਆਦਰ ਤੇ ਆਦਰ ਦਿੰਦਾ ਏ।

ਅਪਨੇ ਦਾਸ ਕਉ ਦੇਇ ਵਡਾਈ ॥

ਭਗਵਾਨ ਅਪਨੇ ਭਕਤ ਕੋ ਮਹਿਮਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਅਪਨੇ ਸੇਵਕ ਕਉ ਨਾਮੁ ਜਪਾਈ ॥

ਏ ਅਪਨੇ ਨੌਕਰ ਗੀ ਅਪਨੇ ਨਾਮ ਦਾ ਜਪ ਕਰਾਂਦਾ ਏ।

ਅਪਨੇ ਸੇਵਕ ਕੀ ਆਪਿ ਪਤਿ ਰਾਖੈ ॥

ਏ ਉਸੀ ਅਪਨੇ ਸੇਵਕ ਉੱਪਰ ਗੈ ਗਰਬ ਏ।

ਤਾ ਕੀ ਗਤਿ ਮਿਤਿ ਕੋਇ ਨ ਲਾਖੈ ॥

ਏ ਤੰਦੀ ਗਤਿ ਤੇ ਅੰਦਾਜਾ ਕੁਸੈ ਗੀ ਕੀ ਪਤਾ ਨੇੜੈ ਏ।

ਪ੍ਰਭੁ ਕੇ ਸੇਵਕ ਕਉ ਕੇ ਨ ਪਹੁਚੈ ॥

ਏ ਕੋਈ ਕੀ ਮਨੁਖ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਸੇਵਕ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ।

ਪ੍ਰਭੁ ਕੇ ਸੇਵਕ ਉਚ ਤੇ ਉਚੇ ॥

ਏ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਸੇਵਕ ਪਰਮ।

ਜੇ ਪ੍ਰਭਿ ਅਪਨੀ ਸੇਵਾ ਲਾਇਆ ॥

ਏ ਜਿਸੀ ਪ੍ਰਭੂ ਅਪਨੀ ਸੇਵਾ ਚ ਰਖਦਾ ਏ

ਨਾਨਕ ਸੇ ਸੇਵਕੁ ਦਹ ਦਿਸਿ ਪ੍ਰਗਟਾਇਆ ॥੪॥

ਏ , ਏ ਹੇ ਨਾਨਕ, ਓਹ ਸੇਵਕ ਦਸ ਦਿਸ਼ਾਂ ਵਿਚ ਲੋਕਪ੍ਰਿਯ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਨੀਕੀ ਕੀਰੀ ਮਹਿ ਕਲ ਰਾਖੈ ॥

ਏ ਜੇਕਰ ਭਗਵਾਨ ਝਕ ਛੋਟੀ ਜੇਹੀ ਚੀਟੀ ਗੀ ਤਾਕਤ ਕਨੈ ਖਰਦਾ ਏ

ਭਸਮ ਕਰੈ ਲਸਕਰ ਕੋਟਿ ਲਾਖੈ ॥

ਏ ਕਰੋੜੋਂ ਤੇ ਕਰੋੜੋਂ ਫੌਜੋਂ ਗੀ ਰਾਖ ਚ ਬਦਲੀ ਸਕਦੀ ਏ।

ਜਿਸ ਕਾ ਸਾਸੁ ਨ ਕਾਢਤ ਆਪਿ ॥

ਏ ਜਿਸ ਪ੍ਰਾਣੀ ਦੀ ਸਾਂਸ ਪਰਮਾਤਮਾ ਅਪਨੇ ਆਪ ਨਹੀਂ ਕਫ਼ਦਾ

ਤਾ ਕਉ ਰਾਖਤ ਦੇ ਕਰਿ ਹਾਥ ॥

ਏ ਹਥ ਦੇੜੈ ਤਸੀ ਬਚਾਓ ਲੈਂਦਾ ਏ।

ਮਾਨਸ ਜਤਨ ਕਰਤ ਬਹੁ ਭਾਤਿ ॥

ਏ ਝੰਸਾਨ ਕਓਂ ਤਰਾਂ ਨਾਲ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ

ਤਿਸ ਕੇ ਕਰਤਬ ਬਿਰਥੇ ਜਾਤਿ ॥

ਏ ਪਰ ਤੁੰਦੇ ਕਮੋਂ ਚ ਅਸਫਲਤਾ ਔਂਦੀ ਏ।

ਮਾਰੈ ਨ ਰਾਖੈ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ ॥ ਸਰਬ ਜੀਆ ਕਾ ਰਾਖਾ ਸੋਇ ॥

ਏ , ਏ ਪਰਮੇਸਰੇ ਦੇ ਸਿਕਾ ਕੋਓਂ ਹੋਰ ਨੇਓਂ ਮਾਰੀ ਸਕਦਾ ਤੇ ਨਾ ਗੈ ਬਚਾਓ ਸਕਦਾ। ਪਰਮਾਤਮਾ ਸਾਰੇ ਜੀਵਾਂ ਦਾ ਰਖਕ ਹੈ ।

ਕਾਹੇ ਸੋਚ ਕਰਹਿ ਰੇ ਪ੍ਰਾਣੀ ॥

ਏ ਹੇ ਨਸ਼ਰ ਪ੍ਰਾਣੀ ਤੂ ਕਯੋਂ ਚਿੰਤਾ ਕਰਦੇ ਹੋ?

ਜਪਿ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭੁ ਅਲਖ ਵਿਡਾਣੀ ॥੫॥

ਏ , ਏ ਹੇ ਨਾਨਕ, ਅਦ੍ਰਿਸ਼ ਅਦ੍ਰਿਸ਼ਤ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਸਮਰਠ ਕਰੋ। ੫॥

ਬਾਰੰ ਬਾਰ ਬਾਰੁ ਪ੍ਰਭੁ ਜਪੀਐ ॥

ਏ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਨਾਮ ਬਾਰ ਬਾਰ ਜਪਨਾ ਚਾਹਿਏ।

ਪੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਇਹੁ ਮਨੁ ਤਨੁ ਧ੍ਰੁਪੀਐ ॥

ਏ ਨਾਮ ਦੇ ਅਮ੍ਰਿਤ ਪੀਨੇ ਕਨੈ ਮਨ ਤੇ ਸਰੀਰ ਤ੍ਰਿਪਤ ਹੋਂਦੇ ਨ।

ਨਾਮ ਰਤਨੁ ਜਿਨਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਇਆ ॥

ਏ ਗੁਰਮੁਖ ਜਿਨਕਾ ਨਾਮ ਰਤਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁਆ ਹੈ

ਤਿਸੁ ਕਿਛੁ ਅਵਰੁ ਨਾਹੀ ਦ੍ਰਿਸਟਾਇਆ ॥

ਏ ਓਹੁ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਸਿਵਾ ਹੋਰ ਕੁਸੈ ਗੀ ਨੇੜੈ ਦਿਕਖਦਾ।

ਨਾਮੁ ਧਨੁ ਨਾਮੇ ਰੂਪੁ ਰੰਗੁ ॥

ਏ ਨਾਮੁ ਉਸਦੀ ਧਨੁ ਤੇ ਨਾਮੁ ਹੀ ਉਸਦੀ ਸੁੰਦਰਤਾ।

ਨਾਮੇ ਸੁਖੁ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਕਾ ਸੰਗੁ ॥

ਏ ਨਾਮੁ ਉਸਦੀ ਸੁਖੁ ਤੇ ਹਰਿ ਦਾ ਨਾਮੁ ਉਸਦਾ ਸਾਥੀ ਹੈ। , ਏ ਮਨੁਖੁ ਨਾਮੁ ਦੇ ਅਮ੍ਰਿਤੁ ਨਾਲੁ ਸੰਤੁਸ਼ਟੁ ਹੋਨੁ ਵਾਲੇ

ਨਾਮੁ ਰਸਿ ਜੇ ਜਨੁ ਤ੍ਰਿਪਤਾਨੇ ॥

ਜੋ ਨਾਮੁ ਦੇ ਅਮ੍ਰਿਤੁ ਨਾਲੁ ਭਰੇ ਹਨੁ,

ਮਨੁ ਤਨੁ ਨਾਮਹਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾਨੇ ॥

ਏ ਤੰਦੀ ਆਤਮਾ ਤੇ ਸ਼ਰੀਰੁ ਸਿਰਫੁ ਨਾਮੁ ਚੁ ਗੈ ਲੀਨੁ ਹੋਇ ਜੰਦਾ ਏ।

ਉਠਤੁ ਬੈਠਤੁ ਸੇਵਤੁ ਨਾਮੁ ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕੁ ਜਨੁ ਕੈ ਸਦੁ ਕਾਮੁ ॥੬॥

ਏ , ਏ , ਏ ਹੇ ਨਾਨਕੁ, ਉਠਦੇ, ਬੈਠਦੇ, ਸੁਚੇ ਦੇ ਸਦਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਨਾਮੁ ਯਾਦੁ ਰਖਨਾ ਦਾਸੁ ਦਾ ਫਰਜ਼ੁ ਏ।

ਬੋਲਹੁ ਜਸੁ ਜਿਹਬਾ ਦਿਨੁ ਰਾਤਿ ॥

ਏ ਦਿਨੁ ਰਾਤੁ ਅਪਨੀ ਜੀਬੁ ਕਠੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਸਤੁਤਿ ਕਰੋ।

ਪ੍ਰਭਿ ਅਪਨੈ ਜਨੁ ਕੀਨੀ ਦਾਤਿ ॥

ਏ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੇ ਅਪਨੇ ਸੇਵਕੁ ਗੀ ਏਹੁ ਵਰਦਾਨੁ ਦਿੱਤਾ ਏ।

ਕਰਹਿ ਭਗਤਿ ਆਤਮੁ ਕੈ ਚਾਇ ॥

ਏ ਦਿਲੁ ਦੇ ਜੋਸ਼ੁ ਨਾਲੁ ਪੂਜਾ ਕਰਦਾ ਹੈ

ਪ੍ਰਭੁ ਅਪਨੇ ਸਿਉ ਰਹਿ ਸਮਾਇ ॥

ਏ ਤੇ ਅਪਨੇ ਰਬੁ ਚੁ ਲੀਨੁ ਰੇਹੰਦਾ ਏ।

ਜੇ ਹੋਆ ਹੇਵਤੁ ਸੇ ਜਾਨੈ ॥ ਪ੍ਰਭੁ ਅਪਨੇ ਕਾ ਹੁਕਮੁ ਪਛਾਨੈ ॥

ਏ , ਏ ਓਹੁ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਮਰਜੀ ਕਠੇ ਜੇਹੁੜਾ ਬੀ ਹੋਆ ਦਾ ਏ, ਉਸੀ ਖੁਸ਼ੀ-ਖੁਸ਼ੀ ਜਾਨਦਾ ਏ ਤੇ ਅਪਨੇ ਪ੍ਰਭੁ ਦੇ ਹੁਕਮੁ ਗੀ ਪਛਾਨਦਾ ਏ।

ਤਿਸੁ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਕਉਨੁ ਬਖਾਨਉ ॥

ਏ ਉਸਦੀ ਮਹਿਮਾ ਦਾ ਬਖਾਨੁ ਕੌਨੁ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ

ਤਿਸੁ ਕਾ ਗੁਨੁ ਕਹਿ ਏਕੁ ਨੁ ਜਾਨਉ ॥

ਏ ਤੰਦੀ ਇਕੁ ਤਾਰੀਫੁ ਦਾ ਬੀ ਬਖਾਨੁ ਕਰਨਾ ਨੇੜੈ ਜਾਨਦਾ।

ਆਠ ਪਹਰ ਪ੍ਰਭ ਬਸਹਿ ਹਜੂਰੇ ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸੇਈ ਜਨ ਪੂਰੇ ॥੭॥

ਏ, ਏ, ਏ ਹੇ ਨਾਨਕ, ਜੋ ਦਿਨ ਭਰ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਸਾਨ੍ਰਿਧਿ ਵਿਚ ਵਸਦਾ ਹੈ, ਓਹ ਪੂਰਨ ਮਨੁਖ ਹੈ । ੭ ॥

ਮਨ ਮੇਰੇ ਤਿਨ ਕੀ ਓਟ ਲੇਹਿ ॥

ਏ ਓ ਮੇਰੇ ਮਨ, ਤੁਹੈਂ ਸ਼ਰਣ ਲੇ।, ਏ ਤਨ ਸਦੈਂ ਗੀ ਅਪਨਾ ਮਨ ਤੇ ਸ਼ਰੀਰ ਸੌਂਪ ਦੇਓ।

ਮਨੁ ਤਨੁ ਅਪਨਾ ਤਿਨ ਜਨ ਦੇਹਿ ॥

ਐਰ ਅਪਨੇ ਮਨ ਐਰ ਸ਼ਰੀਰ ਤਨ ਭਕਤੋਂ ਕੋ ਸਮਰਪਿਤ ਕਰੈਂ।

ਜਿਨਿ ਜਿਨਿ ਅਪਨਾ ਪ੍ਰਭੂ ਪਛਾਤਾ ॥ ਸੇ ਜਨੁ ਸਰਬ ਥੋਕ ਕਾ ਦਾਤਾ ॥

ਏ, ਏ ਜਿਸ ਮਨੁਖ ਨੇ ਅਪਨੇ ਰਬ ਗੀ ਪਛਾਨ ਲੇਯਾ ਏ, ਓਹ ਸਬ ਚੀਜਾਂ ਦਾ ਦਾਤਾ ਏ।

ਤਿਸ ਕੀ ਸਰਨਿ ਸਰਬ ਸੁਖ ਪਾਵਹਿ ॥

ਏ ਤਕੀ ਸ਼ਰਣ ਮੈਂ ਤੁਮੈਂ ਨ੍ਰਯੀ ਖਸ਼ੁਸ਼ੀ ਜਾਮੇਗੀ।

ਤਿਸ ਕੈ ਦਰਸਿ ਸਭ ਪਾਪ ਮਿਟਾਵਹਿ ॥

ਏ ਸਾਰੇ ਪਾਪ ਤਨਕੇ ਦਰਸ਼ਨ ਸੇ ਨਾਸ਼ ਹੋਂਗੇ।

ਅਵਰ ਸਿਆਨਪ ਸਗਲੀ ਛਾਡੁ ॥

ਏ ਦੂਸਰੀ ਚਾਲ ਗੀ ਤ੍ਯਾਗ ਦੇਨਾ

ਤਿਸੁ ਜਨ ਕੀ ਤੂ ਸੇਵਾ ਲਾਗੁ ॥

ਏ ਤਸ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਸੇਵਕ ਦੀ ਸੇਵਾ ਚ ਅਪਨਾ ਆਪ ਸਮਰਪਿਤ ਕਰੋ।

ਆਵਨੁ ਜਾਨੁ ਨ ਹੋਵੀ ਤੇਰਾ ॥ ਨਾਨਕ ਤਿਸੁ ਜਨ ਕੇ ਪੂਜਹੁ ਸਦ ਪੈਰਾ ॥੮॥੧੭॥

ਏ, ਏ, ਏ, ਏ ਤੇਰੀ ਟ੍ਰੈਫਿਕ ਗਾਯਬ ਹੋ ਜਾਏਗੀ। ਹੇ ਨਾਨਕ ਸਦਾ ਤਸ ਸੇਵਕ ਦੇ ਚਰਣ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰੋ।
੮ ॥ ੧੭ ॥

ਸਲੇਕੁ ॥

ਏ ਚੰਦ ॥

ਸਤਿ ਪੁਰਖੁ ਜਿਨਿ ਜਾਨਿਆ ਸਤਿਗੁਰੁ ਤਿਸ ਕਾ ਨਾਉ ॥

ਏ ਜਿਸਨੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਸਚਾ ਰੂਪ ਜਾਨਯਾ ਹੈ, ਤਸੇ ਸਤਗੁਰੂ ਕਹਤੇ ਹੈਂ।

ਤਿਸ ਕੈ ਸੰਗਿ ਸਿਖੁ ਉਧਰੈ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਗੁਨ ਗਾਉ ॥੧॥

ਏ, ਏ ਹੇ ਨਾਨਕ, ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਸੰਗਤ ਵਿਚ ਸ੍ਰੁਤਿ ਕਰਕੇ ਤਹਦਾ ਚੇਲਾ ਵੀ ਪਾਰ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ੧ ॥

ਅਸਟਪਦੀ ॥

॥ ਆੱਕਟੋਪਸ

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਿਖ ਕੀ ਕਰੈ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲ ॥

ਏ ਸਤਗੁਰੁ ਅਪਨੇ ਸਿਖਿ ਗੀ ਪੋਸ਼ਿਤ ਕਰਦਾ ਏ।

ਸੇਵਕ ਕਉ ਗੁਰੁ ਸਦਾ ਦਇਆਲ ॥

ਏ ਗੁਰੁ ਜੀ ਅਪਨੇ ਸੇਵਕ ਪਰ ਸਦਾ ਮੇਹਰਬਾਨ।

ਸਿਖ ਕੀ ਗੁਰੁ ਦੁਰਮਤਿ ਮਲੁ ਹਿਰੈ ॥

ਏ ਗੁਰੁ ਅਪਨੇ ਚੇਲੇ ਦੀ ਮੰਦਤਾ ਦੀ ਗੰਦਗੀ ਸਾਫ ਕਰਦਾ ਏ।

ਗੁਰ ਬਚਨੀ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਉਚਰੈ ॥

ਏ ਅਪਨੇ ਗੁਰੁ ਦੀ ਉਪਦੇਸ਼ ਦੇ ਜਰਿਏ ਹਰਿ ਦਾ ਨਾਮ ਜਪਦਾ ਹੈ।

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਿਖ ਕੇ ਬੰਧਨ ਕਾਟੈ ॥

ਏ ਸਤਗੁਰੁ ਅਪਨੇ ਸਿਖਿ ਦੇ ਬੰਧਨ ਕਟਦਾ ਹੈ।

ਗੁਰ ਕਾ ਸਿਖੁ ਬਿਕਾਰ ਤੇ ਹਾਟੈ ॥

ਏ ਗੁਰੁ ਦਾ ਸਿਖਿ ਕੁਰੀਤਿ ਤੋਂ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ।

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਿਖ ਕਉ ਨਾਮ ਧਨੁ ਦੇਇ ॥

ਏ ਸਤਗੁਰੁ ਅਪਨੇ ਸਿਖਿ ਗੀ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਨਾਮ ਦੇ ਰੂਪ ਚ ਧਨ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਏ।

ਗੁਰ ਕਾ ਸਿਖੁ ਵਡਭਾਗੀ ਹੇ ॥

ਏ ਗੁਰੁ ਦਾ ਸਿਖਿ ਬੜਾ ਸੌਭਾਗਯਸ਼ਾਲੀ ਹੈ।

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਿਖ ਕਾ ਹਲਤੁ ਪਲਤੁ ਸਵਾਰੈ ॥

ਏ ਸਤਗੁਰੁ ਅਪਨੇ ਸਿਖਿ ਗੀ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਤੇ ਪਰਲੋਕ ਚ ਸੁਧਾਰ ਦਿੰਦਾ ਏ।

ਨਾਨਕ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਿਖ ਕਉ ਜੀਅ ਨਾਲਿ ਸਮਾਰੈ ॥੧॥

ਏ , ਏ ਹੇ ਨਾਨਕ ਸਤਗੁਰੁ ਅਪਨੇ ਸਿਖਿ ਗੀ ਦਿਲ ਦੇ ਨੇੜੇ ਰਖਦਾ ਏ। ੧॥

ਗੁਰ ਕੈ ਗ੍ਰਿਹਿ ਸੇਵਕੁ ਜੇ ਰਹੈ ॥

ਏ ਮਾਲਿਕ ਦੇ ਘਰ ਰਹਨ ਵਾਲਾ ਨੌਕਰ

ਗੁਰ ਕੀ ਆਗਿਆ ਮਨ ਮਹਿ ਸਰੈ ॥

ਏ ਗੁਰੁ ਦੇ ਹੁਕਮ ਮਨ ਵਿਚ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਮਨਦਾ ਹੈ ।

ਆਪਸ ਕਉ ਕਰਿ ਕਛੁ ਨ ਜਨਾਵੈ ॥

ਏ ਓਹੁ ਅਪਨੇ ਆਪ ਗੀ ਬੜਾ ਘਮੰਡ ਨੇੜੀ ਕਰਦਾ।

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਰਿਦੈ ਸਦ ਧਿਆਵੈ ॥

ਏ ਹਰਿ ਦੇ ਨਾਮ ਦਾ ਧਿਆਨ ਸਦਾ ਦਿਲ ਵਿਚ ਕਰਦਾ ਰੇਹੰਦਾ ਹੈ । , ਏ ਸਤਗੁਰੂ ਕੀ ਅਪਨਾ ਮਨ ਬੇਚਨੇ ਵਾਲਾ

ਮਨੁ ਬੇਚੈ ਸਤਿਗੁਰ ਕੈ ਪਾਸਿ ॥

ਸਚੇ ਗੁਰੂ ਕੀ ਅਪਨਾ ਮਨ ਸੌਧ ਦੇ,

ਤਿਸੁ ਸੇਵਕ ਕੇ ਕਾਰਜ ਰਾਸਿ ॥

ਏ ਉਸ ਨੌਕਰ ਦਾ ਸਾਰਾ ਕਾਮ ਪੂਰਾ ਹੋਏ ਜੰਦਾ ਏ।

ਸੇਵਾ ਕਰਤ ਹੋਇ ਨਿਹਕਾਮੀ ॥

ਏ ਜੋ ਨੌਕਰ ਅਪਨੇ ਮਾਲਿਕ ਦੀ ਸੇਵਾ ਨਿਸ਼ਕਾਮ ਭਾਵ ਕਰਨੈ ਕਰਦਾ ਏ

ਤਿਸ ਕਉ ਹੋਤ ਪਰਾਪਤਿ ਸੁਆਮੀ ॥

ਏ ਓਹ ਪਰਮਾਤਮਾ ਗੀ ਫੁੰਫਦਾ ਏ।

ਅਪਨੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਜਿਸੁ ਆਪਿ ਕਰੇਇ ॥

ਏ ਹੇ ਨਾਨਕ, ਜਿਸ ਪਰ ਗੁਰੂਜੀ ਅਪਨੇ ਆਪ ਆਸ਼ੀਰਵਾਦ ਦੇ।

ਨਾਨਕ ਸੇ ਸੇਵਕੁ ਗੁਰ ਕੀ ਮਤਿ ਲੇਇ ॥੨॥

ਏ , ਏ ਉਸ ਸੇਵਕ ਗੀ ਗੁਰੂ ਦੀ ਉਪਦੇਸ਼ ਮਿਲਦਾ ਏ। ੨॥

ਬੀਸ ਬਿਸਵੇ ਗੁਰ ਕਾ ਮਨੁ ਮਾਨੈ ॥

ਏ ਨੌਕਰ ਅਪਨੇ ਮਾਲਿਕ ਦੇ ਮਨ ਗੀ ਪੂਰੀ ਚਾਲੀ ਜੀਤਦਾ ਏ।

ਸੇ ਸੇਵਕੁ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੀ ਗਤਿ ਜਾਨੈ ॥

ਏ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਚਾਲ ਜਾਨਦਾ ਹੈ।

ਸੇ ਸਤਿਗੁਰੁ ਜਿਸੁ ਰਿਦੈ ਹਰਿ ਨਾਉ ॥

ਏ ਸਤਗੁਰੂ ਹੀ ਹੈ ਜਿਸਕੇ ਦਿਲ ਮੇਂ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮ ਹੈ।

ਅਨਿਕ ਬਾਰ ਗੁਰ ਕਉ ਬਲਿ ਜਾਉ ॥

ਏ ਬਲਿਹਾਰੀ ਕੌਂ ਬਾਰ ਅਪਨੇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਪਾਸ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ।

ਸਰਬ ਨਿਧਾਨ ਜੀਅ ਕਾ ਦਾਤਾ ॥

ਏ ਗੁਰੂ ਜੀ ਹਰ ਪਦਾਰਥ ਦੇ ਖਜਾਨੇ ਤੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਦਾਤਾ ਨ।

ਆਠ ਪਹਰ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਰੰਗਿ ਰਾਤਾ ॥

ਏ ਓਹ ਅਠ ਪਲ ਪਰਬ੍ਰਹਮ ਦੇ ਰੰਗੋਂ ਚ ਝੁੱਝੇ ਦੇ ਰੌਂਹਦੇ ਨ।

ਬ੍ਰਹਮ ਮਹਿ ਜਨੁ ਜਨ ਮਹਿ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ॥

ਏ ਭਕਤ ਬ੍ਰਹਮਾ ਚ ਰੌਹਦਾ ਏ ਤੇ ਪਰਬ੍ਰਹਮ ਭਕਤ ਚ ਰੌਹਦਾ ਏ।

ਏਕਹਿ ਆਪਿ ਨਹੀ ਕਛੁ ਭਰਮੁ ॥

ਏ ਝਕ ਹੀ ਪਰਮਾਤਮਾ ਹੈ, ਝਸ ਵਿਚ ਕੋਝੀ ਸ਼ਕ ਨਹੀਂ।

ਸਹਸ ਸਿਆਨਪ ਲਇਆ ਨ ਜਾਈਐ ॥

ਏ ਹੇ ਨਾਨਕ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਚਾਲਾਂ ਦੇ ਜਰਿਏ ਗੁਰੂ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪ੍ਤਿ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ ।

ਨਾਨਕ ਐਸਾ ਗੁਰੁ ਬਡਭਾਰੀ ਪਾਈਐ ॥੩॥

ਏ , ਏ ਏਸਾ ਗੁਰੂ ਬਡੀ ਕਿਸਮਤ ਕਝੈ ਗੈ ਮਿਲਦਾ ਏ। ੩॥

ਸਫਲ ਦਰਸਨੁ ਪੇਖਤ ਪੁਨੀਤ ॥

ਏ ਗੁਰੂ ਦਾ ਦਰਸ਼ਨ ਫਲਦਾਯੀ ਹੋਂਦਾ ਹੈ ਤੇ ਝੰਸਾਨ ਸਿਫ ਦਰਸ਼ਨ ਨਾਲ ਹੀ ਸੁਫ਼ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਪਰਸਤ ਚਰਨ ਗਤਿ ਨਿਰਮਲ ਰੀਤਿ ॥

ਏ ਤੰਦੇ ਪੈਰੋਂ ਗੀ ਚੁੰਨੇ ਕਝੈ ਮਾਹਨੂ ਦੀ ਹਾਲਤ ਤੇ ਜੀਵਨ ਆਚਰਣ ਸੁਫ਼ ਹੋਝੀ ਜੰਦਾ ਏ।

ਭੇਟਤ ਸੰਗਿ ਰਾਮ ਗੁਨ ਰਵੇ ॥

ਏ ਗੁਰੂ ਨਾਲ ਸੰਗਤ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਾਣੀ ਰਾਮ ਦੀ ਸ੍ਰੁਤਿ ਕਰਦਾ ਹੈ ।

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕੀ ਦਰਗਹ ਗਵੇ ॥

ਏ ਤੇ ਪਰਬ੍ਰਹਮ ਦੇ ਦਰਬਾਰ ਚ ਪੁਝਦਾ ਏ।

ਸੁਨਿ ਕਰਿ ਬਚਨ ਕਰਨ ਆਘਾਨੇ ॥

ਏ ਗੁਰੂ ਦੀ ਗਲਲ ਸੁਨ ਕੇ ਕਾਨ ਟੁਪਤ ਹੋਂਦੇ ਨ ਤੇ

ਮਨਿ ਸੰਤੋਖੁ ਆਤਮ ਪਤੀਆਨੇ ॥

ਏ ਮਨ ਵਿਚ ਟੁਪ੍ਤਿ ਹੋਂਦੀ ਹੈ ਤੇ ਆਤਮਾ ਟੁਪ੍ਤ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਪੂਰਾ ਗੁਰੁ ਅਖੁਓ ਜਾ ਕਾ ਮੰਤ੍ਰੁ ॥

ਏ ਗੁਰੂ ਝਕ ਸਿਫ਼ ਆਦਮੀ ਏ ਤੇ ਤੰਦਾ ਮੰਤ੍ਰ ਸਦਾ ਵਫ਼ ਏ।

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਪੇਖੈ ਹੋਇ ਸੰਤ ॥

ਏ ਜਿਸ ਨੂੰ ਓਹ ਆਪਠੇ ਅਮ੍ਰੁਤ ਦਰਸ਼ਨ ਨਾਲ ਵੇਖਦਾ ਹੈ ਓਹ ਸੰਤ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ।

ਗੁਣ ਬਿਅੰਤ ਕੀਮਤਿ ਨਹੀ ਪਾਇ ॥

ਏ ਗੁਰੂ ਦੇ ਗੁਣ ਅਨੰਤ ਹੋਂਦੇ ਨੇ ਜਿਸਦਾ ਮੂਲ੍ਯਾਂਕਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ।

ਨਾਨਕ ਜਿਸੁ ਭਾਵੈ ਤਿਸੁ ਲਏ ਮਿਲਾਇ ॥੪॥

ਏ , ਏ ਹੇ ਨਾਨਕ, ਜੋ ਭੀ ਪ੍ਰਾਣੀ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਪਸੰਦ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਨਾਲ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ੪॥

ਜਿਹਬਾ ਏਕ ਉਸਤਤਿ ਅਨੇਕ ॥

ਏ ਜੀਭ ਇਕ ਏ ਪਰ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਗੁਣ ਅਨੰਤ ਨ।

ਸਤਿ ਪੁਰਖ ਪੂਰਨ ਬਿਬੇਕ ॥

ਏ ਓਹ ਇਕ ਭਲਾ ਮਾਹਨੂ ਏ ਜੇਹੜਾ ਪੂਰੀ ਚਾਲੀ ਕੜੇ ਵਿਵੇਕਪੂਰਨ ਏ।

ਕਾਹੂ ਬੋਲ ਨ ਪਹੁਚਤ ਪ੍ਰਾਨੀ ॥

ਏ ਜੀਵ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਜਰਿਏ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਗੁਣਾਂ ਤਕ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚ ਸਕਦਾ। , ਏ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੁਰ੍ਗਮ, ਅਵਿਸ਼ਯ ਤੇ ਪਵਿਤ੍ਰ ਏ।

ਅਗਮ ਅਗੋਚਰ ਪ੍ਰਭ ਨਿਰਬਾਨੀ ॥

ਦੁਰ੍ਗਮ, ਦੁਰ੍ਗਮ ਤੇ ਸਾਰੀ ਇੱਛਾਏ ਥਮਾਂ ਮੁਕਤ।

ਨਿਰਾਹਾਰ ਨਿਰਵੈਰ ਸੁਖਦਾਈ ॥

ਏ ਪਰਮਾਤਮਾ ਗੀ ਖਾਨੇ ਦੀ ਲੋੜ ਨੇੜੀ ਏ, ਓਹ ਦੁਸ਼ਮਨੀ ਥਮਾਂ ਮੁਕਤ ਏ ਤੇ ਸੁਖ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਏ।

ਤਾ ਕੀ ਕੀਮਤਿ ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਈ ॥

ਏ ਕੋਈ ਭੀ ਪ੍ਰਾਣੀ ਉਸਦਾ ਮੂਲਾਂਕਨ ਨੇੜੀ ਕਰੀ ਸਕੇਆ।

ਅਨਿਕ ਭਗਤ ਬੰਦਨ ਨਿਤ ਕਰਹਿ ॥

ਏ ਕੜੇ ਭਕਤ ਰੋਜ ਤੰਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰਦੇ ਰੌਂਦੇ ਨ।

ਚਰਨ ਕਮਲ ਹਿਰਦੈ ਸਿਮਰਹਿ ॥

ਏ ਉਸੀ ਦਿਲੈ ਚ ਤੰਦੀ ਪੈਰ ਕਮਲ ਯਾਦ ਏ।

ਸਦ ਬਲਿਹਾਰੀ ਸਤਿਗੁਰ ਅਪਨੇ ॥

ਏ ਹੇ ਨਾਨਕ ਮੈਂ ਸਦਾ ਅਪਨੇ ਆਪ ਗੀ ਅਪਨੇ ਸਤਗੁਰੂ ਗੀ ਸੌਂਪਦਾ ਹਾਂ।

ਨਾਨਕ ਜਿਸੁ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਐਸਾ ਪ੍ਰਭੁ ਜਪਨੇ ॥੫॥

ਏ , ਏ ਜਿਸ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਨਾਲ ਓਹ ਏਸੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਨਾਮ ਯਾਦ ਕਰਦਾ ਹੈ । ੫॥

ਇਹੁ ਹਰਿ ਰਸੁ ਪਾਵੈ ਜਨੁ ਕੋਇ ॥

ਏ ਦੁਰ੍ਲੱਭ ਆਦਮੀ ਹੀ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਯਹ ਹਰਿ ਰਸ।

ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਵੈ ਅਮਰੁ ਸੇ ਹੋਇ ॥

ਏ ਇਸ ਅਮ੍ਰਿਤ ਗੀ ਪੀਨੇ ਆਲਾ ਅਮਰ ਹੋੜੇ ਜੰਦਾ ਏ।

ਉਸੁ ਪੁਰਖ ਕਾ ਨਾਹੀ ਕਦੇ ਬਿਨਾਸ ॥

ਏ ਕਿ ਮਨੁਖ ਕਦੇ ਨਾਸ ਨਹੀਂ ਹੋਂਦਾ

ਜਾ ਕੈ ਮਨਿ ਪ੍ਰਗਟੇ ਗੁਨਤਾਸ ॥

ਏ ਜਿਸ ਦੇ ਦਿਲ ਵਿਚ ਗੁਣਾਂ ਦਾ ਖੰਡਾਰ ਨਜ਼ਰ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ।

ਆਠ ਪਹਰ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਲੇਇ ॥

ਏ ਆਠ ਬਜੇ ਹਰਿ ਦਾ ਨਾਮ ਲੈਂਦਾ ਹੈ ਤੇ

ਸਚੁ ਉਪਦੇਸੁ ਸੇਵਕ ਕਉ ਦੇਇ ॥

ਏ ਅਪਨੇ ਨੌਕਰ ਗੀ ਸਚੀ ਸਲਾਹ ਦਿੰਦਾ ਏ। , ਏ ਲਗਾਵ ਤੇ ਖ਼ਮ ਕਰੈ ਕਦੋਂ ਭੀ ਨੇੜੀਂ ਮਿਲਦਾ।

ਮੋਹ ਮਾਇਆ ਕੈ ਸੰਗਿ ਨ ਲੇਪੁ ॥

ਮਾਯਾ (ਸੰਸਾਰਿਕ ਝੁੱਲਾਏ) ਪਰ ਨਿਰਭਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ,

ਮਨ ਮਹਿ ਰਾਖੈ ਹਰਿ ਹਰਿ ਏਕੁ ॥

ਏ ਦਿਲ ਵਿਚ ਝੁਕ ਹੀ ਹਰਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਰਖਦਾ ਹੈ ।

ਅੰਧਕਾਰ ਦੀਪਕ ਪਰਗਾਸੇ ॥

ਏ ਅਜ਼ਾਨ ਦੇ ਝੇਰੇ ਵਿਚ ਨਾਮ ਦਾ ਦੀਪਾ ਉਸ ਨੂੰ ਚਮਕਦਾ ਹੈ ।

ਨਾਨਕ ਭਰਮ ਮੋਹ ਦੁਖ ਤਹ ਤੇ ਨਾਸੇ ॥੬॥

ਏ , ਏ ਹੇ ਨਾਨਕ ਦੁਖਿਧਾ, ਲਗਾਵ, ਦੁਖ ਉਸਦੇ ਕੋਲਾ ਖਾਗ ਜਾਓ। ੬॥

ਤਪਤਿ ਮਾਹਿ ਠਾਢਿ ਵਰਤਾਈ ॥

ਏ ਗੁਰੂ ਦੀ ਪੂਰੀ ਉਪਦੇਸ਼ ਨੇ ਖ਼ਮ ਦੀ ਅਗ ਵਿਚ ਸ਼ੀਤਲਤਾ ਲਾ ਦਿੱਤੀ ਹੈ।

ਅਨਦੁ ਭਇਆ ਦੁਖ ਨਾਠੇ ਭਾਈ ॥

ਏ ਖੁਸ਼ਿਆਂ ਪੈਦਾ ਹੋ ਗਈ ਉਦਾਸੀ ਚਲੀ ਗਈ

ਜਨਮ ਮਰਨ ਕੇ ਮਿਟੇ ਅੰਦੇਸੇ ॥

ਏ ਜਨਮ-ਮਰਨ ਦਾ ਡਰ ਗਾਯਬ ਹੋ ਗਯਾ।

ਸਾਧੂ ਕੇ ਪੂਰਨ ਉਪਦੇਸੇ ॥

ਏ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਪੂਰੀ ਸਲਾਹ ਸੇ

ਭਉ ਚੁਕਾ ਨਿਰਭਉ ਹੋਇ ਬਸੇ ॥

ਏ ਡਰ ਨਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਏ ਤੇ ਝੁਕ ਨਿਰਭਰ ਰੇਹੰਦਾ ਏ।

ਰਚਿ ਰਚਨਾ ਅਪਨੀ ਕਲ ਧਾਰੀ ॥

ਏ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੇ ਬ੍ਰਹਮਾਂਡ ਪੈਦਾ ਕਰਕੇ ਅਪਨੀ ਸ਼ਕਤਿ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀ ਹੈ।

ਅਨਿਕ ਬਾਰ ਨਾਨਕ ਬਲਿਹਾਰੀ ॥੮॥੧੮॥

ਏ , ਏ , ਏ ਹੇ ਨਾਨਕ ਮੈਂ ਕੜ੍ਹ ਵਾਰ ਤਸ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਸਮਰਪਣ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ।

ਸਲੋਕੁ ॥

ਏ ਚੰਦ ॥

ਸਾਥਿ ਨ ਚਾਲੈ ਬਿਨੁ ਭਜਨ ਬਿਖਿਆ ਸਗਲੀ ਛਾਰੁ ॥

ਏ ਹੇ ਜੀਵ, ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਸਤੁਤਿ ਦੇ ਸਿਵਾ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦਾ, ਸਾਰੇ ਵਸਤੁ ਤੇ ਰੂਪ ਖੂੜ ਦੇ ਸਮਾਨ ਹਨ।

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਕਮਾਵਨਾ ਨਾਨਕ ਇਹੁ ਧਨੁ ਸਾਰੁ ॥੧॥

ਏ , ਏ ਹੇ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਨਾਮ ਯਾਦ ਕਰਕੇ ਪੈਸਾ ਕਮਾਨਾ ਹੀ ਉਤਮ ਧਨ ਹੈ।

ਅਸਟਪਦੀ ॥

॥ ਚਾਨਕ

ਸੰਤ ਜਨਾ ਮਿਲਿ ਕਰਹੁ ਬੀਚਾਰੁ ॥

ਏ ਸੰਤਾਂ ਕੀ ਸੰਗਤ ਮੇਂ ਇਸ ਬਾਰੇ ਮੇਂ ਸੋਚੋ।

ਏਕੁ ਸਿਮਰਿ ਨਾਮ ਆਧਾਰੁ ॥

ਏ ਇਕ ਪਰਮਾਤਮਾ ਗੀ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤੇ ਨਾਮ ਦਾ ਸਾਥ ਲੈਓ।

ਅਵਰਿ ਉਪਾਵ ਸਭਿ ਮੀਤ ਬਿਸਾਰਹੁ ॥

ਏ ਓ ਮੇਰੇ ਦੋਸਤ, ਬਾਕੀ ਸਾਰੇ ਪ੍ਰਯਾਸ ਭੁਲ ਜਾਓ।

ਚਰਨ ਕਮਲ ਰਿਦ ਮਹਿ ਉਰਿ ਧਾਰਹੁ ॥

ਏ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਚਰਣ ਕਮਲ ਤੇਰੇ ਮਨ ਤੇ ਦਿਲ ਵਿਚ ਬਸੇ ।

ਕਰਨ ਕਾਰਨ ਸੇ ਪੁਭੁ ਸਮਰਥੁ ॥

ਏ ਕਿ ਪਰਮੇਸਰੇ ਗੀ ਸਾਰੇ ਕਮਮ ਕਰਨੇ ਤੇ ਜੀਵ-ਜੰਤੁਏਂ ਗੀ ਪੂਰਾ ਕਰਨੇ ਦੀ ਤਾਕਤ ਏ।

ਦਿੜੁ ਕਰਿ ਗਹਹੁ ਨਾਮੁ ਹਰਿ ਵਥੁ ॥

ਏ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਨਾਮ ਦੀ ਵਸਤੁ ਗੀ ਮਜ਼ਬੂਤੀ ਕਰਨੇ ਪਕੜੋ। , ਏ ਇਸ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਨਾਮ ਤੇ ਧਨ-ਦੌਲਤ ਇਕੱਠਾ ਕਰੋ ਤੇ ਭਾਗਯਸ਼ਾਲੀ ਬਨੋ।

ਇਹੁ ਧਨੁ ਸੰਚਹੁ ਹੋਵਹੁ ਭਗਵੰਤੁ ॥

ਨਾਮ ਦੀ ਇਸ ਦੌਲਤ ਗੀ ਝਕਟਾ ਕਰੋ ਤੇ ਭੜੇ ਭਾਗਯਸ਼ਾਲੀ ਬਨੋ।

ਸੰਤ ਜਨਾ ਕਾ ਨਿਰਮਲ ਮੰਤੁ ॥

ਏ ਸੰਤੋਂ ਦਾ ਮੰਤ੍ਰ ਪਵਿਤ੍ਰ ਤੇ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੈ।

ਏਕ ਆਸ ਰਾਖਹੁ ਮਨ ਮਾਹਿ ॥

ਏ ਅਪਨੇ ਮਨ ਚ ਇਕ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਤਮ੍ਮੀਦ ਰਖੋ

ਸਰਬ ਰੋਗ ਨਾਨਕ ਮਿਟਿ ਜਾਹਿ ॥੧॥

ਏ , ਏ ਹੇ ਨਾਨਕ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤੇਰੇ ਸਾਰੇ ਰੋਗ ਠੀਕ ਹੋਂਗੇ। ੧॥

ਜਿਸੁ ਧਨ ਕਉ ਚਾਰਿ ਕੁੰਟ ਉਠਿ ਧਾਵਹਿ ॥

ਏ ਏ ਧਾਰ, ਪੈਸੇ ਜਿਸਦੇ ਲੇਝੈਂ ਤੁਸ ਹਰ ਜਗਹ ਫੌੜਦੇ ਓ

ਸੋ ਧਨੁ ਹਰਿ ਸੇਵਾ ਤੇ ਪਾਵਹਿ ॥

ਏ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਕੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਓਹ ਧਨ ਮਿਲ ਜਾਵੇਗਾ।

ਜਿਸੁ ਸੁਖ ਕਉ ਨਿਤ ਬਾਛਹਿ ਮੀਤੁ ॥

ਏ ਓ ਮੇਰੇ ਧਾਰ, ਖੁਸ਼ਿਆਂ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਚਾਹੰਦੇ ਹੋ

ਸੋ ਸੁਖੁ ਸਾਧੁ ਸੰਗਿ ਪਰੀਤਿ ॥

ਏ ਸੰਤੋਂ ਦੇ ਸੰਗਤ ਵਿਚ ਧਾਰ ਕਰ ਕੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਓਹ ਸੁਖ ਮਿਲ ਜਾਵੇਗਾ।

ਜਿਸੁ ਸੇਭਾ ਕਉ ਕਰਹਿ ਭਲੀ ਕਰਨੀ ॥

ਏ ਜਿਸ ਸੁੰਦਰਤਾ ਦੇ ਵਾਸਤੇ ਤੁਸੀਂ ਭਲਾ ਕਮਮ ਕਰਦੇ ਹੋ

ਸਾ ਸੇਭਾ ਭਜੁ ਹਰਿ ਕੀ ਸਰਨੀ ॥

ਏ ਓਹ ਸੁੰਦਰਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਸ਼ਰਣ ਲੈ ਕੇ ਆਂਦੀ ਏ।

ਅਨਿਕ ਉਪਾਵੀ ਰੋਗੁ ਨ ਜਾਇ ॥

ਏ ਜਿਸ ਬੀਮਾਰੀ ਗੀ ਮਤੇ ਸਾਰੇ ਪ੍ਰਯਾਸੋਂ ਕੜੈ ਠੀਕ ਨੇਝੈਂ ਕੀਤਾ ਜਾਝੈਂ ਸਕਦਾ

ਰੋਗੁ ਮਿਟੈ ਹਰਿ ਅਵਖਧੁ ਲਾਇ ॥

ਏ ਓਹ ਰੋਗ ਹਰਿ ਨਾਮ ਦੇ ਰੂਪ ਚ ਦਵਾਝੈਂ ਖਾਝੈਂ ਠੀਕ ਹੋਝੈਂ ਜੰਦੀ ਏ।

ਸਰਬ ਨਿਧਾਨ ਮਹਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ॥

ਏ ਸਾਰੇ ਖਜਾਨੇ ਵਿਚੋਂ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਨਾਂ ਹੀ ਸਭ ਤੋਂ ਵਡਾ ਖਜਾਨਾ ਹੈ। , ਏ , ਏ ਹੇ ਨਾਨਕ ਤੁਨਕੇ ਨਾਮ ਜਪ ਕਰਕੇ ਆਪ ਪਰਮਾਤਮਾ ਕੇ ਦਰਬਾਰ ਮੇਂ ਸਵੀਕਾਰ ਹੋ ਜਾਓਗੇ।

ਜਪਿ ਨਾਨਕ ਦਰਗਹਿ ਪਰਵਾਨੁ ॥੨॥

ਨਾਨਕ, ਤੁੰਦੇ ਨਾਮ ਤੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਦਰਬਾਰ ਚ ਧਿਆਨ ਕਰੋ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮੰਜੂਰੀ ਮਿਲ ਜਾਵੇਗੀ।

ਮਨੁ ਪਰਬੋਧਹੁ ਹਰਿ ਕੈ ਨਾਇ ॥

ਏ ਪਰਮਾਤਮਾ ਕੇ ਨਾਮ ਸੇ ਮਨ ਜਗਾਓ।

ਦਹ ਦਿਸਿ ਧਾਵਤ ਆਵੈ ਠਾਇ ॥

ਏ ਝੁਸ ਤਹੀਂ ਦਸ ਦਿਸ਼ਾ ਵਿਚ ਭਟਕਦਾ ਝਹ ਮਨ ਅਪਨੇ ਘਰ ਵਾਪਸ ਆ ਜਾਵੇਗਾ।

ਤਾ ਕਉ ਬਿਘਨੁ ਨ ਲਾਗੈ ਕੋਇ ॥

ਏ ਉਸੀ ਕੋਈ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀ ਦਾ ਸਾਮਨਾ ਨੇੜੀਂ ਕਰਨਾ ਪੌਂਦਾ

ਜਾ ਕੈ ਰਿਦੈ ਬਸੈ ਹਰਿ ਸੋਇ ॥

ਏ ਜਿਸ ਦੇ ਦਿਲ ਵਿਚ ਪਰਮਾਤਮਾ ਵਸਦਾ ਹੈ

ਕਲਿ ਤਾਤੀ ਠਾਂਢਾ ਹਰਿ ਨਾਉ ॥

ਏ ਧਹ ਕਲਿਯੁਗ ਗਰਮ ਅਗ ਹੈ ਔਰ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮ ਮਸਤ ਹੈ।

ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਸਦਾ ਸੁਖ ਪਾਉ ॥

ਏ ਹਮੇਸ਼ਾ ਉਸੀ ਯਾਦ ਰਖੀ ਤੇ ਸੁਖ ਪਾਓ।

ਭਉ ਬਿਨਸੈ ਪੂਰਨ ਹੋਇ ਆਸ ॥

ਏ ਨਾਮ ਜਪਨੇ ਨਾਲ ਡਰ ਨਾਸ਼ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤੇ ਆਸ਼ਾ ਪੂਰੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ।

ਭਗਤਿ ਭਾਇ ਆਤਮ ਪਰਗਾਸ ॥

ਏ ਭਕਤਿ ਕਰਨੈ ਪਰਮਾਤਮਾ ਕਰਨੈ ਘਾਰ ਕਰਨੇ ਕਰਨੈ ਆਤਮਾ ਉਜ਼ਵਲ ਹੋਈਂ ਜਾਂਦੀ ਏ।

ਤਿਤੁ ਘਰਿ ਜਾਇ ਬਸੈ ਅਬਿਨਾਸੀ ॥

ਏ ਅਮਰ ਪ੍ਰਭੂ ਨਾਮ ਯਾਦ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਦੇ ਦਿਲ ਵਿਚ ਵਸਦਾ ਹੈ ।

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਕਾਟੀ ਜਮ ਫਾਸੀ ॥੩॥

ਏ , ਏ ਹੇ ਨਾਨਕ ਨਾਮ ਜਪ ਕਰਕੇ ਯਮ ਦੀ ਫਾਂਸੀ ਕਟ ਜਾਂਦੀ ਹੈ । ੩॥

ਤਤੁ ਬੀਚਾਰੁ ਕਹੈ ਜਨੁ ਸਾਚਾ ॥

ਏ ਸਚਾ ਮਨੁਖ ਹੈ ਜੋ ਸਾਰ ਦੀ ਯਾਦ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਜਨਮਿ ਮਰੈ ਸੇ ਕਾਚੇ ਕਾਚਾ ॥

ਏ ਔਹ ਝਕ ਪੂਰਨ ਝੂਠਾ ਏ ਜੇਹੜਾ ਜਨਮ-ਮਰਣ ਦੇ ਚਕਰ ਚ ਪੌਂਦਾ ਏ। , ਏ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਕੇ ਟ੍ਰੈਫਿਕ ਗਾਯਬ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਆਵਾ ਗਵਨੁ ਮਿਟੈ ਪ੍ਰਭ ਸੇਵ ॥

ਜਨਮ-ਮਰਣ ਦਾ ਚਕਰ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਨੈ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਧਿਆਨ ਕਰਨੇ ਕਰਨੈ ਗੈ ਖਤਮ ਹੋਂਦਾ ਏ,

ਆਪੁ ਤਿਆਗਿ ਸਰਨਿ ਗੁਰਦੇਵ ॥

ਏ ਅਪਨਾ ਅਹੰਕਾਰ ਟਿਆਗ ਗੁਰੁਦੇਵ ਕੀ ਸ਼ਰਣ।

ਇਉ ਰਤਨ ਜਨਮ ਕਾ ਹੋਇ ਉਧਾਰੁ ॥

ਏ ਇਸ ਚਾਲੀ ਅਨਮੋਲ ਜਾਨ ਬਚਾਏ ਜੰਦੀ ਏ।

ਹਰਿ ਹਰਿ ਸਿਮਰਿ ਪ੍ਰਾਨ ਆਧਾਰੁ ॥

ਏ ਪਰਮਾਤਮਾ ਹਰੀ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰੋ ਜੋ ਤੇਰੇ ਜੀਵਨ ਦਾ ਸ੍ਰੋਤ ਹੈ।

ਅਨਿਕ ਉਪਾਵ ਨ ਛੁਟਨਹਾਰੇ ॥

ਏ ਕੌਣ ਉਪਾਏ ਕਰਕੇ ਕੋਈ ਰਾਹਤ ਨਹੀਂ।

ਸਿੰਮ੍ਰਿਤਿ ਸਾਸਤ ਬੇਦ ਬੀਚਾਰੇ ॥

ਏ ਯਾਦੋਂ, ਸ਼ਾਸਤ੍ਰੋਂ ਤੇ ਵੇਦੋਂ ਪਰ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨੇ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰੋ।

ਹਰਿ ਕੀ ਭਗਤਿ ਕਰਹੁ ਮਨੁ ਲਾਇ ॥

ਏ ਸਿਰਫ਼ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਭਗਤ ਕਰੋ ਸਾਰੇ ਦਿਲ ਨਾਲ।

ਮਨਿ ਬੰਛਤ ਨਾਨਕ ਫਲ ਪਾਇ ॥੪॥

ਏ , ਏ ਹੇ ਨਾਨਕ ਭਕਿਤ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਕੋ ਵਾਂਞਿਤ ਪਰਿਣਾਮ ਮਿਲਤੇ ਹੈਂ। ॥੪॥

ਸੰਗਿ ਨ ਚਾਲਸਿ ਤੇਰੈ ਧਨਾ ॥

ਏ ਧਨ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਜਾਨਾ

ਤੂੰ ਕਿਆ ਲਪਟਾਵਹਿ ਮੂਰਖ ਮਨਾ ॥

ਏ ਫਿਰ ਓ ਮੂਰਖ ਮਨ, ਕਯੋਂ ਚਿਪਕ ਰਹੇ ਹੋ ਇਸ ਪਰ?

ਸੁਤ ਮੀਤ ਕੁਟੰਬ ਅਰੁ ਬਨਿਤਾ ॥

ਏ ਪੁਤ੍ਰ ਦੋਸਤ ਪਰਿਵਾਰ ਤੇ ਪਤਨੀ

ਇਨ ਤੇ ਕਹਹੁ ਤੁਮ ਕਵਨ ਸਨਾਥਾ ॥

ਏ ਦਸ਼ੋ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚੋਂ ਕੌਨ ਤੇਰਾ ਮਦਦਗਾਰ ਹੈ?

ਰਾਜ ਰੰਗ ਮਾਇਆ ਬਿਸਥਾਰ ॥

ਏ ਰਾਜ ਭੋਗ ਤੇ ਧਨ ਦਾ ਵਿਸਤਾਰ। ਦਸ਼ੋ ਕੌਨ ਬਚੇ ਤੇ ਕਠੂਂ?

ਇਨ ਤੇ ਕਹਹੁ ਕਵਨ ਛੁਟਕਾਰ ॥

ਦਸਸੀ ਝਨ੍ਹੇਂ ਸੇ ਕੌਨ ਬਚ ਗਯਾ?

ਅਸੁ ਹਸਤੀ ਰਥ ਅਸਵਾਰੀ ॥

ਏ ਘੋੜੇ, ਹਾਥੀ ਤੇ ਰਥੇਂ ਦੀ ਸਵਾਰੀ ਕਰੋ

ਝੂਠਾ ਡੰਫੁ ਝੂਠੁ ਪਾਸਾਰੀ ॥

ਏ ਏਹੁ ਸਬ ਝੂਠਾ ਦਿਖਾਵਾ ਏ।

ਜਿਨਿ ਦੀਏ ਤਿਸੁ ਬੁਝੈ ਨ ਬਿਗਾਨਾ ॥

ਏ ਮੂਰਖ ਮਨੁਖ ਉਸ ਪਰਮਾਤਮਾ ਗੀ ਨੇੜੈ ਜਾਨਦਾ ਜਿਸਨੇ ਏਹੁ ਸਬ ਕਿਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਏ।

ਨਾਮੁ ਬਿਸਾਰਿ ਨਾਨਕ ਪਛੁਤਾਨਾ ॥੫॥

ਏ , ਏ ਅਰੇ ਨਾਨਕ ਦਾ ਨਾਮ ਭੁਲ ਕੇ ਜੀਵ ਅੰਤ ਵਿਚ ਪਸ਼ੁਚਾਤਾਪ ਕਰਦਾ ਹੈ । ੫॥

ਗੁਰ ਕੀ ਮਤਿ ਤੂੰ ਲੇਹਿ ਇਆਨੇ ॥

ਏ ਹੇ ਮੂਰਖ ਮਨੁਖ ਅਪਨੇ ਗੁਰੂ ਦੀ ਉਪਦੇਸ਼ ਲੈ।

ਭਗਤਿ ਬਿਨਾ ਬਹੁ ਡੂਬੇ ਸਿਆਨੇ ॥

ਏ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਭਕਿਤ ਦੇ ਬਿਨਾ ਬੜੇ ਸਮਝਦਾਰ ਲੋਕ ਭੀ ਡੁੱਬ ਗਏ ਹਨ।

ਹਰਿ ਕੀ ਭਗਤਿ ਕਰਹੁ ਮਨ ਮੀਤ ॥

ਏ ਓ ਮੇਰੇ ਧਾਰ, ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਪੂਜਾ ਦਿਲ ਵਿਚ।

ਨਿਰਮਲ ਹੋਇ ਤੁਮ੍ਹਾਰੇ ਚੀਤ ॥

ਏ ਜੋ ਤੇਰਾ ਮਨ ਸੁਫਲ ਕਰ ਦੇਗਾ।

ਚਰਨ ਕਮਲ ਰਾਖਹੁ ਮਨ ਮਾਹਿ ॥

ਏ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਚਰਣ ਕਮਲ ਤੇਰੇ ਦਿਲ ਵਿਚ ਵਸਦੇ ਹਨ

ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੇ ਕਿਲਬਿਖ ਜਾਹਿ ॥

ਏ ਤੇਰੇ ਪਿਛਲੇ ਜਨਮ ਦੇ ਪਾਪ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਣਗੇ।

ਆਪਿ ਜਪਹੁ ਅਵਰਾ ਨਾਮੁ ਜਪਾਵਹੁ ॥

ਏ ਖੁਦ ਭਗਵਾਨ ਦਾ ਨਾਂ ਜਪੋ ਤੇ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਵੀ ਨਾਮ ਜਪਵਾਓ।

ਸੁਨਤ ਕਰਤ ਰਹਤ ਗਤਿ ਪਾਵਹੁ ॥

ਏ ਇਸ ਬਰਤਾਵਿ ਚ ਸੁਣਨੇ, ਬੋਲਨੇ ਤੇ ਜੀਨੇ ਕੜੈ ਆਜਾਦੀ ਮਿਲੇਗੀ।

ਸਾਰ ਭੂਤ ਸਤਿ ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਉ ॥

ਏ ਸਾਰ ਸਚੇ ਨਾਮ ਹਰਿ ਦਾ ।

ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ ਨਾਨਕ ਗੁਨ ਗਾਉ ॥੬॥

ਏ , ਏ ਨਾਨਕ, ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਸਤੁਤਿ ਕੁਦਰਤੀ ਤੌਰ ਤੇ ਕਰੋ। ੬ ॥

ਗੁਨ ਗਾਵਤ ਤੇਰੀ ਉਤਰਸਿ ਮੈਲੁ ॥

ਏ ਹੇ ਜੀਵ, ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਸਤੁਤਿ ਗਾ ਕੇ ਤੇਰੇ ਪਾਪ ਦੀ ਗੰਦਗੀ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ।

ਬਿਨਸਿ ਜਾਇ ਹਉਮੈ ਬਿਖੁ ਫੈਲੁ ॥

ਏ ਐ ਅਹੰਕਾਰ ਜੈਸੀ ਜਹਰ ਕਾ ਫੈਲਾਵ ਭੀ ਗਾਯਬ ਹੋ ਜਾਏਗਾ।

ਹੇਰਿ ਅਚਿੰਤੁ ਬਸੈ ਸੁਖ ਨਾਲਿ ॥

ਏ ਐ ਚਿੰਤਾਏਂ ਥਮਾਂ ਮੁਕਤ ਹੋਗ ਤੇ ਖੁਸ਼ਹਾਲ ਰੋਹਗ

ਸਾਸਿ ਗ੍ਰਾਸਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸਮਾਲਿ ॥

ਏ ਜੋ ਹਰ ਸਾਂਸ ਮੁੰਹ ਸੇ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੀ ਪ੍ਰਯੋਗ ਕਰੇਗਾ।

ਛਾਡਿ ਸਿਆਨਪ ਸਗਲੀ ਮਨਾ ॥

ਏ ਏ ਮਨ, ਯਾਗ ਅਪਨੀ ਸਾਰੀ ਚਤੁਰਾਈ।

ਸਾਧਸੰਗਿ ਪਾਵਹਿ ਸਚੁ ਧਨਾ ॥

ਏ ਅਛੀ ਸੰਗਤ ਰਖ ਕੇ ਤੁਸੇਂਗੀ ਸਚੀ ਦੌਲਤ ਮਿਲਗ।

ਹਰਿ ਪੁੰਜੀ ਸੰਚਿ ਕਰਹੁ ਬਿਉਹਾਰੁ ॥

ਏ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਨਾਮ ਤੇ ਧਨ-ਦੌਲਤ ਜਮਾ ਕਰੋ ਤੇ ਸਿਰਫ਼ ਉਸ ਨਾਲ ਹੀ ਵਪਾਰ ਕਰੋ।

ਈਹਾ ਸੁਖੁ ਦਰਗਹ ਜੈਕਾਰੁ ॥

ਏ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਸ ਜਿੰਦਗੀ ਵਿਚ ਸੁਖ ਮਿਲ ਜਾਵੇਗਾ ਤੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਦਰਬਾਰ ਵਿਚ ਇਜ਼ਤ ਮਿਲ ਜਾਵੇਗੀ।

ਸਰਬ ਨਿਰੰਤਰਿ ਏਕੇ ਦੇਖੁ ॥

ਏ ਹਰ ਜਗਹ ਇਕ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਿਖਦਾ ਏ

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਜਾ ਕੈ ਮਸਤਕਿ ਲੇਖੁ ॥੭॥

ਏ , ਏ ਹੇ ਨਾਨਕ, ਜਿਸਕੇ ਮਥੇ ਪਰ ਭਾਗਯ ਮੌਜੂਦ ਹੈ। ੭ ॥

ਏਕੇ ਜਪਿ ਏਕੇ ਸਾਲਾਹਿ ॥

ਏ ਇਕ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਨਾਮ ਜਪ ਕਰੋ ਤੇ ਸਿਰਫ਼ ਉਹਦੀ ਸਤੁਤਿ ਕਰੋ।

ਏਕੁ ਸਿਮਰਿ ਏਕੇ ਮਨ ਆਹਿ ॥

ਏ ਇਕ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਬਾਰੇ ਚ ਸੋਚੋ ਤੇ ਤਸੀਂ ਅਪਨੇ ਦਿਲ ਚ ਬਸਨਾ ਚੀੜੋ।

ਏਕਸ ਕੇ ਗੁਨ ਗਾਉ ਅਨੰਤ ॥

ਏ ਉਸ ਅਨੰਤ ਇਕ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਸਤੁਤਿ ਗਾਓ।

ਮਨਿ ਤਨਿ ਜਾਪਿ ਏਕ ਭਗਵੰਤ ॥

ਏ ਮਨ ਤੇ ਸ਼ਰੀਰ ਨਾਲ ਇਕ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਜਪ ਕਰੋ।

ਏਕੇ ਏਕੁ ਏਕੁ ਹਰਿ ਆਪਿ ॥

ਏ ਕਿ ਪਰਮਾਤਮਾ ਆਪ ਹੀ ਹੈ।

ਪੂਰਨ ਪੂਰਿ ਰਹਿਓ ਪ੍ਰਭੁ ਬਿਆਪਿ ॥

ਏ ਪ੍ਰਭੂ ਜੀਵਾਂ ਵਿਚ ਸਰਵਵਿਆਪੀ ਹੈ ਤੇ ਹਰ ਜਗਹ ਵਸਦਾ ਹੈ ।

ਅਨਿਕ ਬਿਸਥਾਰ ਏਕ ਤੇ ਭਏ ॥

ਏ ਕਈ ਇਕ ਪਰਮਾਤਮਾ ਤੋਂ ਆਏ ਹਨ।

ਏਕੁ ਅਰਾਧਿ ਪਰਾਛਤ ਗਏ ॥

ਏ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰਕੇ ਪਾਪ ਮਿਟ ਜਾਂਦੇ ਨੇ।

ਮਨ ਤਨ ਅੰਤਰਿ ਏਕੁ ਪ੍ਰਭੁ ਰਾਤਾ ॥

ਏ ਮੇਰਾ ਮਨ ਤੇ ਸ਼ਰੀਰ ਇਕ ਪ੍ਰਭੂ ਵਿਚ ਲੀਨ ਹੈ।

ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਨਾਨਕ ਇਕੁ ਜਾਤਾ ॥੮॥੧੯॥

ਏ, ਏ, ਏ ਹੇ ਨਾਨਕ ਗੁਰੂ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਨਾਲ ਇਕ ਹੀ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਜਾਨਿਆ ਹੈ ।, ਏ ਚੰਦ ॥

ਸਲੋਕੁ ॥

ਸ਼ਾਲੋਕ: ਏ.

ਫਿਰਤ ਫਿਰਤ ਪ੍ਰਭੁ ਆਇਆ ਪਰਿਆ ਤਉ ਸਰਨਾਇ ॥

ਏ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਪ੍ਰਭੂ ਮਟਕਨੇ ਦੇ ਬਾਦ ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਸ਼ਰਣ ਲੇਏਂ ਆਯਾ ਹਾਂ।

ਨਾਨਕ ਕੀ ਪ੍ਰਭੁ ਬੇਨਤੀ ਅਪਨੀ ਭਗਤੀ ਲਾਇ ॥੧॥

ਏ, ਏ ਹੇ ਮਹਾਗਾਨ ਨਾਨਕ, ਮੇਰੀ ਇਕ ਹੀ ਗੁਜਾਰਿਸ਼ ਹੈ - ਅਪਨੀ ਭਕਤਿ ਮੈਂ ਲਗਾਓ।

ਅਸਟਪਦੀ ॥

॥ ਅੱਕਟੋਪਸ

ਜਾਚਕ ਜਨੁ ਜਾਚੈ ਪ੍ਰਭ ਦਾਨੁ ॥

ਏ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਮੈਂ ਭਿਖਾਰੀ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਤੇ ਭਿਖਾ ਮੰਗਦਾ ਹਾਂ ।

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਦੇਵਹੁ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ॥

ਏ ਹੇ ਹਰਿ ਅਪਨਾ ਨਾਮ ਦੇ ਦੇ ।

ਸਾਧ ਜਨਾ ਕੀ ਮਾਗਉ ਧੂਰਿ ॥

ਏ ਮੈਂ ਸਿੱਧ ਋ਸ਼ਿ-ਮੁਨਿ ਦੇ ਚਰਣਾਂ ਦੀ ਖੂੜ ਮੰਗਦਾ ਹਾਂ।

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਮੇਰੀ ਸਰਧਾ ਪੂਰਿ ॥

ਏ ਓ ਪਰਬ੍ਰਹਮ, ਮੇਰੀ ਭਕਿਤ ਪੂਰੀ।

ਸਦਾ ਸਦਾ ਪ੍ਰਭ ਕੇ ਗੁਨ ਗਾਵਉ ॥

ਏ ਮੈਂ ਸਦਾ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਸਤੁਤਿ ਕਰਾਂ।

ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਪ੍ਰਭ ਤੁਮਹਿ ਧਿਆਵਉ ॥

ਏ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਹਰ ਸਾਂਸ ਨਾਲ ਤੇਰੀ ਪੂਜਨ ਕਰਦਾ ਹਾਂ।

ਚਰਨ ਕਮਲ ਸਿਉ ਲਾਗੈ ਪ੍ਰੀਤਿ ॥

ਏ ਮੈਂ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਚਰਣਾਂ ਵਿਚ ਘਾਰ ਵਿਚ ਹਾਂ।

ਭਗਤਿ ਕਰਉ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਨਿਤ ਨੀਤਿ ॥

ਏ ਮੈਂ ਸਦਾ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰਨਾ ਚਾੜਦਾ।

ਏਕ ਓਟ ਏਕੇ ਆਧਾਰੁ ॥

ਏ ਓ ਭਗਵਾਨ ਤੂ ਮੇਰਾ ਭਰਣ ਤੇ ਮੇਰਾ ਸਹਾਰਾ। , ਏ , ਏ ਓ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨਾਨਕ ਤੇਰੇ ਬੇਹਤਰੀਨ ਨਾਮ ਦੀ ਦੁਆ ਕਰਦਾ ਹੈ। ੧॥

ਨਾਨਕੁ ਮਾਰੈ ਨਾਮੁ ਪ੍ਰਭ ਸਾਰੁ ॥੧॥

ਨਾਨਕ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਪਰਮ ਨਾਮ ਮੰਗਦਾ ਹੈ।

ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਮਹਾ ਸੁਖੁ ਹੋਇ ॥

ਏ ਪਰਮਾਤਮਾ ਕੀ ਕਰੁਣਾਮਯ ਨਜ਼ਰ ਸੇ ਪਰਮ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤਾ ਹੈ।

ਹਰਿ ਰਸੁ ਪਾਵੈ ਬਿਰਲਾ ਕੋਇ ॥

ਏ ਦੁਰਲੱਭ ਮਨੁਕੁਖ ਹੀ ਹਰਿ ਰਸ ਗੀ ਹਾਸਲ ਕਰਦਾ ਏ।

ਜਿਨ ਚਾਖਿਆ ਸੇ ਜਨ ਤ੍ਰਿਪਤਾਨੇ ॥

ਏ ਚਖਨੇ ਵਾਲੇ ਤ੍ਰਿਪਤ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਨੇ।

ਪੂਰਨ ਪੁਰਖ ਨਹੀ ਡੋਲਾਨੇ ॥

ਏ ਓਹ ਪੂਰਨ ਮਨੁਕੁਖ ਬਨੀ ਜੰਦੇ ਨ ਤੇ ਕਦੇ ਭੀ ਖਮ ਚ ਨੇੜੈ ਡਗਮਗਾਂਦੇ ਨ।

ਸੁਭਰ ਭਰੇ ਪ੍ਰੇਮ ਰਸ ਰੰਗਿ ॥

ਏ ਓਹ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਪ੍ਰੇਮ ਦੀ ਸਿਠਾਸ ਤੇ ਖੁਸ਼ੀ ਕਰੈ ਪੂਰੀ ਚਾਲੀ ਕਰੈ ਖਰੋਚੇ ਦਾ ਰੌਹਦਾ ਏ।

ਉਪਜੈ ਚਾਉ ਸਾਧ ਕੈ ਸੰਗਿ ॥

ਏ ਠਠਿ-ਮੁਨਿਏਂ ਦੇ ਸੰਗਤ ਚ ਤੰਦੇ ਮਨ ਚ ਆਧਿਆਤਮਿਕ ਝੁਝਾ ਪੈਦਾ ਹੋਂਦੀ ਏ।

ਪਰੇ ਸਰਨਿ ਆਨ ਸਭ ਤਿਆਗਿ ॥

ਏ ਬਾਕੀ ਸਭ ਕੁਝ ਯਾਗ ਕੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਸ਼ਰਣ ਲੈਂਦਾ ਹੈ ।

ਅੰਤਰਿ ਪ੍ਰਗਾਸ ਅਨਦਿਨੁ ਲਿਵ ਲਾਗਿ ॥

ਏ ਤੰਦਾ ਦਿਲ ਤਜ਼ਵਲ ਹੋੜੈ ਜੰਦਾ ਏ ਤੇ ਦਿਨ-ਰਾਤ ਪਰਮਾਤਮਾ ਗੀ ਸਮਰਪਿਤ ਕਰਦਾ ਏ।

ਬਡਭਾਗੀ ਜਪਿਆ ਪ੍ਰਭੁ ਸੇਇ ॥

ਏ ਸਿਰਫ ਭਾਗਯਸ਼ਾਲੀ ਮਰਦੇ ਨੇ ਹੀ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਜਪ ਕੀਤਾ ਹੈ।

ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਸੁਖੁ ਹੋਇ ॥੨॥

ਏ , ਏ ਹੇ ਨਾਨਕ, ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਨਾਮ ਵਿਚ ਲੀਨ ਰਹੰਦੇ ਹਨ, ਓਹ ਸੁਖਾਂ ਨੂੰ ਪਾਂਦੇ ਹਨ। ੨॥

ਸੇਵਕ ਕੀ ਮਨਸਾ ਪੂਰੀ ਭਈ ॥

ਏ ਨੌਕਰ ਦੀ ਝੁਝਾ ਪੂਰੀ ਹੋੜੈ ਗੇੜੈ ਏ

ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ ਨਿਰਮਲ ਮਤਿ ਲਈ ॥

ਏ ਜਫ ਸੇ ਮੈਂਨੇ ਸਤਗੁਰੁ ਸੇ ਸੁਫਲ ਤਪਦੇਸ਼ ਲਰਮਾ ਸੈ । , ਏ ਪ੍ਰਭੂ ਅਪਨੇ ਸੇਵਕ ਪਰ ਮੇਹਰਬਾਨ ਹੋ ਗਯਾ।

ਜਨ ਕਉ ਪ੍ਰਭੁ ਹੋਇਓ ਦਇਆਲੁ ॥

ਪਰਮੇਸਰੇ ਅਪਨੇ ਵਿਨਮ ਸੇਵਕ ਤਪੁ ਪਰ ਦਯਾ ਕਰਦਾ ਏ।

ਸੇਵਕੁ ਕੀਨੇ ਸਦਾ ਨਿਹਾਲੁ ॥

ਏ ਤਸਨੇ ਅਪਨੇ ਸੇਵਕ ਗੀ ਹਮੇਸ਼ਾ ਲੇੜੈ ਆਸ਼ੀਰਵਾਦ ਦਿੱਤਾ ਏ।

ਬੰਧਨ ਕਾਟਿ ਮੁਕਤਿ ਜਨੁ ਭਇਆ ॥

ਏ ਸੇਵਕ ਦੇ ਖਮ ਦੇ ਬੰਧਨ ਕਟ ਗਏ ਹਨ ਤੇ ਤਸ ਨੂੰ ਮੁਕਤਿ ਮਿਲ ਗੜੈ ਹੈ।

ਜਨਮ ਮਰਨ ਦੁਖੁ ਭ੍ਰਮੁ ਗਇਆ ॥

ਏ ਤੰਦਾ ਜਨਮ, ਮ੍ਰਿਤੁ, ਦੁਖ ਤੇ ਦੁਖਿਠਾ ਫੂਰ ਹੋੜੈ ਗੇੜੈ ਏ।

ਇਛ ਪੁਨੀ ਸਰਧਾ ਸਭ ਪੂਰੀ ॥

ਏ ਤੰਦੀ ਝੁਛਾ ਪੂਰੀ ਹੋਏ ਗੇਏ ਏ ਤੇ ਤੰਦਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਬੀ ਪੂਰਾ ਹੋਏ ਗੇਆ ਏ।

ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਸਦ ਸੰਗਿ ਹਜੂਰੀ ॥

ਏ ਪਰਮਾਤਮਾ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਹਮੇਸ਼ਾ ਮੌਜੂਦ ਰੇਹੰਦਾ ਹੈ।

ਜਿਸ ਕਾ ਸਾ ਤਿਨਿ ਲੀਆ ਮਿਲਾਇ ॥

ਏ ਤਵਨੇ ਜੋ ਅਜਨਾ ਥਾ, ਤਵਨੇ ਅਜਨੇ ਸਾਥ ਰੇ ਲਰਮਾ ਸੈ।

ਨਾਨਕ ਭਗਤੀ ਨਾਮਿ ਸਮਾਇ ॥੩॥

ਏ, ਏ ਹੇ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਭਕਿਤ ਨਾਲ ਸੇਵਕ ਨਾਮ ਵਿਚ ਲੀਨ ਹੋ ਗਯਾ ਹੈ। ੩॥

ਸੇ ਕਿਉ ਬਿਸਰੈ ਜਿ ਘਾਲ ਨ ਭਾਨੈ ॥

ਏ ਕਯੋਂ ਭੁਲ ਜਾਓ ਤਸ ਪਰਮਾਤਮਾ ਗੀ ਜੇਡਾ ਮਨੁਕਖ ਦੀ ਸੇਵਾ ਤੇ ਭਕਿਤ ਗੀ ਨਜਰਅੰਦਾਜ਼ ਨੇਏਂ ਕਰਦਾ।

ਸੇ ਕਿਉ ਬਿਸਰੈ ਜਿ ਕੀਆ ਜਾਨੈ ॥

ਏ ਕਯੋਂ ਭੁਲ ਜਾਓ ਪਰਮਾਤਮਾ ਜੋ ਜਾਨਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਕੀਤਾ।

ਸੇ ਕਿਉ ਬਿਸਰੈ ਜਿਨਿ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਦੀਆ ॥

ਏ ਅਸੀ ਤਸ ਪਰਮਾਤਮਾ ਗੀ ਕੀਂ ਭੁਲੀ ਜਾਏਏ ਜਿਸਨੇ ਸਾਨੁ ਸਭ ਕਿਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਏ?

ਸੇ ਕਿਉ ਬਿਸਰੈ ਜਿ ਜੀਵਨ ਜੀਆ ॥

ਏ ਤਸ ਪਰਮਾਤਮਾ ਗੀ ਕੀਂ ਭੁਲੀ ਜਾਨਾ ਚਾਹਿਦਾ ਜੇਹਡਾ ਜੀਵ-ਜੰਤੁਏਂ ਦੇ ਜੀਵਨ ਦਾ ਆਧਾਰ ਏ?

ਸੇ ਕਿਉ ਬਿਸਰੈ ਜਿ ਅਗਨਿ ਮਹਿ ਰਾਖੈ ॥

ਏ ਤਸ ਅਕਾਲਪੁਰੁਸ਼ ਗੀ ਕੀਂ ਭੁਲਨਾ ਚਾਹਿਦਾ ਜੇਡਾ ਗਰਭ ਦੀ ਅਗ ਚ ਸਾਫੀ ਰਖਾ ਕਰਦਾ ਏ।

ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਕੇ ਬਿਰਲਾ ਲਾਖੈ ॥

ਏ ਗੁਰੂ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਨਾਲ ਤਹ ਦੁਰਲੱਭ ਆਦਮੀ ਹੀ ਵੇਖਦਾ ਹੈ।

ਸੇ ਕਿਉ ਬਿਸਰੈ ਜਿ ਬਿਖੁ ਤੇ ਕਾਢੈ ॥

ਏ ਮਨੁਕਖ ਗੀ ਪਾਏਂ ਕੋਲਾ ਬਚਾਨੇ ਆਲਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਗੀ ਕੀਂ ਭੁਲੀ ਜਾਓ?

ਜਨਮ ਜਨਮ ਕਾ ਟੂਟਾ ਗਾਢੈ ॥

ਏ ਤੇ ਅਪਨੇ ਆਪ ਗੀ ਤਕਜੁਟ ਕਰਦਾ ਏ ਜੇਹਡਾ ਮਤੇ ਸਾਰੇ ਜਨਮੇਂ ਦੇ ਮਾਧਿਯਮ ਕਰੈ ਅਪਨੇ ਆਪੈ ਥਮਾਂ ਬਕਖ ਹੋਏ ਗੇਦਾ ਏ।

ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਤਤੁ ਇਹੈ ਬੁਝਾਇਆ ॥

ਏ ਸੰਪੂਰਨ ਗੁਰੂ ਨੇ ਇਸ ਹਕੀਕਤ ਗੀ ਮਿਗੀ ਸਮਝਾਯਾ ਏ।

ਪ੍ਰਭੁ ਅਪਨਾ ਨਾਨਕ ਜਨ ਧਿਆਇਆ ॥੪॥

ਏ , ਏ ਹੇ ਨਾਨਕ, ਤਸਨੇ ਸਿਰਫ ਅਪਨੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਧਿਆਨ ਕੀਤਾ ਹੈ।

ਸਾਜਨ ਸੰਤ ਕਰਹੁ ਇਹੁ ਕਾਮੁ ॥

ਏ ਹੇ ਕੁਲੀਨ ਸੰਤ, ਯਹ ਕਾਮ ਕਰ।

ਆਨ ਤਿਆਗਿ ਜਪਹੁ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ॥

ਏ ਬਾਕੀ ਸਭ ਛੋਡ ਕੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਨਾਮ ਜਪ ਕਰੋ।

ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਸੁਖ ਪਾਵਹੁ ॥

ਏ ਪਰਮਾਤਮਾ ਕਾ ਨਾਮ ਜਪ ਕਰਕੇ ਸੁਖ ਪਾਓ।

ਆਪਿ ਜਪਹੁ ਅਵਰਹ ਨਾਮੁ ਜਪਾਵਹੁ ॥

ਏ ਤੁਸ ਭੀ ਨਾਮ ਜਪਦੇ ਓ ਤੇ ਦੂਏਂ ਗੀ ਭੀ ਨਾਮ ਜਪਨੇ ਲੇਏਂ ਆਂਦੇ ਓ।

ਭਗਤਿ ਭਾਇ ਤਰੀਐ ਸੰਸਾਰੁ ॥

ਏ ਇਸ ਸੰਸਾਰੀ ਸਮੁੰਦਰ ਗੀ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਭਕਿਤਿ ਕਨੈ ਪਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਏਂ ਸਕਦਾ ਏ।

ਬਿਨੁ ਭਗਤੀ ਤਨੁ ਹੋਸੀ ਛਾਰੁ ॥

ਏ ਭਕਿਤਿ ਕੇ ਬਿਨਾ ਯਹ ਸਰੀਰ ਨਾਸ਼ ਹੋ ਜਾਏਗਾ।

ਸਰਬ ਕਲਿਆਣ ਸੁਖ ਨਿਧਿ ਨਾਮੁ ॥

ਏ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਨਾਮ ਹੀ ਸਭ ਕਲਿਆਣ ਸੁਖ ਦਾ ਖਜਾਨਾ ਹੈ

ਬੁਝਤ ਜਾਤ ਪਾਏ ਬਿਸ੍ਰਾਮੁ ॥

ਏ ਡੁਬਦੇ ਪ੍ਰਾਣੀ ਗੀ ਭੀ ਇਸ ਚ ਸੁਖ ਮਿਲਦਾ ਏ।

ਸਗਲ ਦੁਖ ਕਾ ਹੋਵਤ ਨਾਸੁ ॥

ਏ ਸਾਰੇ ਦੁਖ ਨਸ਼ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਨੇ।

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਜਪਹੁ ਗੁਨਤਾਸੁ ॥੫॥

ਏ , ਏ ਹੇ ਨਾਨਕ ਗੁਣ ਖੰਡਾਰ ਦਾ ਨਾਮ ਜਪਦੇ ਰਹੋ। ੫॥

ਉਪਜੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਪ੍ਰੇਮ ਰਸੁ ਚਾਉ ॥

ਏ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਪ੍ਰੇਮ ਤੇ ਸ਼ੇਹ ਦਾ ਜੋਸ਼ ਪੈਦਾ ਹੋਯਾ ਹੈ।

ਮਨ ਤਨ ਅੰਤਰਿ ਇਹੀ ਸੁਆਉ ॥

ਏ ਇਸ ਸ਼ਾਦ ਨੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਤੇ ਸ਼ਰੀਰ ਗੀ ਭਰ ਦਿੱਤਾ ਏ।

ਨੇਤ੍ਰੁ ਪੇਖਿ ਦਰਸੁ ਸੁਖੁ ਹੋਇ ॥

ਏ ਅਕਲੀਂ ਨਾਲ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੂ ਵੇਖ ਕੇ ਮੈਂ ਸੁਖ ਪਾਂਦਾ ਹਾਂ।

ਮਨੁ ਬਿਗਸੈ ਸਾਧ ਚਰਨ ਧੋਇ ॥

ਏ ਸੰਤੋਂ ਦੇ ਪੈਰ ਧੋ ਕੇ ਮੇਰਾ ਮਨ ਖੁਸ਼ ਹੋ ਗਯਾ।

ਭਗਤ ਜਨਾ ਕੈ ਮਨਿ ਤਨਿ ਰੰਗੁ ॥

ਏ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਪ੍ਰੇਮ ਭਕਤਾਂ ਦੀ ਆਤਮਾ ਤੇ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿਚ ਮੌਜੂਦ ਹੈ ।

ਬਿਰਲਾ ਕੇਉ ਪਾਵੈ ਸੰਗੁ ॥

ਏ ਦੁਰਲੱਭ ਆਦਮੀ ਗੀ ਗੈ ਅਪਨੀ ਸੰਗਤ ਮਿਲਦੀ ਏ।

ਏਕ ਬਸਤੁ ਦੀਜੈ ਕਰਿ ਮਇਆ ॥

ਏ ਹੇ ਖੁਦਾ ਸਾਨੁ ਇਕ ਨਾਮ ਦੇ ਦੇ ਕਿ

ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਨਾਮੁ ਜਪਿ ਲਇਆ ॥

ਏ ਗੁਰੂ ਦੀ ਕ੍ਰਪਾ ਨਾਲ ਅਸੀਂ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਜਪ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ।

ਤਾ ਕੀ ਉਪਮਾ ਕਹੀ ਨ ਜਾਇ ॥

ਏ ਇਸਦੀ ਤੁਲਨਾ ਦਾ ਵਰਣਨ ਨੇੜੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਣੀਂ ਸਕਦਾ

ਨਾਨਕ ਰਹਿਆ ਸਰਬ ਸਮਾਇ ॥੬॥

ਏ , ਏ ਹੇ ਨਾਨਕ ਪਰਮਾਤਮਾ ਸਰਵਵਿਆਪੀ ਹੈ। ੬॥

ਪ੍ਰਭੁ ਬਖਸੰਦ ਦੀਨ ਦਇਆਲ ॥

ਏ ਪਰਮੇਸਰੇ ਮਾਫ਼ ਕਰਨੇ ਆਲਾ ਤੇ ਦਯਾਲੁ ਏ।

ਭਗਤਿ ਵਛਲ ਸਦਾ ਕਿਰਪਾਲ ॥

ਏ ਓਹੁ ਸਮਰਪਿਤ ਤੇ ਸਦੈਵ ਮੇਹਰਬਾਨ ਏ।

ਅਨਾਥ ਨਾਥ ਗੋਬਿੰਦ ਗੁਪਾਲ ॥

ਏ ਕਿ ਗੋਵਿੰਦ ਗੋਪਾਲ ਅਨਾਥ ਦਾ ਪਿਤਾ ਹੈ।

ਸਰਬ ਘਟਾ ਕਰਤ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲ ॥

ਏ ਓਹ ਸਾਰੇ ਜੀਵੇਂ ਗੀ ਪੋਸ਼ਿਤ ਕਰਦਾ ਏ।

ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਕਾਰਣ ਕਰਤਾਰ ॥

॥ ਓਹ ਪੈਛਾ ਮਨੁਕਖ ਤੇ ਸ੍ਰਿਣਿ ਦਾ ਰਚਯਿਤਾ ਏ।

ਭਗਤ ਜਨਾ ਕੇ ਪ੍ਰਾਨ ਅਧਾਰ ॥

ਏ ਭਗਤਾਂ ਦੇ ਜੀਵਨ ਦਾ ਆਧਾਰ ਓਹ ਹੈ।

ਜੇ ਜੇ ਜਪੈ ਸੁ ਹੋਇ ਪੁਨੀਤ ॥

ਏ ਜੋ ਝਸੇ ਜਪਤੇ ਹੈਂ, ਸੁਫਲ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈਂ।

ਭਗਤਿ ਭਾਇ ਲਾਵੈ ਮਨ ਹੀਤ ॥

ਏ ਓਹ ਅਪਨੇ ਮਨ ਦੇ ਪ੍ਰੇਮ ਗੀ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਭਕਿਤਿ ਉਪਰ ਕੇਂਦ੍ਰਿਤ ਕਰਦਾ ਏ।

ਹਮ ਨਿਰਗੁਨੀਆਰ ਨੀਚ ਅਜਾਨ ॥

ਏ ਅਸ ਬੇਕਾਰ, ਬ੍ਰਹਿਮਿਤ ਤੇ ਬੇਕਰੂਫ ਆਂ

ਨਾਨਕ ਤੁਮਰੀ ਸਰਨਿ ਪੁਰਖ ਭਗਵਾਨ ॥੭॥

ਏ , ਏ ਨਾਨਕ ਕਹੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਹੇ ਸਰਵਸ਼ਕਿਤਮਾਨ ਪਰਮਾਤਮਾ, ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਸ਼ਰਣ ਲੈਨ ਆਯਾ ਹਾਂ। ੭॥

ਸਰਬ ਬੈਕੁੰਠ ਮੁਕਤਿ ਮੇਖ ਪਾਏ ॥

ਏ ਤਸੀ ਸਾਰੇ ਸੁਖ ਤੇ ਮੁਕਿਤਿ ਹਾਸਲ ਹੋਏ ਗੇਏ ਏ

ਏਕ ਨਿਮਖ ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਨ ਗਾਏ ॥

ਏ ਜਿਸ ਪ੍ਰਾਣੀ ਨੇ ਝਕ ਪਲ ਭੀ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਦੀ ਸਤੁਤਿ ਕੀਤੀ ਹੈ।

ਅਨਿਕ ਰਾਜ ਭੋਗ ਬਡਿਆਈ ॥

ਏ ਤਸੀ ਮਤੇ ਸਾਰੇ ਰਾਜ ਸੁਖ ਤੇ ਉਪਲਬਧਿਯਾਂ ਮਿਲਦਿਯਾਂ ਨ

ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮ ਕੀ ਕਥਾ ਮਨਿ ਭਾਈ ॥

ਏ ਜਿਸਕੇ ਮਨ ਪਸੰਦ ਹੈ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੀ ਕਹਾਨੀ।

ਬਹੁ ਭੇਜਨ ਕਾਪਰ ਸੰਗੀਤ ॥

ਏ ਉਸੀ ਬਕਥ-ਬਕਥ ਕਿਸਮ ਦੇ ਖਾਨੇ-ਪੀਨੇ, ਕਪੜੇ ਤੇ ਸੰਗੀਤ ਦਾ ਬੜਾ ਸ਼ੌਕ ਏ।

ਰਸਨਾ ਜਪਤੀ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨੀਤ ॥

ਏ ਜਿਸ ਦਾ ਸਾਰ ਸਦਾ ਭਗਵਾਨ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮ ਜਪਤੇ ਰਹਿਤਾ ਹੈ।

ਭਲੀ ਸੁ ਕਰਨੀ ਸੋਭਾ ਧਨਵੰਤ ॥

ਏ ਉਨਕੇ ਕਰਮ ਸੁਖ ਹੈ, ਉਸੇ ਸੋਭਾ ਮਿਲਤੀ ਹੈ ਔਰ ਅਮੀਰ ਹੈ।

ਹਿਰਦੈ ਬਸੇ ਪੂਰਨ ਗੁਰ ਮੰਤ ॥

ਏ ਜਿਸ ਦੇ ਦਿਲ ਵਿਚ ਸੰਪੂਰਨ ਗੁਰੂ ਦਾ ਮੰਤ੍ਰ ਵਸਦਾ ਹੈ।

ਸਾਧਸੰਗਿ ਪ੍ਰਭ ਦੇਹੁ ਨਿਵਾਸ ॥

ਏ ਹੇ ਭਗਵਾਨ, ਅਪਨੇ ਸੰਤਾਂ ਕੀ ਸੰਗਤ ਮੇਂ ਜਗਹ ਦੇ ਦੇ।

ਸਰਬ ਸੁਖ ਨਾਨਕ ਪਰਗਾਸ ॥੮॥੨੦॥

ਏ, ਏ, ਏ ਹੇ ਨਾਨਕ, ਅਛੀ ਸੰਗਤ ਚ ਰੌਹਨੇ ਕੜੈ ਸਾਰੇਂ ਸੁਖੇਂ ਕੜੈ ਪ੍ਰਬੁਢ੍ਹ ਹੋਏਂ ਜੰਦਾ ਏ।

ਸਲੋਕੁ ॥

ਏ ਛੰਦ ॥

ਸਰਗੁਨ ਨਿਰਗੁਨ ਨਿਰੰਕਾਰ ਸੁੰਨ ਸਮਾਧੀ ਆਪਿ ॥

ਏ ਨਿਰੰਕਾਰ ਪ੍ਰਭੁ ਖੁਦ ਸਰਗੁਨ ਔਰ ਨਿਰਗੁਨ ਹੈ। ਔਹੁ ਅਪਨੇ ਆਪੈ ਚ ਸ਼ੂਨ੍ਯ ਸਮਾਧਿ ਚ ਗੈ ਰੌਹੰਦਾ ਏ।

ਆਪਨ ਕੀਆ ਨਾਨਕਾ ਆਪੇ ਹੀ ਫਿਰਿ ਜਾਪਿ ॥੧॥

ਏ, ਏ ਹੇ ਨਾਨਕ ਨਿਰੰਕਾਰ ਪ੍ਰਭੁ ਨੇ ਖੁਦ ਬ੍ਰਹਮਾਂਡ ਦਾ ਨਿਰਮਾਣ ਕੀਤਾ ਹੈ ਤੇ ਫਿਰ ਖੁਦ ਜੀਵਾਂ ਦੇ ਜਰਿਏ ਜਪ ਕਰਦਾ ਹੈ। ੧॥

ਅਸਟਪਦੀ ॥

॥ ਔਕਟੋਪਸ

ਜਬ ਅਕਾਰੁ ਇਹੁ ਕਛੁ ਨ ਦ੍ਰਿਸਟੇਤਾ ॥

ਏ ਜਫ਼ ਇਸ ਸ੍ਰਿਣਿ ਕਾ ਫੈਲਾਵ ਕੁਛ ਭੀ ਨਨਸ਼ਾਨ ਨਸ਼ੀ ਥਾ

ਪਾਪ ਪੁੰਨ ਤਬ ਕਹ ਤੇ ਹੇਤਾ ॥

ਏ ਫਿਰ ਕੌਨ ਸਾ ਪ੍ਰਾਣੀ ਪਾਪ ਯਾ ਗੁਣ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ?

ਜਬ ਧਾਰੀ ਆਪਨ ਸੁੰਨ ਸਮਾਧਿ ॥

ਏ ਜਦੋਂ ਖੁਦ ਭਗਵਾਨ ਸ਼ੁਨ੍ਯ ਸਮਾਧਿ ਵਿਚ ਸੀ

ਤਬ ਬੈਰ ਬਿਰੋਧ ਕਿਸੁ ਸੰਗਿ ਕਮਾਤਿ ॥

ਏ ਉਸ ਵੇਲੇ ਕਿਸੇ ਦਾ ਕਿਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਦੁਸ਼ਮਨੀ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਜਬ ਇਸ ਕਾ ਬਰਨੁ ਚਿਹਨੁ ਨ ਜਾਪਤ ॥

ਏ ਜਦੋਂ ਦੁਨਿਆ ਦਾ ਕੋਈ ਅਖਰ ਯਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਨੇੜੀਂ ਦਿਖੇਆ ਜੰਦਾ ਹਾ

ਤਬ ਹਰਖ ਸੋਗ ਕਹੁ ਕਿਸਹਿ ਬਿਆਪਤ ॥

ਏ ਦਸੋ ਉਸ ਵੇਲੇ ਖੁਸ਼ੀ ਤੇ ਦੁਖ ਕਿਸ ਨੂੰ ਚੁੱ ਸਕਦਾ ਸੀ?

ਜਬ ਆਪਨ ਆਪ ਆਪਿ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ॥

ਏ ਜਦੋਂ ਪਰਬ੍ਰਾਹਮ ਖੁਦ ਹੀ ਸਭ ਕਿਸ਼ਾ ਹਾ

ਤਬ ਮੋਹ ਕਹਾ ਕਿਸੁ ਹੋਵਤ ਭਰਮ ॥

ਏ ਫਿਰ ਲਗਾਵ ਕਿਲੇ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ ਤੇ ਕਿਸ ਨੂੰ ਦੁਵਿਧਾ ਹੋ ਸਕਦੀ ਸੀ

ਆਪਨ ਖੇਲੁ ਆਪਿ ਵਰਤੀਜਾ ॥

ਏ ਹੇ ਨਾਨਕ, ਅਕਾਲ ਪੁਰੁਖ ਨੇ ਖੁਦ ਸ੍ਰਿਣਿ ਦੇ ਰੂਪ ਚ ਅਪਨਾ ਨਾਟਕ ਰਚਿਆ ਏ।

ਨਾਨਕ ਕਰਨੈਹਾਰੁ ਨ ਦੂਜਾ ॥੧॥

ਏ, ਏ ਇਸਦੇ ਅਲਾਵਾ ਕੋਈ ਹੋਰ ਰਚਨਾਕਾਰ ਨੇੜੀਂ ਏ। ੧॥

ਜਬ ਹੋਵਤ ਪ੍ਰਭ ਕੇਵਲ ਧਨੀ ॥

ਏ ਜਦੋਂ ਪਰਮਾਤਮਾ ਆਪ ਹੀ ਦੁਨਿਆ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਸੀ

ਤਬ ਬੰਧ ਮੁਕਤਿ ਕਹੁ ਕਿਸ ਕਉ ਗਨੀ ॥

ਏ ਫਿਰ ਦਸੋ ਕਿਸ ਗੀ ਬਾਧ ਸਮਝੇਆ ਜੰਦਾ ਹਾ ਤੇ ਕੁਸ ਗੀ ਆਜ਼ਾਦ ਮਨੇਆ ਜੰਦਾ ਹਾ।

ਜਬ ਏਕਹਿ ਹਰਿ ਅਗਮ ਅਪਾਰ ॥

ਏ ਜਦ੍ਰੁੰ ਸਿਫ੍ਰਿ ਦੁਰ੍ਗਮਿ ਤੇ ਅਪਾਰ ਹਰਿ ਹੀ ਸੀ

ਤਬ ਨਰਕ ਸੁਰਗ ਕਹੁ ਕਉਨ ਅਉਤਾਰ ॥

ਏ ਫਿਰ ਦਸ੍ਸੀ ਕਿ ਨਰਕ ਤੇ ਸੁਰਗ ਚ ਆਏ ਪ੍ਰਾਣੀ ਕੌਨ ਥੇ।

ਜਬ ਨਿਰਗੁਨ ਪ੍ਰਭ ਸਹਜ ਸੁਭਾਇ ॥

ਏ ਜਦ੍ਰੁੰ ਨਿਰ੍ਗੁਣ ਪਰਮਾਤ੍ਮਾ ਅਪਨੇ ਸੁਆਭਾਵਿਕ ਸੁਭਾਵ ਕਰ੍ਣੈ ਹਾ

ਤਬ ਸਿਵ ਸਕਤਿ ਕਹਹੁ ਕਿਤੁ ਠਾਇ ॥

ਏ ਫਿਰ ਬਤਾਓ ਸਿਵ ਸ਼ਕਤਿ ਕਿਸ ਸੁਥਾਨ ਪਰ ਥੀ

ਜਬ ਆਪਹਿ ਆਪਿ ਅਪਨੀ ਜੋਤਿ ਧਰੈ ॥

ਏ ਜਦ੍ਰੁੰ ਪਰਮਾਤ੍ਮਾ ਖੁਦ ਅਪਨੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਜਲਾ ਕਰਦਾ ਹਾ

ਤਬ ਕਵਨ ਨਿਡਰੁ ਕਵਨ ਕਤ ਡਰੈ ॥

ਏ ਫਿਰ ਕੌਨ ਨਿਡਰ ਸੀ ਤੇ ਕੌਨ ਕਿਸ ਤੋਂ ਡਰਦਾ ਸੀ?

ਆਪਨ ਚਲਿਤ ਆਪਿ ਕਰਨੈਹਾਰ ॥

ਏ ਹੇ ਨਾਨਕ ਭਗਵਾਨ ਦੁਰ੍ਗਮਿ ਤੇ ਅਪਾਰ।

ਨਾਨਕ ਠਾਕੁਰ ਅਗਮ ਅਪਾਰ ॥੨॥

ਏ , ਏ ਅਪਨੇ ਕਮਾਲ ਕਰਨੇ ਜਾ ਰਹਾ ਹੈ ॥੨॥

ਅਬਿਨਾਸੀ ਸੁਖ ਆਪਨ ਆਸਨ ॥

ਏ ਜਦ੍ਰੁੰ ਅਮਰ ਪਰਮਾਤ੍ਮਾ ਅਪਨੀ ਸੁਖਦਾਯਕ ਸੀਟ ਉਪਰ ਬੈਠੇ ਦਾ ਹਾ

ਤਹ ਜਨਮ ਮਰਨ ਕਹੁ ਕਹਾ ਬਿਨਾਸਨ ॥

ਏ ਦਸ੍ਸੀ ਉਸ ਵੇਲੇ ਜਨਮ, ਮੌਤ ਤੇ ਵਿਨਾਸ਼ ਦਾ ਵਕਤ ਕਿਲਥੇ ਸੀ?

ਜਬ ਪੂਰਨ ਕਰਤਾ ਪ੍ਰਭੁ ਸੋਇ ॥

ਏ ਜਫ ਨ੍ਰੂਯਾ ਅਕਾਲ ਨੁਰੁਥ ਕਰ੍ਤਾ ਥਾ

ਤਬ ਜਮ ਕੀ ਤ੍ਰੂਸ ਕਹਹੁ ਕਿਸੁ ਹੋਇ ॥

ਏ ਦਸ੍ਸੀ, ਤਾਂ ਮੌਤ ਦਾ ਡਰ ਕੁਨ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹਾ?

ਜਬ ਅਬਿਗਤ ਅਗੋਚਰ ਪ੍ਰਭੁ ਏਕਾ ॥

ਏ ਜਦ੍ਰੁੰ ਸਿਫ੍ਰਿ ਪਰਮਾਤ੍ਮਾ ਗੈ ਅਵਸ਼ਯ ਤੇ ਅਵਸ਼ਯ ਹਾ

ਤਬ ਚਿਤ੍ਰ ਗੁਪਤ ਕਿਸੁ ਪੂਛਤ ਲੇਖਾ ॥

ਏ ਫਿਰ ਚਿਤ੍ਰਗੁਪਤ ਨੇ ਕਿਸਸੇ ਖਾਤੇ ਪ੍ਰਛੇ?

ਜਬ ਨਾਥ ਨਿਰੰਜਨ ਅਗੋਚਰ ਅਗਾਏ ॥

ਏ ਜਦੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਨਿਰੰਜਨ ਹੀ ਅਵਸ਼ਯ ਤੇ ਅਥਾਹ ਭਗਵਾਨ ਪਰਮਾਤਮਾ ਹਾ।

ਤਬ ਕਉਨ ਛੁਟੇ ਕਉਨ ਬੰਧਨ ਬਾਏ ॥

ਏ ਫਿਰ ਕੌਨ ਮਾਯਾ ਦੇ ਬੰਧਨ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਸੀ ਤੇ ਕੌਨ ਉਸ ਦੇ ਬੰਧਨ ਵਿਚ ਫੰਸੇ ਸਨ?

ਆਪਨ ਆਪ ਆਪ ਹੀ ਅਚਰਜਾ ॥

ਏ ਭਗਵਾਨ ਅਪਨੇ ਆਪ ਹੀ ਸਭ ਕੁਛ ਹੈ, ਅਪਨੇ ਆਪ ਮੇਂ ਅਦ੍ਰੁਭੁਤ ਹੈ।

ਨਾਨਕ ਆਪਨ ਰੂਪ ਆਪ ਹੀ ਉਪਰਜਾ ॥੩॥

ਏ, ਏ ਹੇ ਨਾਨਕ, ਉਸਨੇ ਅਪਨਾ ਰੂਪ ਰਚਯਾ ਹੈ।

ਜਹ ਨਿਰਮਲ ਪੁਰਖੁ ਪੁਰਖ ਪਤਿ ਹੋਤਾ ॥

ਏ ਜਿਠੇ ਸੁਫਲ ਮਨੁਖ ਹੀ ਮਨੁਖ ਦਾ ਪਤਿ ਸੀ

ਤਹ ਬਿਨੁ ਮੈਲੁ ਕਹਹੁ ਕਿਆ ਧੋਤਾ ॥

ਏ ਤੇ ਉਥੇ ਕੋਈ ਗੰਦਗੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਦਸ਼ੋ ਉਸ ਵੇਲੇ ਸਾਫ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਕੀ ਸੀ

ਜਹ ਨਿਰੰਜਨ ਨਿਰੰਕਾਰ ਨਿਰਬਾਨ ॥

ਏ ਜਹਾਂ ਸਿਰਫ਼ ਨਿਰੰਜਨ ਹੀ ਨਿਰਾਕਾਰ ਤੇ ਵਿਰਕਤ ਪਰਮਾਤਮਾ ਸੀ। ਉਥੇ ਝੁਜਤ ਤੇ ਗੌਰਵ ਕਿਸ ਗੀ ਹਾ?

ਤਹ ਕਉਨ ਕਉ ਮਾਨ ਕਉਨ ਅਭਿਮਾਨ ॥

ਤੋ ਕਿਸ ਦਾ ਆਤਮਸੰਮਾਨ ਸੀ ਤੇ ਕਿਸ ਵਿਚ ਅਹੰਕਾਰ ਸੀ?

ਜਹ ਸਰੂਪ ਕੇਵਲ ਜਗਦੀਸ ॥

ਏ ਜਹੌ ਜਗਦੀਸ਼ ਕਾ ਸ਼ੀ ਰੂਨ ਥਾ, ਜਗਦਦ ਕੇ ਸਵਾਮੀ।

ਤਹ ਛਲ ਛਿਦ੍ਰ ਲਗਤ ਕਹੁ ਕੀਸ ॥

ਏ ਦਸ਼ੋ, ਧੋਖੇ ਤੇ ਪਾਪ ਨੇ ਉਥੇ ਕਿਸ ਨੂੰ ਚੋਟ ਪਹੁੰਚਾਈ?

ਜਹ ਜੋਤਿ ਸਰੂਪੀ ਜੋਤਿ ਸੰਗਿ ਸਮਾਵੈ ॥

ਏ ਜਹੌ ਜਯੋਤ ਕਾ ਰੂਨ ਅਜਨੀ ਸ਼ੀ ਜਯਭਾਤਮਾ ਵੇ ਜਕਤ ਗਮਾ ਥਾ।

ਤਹ ਕਿਸਹਿ ਭੁਖ ਕਵਨੁ ਤ੍ਰਿਪਤਾਵੈ ॥

ਏ ਫਿਰ ਉਥੇ ਕਿਸ ਨੂੰ ਭੁੱਖ ਲਗਯਾ ਤੇ ਕਿਸ ਨੂੰ ਤ੍ਰਿਪਤ ਹੋਯਾ?

ਕਰਨ ਕਰਾਵਨ ਕਰਨੈਹਾਰੁ ॥

ਏ ਬ੍ਰਹਮਾਂਡ ਦਾ ਰਚਯਿਤਾ ਖੁਦ ਹੀ ਓਹ ਹੈ ਜੋ ਸਭ ਕੁਝ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤੇ ਜੀਵਾਂ ਦੇ ਜਰਿਏ ਹੋਨਦਾ ਹੈ।

ਨਾਨਕ ਕਰਤੇ ਕਾ ਨਾਹਿ ਸੁਮਾਰੁ ॥੪॥

ਏ, ਏ ਹੇ ਨਾਨਕ, ਦੁਨਿਆ ਰਚਨੇ ਆਲੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਕੋਈ ਅੰਤ ਨਹੀਂ।

ਜਬ ਅਪਨੀ ਸੋਭਾ ਆਪਨ ਸੰਗਿ ਬਨਾਈ ॥

ਏ ਜਦੂੰ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੇ ਅਪਨੀ ਮਹਿਮਾ ਗੀ ਅਪਨੇ ਕਰਨੇ ਪੈਦਾ ਕੀਤਾ

ਤਬ ਕਵਨ ਮਾਇ ਬਾਪ ਮਿਤ੍ਰ ਸੁਤ ਭਾਈ ॥

ਏ ਉਸ ਵੇਲੇ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ, ਦੋਸਤ, ਪੁੱਤਰ ਤੇ ਭਾ ਕੌਨ ਹੇ?

ਜਹ ਸਰਬ ਕਲਾ ਆਪਹਿ ਪਰਬੀਨ ॥

ਏ ਜਦੂੰ ਓਹ ਅਪਨੇ ਆਪੈ ਚ ਸਾਰੀ ਕਲਾਏ ਚ ਪੂਰੀ ਚਾਲੀ ਮਾਹਿਰ ਹੇ

ਤਹ ਬੇਦ ਕਤੇਬ ਕਹਾ ਕੋਊ ਚੀਨ ॥

ਏ ਉਸ ਵੇਲੇ ਵੇਦ ਤੇ ਕਟਾਬ ਨੂ ਕਿਸੇ ਨੇ ਨਹੀਂ ਪਛਾਣਿਆ।

ਜਬ ਆਪਨ ਆਪੁ ਆਪਿ ਉਰਿ ਧਾਰੈ ॥

ਏ ਜਦੂੰ ਅਕਾਲ ਪੁਰੁਖ ਨੇ ਅਪਨੇ ਆਪ ਗੀ ਦਿਲ ਦੇ ਅੰਦਰ ਰਖੇਯਾ

ਤਉ ਸਗਨ ਅਪਸਗਨ ਕਹਾ ਬੀਚਾਰੈ ॥

ਏ ਫਿਰ ਸੁਖ ਸਾਗੁਨ ਔਰ ਅਸੁਖ ਆਰੋਹਿਯੋਂ ਕੇ ਬਾਰੇ ਮੈਂ ਕੌਨ ਸੋਚੇਗਾ?

ਜਹ ਆਪਨ ਉਚ ਆਪਨ ਆਪਿ ਨੇਰਾ ॥

ਏ ਜਿਥੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਅਪਨੇ ਆਪੈ ਗੀ ਉਚਾ ਤੇ ਨੇੜੇ ਹਾ

ਤਹ ਕਉਨ ਠਾਕੁਰੁ ਕਉਨ ਕਹੀਐ ਚੇਰਾ ॥

ਏ ਉਥੇ ਕਿਸ ਨੂ ਮਾਲਿਕ ਆਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ ਤੇ ਕਿਸ ਨੂ ਨੌਕਰ ਆਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ?

ਬਿਸਮਨ ਬਿਸਮ ਰਹੇ ਬਿਸਮਾਦ ॥

ਏ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਅਦ੍ਰੁਭੁਤ ਚਮਕਾਰ ਦੇਖ ਕੇ ਮੈਂ ਹੈਰਾਨ ਹਾਂ।

ਨਾਨਕ ਅਪਨੀ ਗਤਿ ਜਾਨਹੁ ਆਪਿ ॥੫॥

ਏ, ਏ ਨਾਨਕ ਕਹੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਹੇ ਭਗਵਾਨ ਤੂ ਆਪ ਹੀ ਅਪਨੀ ਗਤਿ ਜਾਨਦੇ ਹੋ।5॥

ਜਹ ਅਛਲ ਅਛੇਦ ਅਭੇਦ ਸਮਾਇਆ ॥

ਏ ਜਿਥੇ ਧੋਖੇਬਾਜ, ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਤੇ ਅਭੇਦ ਪਰਮਾਤਮਾ ਅਪਨੇ ਆਪ ਚ ਲੀਨ ਹੋਏ ਗੇਦਾ ਹਾ।

ਉਹਾ ਕਿਸਹਿ ਬਿਆਪਤ ਮਾਇਆ ॥

ਏ ਤਥੇ ਮਾਯਾ ਦਾ ਕੌਨ ਅਸਰ ਪੇਯਾ?

ਆਪਸ ਕਉ ਆਪਹਿ ਆਦੇਸੁ ॥

ਏ ਜਟ੍ਰੰ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੇ ਅਪਨੇ ਆਪ ਗੀ ਪ੍ਰਣਾਮ ਕੀਤਾ

ਤਿਹੁ ਗੁਣ ਕਾ ਨਾਹੀ ਪਰਵੇਸੁ ॥

ਏ ਉਸ ਵੇਲੇ ਮਾਯਾ ਦੇ ਤ੍ਰੈ ਗੁਣ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਆਏ ਸਨ।

ਜਹ ਏਕਹਿ ਏਕ ਏਕ ਭਗਵੰਤਾ ॥

ਏ ਜਿਥੇ ਤੁਸ ਝਕਲੀਠੇ ਜਿੰਦੇ ਹੋ

ਤਹ ਕਉਨੁ ਅਚਿੰਤੁ ਕਿਸੁ ਲਾਗੈ ਚਿੰਤਾ ॥

ਏ ਤਥੇਂ ਕੁਨ ਕੁਨ ਚਿੰਤਾਏਂ ਥਮਾਂ ਮੁਕਤ ਹਾ ਤੇ ਕੁਨ ਕੁਨ ਚਿੰਤਾ ਮਹਸੂਸ ਕਰਦੀ ਹੀ?

ਜਹ ਆਪਨ ਆਪੁ ਆਪਿ ਪਤੀਆਰਾ ॥

ਏ ਜਿਥੇਂ ਪਰਮਾਤਮਾ ਅਪਨੇ ਆਪ ਗੀ ਸੰਤੁਠ ਹਾ

ਤਹ ਕਉਨੁ ਕਥੈ ਕਉਨੁ ਸੁਨਨੈਹਾਰਾ ॥

ਏ ਕੌਨ ਕਸ਼ਨੇ ਕੇ ਲਰਏ ਥਾ ਐਯ ਕੌਨ ਸੁਨਨੇ ਕੇ ਲਰਏ ਥਾ?

ਬਹੁ ਬੇਅੰਤ ਉਚ ਤੇ ਉਚਾ ॥

ਏ ਹੇ ਨਾਨਕ ਪਰਮਾਤਮਾ ਅਨੰਤ ਪਰਮ।

ਨਾਨਕ ਆਪਸ ਕਉ ਆਪਹਿ ਪਹੂਚਾ ॥੬॥

ਏ , ਏ ਸਿਫ਼ ਓਹੁ ਗੈ ਅਪਨੇ ਆਪੈ ਗੀ ਪੁਯਦਾ ਏ। ੬॥

ਜਹ ਆਪਿ ਰਚਿਓ ਪਰਪੰਚੁ ਅਕਾਰੁ ॥

ਏ ਜਦੋਂ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੇ ਆਪ ਹੀ ਬ੍ਰਹਮਾਂਡ ਦੀ ਰਚਨਾ ਕੀਤੀ

ਤਿਹੁ ਗੁਣ ਮਹਿ ਕੀਨੇ ਬਿਸਥਾਰੁ ॥

ਏ ਐਰ ਫੁਨਿਯਾ ਮੇਂ ਮਾਯਾ ਕੇ ਤੀਨ ਗੁਣ ਫੈਲਾ ਦੇ

ਪਾਪੁ ਪੁੰਨੁ ਤਹ ਭਈ ਕਹਾਵਤ ॥

ਏ ਤੋ ਲੋਕਪ੍ਰਿਯ ਹੋ ਗਯਾ ਕਿ ਏ ਪਾਪ ਹੈ ਯਾ ਏ ਗੁਣ ਹੈ।

ਕੇਉ ਨਰਕ ਕੇਉ ਸੁਰਗ ਬੰਛਾਵਤ ॥

ਏ ਕੋਈ ਨਰਕ ਜਾਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਤੇ ਕੋਈ ਸੁਰਗ ਦੀ ਲਾਲਸਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।

ਆਲ ਜਾਲ ਮਾਇਆ ਜੰਜਾਲ ॥

ਏ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੇ ਸੰਸਾਰੀ ਵਿਵਾਦ ਤੇ ਧਨ-ਦੌਲਤ ਗੀ ਨਠ ਕਰੀ ਦਿੱਤਾ ਏ।

ਹਉਮੈ ਮੋਹ ਭਰਮ ਭੈ ਭਾਰ ॥

ਏ ਅਹੰਕਾਰ, ਲਗਾਵ, ਫੁਕਿਧਾ ਤੇ ਭਰ ਨੇ ਬੋਝ ਪੈਦਾ ਕੀਤਾ ਏ।

ਦੁਖ ਸੁਖ ਮਾਨ ਅਪਮਾਨ ॥

ਏ ਦੁਖ, ਸੁਖ, ਝੁੱਜਤ ਔਰ ਅਪਮਾਨ

ਅਨਿਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀਓ ਬਖਾਨ ॥

ਏ ਬਖਾਨ ਕੜੀਂ ਤਧਹ ਸੇ ਸ਼ੀਨੇ ਰਗੇ।

ਆਪਨ ਖੇਲੁ ਆਪਿ ਕਰਿ ਦੇਖੈ ॥

ਏ ਪਰਮਾਤਮਾ ਆਪ ਹੀ ਅਪਨੇ ਨਾਟਕਾਂ ਨੂੰ ਪੈਦਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤੇ ਦੇਖਦਾ ਹੈ।

ਖੇਲੁ ਸੰਕੋਚੈ ਤਉ ਨਾਨਕ ਏਕੈ ॥੭॥

ਏ , ਏ ਹੇ ਨਾਨਕ ਜਦੋਂ ਪਰਮਾਤਮਾ ਆਪਣੀ ਸ਼ਾਗਲ ਲਪੇਟਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸਿਰਫ਼ ਤੁਹ ਹੀ ਰਹ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ।

ਜਹ ਅਬਿਗਤੁ ਭਗਤੁ ਤਹ ਆਪਿ ॥

ਏ ਜਿਠੇ ਅਨੰਤ ਪਰਮਾਤਮਾ ਹੈ, ਔਠੇ ਤੁਹਦਾ ਭਕਤ ਹੈ ਤੇ ਜਿਠੇ ਕੋਈ ਭਕਤ ਹੈ, ਤਠੇ ਖੁਦ ਪਰਮਾਤਮਾ ਹੈ।

ਜਹ ਪਸਰੈ ਪਾਸਾਰੁ ਸੰਤ ਪਰਤਾਪਿ ॥

ਏ ਜਿਠੇਂ ਭੀ ਸ੍ਰੀ ਗੀ ਫੈਲਾਂਦਾ ਏ ਔਹੁ ਅਪਨੇ ਸੰਤ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਆਸ੍ਰੈ ਏ।

ਦੁਹੁ ਪਾਖ ਕਾ ਆਪਹਿ ਧਨੀ ॥

ਏ ਔਹੁ ਅਪਨੇ ਆਪੈ ਚ ਫ਼ੀਨੇਂ ਪਾਟਿਏਂ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਏ।

ਉਨ ਕੀ ਸੇਭਾ ਉਨਹੁ ਬਨੀ ॥

ਏ ਝੁਸਦੀ ਸੁੰਦਰਤਾ ਸਿਰਫ਼ ਤੁਸੀਂ ਗੈ ਸੂਟ ਕਰਦੀ ਏ।

ਆਪਹਿ ਕਉਤਕ ਕਰੈ ਅਨਦ ਚੇਜ ॥

ਏ ਭਗਵਾਨ ਖੁਦ ਖੇਲਦਾ ਏ ਤੇ ਖੇਲਦਾ ਏ।

ਆਪਹਿ ਰਸ ਭੋਗਨ ਨਿਰਜੋਗ ॥

ਏ ਔਹੁ ਅਪਨੇ ਆਪੈ ਚ ਭੋਗ ਦਾ ਮਜਾ ਲੈਂਦਾ ਏ ਤੇ ਫਿਰੀ ਭੀ ਵਿਰਕਤ ਰੌਂਹਦਾ ਏ।

ਜਿਸੁ ਭਾਵੈ ਤਿਸੁ ਆਪਨ ਨਾਇ ਲਾਵੈ ॥

ਏ ਜਿਸ ਦਾ ਨਾਂ ਔਹੁ ਚਾਹੁੰਦਾ ਏ ਤੁਸੀਂ ਅਪਨੇ ਨਾਂ ਕਰੋ ਗੈ ਲੈਂਦਾ ਏ।

ਜਿਸੁ ਭਾਵੈ ਤਿਸੁ ਖੇਲ ਖਿਲਾਵੈ ॥

ਏ ਜਿਸ ਨੂੰ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਉਸ ਨੂੰ ਦੁਨਿਆ ਦਾ ਖੇਲ ਖੇਲਦਾ ਹੈ।

ਬੇਸੁਮਾਰ ਅਥਾਹ ਅਗਨਤ ਅਤੇਲੈ ॥

ਏ ਨਾਨਕ ਕਹੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਹੇ ਅਨੰਤ, ਅਪ੍ਰਮੇਯ, ਅਤੁਲਨੀਯ ਪਰਮਾਤਮਾ।

ਜਿਉ ਬੁਲਾਵਹੁ ਤਿਉ ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਬੋਲੈ ॥੮॥੨੧॥

ਏ , ਏ , ਏ ਜਿਥੀਂ ਤੁਸ ਅਪਨੇ ਸੇਵਕ ਗੀ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੰਦੇ ਓ, ਤਥੀਂ ਗੈ ਏ ਨੌਕਰ ਬੋਲਦਾ ਏ।

ਸਲੋਕੁ ॥

ਏ ਚੰਦ ॥

ਜੀਅ ਜੰਤ ਕੇ ਠਾਕੁਰਾ ਆਪੇ ਵਰਤਣਹਾਰ ॥

ਏ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਜੀਵਾਂ ਦਾ ਪਾਲਕ, ਆਪ ਆਪ ਹੀ ਸਰਵੰਯਾਪੀ ਹੋ।

ਨਾਨਕ ਏਕੇ ਪਸਰਿਆ ਦੂਜਾ ਕਹ ਦ੍ਰਿਸਟਾਰ ॥੧॥

ਏ , ਏ ਹੇ ਨਾਨਕ ਇਕ ਹੀ ਪਰਮਾਤਮਾ ਸਰਵੰਯਾਪੀ ਹੈ। ਇਸਦੇ ਅਲਾਵਾ ਹੋਰ ਕਿਲੇ ਕੋਈ ਹੋਰ ਦਿਖਣੇ ਗੀ ਮਿਲਦਾ ਏ? ੧ ॥

ਅਸਟਪਦੀ ॥

॥ ਆਕਟੋਪਸ

ਆਪਿ ਕਥੈ ਆਪਿ ਸੁਨਨੈਹਾਰੁ ॥

ਏ ਓਹੁ ਅਪਨੇ ਆਪੈ ਚ ਬੋਲਨੇ ਆਹੁ ਏ ਤੇ ਓਹੁ ਅਪਨੇ ਆਪੈ ਚ ਸ਼੍ਰੋਤਾ ਏ।

ਆਪਹਿ ਏਕੁ ਆਪਿ ਬਿਸਥਾਰੁ ॥

ਏ ਓਹੁ ਅਪਨੇ ਆਪੈ ਚ ਇਕ ਏ ਤੇ ਅਪਨੇ ਆਪੈ ਗੀ ਤੰਦਾ ਵਿਸਤਾਰ ਏ।

ਜਾ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਤਾ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਉਪਾਏ ॥

ਏ ਜਦੋਂ ਤਸੀ ਅਚਾ ਲਗਦਾ ਏ ਤਾਂ ਓਹੁ ਬ੍ਰਹਮਾਂਡ ਪੈਦਾ ਕਰਦਾ ਏ।

ਆਪਨੈ ਭਾਣੈ ਲਏ ਸਮਾਏ ॥

ਏ ਤਸੀ ਅਪਨੀ ਮਰਜੀ ਦੇ ਮਤਾਬਕ ਅਪਨੇ ਆਪੈ ਚ ਆਤਮਸਾਤ ਕਰੀ ਲੈਂਦਾ ਏ। , ਏ ਹੇ ਰਬ ਤੇਰੇ ਬਿਨਾ ਕੁਝ ਭੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ।

ਤੁਮ ਤੇ ਭਿੰਨ ਨਹੀ ਕਿਛੁ ਹੋਇ ॥

ਪ੍ਰਭੂ ਤੇਰੇ ਬਾਹਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ।

ਆਪਨ ਸੁਤਿ ਸਭੁ ਜਗਤੁ ਪਰੋਇ ॥

ਏ ਤੁਸੀਂ ਇਕ ਧਾਗੇ ਵਿਚ ਸਾਰੀ ਦੁਨਿਆਂ ਨੂੰ ਬੜੀ ਦਿੱਤਾ ਹੈ।

ਜਾ ਕਉ ਪ੍ਰਭ ਜੀਉ ਆਪਿ ਬੁਝਾਏ ॥

ਏ ਜਿਸੀ ਪ੍ਰਯ ਪਰਮਾਤਮਾ ਆਪ ਹੀ ਜ਼ਾਨ ਦੱਦਾ ਹੈ

ਸਚੁ ਨਾਮੁ ਸੋਈ ਜਨੁ ਪਾਏ ॥

ਏ ਓਹ ਮਨੁਖ ਸਤ੍ਯਨਾਮ ਪਾਂਦਾ ਹੈ।

ਸੋ ਸਮਦਰਸੀ ਤਤ ਕਾ ਬੇਤਾ ॥

ਏ ਓਹ ਝਕ ਦੂਰਦਰਸ਼ੀ ਤੇ ਦਾਰਸ਼ਨਿਕ ਨ।

ਨਾਨਕ ਸਗਲ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਕਾ ਜੇਤਾ ॥੧॥

ਏ, ਏ ਹੇ ਨਾਨਕ, ਤਹ ਹੀ ਸਮਸਤ ਸੰਸਾਰ ਜੀਤੇਗਾ।

ਜੀਅ ਜੰਤ੍ਰੁ ਸਭ ਤਾ ਕੈ ਹਾਥ ॥

ਏ ਸਾਰੇ ਜੀਵ ਤਸ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਵਸ਼ ਚ ਨ।

ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਅਨਾਥ ਕੇ ਨਾਥੁ ॥

ਏ ਓਹ ਦੀਨਦਯਾਲ ਅਨਾਥੇ ਦੇ ਪਿਤਾ ਨ।

ਜਿਸੁ ਰਾਖੈ ਤਿਸੁ ਕੇਇ ਨ ਮਾਰੈ ॥

ਏ ਜਿਸਗੀ ਪਰਮਾਤਮਾ ਰਕਸ਼ਾ ਕਰਦਾ ਏ, ਤਸੀ ਕੋਈ ਨੇੜੀ ਮਾਰੀ ਸਕਦਾ।

ਸੋ ਮੂਆ ਜਿਸੁ ਮਨਹੁ ਬਿਸਾਰੈ ॥

ਏ ਜਿਸਗੀ ਦਿਲੈ ਥਮਾਂ ਮੁਲੀ ਜੰਦਾ ਏ, ਓਹ ਪੈਛੋਂ ਗੈ ਮਰੀ ਗੇਦਾ ਏ।

ਤਿਸੁ ਤਜਿ ਅਵਰ ਕਹਾ ਕੇ ਜਾਇ ॥

ਏ ਕੋਈ ਭੀ ਆਦਮੀ ਤਸੇ ਓਡਕਯ ਕਕਵੀ ਐਯ ਕੇ ਜਾਸ ਕਮੋਂ ਜਾਨਾ ਚਾਦਹਮੇ?

ਸਭ ਸਿਰਿ ਏਕੁ ਨਿਰੰਜਨ ਰਾਇ ॥

ਏ ਸਭ ਦੇ ਸਿਰ ਤੇ ਨਿਰੰਜਨ ਪ੍ਰਭੂ ਹੈ।

ਜੀਅ ਕੀ ਜੁਗਤਿ ਜਾ ਕੈ ਸਭ ਹਾਥਿ ॥

ਏ ਜਿਸ ਦੇ ਵਸ਼ ਵਿਚ ਜੀਵ ਦੀ ਸਾਰੀ ਚਾਲਾਂ ਹਨ । ਸਮਝੋ ਕਿ ਓਹ ਤੁੰਦੇ ਕਨ੍ ਨੇ ਅੰਦਰ ਤੇ ਬਾਹਰ ਏ।

ਅੰਤਰਿ ਬਾਹਰਿ ਜਾਨਹੁ ਸਾਥਿ ॥

ਜਾਨ ਲਓ ਕਿ ਪਰਮੇਸਰੇ ਤੁੰਦੇ ਅੰਦਰ ਤੇ ਬਾਹਰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਗੈ ਰੈਂਦਾ ਏ।

ਗੁਨ ਨਿਧਾਨ ਬੇਅੰਤ ਅਪਾਰ ॥

ਏ ਤਨੋਂ ਗੁਣੋਂ ਦਾ ਖੰਡਾਰ ਅਨੰਤ ਤੇ ਅਸੀਮ ਪਰਮਾਤਮਾ ਤਪ੍ਪਰ ਏ।

ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਸਦਾ ਬਲਿਹਾਰ ॥੨॥

ਏ , ਏ ਦਾਸ ਨਾਨਕ ਸਦਾ ਬਲਿਹਾਰੀ ਜਾਂਦੇ ਨੇ। ੨॥

ਪੂਰਨ ਪੂਰਿ ਰਹੇ ਦਇਆਲ ॥

ਏ ਦਯਾਲੁ ਪਰਮਾਤਮਾ ਹਰ ਜਗਹ ਮੌਜੂਦ ਏ ਤੇ

ਸਭ ਉਪਰਿ ਹੋਵਤ ਕਿਰਪਾਲ ॥

ਏ ਸਾਰੇ ਜੀਵੀਂ ਪਰ ਮੇਹਰਬਾਨ ਹੈ।

ਅਪਨੇ ਕਰਤਬ ਜਾਨੈ ਆਪਿ ॥

ਏ ਓਹੁ ਅਪਨੇ ਆਪੈ ਗੀ ਅਪਨੀ ਚਾਲਾਂ ਜਾਨਦਾ ਏ।

ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਰਹਿਓ ਬਿਆਪਿ ॥

ਏ ਅੰਦਰ ਦਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਹਰ ਗਲਲ ਵਿਚ ਮੌਜੂਦ ਹੈ।

ਪ੍ਰਤਿਪਾਲੈ ਜੀਅਨ ਬਹੁ ਭਾਤਿ ॥

ਏ ਓਹੁ ਜੀਵ-ਜੰਤੁਏਂ ਗੀ ਮਤੇ ਸਾਰੇ ਤਰੀਕੇ ਕਰਨੈ ਪੋਸ਼ਿਤ ਕਰਦਾ ਏ।

ਜੇ ਜੇ ਰਚਿਓ ਸੁ ਤਿਸਹਿ ਧਿਆਤਿ ॥

ਏ ਜੇਹੜਾ ਭੀ ਰਚੇ ਦਾ ਏ ਤਸੀ ਮਨਨ ਕਰਦਾ ਰੌਹੜਾ ਏ।

ਜਿਸੁ ਭਾਵੈ ਤਿਸੁ ਲਏ ਮਿਲਾਇ ॥

ਏ ਜਿਸ ਨੂੰ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੂ ਖੁਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਓਹੁ ਤਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਲੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਭਗਤਿ ਕਰਹਿ ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਇ ॥

ਏ ਏਸਾ ਭਕਤ ਭਗਵਾਨ ਹਰਿ ਦੀ ਪੂਜਾ ਤੇ ਸਤੁਤਿ ਕਰਦਾ ਏ।

ਮਨ ਅੰਤਰਿ ਬਿਸ੍ਰਾਸੁ ਕਰਿ ਮਾਨਿਆ ॥

ਏ ਹੇ ਨਾਨਕ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਅਪਨੇ ਦਿਲ ਵਿਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਰਖ ਕੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕੀਤਾ ਹੈ

ਕਰਨਹਾਰੁ ਨਾਨਕ ਇਕੁ ਜਾਨਿਆ ॥੩॥

ਏ , ਏ ਤਸੀ ਇਕ ਸ੍ਰਿਕ੍ਰਿਕ੍ਰਿ ਗੀ ਗੈ ਜਾਨਯਾ ਏ, ਪ੍ਰਭੂ। ੩॥ , ਏ ਜੋ ਭਕਤ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਇਕ ਨਾਮ ਵਿਚ ਰਤ ਹੋਵੇ

ਜਨੁ ਲਾਗਾ ਹਰਿ ਏਕੈ ਨਾਇ ॥

ਸਿਰਫ਼ ਇਕ ਭਕਤ ਜੋ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਨਾਮ ਨਾਲ ਤਾਲਮੇਲ ਰਖਦਾ ਹੋਵੇ,

ਤਿਸ ਕੀ ਆਸ ਨ ਬਿਰਥੀ ਜਾਇ ॥

ਏ ਤਸੀ ਦੀ ਤਸਮੀਦ ਬੇਕਾਰ ਨੇੜੀ ਜਾਂਦੀ।

ਸੇਵਕ ਕਉ ਸੇਵਾ ਬਨਿ ਆਈ ॥

ਏ ਸੇਵਾ ਕਰਨਾ ਝਕ ਨੌਕਰ ਗੀ ਤਚਿਤ ਏ।

ਹੁਕਮੁ ਬੁਝਿ ਪਰਮ ਪਦੁ ਪਾਈ ॥

ਏ ਪਰਮੁ ਦੇ ਹੁਕਮ ਦਾ ਪਾਲਨ ਕਰਕੇ ਓਹ ਮੋਖ ਦੀ ਪਰਮ ਅਵਸਥਾ ਹਾਸਿਲ ਕਰਦਾ ਹੈ ।

ਇਸ ਤੇ ਉਪਰਿ ਨਹੀ ਬੀਚਾਰੁ ॥

ਏ ਝਸਦੇ ਅਲਾਵਾ ਓਹੁ ਹੋਰ ਕਿਸ ਨੇਝੀ ਸੋਚੀ ਸਕਦਾ

ਜਾ ਕੈ ਮਨਿ ਬਸਿਆ ਨਿਰੰਕਾਰੁ ॥

ਏ ਜਿਸ ਦੇ ਦਿਲ ਵਿਚ ਅਮਰ ਪਰਮਾਤਮਾ ਕਸਦਾ ਹੈ ।

ਬੰਧਨ ਤੇਰਿ ਭਏ ਨਿਰਵੈਰ ॥

ਏ ਬੰਧਨ ਤੋੜ ਕੇ ਬੇਖੌਫ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ

ਅਨਦਿਨੁ ਪੂਜਹਿ ਗੁਰ ਕੇ ਪੈਰ ॥

ਏ ਤੇ ਦਿਨ ਰਾਤ ਗੁਰੂ ਦੇ ਚਰਣਾਂ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਇਹ ਲੋਕ ਸੁਖੀਏ ਪਰਲੋਕ ਸੁਰੇਲੇ ॥

ਏ ਓਹੁ ਝਸ ਸੰਸਾਰ ਚ ਖੁਸ਼ ਏ ਤੇ ਪਰਲੋਕ ਚ ਖੁਸ਼ ਏ।

ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭਿ ਆਪਹਿ ਮੇਲੇ ॥੪॥

ਏ , ਏ ਹੇ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੂ ਤਸੇ ਅਪਨੇ ਆਪ ਸੇ ਏਕਜੁਟ ਕਰ ਦੇ। ੪॥

ਸਾਧਸੰਗਿ ਮਿਲਿ ਕਰਹੁ ਅਨੰਦ ॥

ਏ ਅਛੀ ਸੰਗਤ ਚ ਹੋਨੇ ਕਤ੍ਰੈ ਅੰਤਿਮ ਸੁਖ ਹਾਸਲ ਕਰੋ।

ਗੁਨ ਗਾਵਹੁ ਪ੍ਰਭ ਪਰਮਾਨੰਦ ॥

ਏ ਤੇ ਸੁਖ ਦੇਨੇ ਆਲੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਸਤੁਤਿ ਕਰਦੇ ਰਹੋ।

ਰਾਮ ਨਾਮ ਤਤੁ ਕਰਹੁ ਬੀਚਾਰੁ ॥

ਏ ਰਾਮ ਨਾਮ ਦੇ ਤਕ ਪਰ ਵਿਚਾਰ ਕਰੋ।

ਦੁਲਭ ਦੇਹ ਕਾ ਕਰਹੁ ਉਧਾਰੁ ॥

ਏ ਝਸ ਤਹੀਂ ਦੁਰਲੱਭ ਝੰਸਾਨ ਦੇ ਸ਼ਰੀਰ ਦਾ ਖਲਾਝੀ ਕਰੋ।

ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਬਚਨ ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਨ ਗਾਉ ॥

ਏ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਸਹਿਮਾ ਦਾ ਅਮ੍ਰਤ ਗਾਓ।

ਪ੍ਰਾਨ ਤਰਨ ਕਾ ਇਹੈ ਸੁਆਉ ॥

ਏ ਤੁੰਦੀ ਆਤਮਾ ਗੀ ਫਾਧਦਾ ਪਜਾਨੇ ਦਾ ਏਹੁ ਤਰੀਕਾ ਏ।

ਆਠ ਪਹਰ ਪ੍ਰਭ ਪੇਖਹੁ ਨੇਰਾ ॥

ਏ ਆਠ ਘੋਟੇ ਤਕ ਪ੍ਰਭੂ ਕੋ ਧਮਾਨ ਸੇ ਦੇ ਖੇਂ।

ਮਿਟੈ ਅਗਿਆਨੁ ਬਿਨਸੈ ਅੰਧੇਰਾ ॥

ਏ ਝਸ ਕਨੈ ਅਜ਼ਾਨਤਾ ਖਤਮ ਹੋਏ ਜਾਗ ਤੇ ਨਹੇਰੇ ਦਾ ਨਾਸ਼ ਹੋਏ ਜਾਗ।

ਸੁਨਿ ਉਪਦੇਸੁ ਹਿਰਦੈ ਬਸਾਵਹੁ ॥

ਏ ਗੁਰੂ ਕਾ ਪ੍ਰਵਚਨ ਸੁਨਨੇ ਕੇ ਬਾਦ ਦਿਲ ਮੇਂ ਬਸਾ ਦੇ।

ਮਨ ਇਛੇ ਨਾਨਕ ਫਲ ਪਾਵਹੁ ॥੫॥

ਏ , ਏ ਹੇ ਨਾਨਕ ਝਸ ਤਹਾੰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਨਚਾਹਾ ਨਤੀਜਾ ਮਿਲ ਜਾਵੇਗਾ।

ਹਲਤੁ ਪਲਤੁ ਦੁਇ ਲੇਹੁ ਸਵਾਰਿ ॥

ਏ ਝਸ ਸੰਸਾਰ ਤੇ ਪਰਲੋਕ ਦੋਨੋਂ ਗੀ ਸੁਨਦਰ ਕਰੋ। ਰਾਮ ਕਾ ਨਾਮ ਦਿਲ ਮੇਂ ਰਖਨਾ।

ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਅੰਤਰਿ ਉਰਿ ਧਾਰਿ ॥

ਅਪਨੇ ਦਿਲ ਦੇ ਅੰਦਰ ਗੈ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਨਾਂ ਪਵਿਤ੍ਰ ਕਰਨਾ।

ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਕੀ ਪੂਰੀ ਦੀਖਿਆ ॥

ਏ ਏਹੁ ਝਕ ਪੂਰ੍ਣ ਗੁਰੂ ਦੀ ਪੂਰੀ ਸਲਾਹ ਏ।

ਜਿਸੁ ਮਨਿ ਬਸੈ ਤਿਸੁ ਸਾਚੁ ਪਰੀਖਿਆ ॥

ਏ ਜਿਸਦੇ ਦਿਲ ਚ ਏਹੁ ਗਲਲ ਏ ਓਹੁ ਸਚਾਈ ਦਾ ਪਾਲਨ ਕਰੀ ਸਕਦਾ ਏ।

ਮਨਿ ਤਨਿ ਨਾਮੁ ਜਪਹੁ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥

ਏ ਮਨ ਤੇ ਤਨ ਨਾਲ ਭਕਿਤ ਨਾਲ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਨਾਮ ਜਪ।

ਦੂਖੁ ਦਰਦੁ ਮਨ ਤੇ ਭਉ ਜਾਇ ॥

ਏ ਝਸ ਤਹਾੰ ਮਨ ਵਿਚੋਂ ਦੁਖ, ਪੀੜ ਤੇ ਤਰ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ।

ਸਚੁ ਵਾਪਾਰੁ ਕਰਹੁ ਵਾਪਾਰੀ ॥

ਏ ਓ ਵਪਾਰੀ ਸਚੇ ਧੰਧਾ ਕਰੋ।

ਦਰਗਹੁ ਨਿਬਰੈ ਖੇਪ ਤੁਮਾਰੀ ॥

ਏ ਤੇਰਾ ਸੈਦਾ ਸਕੁਸ਼ਲ ਭਗਵਾਨ ਦੀ ਕੋਰਟ ਚ ਪੁਝੀ ਜਾਗ।

ਏਕਾ ਟੇਕ ਰਖਹੁ ਮਨ ਮਾਹਿ ॥

ਏ ਅਪਨੇ ਦਿਲ ਚ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰੋ।

ਨਾਨਕ ਬਹੁਰਿ ਨ ਆਵਹਿ ਜਾਹਿ ॥੬॥

ਏ , ਏ ਹੇ ਨਾਨਕ, ਤੇਰਾ ਜਨਮ-ਮਰਣ ਦੇ ਚਕਰ ਦਾ ਸਫਰ ਦੋਬਾਰਾ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ੬ ॥

ਤਿਸ ਤੇ ਦੂਰਿ ਕਹਾ ਕੇ ਜਾਇ ॥

ਏ ਉਸਦੇ ਕੋਲਾ ਝਕ ਮਾਹਨੂ ਕਿਸ ਚਾਲਲੀ ਫ਼ੂਰ ਹੋਏਂ ਸਕਦਾ ਏ?

ਉਬਰੈ ਰਾਖਨਹਾਰੁ ਧਿਆਇ ॥

ਏ ਰਖਕ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਬਾਰੇ ਚ ਸੋਚਨੇ ਕੜੈ ਮਨੁਕਖ ਦਾ ਉਦਾਰ ਹੋਂਦਾ ਏ।

ਨਿਰਭਉ ਜਪੈ ਸਗਲ ਭਉ ਮਿਟੈ ॥

ਏ ਉਸ ਨਿਰਭਯ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਜਪ ਕਰਕੇ ਸਾਰੇ ਭਯ ਗਾਯਬ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹੈਂ।

ਪ੍ਰਭ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਪ੍ਰਾਣੀ ਛੁਟੈ ॥

ਏ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਨਾਲ ਜੀਵ ਮੁਕਤ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ । , ਏ ਜਿਸਗੀ ਪਰਮਾਤਮਾ ਰਖਾ ਕਰਦਾ ਏ, ਉਸੀ ਕੋਏਂ ਫੁਕ ਨੇਏਂ ਹੋਂਦਾ।

ਜਿਸੁ ਪ੍ਰਭੁ ਰਾਖੈ ਤਿਸੁ ਨਾਹੀ ਦੁਖ ॥

ਜਿਸ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਰਖਾ ਹੋਂਦੀ ਏ, ਉਸੀ ਕਦੇਂ ਭੀ ਫੁਕ ਨੇਏਂ ਹੋਂਦਾ।

ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਮਨਿ ਹੇਵਤ ਸੁਖ ॥

ਏ ਨਾਮ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰਕੇ ਮਨ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ।

ਚਿੰਤਾ ਜਾਇ ਮਿਟੈ ਅਹੰਕਾਰੁ ॥

ਏ ਝਸ ਕੜੈ ਗੈ ਚਿੰਤਾਏਂ ਚਲੀ ਜੰਦੀ ਏ ਤੇ ਅਹੰਕਾਰ ਭੀ ਗਾਯਬ ਹੋਏਂ ਜੰਦਾ ਏ।

ਤਿਸੁ ਜਨ ਕਉ ਕੇਇ ਨ ਪਹੁਚਨਹਾਰੁ ॥

ਏ ਉਸ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਭਕਤ ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਕੋਏਂ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ।

ਸਿਰ ਉਪਰਿ ਠਾਢਾ ਗੁਰੁ ਸੂਰਾ ॥

ਏ ਹੇ ਨਾਨਕ, ਜਿਸਦੇ ਸਿਰ ਤੇ ਵੀਰ ਗੁਰੂ ਖੜੇ ਹੈ।

ਨਾਨਕ ਤਾ ਕੇ ਕਾਰਜ ਪੂਰਾ ॥੭॥

ਏ , ਏ ਉਂਦੀ ਸਾਰੀ ਰਚਨਾਏਂ ਪੂਰੀ ਹੋਏਂ ਜੰਦੀ ਏ। ॥7॥

ਮਤਿ ਪੂਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਜਾ ਕੀ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ॥

ਏ ਜਿਸ ਗੁਰੂ ਦੀ ਭੁਫ਼ਿ ਪੂਰੀ ਹੈ ਤੇ ਜਿਸਦੇ ਨਜ਼ਰ ਤੋਂ ਅਮ੍ਰਿਤ ਬਰਸਾਤੇ ਰਹੰਦਾ ਹੈ

ਦਰਸਨੁ ਪੇਖਤ ਉਧਰਤ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ॥

ਏ ਦੁਨਿਆਂ ਨੂੰ ਤਸ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਕਲਿਆਣ ਮਿਲਦਾ ਹੈ।

ਚਰਨ ਕਮਲ ਜਾ ਕੇ ਅਨੁਪ ॥

ਏ ਤੰਦੇ ਪੈਰ ਕਮਲ ਬੇਜੋੜ ਨ।

ਸਫਲ ਦਰਸਨੁ ਸੁੰਦਰ ਹਰਿ ਰੂਪ ॥

ਏ ਤੰਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਸਫਲ ਨ ਤੇ ਤੰਦਾ ਰੂਪ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਸਮਾਨ ਬੜਾ ਸੁੰਦਰ ਏ।

ਧੰਨੁ ਸੇਵਾ ਸੇਵਕੁ ਪਰਵਾਨੁ ॥

ਏ ਤੰਦੀ ਸੇਵਾ ਆਸ਼ੀਰਵਾਦਿਤ ਏ ਤੇ ਤੰਦਾ ਸੇਵਕ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਜੰਦਾ ਏ।

ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਪੁਰਖੁ ਪ੍ਰਧਾਨੁ ॥

ਏ ਗੁਰੂ, ਅਨੰਦਰ ਤੇ ਮੁਖਿ ਮਨੁਖ ਹੈ।

ਜਿਸੁ ਮਨਿ ਬਸੈ ਸੁ ਹੇਤ ਨਿਹਾਲੁ ॥

ਏ ਜਿਸ ਦਿਲ ਵਿਚ ਗੁਰੂ ਨਿਵਾਸ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਓਹ ਫਲਦਾਯੀ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। , ਏ ਵਕਤ ਤੇ ਮੌਤ ਤਸਦੇ ਕੋਲ ਨਹੀਂ ਆਂਦੀ।

ਤਾ ਕੈ ਨਿਕਟਿ ਨ ਆਵਤ ਕਾਲੁ ॥

ਮੌਤ ਦਾ ਡਰ ਤੰਦੇ ਕੋਲ ਨੇੜੇ ਆਂਦਾ।

ਅਮਰ ਭਏ ਅਮਰਾ ਪਦੁ ਪਾਇਆ ॥

ਏ ਅਮਰ ਹੋ ਗਏ ਹੈਂ ਓਰ ਅਮਰ ਦਰਜਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਚੁਕੇ ਹੈਂ

ਸਾਧਸੰਗਿ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਧਿਆਇਆ ॥੮॥੨੨॥

ਏ , ਏ , ਏ ਹੇ ਨਾਨਕ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਠਾਠਿ-ਮੁਨਿਆਂ ਦੇ ਸੰਗਤ ਵਿਚ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਧਿਆਨ ਕੀਤਾ ਹੈ। ੮॥ ੨੨॥

ਸਲੋਕੁ ॥

ਏ ਚੰਦ ॥

ਗਿਆਨ ਅੰਜਨੁ ਗੁਰਿ ਦੀਆ ਅਗਿਆਨ ਅੰਧੇਰ ਬਿਨਾਸੁ ॥

ਏ ਗੁਰੂ ਨੇ ਜ਼ਾਨ ਦੇ ਰੂਪ ਚ ਸੁਰਮਾ ਤਪਲਭ ਕਰਾਯਾ ਏ ਜਿਸਨੇ ਅਜ਼ਾਨਤਾ ਦੇ ਨਹੇਰੇ ਗੀ ਨਠ ਕਰੀ ਦਿੱਤਾ ਏ।

ਹਰਿ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਸੰਤ ਭੇਟਿਆ ਨਾਨਕ ਮਨਿ ਪਰਗਾਸੁ ॥੧॥

ਏ , ਏ ਹੇ ਨਾਨਕ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਨਾਲ ਇਕ ਸੰਤ ਗੁਰੂ ਮਿਲ ਗਯਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਨੂੰ ਜ਼ਾਨ ਨਾਲ ਪ੍ਰਬੁਢ ਕੀਤਾ ਹੈ। ੧॥

ਅਸਟਪਦੀ ॥

॥ ਆੱਕਟੋਪਸ।

ਸੰਤਸੰਗਿ ਅੰਤਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਡੀਠਾ ॥

ਏ ਸੰਤ ਦੇ ਸੰਗਤ ਵਿਚ ਮੈਂ ਅਪਨੇ ਦਿਲ ਦੇ ਅੰਦਰ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਕੇਲਿਆ।

ਨਾਮੁ ਪ੍ਰਭੁ ਕਾ ਲਾਗਾ ਮੀਠਾ ॥

ਏ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਨਾਮ ਮੀਠਾ ਮੀਠਾ ਪਾਯਾ।

ਸਗਲ ਸਮਿਗ੍ਰੀ ਏਕਸੁ ਘਟ ਮਾਹਿ ॥

ਏ ਸਾਰੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟਿ ਇਕ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਰੂਪ ਚ ਏ

ਅਨਿਕ ਰੰਗ ਨਾਨਾ ਦ੍ਰਿਸਟਾਹਿ ॥

ਏ ਜਿਸ ਚ ਮਤੇ ਸਾਰੇ ਕਲਕ-ਕਲਕ ਕਿਸਮ ਦੇ ਰੰਗ ਦਿਕਲੇ ਜੰਦੇ ਨ।

ਨਉ ਨਿਧਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪ੍ਰਭੁ ਕਾ ਨਾਮੁ ॥

ਏ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਅਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮ ਨਵਨਿਧਿ ਹੈ।

ਦੇਹੀ ਮਹਿ ਇਸ ਕਾ ਬਿਸੁਆਮੁ ॥

ਏ ਏਹ ਮਨੁਕਲੀ ਸ਼ਰੀਰ ਚ ਗੈ ਰੈਹਦਾ ਏ।

ਸੁੰਨ ਸਮਾਧਿ ਅਨਹਤ ਤਰ ਨਾਦ ॥

ਏ ਤਥੇ ਸ਼ੂਨ੍ਯਾ ਸਮਾਧਿ ਵਿਚ ਅਨ੍ਹਦ ਸ਼ਬਦ ਹੈ ।

ਕਹਨੁ ਨ ਜਾਈ ਅਚਰਜ ਬਿਸਮਾਦ ॥

ਏ ਏਸੇ ਅਦ੍ਰੁਭੁਤ ਤਮੰਗ ਕੀ ਖੁਸ਼ੀ ਕਾ ਕਲਾਨ ਨਸ਼ੀ ਕਕਮਾ ਜਾ ਕਕਤਾ।

ਤਿਨਿ ਦੇਖਿਆ ਜਿਸੁ ਆਪਿ ਦਿਖਾਏ ॥

ਏ ਸਿਫ਼ ਤਸੀ ਗੈ ਦਿਕਲਦਾ ਏ ਜਿਸਗੀ ਪਰਮਾਤਮਾ ਅਪਨੇ ਆਪੈ ਚ ਦਸਦਾ ਏ।

ਨਾਨਕ ਤਿਸੁ ਜਨ ਸੋਝੀ ਪਾਏ ॥੧॥

ਏ , ਏ ਏ ਨਾਨਕ ਏਸਾ ਆਦਮੀ ਜ਼ਾਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦਾ ਏ। ੧॥

ਸੋ ਅੰਤਰਿ ਸੋ ਬਾਹਰਿ ਅਨੰਤ ॥

ਏ ਓਹ ਅਨੰਤ ਪਰਮਾਤਮਾ ਮਨ ਦੇ ਅੰਦਰ ਦੇ ਨਾਲ ਨਾਲ ਕਾਹਰ ਵੀ ਮੌਜੂਦ ਹੈ।

ਘਟਿ ਘਟਿ ਬਿਆਪਿ ਰਹਿਆ ਭਗਵੰਤ ॥

ਏ ਹਰ ਕਠ ਵਿਚ ਭਗਵਾਨ ਮੌਜੂਦ ਹਨ।

ਧਰਨਿ ਮਾਹਿ ਆਕਾਸ ਪਇਆਲ ॥

ਏ ਓਹ ਧਰਤੀ ਆਕਾਸ਼ ਤੇ ਪਾਤਾਲ ਲੋਕ ਚ ਮੌਜੂਦ ਏ।

ਸਰਬ ਲੋਕ ਪੂਰਨ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲ ॥

ਏ ਓਹ ਸਾਰੇ ਲੋਕੋਂ ਦਾ ਪੂਰਾ-ਪੂਰਾ ਧਾਰਣਾ ਕਰਨੇ ਆਹਿਐ।

ਬਨਿ ਤਿਨਿ ਪਰਬਤਿ ਹੈ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ॥

ਏ ਪਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭੁ ਜੰਗਲੋਂ, ਘਾਹੁ ਤੇ ਪਹਾਡੋਂ ਚ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ।

ਜੈਸੀ ਆਗਿਆ ਤੈਸਾ ਕਰਮੁ ॥

ਏ ਤੰਦੇ ਹੁਕਮ ਦੇ ਮਤਾਬਕ ਜੀਵ ਦੇ ਕਰਮ ਭੀ।

ਪਉਣ ਪਾਣੀ ਬੈਸੰਤਰ ਮਾਹਿ ॥

ਏ ਭਗਵਾਨ ਪਵਨ ਪਾਣੀ ਅਗ ਚ ਮੌਜੂਦ ਏ।

ਚਾਰਿ ਕੁੰਟ ਦਹ ਦਿਸੇ ਸਮਾਹਿ ॥

ਏ ਹਰ ਜਗਹ ਤੇ ਦਸ ਦਿਸ਼ਾਏ ਚ ਮੌਜੂਦ ਏ।

ਤਿਸ ਤੇ ਭਿੰਨ ਨਹੀ ਕੇ ਠਾਉ ॥

ਏ ਇਸਦੇ ਅਲਾਵਾ ਕੋਈ ਹੋਰ ਠਾਉ ਨੇਏ ਏ।

ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਨਾਨਕ ਸੁਖੁ ਪਾਉ ॥੨॥

ਏ, ਏ ਨਾਨਕ ਨੇ ਗੁਰੂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੇ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕ੍ਰਿਪਾ ਹੈ। ੨॥

ਬੇਦ ਪੁਰਾਨ ਸਿੰਮ੍ਰਿਤਿ ਮਹਿ ਦੇਖੁ ॥

ਏ ਤਸ ਪਰਮਾਤਮਾ ਗੀ ਵੇਦ ਪੁਰਾਣ ਤੇ ਸ੍ਰਿਮ੍ਰਿਤਿ ਚ ਦਿਖਾਓ।

ਸਸੀਅਰ ਸੂਰ ਨਖੜੁ ਮਹਿ ਏਕੁ ॥

ਏ ਚੰਦ੍ਰਮਾ, ਸੂਰਜ ਤੇ ਤਾਰੇ ਵਿਚ ਇਕਲੋਠਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਹੈ।

ਬਾਣੀ ਪ੍ਰਭੁ ਕੀ ਸਭੁ ਕੇ ਬੋਲੈ ॥

ਏ ਹਰ ਜੀਵ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਬੋਲਦਾ ਏ।

ਆਪਿ ਅਡੋਲੁ ਨ ਕਬਹੂ ਡੋਲੈ ॥

ਏ ਓਹ ਅਡਿਗ ਏ ਤੇ ਕਦੋਂ ਭੀ ਨੇਏ ਡਗਮਗਾਂਦਾ।

ਸਰਬ ਕਲਾ ਕਰਿ ਖੇਲੈ ਖੇਲ ॥

ਏ ਕਲਾ ਰਚ ਕੇ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਦਾ ਖੇਲ ਹਰ ਕੋਈ ਖੇਲਦਾ ਹੈ।

ਮੇਲਿ ਨ ਪਾਈਐ ਗੁਣਹ ਅਮੇਲ ॥

ਏ ਤਸੀ ਮੂਲਾਂਕਨ ਨੇਏ ਕੀਤਾ ਜਾਏ ਸਕਦਾ ਕੀਜੇ ਤੰਦੇ ਗੁਣ ਬੇਸ਼ਕੀਮਤੀ ਨ।

ਸਰਬ ਜੋਤਿ ਮਹਿ ਜਾ ਕੀ ਜੋਤਿ ॥

ਏ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਜਯੋਤਿ ਸਾਰੇ ਜਯੋਤਿਆਂ ਵਿਚ ਜਲਾ ਰਿਹਾ ਹੈ।

ਧਾਰਿ ਰਹਿਓ ਸੁਆਮੀ ਓਤਿ ਪੇਤਿ ॥

ਏ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਵਸ਼ ਵਿਚ ਦੁਨਿਆ ਦਾ ਤਾਨਾ ਹੈ।

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ ਭਰਮ ਕਾ ਨਾਸੁ ॥

ਏ ਹੇ ਨਾਨਕ, ਜਿਸਕੇ ਭਰਮ ਗੁਰੂ ਕੀ ਕ੍ਰਪਾ ਸੇ ਨਸ਼ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈਂ

ਨਾਨਕ ਤਿਨ ਮਹਿ ਏਹੁ ਬਿਸਾਸੁ ॥੩॥

ਏ, ਏ ਏਹੁ ਤੰਦੇ ਅੰਦਰ ਇਕ ਮਜਬੂਤ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਬਨੀ ਜੰਦਾ ਏ।

ਸੰਤ ਜਨਾ ਕਾ ਪੇਖਨੁ ਸਭੁ ਬ੍ਰਹਮ ॥

ਏ ਸੰਤ ਹਰ ਜਗਹ ਪਰਮਾਤਮਾ ਗੀ ਦਿਕਖਦੇ ਨ।

ਸੰਤ ਜਨਾ ਕੈ ਹਿਰਦੈ ਸਭਿ ਧਰਮ ॥

ਏ ਸੰਤੋਂ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚ ਸਿਰਫ ਧਰਮ ਹੈ।

ਸੰਤ ਜਨਾ ਸੁਨਹਿ ਸੁਭ ਬਚਨ ॥

ਏ ਸੰਤ ਸੁਨੋ ਅਛੇ ਵਚਨ।

ਸਰਬ ਬਿਆਪੀ ਰਾਮ ਸੰਗਿ ਰਚਨ ॥

ਏ ਸਰਵਵਿਆਪੀ ਰਾਮ ਚ ਲੀਨ ਰੰਦੇ ਨ।

ਜਿਨਿ ਜਾਤਾ ਤਿਸ ਕੀ ਇਹ ਰਹਤ ॥

ਏ ਏਹੁ ਹਰ ਸੰਤ ਤੇ ਧਾਰਮਿਕ ਆਤਮਾ ਦਾ ਜੀਵਨ ਆਚਰਣ ਬਨੀ ਜੰਦਾ ਏ ਜੇਹੜਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਗੀ ਸਮਝੀ ਗੇਦਾ ਏ।

ਸਤਿ ਬਚਨ ਸਾਧੂ ਸਭਿ ਕਹਤ ॥

ਏ ਋਷ਿ ਸਦਾ ਸਚ੍ਚਾਈਂ ਬੋਲਦਾ ਏ।

ਜੇ ਜੇ ਹੋਇ ਸੇਈ ਸੁਖੁ ਮਾਨੈ ॥

ਏ ਜੋ ਭੀ ਹੋਵੇ ਤਸੇ ਸੁਖ ਸਮਝਦਾ ਹੈ।

ਕਰਨ ਕਰਾਵਨਹਾਰੁ ਪ੍ਰਭੁ ਜਾਨੈ ॥

ਏ ਓਹੁ ਜਾਨਦਾ ਏ ਜੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਗੈ ਸਾਰੇ ਕਰਮ ਕਰਦਾ ਏ ਤੇ ਤਸੀ ਪੂਰਾ ਕਰਦਾ ਏ।

ਅੰਤਰਿ ਬਸੇ ਬਾਹਰਿ ਭੀ ਓਹੀ ॥

ਏ ਸੰਤ ਲੋਕੋਂ ਆਸ੍ਰੈ ਪਰਮਾਤਮਾ ਅੰਦਰ-ਬਾਹਰ ਹਰ ਥਾਹੈ ਪਰ ਰੌਹਦਾ ਏ।, ਏ, ਏ ਹੇ ਨਾਨਕ ਹਰ ਙੰਸਾਨ ਤਸ ਨੂ ਵੇਖ ਕੇ ਮੁਘ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਨਾਨਕ ਦਰਸਨੁ ਦੇਖਿ ਸਭ ਮੋਹੀ ॥੪॥

ਹੇ ਨਾਨਕ, ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਇਹ ਸਾਰਾ ਵ્યાਪਕ ਦਰਸ਼ਨ ਵੇਖਿਆ ਤਾਂ ਸਾਰਾ ਸੰਸਾਰ ਮੰਤ੍ਰਮੁਘ ਹੋ ਗਿਆ।

ਆਪਿ ਸਤਿ ਕੀਆ ਸਭੁ ਸਤਿ ॥

ਏ ਪਰਮਾਤਮਾ ਸਚ ਹੈ ਤੇ ਉਹਦੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਵੀ ਸਚ ਹੈ।

ਤਿਸੁ ਪ੍ਰਭ ਤੇ ਸਗਲੀ ਉਤਪਤਿ ॥

ਏ ਸਾਰਾ ਸੰਸਾਰ ਉਸ ਪਰਮਾਤਮਾ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਹੈ।

ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਤਾ ਕਰੇ ਬਿਸਥਾਰੁ ॥

ਏ ਜਦੋਂ ਉਸੀ ਅਛਾ ਲਗਦਾ ਏ ਤਾਂ ਓਹ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦਾ ਵਿਸਤਾਰ ਕਰਦਾ ਏ।

ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਤਾ ਏਕੰਕਾਰੁ ॥

ਏ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਪਰਮਾਤਮਾ ਉਸੀ ਉਪਯੁਕਤ ਪਾਂਦਾ ਏ ਤਾਂ ਓਹ ਅਪਨੇ ਆਪੈ ਚ ਇਕ ਰੂਪ ਬਣੀ ਜੰਦਾ ਏ।

ਅਨਿਕ ਕਲਾ ਲਖੀ ਨਹ ਜਾਇ ॥

ਏ ਉਂਦੀ ਮਤੀ ਸਾਰੀ ਰਚਨਾਏ ਚ ਸੰਦਿਘ ਏ ਤੇ ਉਂਦਾ ਵਰ੍ਣਨ ਨੇੜੀ ਕੀਤਾ ਜਾਇ ਸਕਦਾ।

ਜਿਸੁ ਭਾਵੈ ਤਿਸੁ ਲਏ ਮਿਲਾਇ ॥

ਏ ਜਿਸ ਗੀ ਭੀ ਅਪਨੇ ਕਰੇ ਲੇਇ ਜੰਦਾ ਏ।

ਕਵਨ ਨਿਕਟਿ ਕਵਨ ਕਹੀਐ ਦੂਰਿ ॥

ਏ ਉਸ ਪਰਬ੍ਰਹਮ ਗੀ ਕੁਸੈ ਕੋਲਾ ਦੂਰ ਤੇ ਕੁਸੈ ਦੇ ਨੇੜੇ ਆਖੇਆ ਜਾਇ ਸਕਦਾ ਏ।

ਆਪੇ ਆਪਿ ਆਪ ਭਰਪੂਰਿ ॥

ਏ ਪਰ ਪਰਮਾਤਮਾ ਅਪਨੇ ਆਪ ਗੈ ਸਰਵਵਿਆਪੀ ਏ।

ਅੰਤਰਗਤਿ ਜਿਸੁ ਆਪਿ ਜਨਾਏ ॥

ਏ ਹੇ ਨਾਨਕ, ਓਹ ਉਸ ਮਾਹਨੂ ਗੀ ਅਪਨੀ ਸਰਵਵਿਆਪੀ ਹੋਨੇ ਦਾ ਅਵਗਤ ਕਰਾਂਦਾ ਏ।

ਨਾਨਕ ਤਿਸੁ ਜਨ ਆਪਿ ਬੁਝਾਏ ॥੫॥

ਏ, ਏ ਜਿਸਗੀ ਪਰਮਾਤਮਾ ਅਪਨੇ ਆਪੈ ਚ ਉਚੀ ਅੰਦਰੂਨੀ ਅਵਸਥਾ ਦੇ ਰੂਪ ਚ ਸੁਝਾਏ ਦਿੰਦਾ ਏ।

ਸਰਬ ਭੂਤ ਆਪਿ ਵਰਤਾਰਾ ॥

ਏ ਸਾਰੇ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਲੋਕੋਂ ਚ ਪਰਮਾਤਮਾ ਅਪਨੇ ਆਪ ਗੈ ਮੌਜੂਦ ਏ।

ਸਰਬ ਨੈਨ ਆਪਿ ਪੇਖਨਹਾਰਾ ॥

ਏ ਓਹ ਅਪਨੇ ਆਪੈ ਚ ਸਾਰੀ ਅਕਸ਼ੀ ਚ ਦਿਕਖਾ ਕਰਦਾ ਏ।

ਸਗਲ ਸਮਗ੍ਰੀ ਜਾ ਕਾ ਤਨਾ ॥
ਏ ਏਹ ਸਾਰੀ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਤੰਦੀ ਸ਼ਰੀਰ ਏ।

ਆਪਨ ਜਸੁ ਆਪ ਹੀ ਸੁਨਾ ॥
ਏ ਤਸੀ ਅਪਨੀ ਮਹਿਮਾ ਸੁਨਦਾ ਏ।

ਆਵਨ ਜਾਨੁ ਇਕੁ ਖੇਲੁ ਬਨਾਇਆ ॥
ਏ ਲੋਕੋਂ ਦੀ ਚਾਲ, ਜਨਮ-ਮਰਣ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਰਚੇ ਦਾ ਖੇਡ ਏ।

ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਕੀਨੀ ਮਾਇਆ ॥
ਏ ਤਸਨੇ ਮਾਯਾ ਗੀ ਅਪਨੀ ਆਜ਼ਾਕਾਰੀ ਬਨਾਏ ਦਿੱਤਾ ਏ।

ਸਭ ਕੈ ਮਧਿ ਅਲਿਪਤੇ ਰਹੈ ॥
ਏ ਹਰ ਇਕ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹੋਨੇ ਦੇ ਭਾਵਜੂਦ ਭੀ ਪਰਮਾਤਮਾ ਵਿਰਕਤ ਰੇਹੰਦਾ ਏ।

ਜੇ ਕਿਛੁ ਕਹਣਾ ਸੁ ਆਪੇ ਕਹੈ ॥
ਏ ਜੋ ਭੀ ਕਸ਼ਨੇ ਕੀ ਜਰੂਯਤ ਸੈ , ਲਸ਼ ਅਜਨੇ ਆਜ ਕਸ਼ਤਾ ਸੈ ।

ਆਗਿਆ ਆਵੈ ਆਗਿਆ ਜਾਇ ॥
ਏ ਜੀਵ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਚ ਅਪਨੇ ਹੁਕਮ ਦੇ ਮਤਾਬਕ ਜਨਮ ਲੈਂਦਾ ਏ ਤੇ ਅਪਨੇ ਹੁਕਮ ਦੇ ਮਤਾਬਕ ਮਰਦਾ ਏ।

ਨਾਨਕ ਜਾ ਭਾਵੈ ਤਾ ਲਏ ਸਮਾਇ ॥੬॥
ਏ , ਏ ਹੇ ਨਾਨਕ ਜਦੋਂ ਪ੍ਰਾਣੀ ਨੂ ਪ੍ਰਲੋਭਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਪ੍ਰਾਣੀ ਨੂ ਅਪਨੇ ਨਾਲ ਲੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ । ੬॥

ਇਸ ਤੇ ਹੋਇ ਸੁ ਨਾਹੀ ਬੁਰਾ ॥
ਏ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਜੋ ਭੀ ਹੋਵੇ, ਓਹ ਦੁਨਿਆ ਵਾਸਤੇ ਬੁਰਾ ਨਹੀਂ।

ਓਰੈ ਕਹਹੁ ਕਿਨੈ ਕਛੁ ਕਰਾ ॥
ਏ ਦਸ਼ਸੋ, ਕਦੇ ਕਿਸੇ ਨੇ ਤਸ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਸਿਵਾ ਕੁਛ ਕਿੱਤਾ ਹੈ?

ਆਪਿ ਭਲਾ ਕਰਤੂਤਿ ਅਤਿ ਨੀਕੀ ॥
ਏ ਪਰਮੇਸਰੇ ਅਪਨੇ ਆਪ ਗੈ ਖ਼ਲਾ ਏ ਤੇ ਤਦੇ ਕਰਮ ਭੀ ਸਾਰੋਂ ਸ਼ਾ ਬੇਹਤਰੀਨ ਨ।

ਆਪੇ ਜਾਨੈ ਅਪਨੇ ਜੀ ਕੀ ॥
ਏ ਤਸੀ ਅਪਨੇ ਦਿਲੈ ਚ ਕੇਹ ਏ, ਤਸੀ ਅਪਨੇ ਆਪੈ ਚ ਪਤਾ ਏ।

ਆਪਿ ਸਾਚੁ ਧਾਰੀ ਸਭ ਸਾਚੁ ॥
ਏ ਓਹ ਅਪਨੇ ਆਪੈ ਚ ਸਚ੍ਚਾਏ ਏ ਤੇ ਤੰਦੀ ਰਚਨਾ ਭੀ ਸਚ੍ਚਾਏ ਏ।

ਓਤਿ ਪੋਤਿ ਆਪਨ ਸੰਗਿ ਰਾਚੁ ॥

ਏ ਤਾਨੇ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤਹਨਾਂ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਮਿਲਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ।

ਤਾ ਕੀ ਗਤਿ ਮਿਤਿ ਕਹੀ ਨ ਜਾਇ ॥

ਏ ਇਸਦੀ ਗਤਿ ਤੇ ਹਫ਼ ਗੀ ਦਰਸਾਇਆ ਨੇੜੇ ਜਾਇ ਸਕਦਾ।

ਦੂਸਰ ਹੋਇ ਤ ਸੋਝੀ ਪਾਇ ॥

ਏ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਹੋਰ ਤੁੰਦੇ ਜਾਨੇ ਹੋਂਦਾ ਤਾਂ ਓਹ ਉਸੀ ਸਮਝੀ ਸਕਦਾ ਹਾ।

ਤਿਸ ਕਾ ਕੀਆ ਸਭੁ ਪਰਵਾਨੁ ॥

ਏ ਲੋਕੋਂ ਗੀ ਪਰਮੇਸਰੇ ਦੇ ਕਾਮੋਂ ਗੀ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨਾ ਪੈਨਾ ਏ

ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਨਾਨਕ ਇਹੁ ਜਾਨੁ ॥੭॥

ਏ , ਏ ਹੈ ਨਾਨਕ ਇਸ ਤਥਿ ਗੀ ਗੁਰੂ ਦੀ ਕ੍ਰਪਾ ਕਰਨੇ ਸਮਝੋ। ੭ ॥

ਜੇ ਜਾਨੈ ਤਿਸੁ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਹੋਇ ॥

ਏ ਪਰਮਾਤਮਾ ਗੀ ਸਮਝਨੇ ਆਲਾ ਵਿਕਿਤਿ ਗੀ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸੁਖ ਮਿਲਦਾ ਏ।

ਆਪਿ ਮਿਲਾਇ ਲਏ ਪ੍ਰਭੁ ਸੋਇ ॥

ਏ ਕਿ ਪਰਮੇਸਰੇ ਉਸੀ ਅਪਨੇ ਕਨ੍ ਨੇ ਇਕਜੁਟ ਕਰੀ ਓੜਦਾ ਏ।

ਓਹੁ ਧਨਵੰਤੁ ਕੁਲਵੰਤੁ ਪਤਿਵੰਤੁ ॥

ਏ ਓਹ ਅਮੀਰ ਤੇ ਆਦਰ-ਸਤਕਾਰ ਬਨੀ ਜੰਦਾ ਏ।

ਜੀਵਨ ਮੁਕਤਿ ਜਿਸੁ ਰਿਦੈ ਭਗਵੰਤੁ ॥

ਏ ਜਿਸ ਆਤਮਾ ਦੇ ਦਿਲ ਵਿਚ ਪਰਮਾਤਮਾ ਵਸਦਾ ਹੈ, ਓਹ ਜੀਵੇ ਹੋਏ ਮੁਕਿਤਿ ਪਾਂਦੀ ਹੈ।

ਧੰਨੁ ਧੰਨੁ ਧੰਨੁ ਜਨੁ ਆਇਆ ॥

ਏ ਧਨਿ ਹੈ ਓਹ ਮਹਾਨ ਆਦਮੀ ਜੋ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਪੈਦਾ ਹੋਵੇ।

ਜਿਸੁ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਸਭੁ ਜਗਤੁ ਤਰਾਇਆ ॥

ਏ ਜਿਸਦੀ ਕਿਰਪਾ ਨਾਲ ਸਾਰਾ ਸੰਸਾਰ ਉਦਫ਼ਾਰ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ।

ਜਨ ਆਵਨ ਕਾ ਇਹੈ ਸੁਆਉ ॥

ਏ ਮਹਾਪੁਰੁਸ਼ ਦੇ ਆਗਮਨ ਦੀ ਇੱਛਾ ਏ ਕਿ

ਜਨ ਕੈ ਸੰਗਿ ਚਿਤਿ ਆਵੈ ਨਾਉ ॥

ਏ ਤੁੰਦੀ ਸੰਗਤ ਚ ਹੋਨੇ ਕਰਨੇ ਹੋਰ ਜੀਵ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਨਾਂ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਨ।

ਆਪਿ ਮੁਕਤੁ ਮੁਕਤੁ ਕਰੈ ਸੰਸਾਰੁ ॥

ਏ ਏਸਾ ਮਹਾਨ ਆਦਮੀ ਅਪਨੇ ਆਪ ਗੀ ਮੁਕਤ ਕਰਦਾ ਏ ਤੇ ਦੁਨਿਆ ਗੀ ਭੀ ਮੁਕਤ ਕਰਦਾ ਏ।

ਨਾਨਕ ਤਿਸੁ ਜਨ ਕਉ ਸਦਾ ਨਮਸਕਾਰੁ ॥੮॥੨੩॥

ਏ , ਏ , ਏ ਏ ਨਾਨਕ, ਅਸਾਂ ਸਦਾ ਏਸੇ ਮਹਾਪੁਰੁਖ ਕੀ ਨਮਨ।

ਸਲੋਕੁ ॥

ਏ ਚੰਦ ॥

ਪੂਰਾ ਪ੍ਰਭੁ ਆਰਾਧਿਆ ਪੂਰਾ ਜਾ ਕਾ ਨਾਉ ॥

ਏ ਉਸ ਪੂਰੇ ਨਾਮ ਨਾਲ ਪੂਰੀ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕੀਤੀ ਹੈ।

ਨਾਨਕ ਪੂਰਾ ਪਾਇਆ ਪੂਰੇ ਕੇ ਗੁਨ ਗਾਉ ॥੧॥

ਏ , ਏ ਹੇ ਨਾਨਕ, ਮੈਂ ਪਰਮਾਤਮਾ ਗੀ ਪਾਯਾ, ਤੁਸ ਭੀ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਸਤੁਤਿ ਗਾਓ। ੧॥

ਅਸਟਪਦੀ ॥

॥ ਆੱਕਟੋਪਸ

ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਕਾ ਸੁਨਿ ਉਪਦੇਸੁ ॥

ਏ ਸੰਪੂਰਨ ਗੁਰੂ ਦੀ ਉਪਦੇਸ਼ ਸੁਨੋ ਤੇ

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਨਿਕਟਿ ਕਰਿ ਖੇਖੁ ॥

ਏ ਪਰਬ੍ਰਹਮ ਗੀ ਅਪਨੇ ਨੇੜੇ ਸਮਝੋ।

ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਸਿਮਰਹੁ ਗੋਬਿੰਦ ॥

ਏ ਹਰ ਸਾਂਸ ਕੇ ਸਾਥ ਗੋਵਿੰਦਾ ਕੀ ਯਾਦ ਕਰੋ

ਮਨ ਅੰਤਰ ਕੀ ਉਤਰੈ ਚਿੰਦ ॥

ਏ ਇਸ ਕਰ੍ਣੇ ਤੁੰਦੇ ਦਿਮਾਗ ਦੇ ਅੰਦਰ ਦੀ ਚਿੰਤਾਏ ਗੀ ਮਿਟਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਗ।

ਆਸ ਅਨਿਤ ਤਿਆਗਹੁ ਤਰੰਗ ॥

ਏ ਇੱਛਾਏ ਦੀ ਲਹਰੇਂ ਦਾ ਟਿਆਗ ਕਰਦੇ ਹੋਏ

ਸੰਤ ਜਨਾ ਕੀ ਧੂਰਿ ਮਨ ਮੰਗ ॥

ਏ ਸੰਤੀਂ ਕੇ ਚਰਣੀਂ ਕੀ ਧੂੜ ਕੇ ਲਿਏ ਦਿਲ ਸੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰੋਂ।

ਆਪੁ ਛੇਡਿ ਬੇਨਤੀ ਕਰਹੁ ॥

ਏ ਅਪਨਾ ਅਹੰਕਾਰ ਚੋੜਕਰ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰੋਂ।

ਸਾਧਸੰਗਿ ਅਗਨਿ ਸਾਗਰੁ ਤਰਹੁ ॥

ਏ ਅਛੀ ਸੰਗਤ ਚ ਰਹ ਕੇ ਕੁਰੀਤਿ ਦੀ ਅਗ ਦੇ ਸਮੁੰਦਰ ਗੀ ਪਾਰ ਕਰੋ।

ਹਰਿ ਧਨ ਕੇ ਭਰਿ ਲੇਹੁ ਭੰਡਾਰ ॥

ਏ ਅਪਨੇ ਖਜਾਨੇ ਮੇਂ ਧਨ-ਦੈਲਤ ਭਰੇਂ ਪਰਮਾਤਮਾ ਕੇ ਨਾਮ ਪਰ

ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਨਮਸਕਾਰ ॥੧॥

ਏ , ਏ ਹੇ ਨਾਨਕ, ਪੂਰ੍ਣ ਗੁਰੂ ਕੋ ਨਮਨ ਕਰੇਂ।

ਖੇਮ ਕੁਸਲ ਸਹਜ ਆਨੰਦ ॥

ਏ ਤੁਝੇ ਆਜਾਦੀ, ਸੁਖ ਔਰ ਸਹਜ ਸੁਖ ਮਿਲ ਜਾਏਗਾ

ਸਾਧਸੰਗਿ ਭਜੁ ਪਰਮਾਨੰਦ ॥

ਏ ਸੰਤ ਦੀ ਸੰਗਤ ਵਿਚ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰੋ।

ਨਰਕ ਨਿਵਾਰਿ ਉਧਾਰਹੁ ਜੀਉ ॥

ਏ ਇਸ ਕਠੈ ਤੁਸੇਂਗੀ ਨਰਕ ਚ ਜਾਨੇ ਥਮਾਂ ਬਚਾਯਾ ਜਾਗ ਤੇ ਆਤਮਾ ਪਾਰ ਹੋਏਂ ਜਾਗ।

ਗੁਨ ਗੋਬਿੰਦ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸੁ ਪੀਉ ॥

ਏ ਗੋਵਿੰਦ ਦੇ ਗੁਣਾਂ ਦੀ ਸਤੁਤਿ ਕਰੋ ਤੇ ਤੁੰਦੇ ਨਾਮ ਦਾ ਅਮ੍ਰਿਤ ਪੀਓ।

ਚਿਤਿ ਚਿਤਵਹੁ ਨਾਰਾਇਣ ਏਕ ॥

ਏ ਮਨ ਮੇਂ ਏਕ ਨਾਰਾਯਣ ਕਾ ਧਿਆਨ ਕਰੇਂ

ਏਕ ਰੂਪ ਜਾ ਕੇ ਰੰਗ ਅਨੇਕ ॥

ਏ ਜਿਸ ਦਾ ਰੂਪ ਇਕ ਤੇ ਰੰਗ ਬਖਰੇ। , ਏ ਕਿ ਗੋਪਾਲ ਦਾਮੋਦਰ ਦੀਨਦਯਾਲੂ

ਗੋਪਾਲ ਦਾਮੋਦਰ ਦੀਨ ਦਇਆਲ ॥

ਬ੍ਰਹਮਾਂਡ ਦਾ ਪੋਥਣ ਕਰਨੇ ਆਲਾ, ਸੰਸਾਰ ਦਾ ਸਵਾਮੀ ਤੇ ਨਮ੍ਰ ਲੋਕੇਂ ਕਠੈ ਕੋਮਲ,

ਦੁਖ ਭੰਜਨ ਪੂਰਨ ਕਿਰਪਾਲ ॥

ਏ ਓਹ ਦੁਖੇਂ ਦਾ ਨਾਸ਼ਕ ਤੇ ਪੂਰੀ ਚਾਲੀ ਦਯਾਲੁ ਏ।

ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਨਾਮੁ ਬਾਰੰ ਬਾਰ ॥

ਏ ਹੇ ਨਾਨਕ ਬਾਰ ਬਾਰ ਤੁਸਦਾ ਨਾਮ ਜਪਤੇ ਰਹੋ ਕਯੋਂਕਿ

ਨਾਨਕ ਜੀਅ ਕਾ ਇਹੈ ਅਧਾਰ ॥੨॥

ਏ , ਏ ਜੀਵ ਦਾ ਇਹ ਹੀ ਸਹਾਰਾ ਹੈ। ੨॥

ਉਤਮ ਸਲੋਕ ਸਾਧ ਕੇ ਬਚਨ ॥

ਏ ਠਾਠਿ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਉਤਮ ਚੰਦ ਹਨ।

ਅਮੁਲੀਕ ਲਾਲ ਏਹਿ ਰਤਨ ॥

ਏ ਏਹੁ ਇਕ ਅਨਮੋਲ ਰਤਨ ਤੇ ਗਹਨਾ ਏ।

ਸੁਨਤ ਕਮਾਵਤ ਹੇਤ ਉਧਾਰ ॥

ਏ ਜੇਡਾ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਸੁਧਦਾ ਹੈ ਤੇ ਪਾਲਨ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਅਸਤਿਤਵ ਦੇ ਸਮੁੰਦਰ ਤੋਂ ਮੁਕਤਿ ਮਿਲਦੀ ਹੈ।

ਆਪਿ ਤਰੈ ਲੋਕਹ ਨਿਸਤਾਰ ॥

ਏ ਓਹੁ ਅਪਨੇ ਆਪੈ ਗੀ ਅਸਤਿਤਵ ਦੇ ਸਮੁੰਦਰ ਗੀ ਪਾਰ ਕਰਦਾ ਏ ਤੇ ਦੁਏ ਲੋਕੋਂ ਦਾ ਭੀ ਭਲਾਈ ਕਰਦਾ ਏ।

ਸਫਲ ਜੀਵਨੁ ਸਫਲੁ ਤਾ ਕਾ ਸੰਗੁ ॥

ਏ ਉਂਦੀ ਜਿੰਦਗੀ ਸਫਲ ਹੋਈ ਜੰਦੀ ਏ ਤੇ ਉਂਦੀ ਸੰਗਤ ਫੂਏਂ ਦੀ ਇੱਛਾਏਂ ਗੀ ਪੂਰਾ ਕਰਦੀ ਏ।

ਜਾ ਕੈ ਮਨਿ ਲਾਗਾ ਹਰਿ ਰੰਗੁ ॥

ਏ ਜਿਸ ਦੇ ਦਿਲ ਵਿਚ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਪ੍ਰੇਮ ਬਠਦਾ ਹੈ ।

ਜੈ ਜੈ ਸਬਦੁ ਅਨਾਹਦੁ ਵਾਜੈ ॥

ਏ ਜਯ ਜਯ ਜਿਸਦੇ ਵਾਸਤੇ ਅਨੰਤ ਧੁਨਿ ਹੈ।

ਸੁਨਿ ਸੁਨਿ ਅਨਦ ਕਰੇ ਪ੍ਰਭੁ ਗਾਜੈ ॥

ਏ ਏਹੁ ਗਲਲ ਬਾਰ-ਬਾਰ ਸੁਨਿਏ ਓਹੁ ਖੁਸ਼ ਹੋਈ ਜੰਦਾ ਏ ਤੇ ਅਪਨੇ ਅੰਦਰ ਉਸ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਦਾ ਏ।

ਪ੍ਰਗਟੇ ਗੁਪਾਲ ਮਹਾਂਤ ਕੈ ਮਾਥੇ ॥

ਏ ਏਸੇ ਮਹਾਪੁਰੁਸ਼ੋਂ ਕੇ ਮਥੇ ਪਰ ਪਰਮਾਤਮਾ ਪ੍ਰਕਟ ਹੋਤਾ ਹੈ।

ਨਾਨਕ ਉਧਰੇ ਤਿਨ ਕੈ ਸਾਥੇ ॥੩॥

ਏ , ਏ ਹੇ ਨਾਨਕ ਇਤਨੇ ਬਡੇ ਮਨੁਖ ਨਾਲ ਸੰਗਤ ਕਰਕੇ ਕੌਣੀ ਲੋਗ ਉਢਾਰ ਪਾਂਦੇ ਹਨ । ੩॥

ਸਰਨਿ ਜੋਗੁ ਸੁਨਿ ਸਰਨੀ ਆਏ ॥

ਏ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤੁਸੀਂ ਜੀਵਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਰਣ ਦੇਣ ਵਿਚ ਸਮਰਥ ਹੋ, ਸੁਣ ਕੇ ਅਸੀਂ ਤੇਰੇ ਕੋਲ ਸ਼ਰਣ ਵਾਸਤੇ ਆ ਗਏ ਹਾਂ।

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਪ੍ਰਭੁ ਆਪ ਮਿਲਾਏ ॥

ਏ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਦਯਾ ਕਰਕੇ ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਜੋੜ ਦਿੱਤਾ ਹੈ।

ਮਿਟਿ ਗਏ ਬੈਰ ਭਏ ਸਭ ਰੇਨ ॥

ਏ ਹੁਣ ਸਾਡੀ ਦੁਸ਼ਮਣੀ ਖਤਮ ਹੋ ਗਈ ਤੇ ਖੂਭ ਵੀ ਸਾਡੇ ਪੈਰੋਂ ਤੋਂ ਧੋ ਗਈ।

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਸਾਧਸੰਗਿ ਲੈਨ ॥

ਏ ਜਿਨੇ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਤੋਂ ਅਮ੍ਰਿਤ ਦਾ ਨਾਮ ਲੇਯਾ ਹੈ।

ਸੁਪ੍ਰਸੰਨ ਭਏ ਗੁਰਦੇਵ ॥

ਏ ਗੁਰੁਦੇਵ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਖੁਸ਼ ਹੋ ਚੁਕੇ ਹਨ ਤੇ

ਪੂਰਨ ਹੋਈ ਸੇਵਕ ਕੀ ਸੇਵ ॥

ਏ ਨੌਕਰ ਦੀ ਸੇਵਾ ਸਫਲ ਹੋਏ ਗਏ।

ਆਲ ਜੰਜਾਲ ਬਿਕਾਰ ਤੇ ਰਹਤੇ ॥

ਏ ਸਾਂਸਾਰਿਕ ਕਾਮਾਂ ਤੇ ਕੁਰੀਤੀਏਂ ਥਮਾਂ ਬਚਾਏ ਲੈਂਦੇ ਆਂ

ਰਾਮ ਨਾਮ ਸੁਨਿ ਰਸਨਾ ਕਹਤੇ ॥

ਏ ਰਾਮ ਦਾ ਨਾਮ ਸੁਣ ਕੇ ਜੀਭ ਨਾਲ ਉਚਾਰਣ ਕਰਕੇ।

ਕਰਿ ਪ੍ਰਸਾਦੁ ਦਇਆ ਪ੍ਰਭਿ ਧਾਰੀ ॥

ਏ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੇ ਕ੍ਰਪਾ ਕਰਕੇ ਸਾਡੇ ਉੱਪਰ ਏਹ ਦਯਾ ਤੇ

ਨਾਨਕ ਨਿਬਹੀ ਖੇਪ ਹਮਾਰੀ ॥੪॥

ਏ , ਏ ਹੇ ਨਾਨਕ ਸਾਡੀ ਮੇਹਨਤ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਦਰਬਾਰ ਵਿਚ ਸਫਲ ਹੋਏ।

ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਉਸਤਤਿ ਕਰਹੁ ਸੰਤ ਮੀਤ ॥

ਏ ਓ ਸੰਤ ਮਿਤ੍ਰਾਂ, ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਦੀ ਸਤੁਤਿ ਕਰੋ। ਸਾਵਧਾਨੀ ਕਰਕੇ ਤੇ ਏਕਾਗ੍ਰਤਾ ਕਰਕੇ ਕਰੋ।

ਸਾਵਧਾਨ ਏਕਾਗਰ ਚੀਤ ॥

ਕੁਲ ਏਕਾਗ੍ਰਤਾ ਤੇ ਇਕਲ-ਮਨ ਕਰਕੇ।

ਸੁਖਮਨੀ ਸਹਜ ਗੋਬਿੰਦ ਗੁਨ ਨਾਮ ॥

ਏ ਸੁਖਮਾਨੀ ਚ ਸਹਜ ਸੁਖ ਤੇ ਸ਼ਾਨ ਤੇ ਨਾਮ ਗੋਵਿੰਦ ਦਾ।

ਜਿਸੁ ਮਨਿ ਬਸੈ ਸੁ ਹੇਤ ਨਿਧਾਨ ॥

ਏ ਜਿਸ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚ ਬਸਦਾ ਹੈ, ਓਹ ਅਮੀਰ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਸਰਬ ਇਛਾ ਤਾ ਕੀ ਪੂਰਨ ਹੋਇ ॥

ਏ ਉਂਦੀ ਸਾਰੀ ਮਨੋਕਾਮਨਾਏਂ ਪੂਰੀ ਹੋਂਦੀ ਏ।

ਪ੍ਰਧਾਨ ਪੁਰਖੁ ਪ੍ਰਗਟੁ ਸਭ ਲੋਇ ॥

ਏ ਓਹ ਅਗ੍ਰਧੀ ਮਾਹਨੂ ਬਨੀ ਜੰਦਾ ਏ ਤੇ ਸਾਰੀ ਦੁਨਿਆ ਚ ਲੋਕਪ੍ਰਿਯ ਹੋਏ ਜੰਦਾ ਏ।

ਸਭ ਤੇ ਉਚ ਪਾਏ ਅਸਥਾਨੁ ॥

ਏ ਓਹੁ ਪਰਮ ਧਾਮ ਗੀ ਹਾਸਲ ਕਰਦਾ ਏ।

ਬਹੁਰਿ ਨ ਹੋਵੈ ਆਵਨ ਜਾਨੁ ॥

ਏ ਉਸੀ ਫਿਰੀ ਜਿੰਦਗੀ ਤੇ ਮੌਤ ਦੇ ਚਕਰ ਕੋਲਾ ਗੁਜਰਨਾ ਨੇੜੈ ਪੈਂਦਾ।

ਹਰਿ ਧਨੁ ਖਾਟਿ ਚਲੈ ਜਨੁ ਸੋਇ ॥

ਏ ਹਰਿ ਦੇ ਨਾਮ ਨਾਲ ਧਨ ਹਾਸਿਲ ਕਰ ਕੇ ਓਹੁ ਆਦਮੀ ਜਗ ਚੜ੍ਹੁ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ।

ਨਾਨਕ ਜਿਸਹਿ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਇ ॥੫॥

ਏ , ਏ ਹੇ ਨਾਨਕ, ਜਿਸ ਵਿਕਿ ਗੀ ਪਰਮਾਤਮਾ ਕੋਲਾ ਏਹੁ ਸੁਖ ਦਾ ਦਾਨ ਮਿਲਦਾ ਏ।

ਖੇਮ ਸਾਂਤਿ ਰਿਧਿ ਨਵ ਨਿਧਿ ॥

ਏ ਸਹਜ ਸੁਖ ਸਾਂਤਿ ਰਿਫ਼ਿਯਾ ਨਵਨਿਧਿਯਾ

ਬੁਧਿ ਗਿਆਨੁ ਸਰਬ ਤਹ ਸਿਧਿ ॥

ਏ ਉਸ ਪ੍ਰਾਣੀ ਗੀ ਬੁਢਿ, ਜ਼ਾਨ ਤੇ ਸਾਰੀ ਉਪਲਭਿਯਾਂ ਮਿਲਦਿਯਾਂ ਨ।

ਬਿਦਿਆ ਤਪੁ ਜੋਗੁ ਪ੍ਰਭ ਧਿਆਨੁ ॥

ਏ ਵਿਦਿਆ ਤਪਸਯ ਯੋਗ ਪਰਮਾਤਮਾ ਕਾ ਧਿਆਨ

ਗਿਆਨੁ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਉਤਮ ਇਸਨਾਨੁ ॥

ਏ ਉਤਮ ਜ਼ਾਨ ਸਰਵਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਸ਼ਾਨ

ਚਾਰਿ ਪਦਾਰਥ ਕਮਲ ਪ੍ਰਗਾਸ ॥

ਏ ਚਾਰ ਚੀਜਾਂ ਧਰਮ, ਅਰਥ, ਕਾਮ, ਮੋਖ, ਹ੍ਰਦਯ, ਕਮਲ ਖਿਲਨਾ

ਸਭ ਕੈ ਮਧਿ ਸਗਲ ਤੇ ਉਦਾਸ ॥

ਏ ਸਾਰੇ ਚ ਤਟਸਥ ਰੌਹਾ

ਸੁੰਦਰੁ ਚਤੁਰੁ ਤਤ ਕਾ ਬੇਤਾ ॥

॥ ਸੌਂਦਰਯ ਬੁਢਿ ਤੇ ਤਤਕਮੀਮਾਂਸਾ

ਸਮਦਰਸੀ ਏਕ ਦ੍ਰਿਸਟੇਤਾ ॥

ਏ ਇਕ ਅਕਖੀਂ ਤੇ ਇਕ ਦਰਸ਼ਨ ਨਾਲ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਵੇਖ ਕੇ

ਇਹ ਫਲ ਤਿਸੁ ਜਨ ਕੈ ਮੁਖਿ ਭਨੇ ॥

ਏ ਹੇ ਨਾਨਕ, ਉਸੀ ਏ ਸਭ ਫਲ ਮਿਲਦਾ ਏ।

ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਨਾਮ ਬਚਨ ਮਨਿ ਸੁਨੇ ॥੬॥

ਏ, ਏ ਜੋ ਮੁੰਹ ਨਾਲ ਸੁਖ ਦਾ ਰਜ਼ ਜਪਦਾ ਹੈ ਤੇ ਗੁਰੂ ਦੀ ਗਲ਼ ਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਨਾਮ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਸੁਣਦਾ ਹੈ। ੬॥

ਇਹੁ ਨਿਧਾਨੁ ਜਪੈ ਮਨਿ ਕੇਇ ॥

ਏ ਕੋਈ ਜੀਵ ਜੋ ਇਸ ਗੁਣਾਂ ਦੇ ਖੰਡਾਰ ਕੋ ਦਿਲ ਤੋਂ ਜਪਦਾ ਹੈ

ਸਭ ਜੁਗ ਮਹਿ ਤਾ ਕੀ ਗਤਿ ਹੋਇ ॥

ਏ ਏਹ ਸਾਰੇ ਯੁੱਗਾਂ ਵਿਚ ਚਲਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਏ।

ਗੁਣ ਗੋਬਿੰਦ ਨਾਮ ਧੁਨਿ ਬਾਣੀ ॥

ਏ ਏਹ ਆਵਾਜ਼ ਹੀ ਗੋਵਿੰਦ ਦੀ ਧੁਨ ਅਤੇ ਨਾਮ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਹੈ।

ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ ਸਾਸਤ੍ਰ ਬੇਦ ਬਖਾਣੀ ॥

ਏ ਜਿਸਦੇ ਬਾਰੇ ਚ ਸ੍ਰੁੱਤਿ, ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਤੇ ਵੇਦ ਵਰਣਨ ਕਰਦੇ ਨ।

ਸਗਲ ਮਤਾਂਤ ਕੇਵਲ ਹਰਿ ਨਾਮ ॥

ਏ ਸਾਰੇ ਮਾਨਵਤਾ ਦੇ ਤੇ ਧਰਮ ਦੇ ਸਾਰੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਨਾਂ ਏ।, ਏ ਇਹ ਨਾਮ ਗੋਵਿੰਦ ਦੇ ਭਗਤ ਦੇ ਦਿਲ ਵਿਚ ਬਸਦਾ ਹੈ।

ਗੋਬਿੰਦ ਭਗਤ ਕੈ ਮਨਿ ਬਿਸੁਆਮ ॥

ਤੇ ਇਹ ਨਾਮ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਭਕਤ ਦੇ ਦਿਲ ਵਿਚ ਮਿਲਦਾ ਹੈ।

ਕੋਟਿ ਅਪ੍ਰਾਧ ਸਾਧਸੰਗਿ ਮਿਟੈ ॥

ਏ ਕਰੋੜਾਂ ਪਾਪਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਸੰਗਤ ਕਰਕੇ ਨਾਸ਼ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਸੰਤ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਜਮ ਤੇ ਛੁਟੈ ॥

ਏ ਸੰਤ ਦੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਾਲ ਆਤਮਾ ਯਮਾਂ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਜਾ ਕੈ ਮਸਤਕਿ ਕਰਮ ਪ੍ਰਭਿ ਪਾਏ ॥

ਏ ਹੇ ਨਾਨਕ, ਜਿਸ ਵਿਅਕਤਿ ਦੇ ਮਨ ਤੇ ਪਰ ਭਗਵਾਨ ਨੇ ਕਿਸਮਤ ਲਿਖੀ ਹੈ

ਸਾਧ ਸਰਣਿ ਨਾਨਕ ਤੇ ਆਏ ॥੭॥

ਏ, ਏ ਸਿਰਫ਼ ਉਹ ਬੰਦਾ ਹੀ ਆਖਿ ਦੀ ਸ਼ਰਣ ਲੈਂਦਾ ਹੈ।

ਜਿਸੁ ਮਨਿ ਬਸੈ ਸੁਨੈ ਲਾਇ ਪ੍ਰੀਤਿ ॥

ਏ ਜਿਸ ਆਦਮੀ ਦੇ ਦਿਲ ਵਿਚ ਸੁਖ ਬਸਦਾ ਹੈ ਤੇ ਜੋ ਉਸ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਸੁਣਦਾ ਹੈ

ਤਿਸੁ ਜਨ ਆਵੈ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਚੀਤਿ ॥

ਏ ਭਗਵਾਨ ਹਰਿ ਕੀ ਯਾਦ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਜਨਮ ਮਰਨ ਤਾ ਕਾ ਦੁਖੁ ਨਿਵਾਰੈ ॥

ਏ ਉਹਦੇ ਜਨਮ-ਮਰਣ ਦੇ ਦੁਖ ਨਏ ਹੀ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ।

ਦੁਲਭ ਦੇਹ ਤਤਕਾਲ ਉਧਾਰੈ ॥

ਏ ਓਹੁ ਇਸ ਦੁਰਲੱਭ ਸ਼ਰੀਰ ਗੀ ਤਤਕਾਲ ਵਿਕਾਰੋਂ ਥਮਾਂ ਬਚਾਂਦਾ ਏ।

ਨਿਰਮਲ ਸੇਭਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਤਾ ਕੀ ਬਾਨੀ ॥

ਏ ਤੰਦੀ ਸੁੰਦਰਤਾ ਸੁਫਲ ਏ ਤੇ ਤੰਦੀ ਗਲਲ ਅਮ੍ਰਿਤ ਦੇ ਸਮਾਨ ਏ।

ਏਕੁ ਨਾਮੁ ਮਨ ਮਾਹਿ ਸਮਾਨੀ ॥

ਏ ਤੰਦੇ ਮਨ ਚ ਸਿਰਫ਼ ਇਕ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਨਾਂ ਗੈ ਰੌਹੁਦਾ ਏ।

ਦੁਖ ਰੋਗ ਬਿਨਸੇ ਭੈ ਭਰਮ ॥

ਏ ਦੁਖ, ਰੋਗ, ਡਰ ਤੇ ਦੁਵਿਧਾਏਂ ਤੰਦੇ ਕੋਲਾ ਫ਼ੂਰ ਹੋਏਂ ਜੰਦੇ ਨ।

ਸਾਧ ਨਾਮ ਨਿਰਮਲ ਤਾ ਕੇ ਕਰਮ ॥

ਏ ਉਹਦਾ ਨਾਮ ਸਾਧੂ ਹੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤੇ ਕਰਮ ਪਵਿੱਤਰ ਹੀ ਜਾਂਦੇ ਹਨ । , ਏ ਇਸਕੀ ਸੁੰਦਰਤਾ ਪਰਮ ਹੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਨਾਨਕ ਇਹ ਗੁਣਿ ਨਾਮੁ ਸੁਖਮਨੀ ॥੮॥੨੪॥

ਏ , ਏ , ਏ ਹੇ ਨਾਨਕ ਇਨ ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਕਾਰਣ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਇਸ ਭਾਸ਼ਣ ਦਾ ਨਾਮ ਸੁਖਮਣੀ ਹੈ ॥੮॥੨੪॥

ਅਰਦਾਸ ਦੁਆ

ੴ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹਿ ॥

परमात्मा इक ही है। सारी जीत अद्भुत गुरु (परमात्मा) दी है।

ਸ੍ਰੀ ਭਗੋਤੀ ਜੀ ਸਹਾਇ।

आदरणीय तलवार (बुरे करने आलें दे नाशक दे रूप च परमात्मा) साढ़ी मदद करन।

ਵਾਰ ਸ੍ਰੀ ਭਗੋਤੀ ਜੀ ਕੀ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ੧੦॥

दसवें गुरु द्वारा पाठ की गई आदरणीय तलवार का ओड।

ਪ੍ਰਿਥਮ ਭਗੋਤੀ ਸਿਮਰਿ ਕੈ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਲਈਂ ਧਿਆਇ ॥

पैह्ले तलवार (बुरे करने आह्लें दे नाशक दे रूप च परमात्मा) गी याद करो; फिर नानक गी याद करो (उस दे आध्यात्मिक योगदान उप्पर टिको)।

ਫਿਰ ਅੰਗਦ ਗੁਰ ਤੇ ਅਮਰਦਾਸੁ ਰਾਮਦਾਸੈ ਹੋਈਂ ਸਹਾਇ ॥

फिर गुरु अंगद, गुरु अमर दास ते गुरु राम दास दा याद करो ते ध्यान करो; ओह साढ़ी मदद करन! (उंदे आध्यात्मिक योगदान उप्पर टिकना)

ਅਰਜਨ ਹਰਗੋਬਿੰਦ ਨੇ ਸਿਮਰੋ ਸ੍ਰੀ ਹਰਿਰਾਇ ॥

गुरु अर्जन, गुरु हरगोबिंद और आदरणीय गुरु हर राय को याद करें और ध्यान करें। (उंदे आध्यात्मिक योगदान उप्पर टिकना)

ਸ੍ਰੀ ਹਰਿਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਧਿਆਈਂਐ ਜਿਸ ਡਿਠੈ ਸਭਿ ਦੁਖ ਜਾਇ ॥

आदरणीय गुरु हर कृषण गी याद करो ते ध्यान करो, जिसदे दर्शन होने कत्रै सारे पीड़ लुप्त हो जांदे न। (उंदे आध्यात्मिक योगदान उप्पर टिकना)

ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਸਿਮਰਿਐ ਘਰ ਨਉ ਨਿਧਿ ਆਵੈ ਧਾਇ ॥

गुरू तेग बहादुर गी याद करो ते फिर नौ स्रोत आतमक धन दे जल्दबाजी च तुंदे घर औंगन।

ਸਭ ਥਾਂਈ ਹੋਇ ਸਹਾਇ ॥

ओ भगवान ! मेहरबानी करियै हर थाहै पर असेंगी रस्ता दस्सियै साढ़ी मदद करो।

ਦਸਵਾਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਸਾਹਿਬ ਜੀ! ਸਭ ਥਾਂਈ ਹੋਇ ਸਹਾਇ॥

ਆਦਰਣੀਯ ਦਸਵੇਂ ਗੁਰੂ ਗੋਵਿੰਦ ਸਿੰਹ ਜੀ ਕੋ ਯਾਦ ਕਰੇਂ (ਤੁਨਕੇ ਆਧਿਆਤਮਿਕ ਯੋਗਦਾਨ ਪਰ ਟਿਕਨਾ)।
ਓ ਭਗਵਾਨ ! ਮੇਹਰਬਾਨੀ ਕਰਿਯੈ ਹਰ ਥਾਹੈ ਪਰ ਅਸੇਂਗੀ ਰਸਤਾ ਦਸਿਯੈ ਸਾਫ਼ੀ ਮਦਦ ਕਰੋ।

ਦਸਾਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀਆਂ ਦੀ ਜੋਤ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੇ ਪਾਠ ਦੀਦਾਰ ਦਾ ਧਿਆਨ ਧਰ ਕੇ ਬੋਲੇ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ!

ਆਦਰਣੀਯ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਚ ਨਿਹਿਤ ਦਸ ਰਾਜਾਏਂ ਦੀ ਦਿਵਯ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਗੀ ਸੋਚੋ ਤੇ ਮਨਨ ਕਰੋ ਤੇ
ਅਪਨੇ ਵਿਚਾਰੇਂ ਗੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਦਿਵਯ ਸਿੱਖਿਆਏਂ ਚ ਮੋਝੋ ਤੇ ਤੁੰਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰੈ ਸੁਖ ਪਾਓ; ਉਚਾਰ
ਵਾਹੇ ਗੁਰੂ (ਅਦ੍ਰੁਮੁਤ ਭਗਵਾਨ) !

ਪੰਜਾਂ ਪਿਆਰਿਆਂ, ਚੌਹਾਂ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦਿਆਂ, ਚਾਲ੍ਹੀਆਂ ਮੁਕਤਿਆਂ, ਹਠੀਆਂ ਜਪੀਆਂ, ਤਪੀਆਂ, ਜਿਨ੍ਹਾ ਨਾਮ ਜਪਿਆ, ਵੰਡ ਛਕਿਆ, ਦੇਗ ਚਲਾਈ, ਤੇਗ ਵਾਹੀ, ਦੇਖ ਕੇ ਅਣਡਿੱਠ ਕੀਤਾ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਪਿਆਰਿਆਂ, ਸਚਿਆਰਿਆਂ ਦੀ ਕਮਾਈ ਦਾ ਧਿਆਨ ਧਰ ਕੇ, ਖਾਲਸਾ ਜੀ ! ਬੋਲੇ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ!

ਪੰਜ ਪ੍ਰਿਯਜਨੇਂ ਦੇ, ਚਾਰ ਪੁੱਤਰੇਂ ਦੇ (ਗੁਰੂ ਗੋਵਿੰਦ ਸਿੰਹ ਦੇ); ਚਾਲੀਸ ਸ਼ਹੀਦੀਂ ਦਾ; ਅਦਮਯ ਵਫ਼ ਸੰਕਲਪ ਦੇ
ਵੀਰ ਸਿੱਖਿਆਂ ਦਾ; ਨਾਮ ਦੇ ਰੰਗ ਚ ਡੁਬੀ ਦੀ ਭਕਤੀਂ ਦਾ; ਨਾਮ ਚ ਲੀਨ ਹੋਨੇ ਆਲੇਂ ਦਾ; ਤੁੰਦੇ ਲੋਕੇਂ ਦਾ ਜੇਹੁੰਦੇ
ਨਾਮ ਗੀ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹੇ ਤੇ ਅਪਨਾ ਖਾਨਾ ਸਾਥੀ ਚ ਭੰਡਦੇ ਹੇ; ਮੁਫ਼ਤ ਰਸੋਈ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨੇ ਆਲੇਂ ਦਾ;
(ਸਚਾਈ ਗੀ ਬਚਾਨੇ ਆਸਤੇ) ਅਪਨੀ ਤਲਵਾਰ ਚਲਾਨੇ ਆਲੇਂ ਦਾ; ਤੁੰਦੇ ਲੋਕੇਂ ਦਾ ਜੇਹੁੰਦੇ ਟੁਏ ਦੀ ਖਾਮਿਯੇਂ ਗੀ
ਨਜਰ ਅੰਦਾਜ਼ ਕਰਦੇ ਹੇ; ਤੁਘਰ ਦਿੱਤੇ ਗੇਦੇ ਸਾਰੇ ਸੁਫ਼ ਤੇ ਸਚੇ ਭਕਤ ਹੇ; ਉਚਾਰ ਵਾਹੇ ਗੁਰੂ (ਅਦ੍ਰੁਮੁਤ
ਭਗਵਾਨ) !

ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਸਿੰਘਾਂ ਸਿੰਘਣੀਆਂ ਨੇ ਧਰਮ ਰੇਤ ਸੀਸ ਦਿੱਤੇ, ਬੰਦ ਬੰਦ ਕਟਾਏ, ਖੇਪਰੀਆਂ ਲੁਹਾਈਆਂ, ਚਰਖੜੀਆਂ ਤੇ ਚੜ੍ਹੇ, ਆਰਿਆਂ ਨਾਲ ਚਿਰਾਏ ਗਏ, ਗੁਰਦੁਆਰਿਆਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਲਈ ਕੁਰਬਾਨੀਆਂ ਕੀਤੀਆਂ, ਧਰਮ ਨਹੀਂ ਹਾਰਿਆ, ਸਿੱਖੀ ਕੇਸਾਂ ਸੁਆਸਾਂ ਨਾਲ ਨਿਬਾਹੀ, ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕਮਾਈ ਦਾ ਧਿਆਨ ਧਰ ਕੇ ਖਾਲਸਾ ਜੀ! ਬੋਲੇ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ!

ਸੋਚੋ ਤੇ ਯਾਦ ਕਰੋ ਕਿ ਤੁਨ੍ਹਾਂ ਬਹਾਦੁਰ ਸਿੱਖ ਮਦੇਂ ਦੇ ਨਾਲ ਨਾਲ ਜਨਾਨਿਆਂ ਦੀ ਅਨੋਖੀ ਸੇਵਾ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ
ਸਿਰ ਬਲਿਦਾਨ ਕੀਤਾ ਲੇਕਿਨ ਅਪਨਾ ਸਿੱਖ ਧਰਮ ਕੂੰ ਸੌਂਪ ਡਿੱਤਾ; ਜਿਨੇ ਸ਼ਰੀਰ ਦੇ ਹਰ ਇਕ ਜੋੜ ਕੋਲਾ
ਅਪਨੇ ਆਪ ਗੀ ਟੁਕੜੇ-ਟੁਕੜੇ ਕਰੀ ਲੇਤਾ; ਜਿਸਨੇ ਤੁੰਦੀ ਖੋਪੜੀ ਕੜੀ ਲੇਈ; ਜੇਹੁੰਦੇ ਬੜੀ ਗੇਦੇ ਹੇ ਤੇ
ਪਹਿਯੇਂ ਤੁਘਰ ਘੁਮਦੇ ਹੇ ਤੇ ਟੁਕੜੇ-ਟੁਕੜੇ ਹੋਈ ਗੇਦੇ ਹੇ; ਜਿਨ੍ਹੇਂ ਆਰੀ ਕਰੇ ਕਟੇ ਗੇ; ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਗੀ ਜਿੰਦਾ
ਚਮੜੀ ਕੜੀ ਗੇਈ ਹੀ; ਗੁਰਵਾਰਾ ਦੀ ਗਰਿਮਾ ਕਾਯਮ ਰਖਣ ਵਾਸਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਖੁਦ ਦੀ ਕੁਰਬਾਨੀ ਕੀਤੀ;
ਜਿਸਨੇ ਅਪਨੇ ਸਿੱਖ ਆਸਥਾ ਦਾ ਟਾਗ ਨੇਈ ਕੀਤਾ; ਜਿਨੇ ਅਪਨਾ ਸਿੱਖ ਧਰਮ ਰਖੇ ਤੇ ਅਪਨੇ ਲੰਬੇ ਬਾਲੇਂ
ਗੀ ਆਖਰੀ ਸਾਂਸ ਤਕਰ ਬਚਾਈ ਲੇਯਾ; ਉਚਾਰ ਵਾਹੇ ਗੁਰੂ (ਅਦ੍ਰੁਮੁਤ ਭਗਵਾਨ) !

ਪੰਜਾਂ ਤਖਤਾਂ, ਸਰਬੱਤ ਗੁਰਦੁਆਰਿਆਂ ਦਾ ਧਿਆਨ ਧਰ ਕੇ ਬੋਲੇ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ!

ਅਪਨੇ ਵਿਚਾਰ ਸਿੱਖ ਧਰਮ ਦੀ ਸਾਰੀ ਸੀਟੇਂ ਤੇ ਸਾਰੇ ਗੁਰਦੁਆਰਾਂ ਤੁਘਰ ਮੋਝੋ; ਉਚਾਰ ਵਾਹੇ ਗੁਰੂ (ਅਦ੍ਰੁਮੁਤ

भगवान) !

**पिषमे सरबत खालसा जी की अरदास है जी, सरबत खालसा जी के वाहिगुरु, वाहिगुरु,
वाहिगुरु चित आवे, चित आवन का सदका सरब सुख हेवे।**

पैह्ले सारे आदरणीय खालसा एह गुरार लांदे न जे ओह तुंदे नांS दा ध्यान करन; ते सारे सुख ते सुख-सुविधा इस चाल्ली दे ध्यान दे जरिए होन।

**जहां जहां खालसा जी साहिब, उहां उहां रढिआ रिआइत, देग तेग ढतहि,
बिरद की पैज, पंथ की जीत, मू साहिब जी सहाइ, खालसे जी के बेल बाले, बेले जी
वाहिगुरु!**

जित्थे आदरणीय खालसा होवे, अपनी रक्षा ते कृपा दे; मुफ्त रसोई ते तलवार कदें बी असफल नेई होऐ; अपने भक्तों की इज्जत बनाए रखना; सिक्ख लोकें गी जीत देओ; आदरणीय तलवार हमेशा साढ़ी मदद च आवै; खालसा गी सदा इज्जत मिलै; उचार वाहे गुरु (अद्भुत भगवान) !

**सिंखां नू सिंखी दान, केस दान, रहित दान, बिबेक दान, विसाह दान, भरोसा दान, दानां
सिर दान, नाम दान, मू अंमृतसर जी दे इंसानान, चँकीआं, झंडे, बँगे, जुरो जुरा अटँल,
परम का जैकार, बेले जी वाहिगुरु!!!**

मेहरबानी करियै सिक्खें गी सिक्ख धर्म दा वरदान, लंबे बालें दा वरदान, सिक्ख नियमें दा पालन करने दा वरदान, दिव्य ज्ञान दा दान, दृढ़ विश्वास दा वरदान, विश्वास दा वरदान ते नाम दा सबने थमां बड्डा दान देओ। ऐ रब ! कोयर, हवेली ते बैनर हमेशा लेई मौजूद होन; सच्चाई दी कदे जीत होवे; उचार वाहे गुरु (अद्भुत भगवान) !

सिंखां दा मन नीवां, मत्त उँचि मत्त दा राधा आप वाहिगुरु।

सारे सिक्खां दे मन विनम्र बने ते उंदी बुद्धि गी उंचाई पर रखे; ऐ रब ! तेरे हो ज्ञान दे रक्षक।

**हे निमाणिआं दे माਣ, निताणिआं दे ताण, निऑटिआं दी ऑट, सँचे पिता, वाहिगुरु! आप
दे हजुर.....दी अरदास है जी।**

हे सच्चे पिता, वाहे गुरु ! तुस नम्र लोकें दा इज्जत ओ, लाचारें दी शक्ति ओ, आश्रयहीनें दी आश्रय ओ, अस नम्रता कत्रे तुंदी मौजूदगी च प्रार्थना करदे आं.....(इत्थें कीती गेदी मौके जां प्रार्थना दा स्थान लैओ)।

अँधर वाया षाटा बुँल चुँक माफ करनी। सरबत दे कारज रास करने।

उपरली प्रार्थना पढ़ने च साढ़ी गलतियां ते कमीं गी मेहरबानी करियै माफ करो। मेहरबानी करके सब दे उद्देश्य पूरा करो।

ਸੇਈ ਪਿਆਰੇ ਮੇਲ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਮਿਲਿਆਂ ਤੇਰਾ ਨ ਚਿੱਤਆਵੇ। ਨਾਨਕ ਨਾਮ ਚੜ੍ਹਦੀ ਕਲਾ, ਤੇਰੇ ਭਾਣੇ ਸਰਬੱਤ ਦਾ ਭਲਾ।

ਮੇਹਰਬਾਨੀ ਕਰਿਐ ਅਸੇਂਗੀ ਤਨੇਂ ਸਚੇ ਭਕਤੋਂ ਕਨੈ ਮਿਲਨੇ ਦਾ ਕਮਮ ਕਰੋ ਜਿੰਦੇ ਕਨੈ, ਅਸ ਤੁੰਦਾ ਨਾਂਠ ਯਾਦ ਕਰੀ ਸਕਚੇ ਤੇ ਤੁੰਦਾ ਮਨਨ ਕਰੀ ਸਕਨੇ ਆਂ। ਏ ਰਭ ! ਸਚੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇ ਜਰਿਏ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਤਦਾਤ ਹੋਵੇ, ਤੇ ਤੇਰੀ ਮਰਜੀ ਦੇ ਮੁਤਾਬਿਕ ਸਾਰੇ ਤਰਕਕੀ ਹੋਵੇ।

ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਖਾਲਸਾ, ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹਿ

ਖਾਲਸਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਏ; ਸਾਰੀ ਜੀਤ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਜੀਤ ਏ।

आत्मा दी यात्रा पर निकलो: अपनी आत्मा गी पोशित करो

अपनी आध्यात्मिक यात्रा गी उंचाई पर लेई जाने ते जीवन च गहरा अर्थ हासल करने आस्तै अभ्यास दी खोज करो।

यात्रा लेई सिक्ख धर्म दे त्रै बुनियादी सिद्धांत:

नाम जपना: दिव्य स्मरण करना

किरात करनी: ईमानदारी कत्रे कम्म करो

वंद छकना: दूजे नाल सांझा करना

आध्यात्मिक मुक्ति (मुक्ति) ते न्यायपूर्ण समाज दी ओर सानु मार्गदर्शन करो। गुरु ग्रंथ साहब च निहित एह सिद्धांत सिक्ख जीवन दी आधारशिला बनांदे न।

चौथा गुरु राम दास जी दी रोजमर्रा दे अभ्यास आस्तै बुद्धि: गुरु ग्रंथ साहब (पृष्ठ 305-306) च ओह इक सिख दे रोजमर्रा दे आध्यात्मिक यात्रा दे बारे च गहरी जानकारी दिंदे न:

दिन दा पैहला कम्म: गुरु दा इक सच्चा चेला हर दिन दी शुरुआत प्यार कत्रे दिव्य स्मरण कत्रे करदा ऐ।

तन ते मन गी शुद्ध करो: जल्दी उठो, नहाओ, ते परमात्मा दी याद च डुबकी लाओ, अपनी आत्मा गी दिव्य अमृत च नहाए दा एहसास करो।

स्मरण दे जरिए रिहाई: गुरु दी शिक्षा दा पालन करना ते भक्ति कत्रे परमात्मा दे नांS गी याद करने कत्रे सांसारिक लगाव दे कारण होने आह्ले दुख ते अंदरूनी उथल-पुथल दूर होई जंदे न।

गाओ ते चिंतन करो: लगातार ईश्वरीय स्तुति गाओ ते अपने पूरे रोजमर्रा दे कम्मं च ईश्वरीय नाम उप्पर चिंतन करो।

शांति दा बीकन बनो : जो गुरु दा अनुयायी हर सांस नाल प्यार नाल ईश्वरीय नाम याद करदा है, ओ निश्चित ते प्रेरणादायक आत्मा बण जांदा है।

दिव्य प्रज्ञा पाओ : गुरु इस गहरी ज्ञान गी उन लोकें गी दिंदा ऐ जिनेंगी अपनी कृपा हासल होई ऐ।

दूजे गी प्रेरित करो: गुरु नानक उस शिष्य गी प्रणाम करदे न जेहड़ा न सिर्फ परमात्मा दा नांS याद करदा ऐ बल्कि दूएं गी बी इ'यां करने लेई प्रेरित करदा ऐ।

दुर्लभ ते अनमोल आत्माएं: सच्चे समर्पित व्यक्ति दुर्लभ न, फिरी बी उंदी परमात्मा दी स्मरण कत्रै आध्यात्मिक रूप च अनगिनत होर लोकें गी फायदा होंदा ऐ।

नकारात्मकता कोला बचो: गुरु दी शिक्षाएं गी नजरअंदाज करने आहें कोला अपने आप गी दूर करो ते आध्यात्मिक अज्ञानता दे चक्र च फसे दे रौहओ। तुंदी मौजूदगी च मिट्टी-मीठी बोलने आहें पर तुंदी पीठ पिच्छे नकारात्मकता फैलाने आहें कोला सावधान रौहओ।

सफर दे वास्ते दर्शन

सिक्ख धर्म दे दर्शन दी खासियत ऐ तर्क, व्यापकता ते आध्यात्मिक ते भौतिक दुनिया दे प्रति इसदा "बिना फ्रिल" दृष्टिकोण। इसदा धर्मशास्त्र सादगी कत्रै चित्रत ऐ। सिक्ख नैतिकता च व्यक्ति दे आत्म-प्रति कर्तव्य ते समाज दे प्रति कर्तव्य (संगत) च कोई टकराव नेई ऐ।

सिक्ख धर्म गुरु नानक ने कोई 500 साल पहले स्थापित सब तों कम उम्र दा विश्व धर्म है। एह इक परमात्मा ते ब्रह्मांड दे सृष्टिकर्ता (वाहेगुरु) दे विश्वास उप्पर जोर दिंदा ऐ। एह अनन्त आनंद दा इक साधारण सीधा रस्ता पेश करदा ऐ ते प्रेम ते सार्वभौमिक भाईचारे दा संदेश फैलांदा ऐ। सिक्ख धर्म सख्ती कत्रै इकेश्वरवादी आस्था ऐ ते परमात्मा गी इकमात्र ऐसा मनदा ऐ जेहड़ा समें जां स्थान दी सीमा दे अधीन नेई ऐ। सिक्ख धर्म दा मानना ऐ जे इक गै परमात्मा ऐ, जेहड़ा सृष्टिकर्ता, पोशक, विनाशक ऐ ते मनुक्खी रूप नेई लैंदा। अवतार दे सिद्धांत दी सिक्ख धर्म च कोई जगह नेई ऐ। इस च देवी-देवता ते होर देवताएं गी कोई मूल्य नेई दिता जंदा।

सिक्ख धर्म च नैतिकता ते धर्म इक साथ चलदे न। आध्यात्मिक विकास दी दिशा च कदम रखने आस्तै रोजमर्रा दे जीवन च नैतिक गुणें दा संस्कार करना ते गुणें दा अभ्यास करना होगा। ईमानदारी, करुणा, उदारता, धैर्य ते नम्रता जनेह गुण प्रयासें ते दृढ़ता कत्रै गै पैदा होई सकदे न। साढ़े महान गुरुएं दे जीवन इस दिशा च प्रेरणा दा स्रोत ऐ।

सिक्ख धर्म सिखांदा है कि मनुख दे जीवन दा लक्ष्य जन्म-मरण दा चक्र तोड़ के परमात्मा विच विलीन होना है। गुरु दी शिक्षा दा पालन, पवित्र नाम (नाम) दा ध्यान ते सेवा ते दान दे कर्में गी पूरा करियै एह पूरा कीता जाई सकदा ऐ।

नाम मार्ग परमात्मा दी याद च रोजाना भक्ति पर जोर दिंदा ऐ। मुक्ति हासल करने आस्तै पंज भावनाएं अर्थात काम (इच्छा), क्रोध (क्रोध), लोआभ (लोभ), मोह (संसारिक लगाव) ते अहंकर (गर्व) गी नियंत्रित करना पौंदा ऐ। सिक्ख धर्म च उपवास ते तीर्थ, शगुन ते तप जनेह संस्कार ते नियमित प्रथाएं गी नकार दिता जंदा ऐ। मनुक्खी जीवन दा लक्ष्य परमात्मा कत्रै विलीन होना ऐ ते एह गुरु ग्रंथ साहब दी शिक्षाएं दा पालन करियै पूरा होंदा ऐ। सिक्ख धर्म च भगती मार्ग या भक्ति दे मार्ग पर जोर दिता जंदा ऐ। एह, हालांकि, जियान मार्ग (ज्ञान दा मार्ग) ते करम मार्ग (कर्म दा मार्ग) दे महत्व गी पन्छानदा ऐ। एह आध्यात्मिक लक्ष्य तकर पुज्जने आस्तै परमेसरे दी कृपा हासल करने दी लोड़ उप्पर सारें शा मता जोर दिंदा ऐ।

सिक्ख धर्म इक आधुनिक, तार्किक ते व्यावहारिक धर्म ऐ। एह मनदा ऐ जे सामान्य परिवार-जीवन (ग्राहस्त) मुक्ति च कोई बाधा नेई ऐ। मुक्ति हासल करने आस्तै ब्रह्मचर्य जां संसार दा त्याग जरूरी नेई ऐ। संसारी बीमारियें ते प्रलोभनें दे बिच्च विरक्त जीना संभव ऐ। इक भक्त गी दुनिया च जीना चाहिदा ते फिर बी अपना सिर सामान्य तनाव ते उथल-पुथल कोला उप्पर गै रक्खना चाहिदा। उसी इक विद्वान सिपाही होना चाहिदा, ते परमात्मा आस्तै संत होना चाहिदा।

सिक्ख धर्म इक विश्वव्यापी ते "धर्मनिरपेक्ष धर्म" ऐ ते इस चाल्ली जाति, पंथ, जाति जां लिंग दे आधार उप्पर सारे भेदें गी नकारदा ऐ। एह मनदा ऐ जे परमात्मा दी नजर च सारे मनुक्ख बराबर न। गुरुएं महिलाएं दी बराबरी उप्पर जोर दिता ते महिला शिशु हत्या ते सती (विधवा जलाने) प्रथा गी नकार दिता। उने विधवा पुनर्विवाह दा बी सक्रिय प्रचार कीता ते पुरदाह प्रणाली (धूँघट पहिने आली महिलाएं) गी नकार दिता। मन गी उंदे उप्पर केंद्रित रखने आस्तै पवित्र नांS (नाम) दा ध्यान करना ते सेवा ते दान दे कम्में गी पूरा करना होग। ईमानदार कम्म (किरात कर्ण) दे जरिए अपनी रोजी-रूटी कमाने दा इज्जत समझेआ जंदा ऐ न कि भीख मंगने जां बेईमानी दे साधनें कत्रै। वंद छकना, दूजे नाल सांझा करना, समाजी जिम्मेदारी बी है। व्यक्ति थमां जरूरतमंद लोकें दी मदद करने दी उम्मीद ऐ, दसबंध (उसदी कमाई दा 10%) दे राएं। सेवा, सामुदायिक सेवा बी सिक्ख धर्म दा अभिन्न अंग ऐ। हर गुरवारा च पाई जाने आली ते हर धर्म दे लोकें लेई खुल्ली मुफ्त सामुदायिक रसोई (लंगर) इस सामुदायिक सेवा दी इक अभिव्यक्ति ऐ।

सिक्ख धर्म आशावाद ते उम्मीद दी वकालत करदा ऐ। एह निराशावाद दी विचारधारा गी नेई मनदा। गुरुएं दा मानना हा जे इस जीवन दा इक मकसद ते इक लक्ष्य ऐ। एह आत्म ते परमात्मा दे एहसास दा मौका दिंदा ऐ। इत्थूं तगर जे मनुक्ख अपने कम्में दा जिम्मेदार बी ऐ। ओह अपने कम्में दे नतीजें थमां छूट दा दावा नेई करी सकदा। इस आस् ते उसी अपने कम्म में च बड़ा सतर्क रौहना चाईदा।

सिक्ख शास्त्र गुरु ग्रंथ साहब सनातन गुरु है। एह इकमात्र धर्म ऐ जिसने पवित्र कताब गी धार्मिक गुरु दा दर्जा दिता ऐ। सिक्ख धर्म विच जिंदा इंसान गुरु (देहधारी) दी जगह नहीं।

महिलाओं की भूमिका

सिक्ख धर्म दे सिद्धांतें च आक्खेआ गेआ ऐ जे महिलाएं दी आत्मा पुरुषें दे समान ऐ ते उंदी आध्यात्मिकता गी खेती करने दा बराबर अधिकार ऐ। ओह् धार्मिक मंडली दी अगुवाई करी सकदे न, अखंड मार्ग (पवित्र शास्त्रें दा लगातार पाठ) च हिस्सा लैई सकदे न, कीर्तन (मंडली च भजन गाना), ग्रंथी (पुरोहित) दे तौर उप्पर कम्म करी सकदे न। ओह् सारे धार्मिक, सांस्कृतिक, सामाजिक ते धर्मनिरपेक्ष गतिविधियें च हिस्सा लैई सकदे न। सिक्ख धर्म पैहे बड्डे विश्व धर्म हे जेह्ड़े पुरुषें ते महिलाएं गी बराबरी दिंदे हे। गुरु नानक, ने लैंगिक आधारित समानता दा प्रचार कीता, ते उंदे बाद आने आले गुरु ने महिलाएं गी सिक्ख पूजा ते अभ्यास दी सारी गतिविधियें च पूरी चाल्ली हिस्सा लैने लेई प्रोत्साहित कीता।

गुरु ग्रंथ साहब च आखदा ऐ,

“स्त्रियां ते मर्द, सारें गी परमात्मा दी रचना ऐ। एह् सब परमात्मा दा नाटक ऐ। नानक आखदा ऐ, तेरी सारी सृष्टि भलाई ते पवित्र ऐ” -एसजीजीएस पृष्ठ 304

सिख इतिहास ने महिलाएं दी भूमिका गी दर्ज कीता ऐ जेह्ड़ी उनेंगी पुरुषें दी सेवा, भक्ति, बलिदान, ते बहादुरी च बराबर दा चित्रण करदी ऐ। महिलाएं दी नैतिक गरिमा, सेवा, ते आत्मबलिदान दे मते सारे उदाहरण सिक्ख परंपरा च लिखे गेदे न।

सिक्ख धर्म दे मताबक पुरुष ते जनानी इक सिक्के दे दो पास्से होंदे न। परस्पर रिश्तें ते परस्पर निर्भरता दी व्यवस्था च जित्थें मनुक्ख जनानी कोला जन्म लैदा ऐ, ते जनानी पुरुष दे बीज थमां पैदा होंदी ऐ। सिक्ख धर्म दे मताबक मर्द बिना जनानी दे अपने जीवन च सुरक्षित ते पूरा महसूस नेई करी सकदा ते पुरुष दी सफलता दा सरबंध उस जनानी दे प्यार ते समर्थन कत्रै ऐ जेह्ड़ी उसी अपनी जिंदगी सांझा करदी ऐ, ते उल्टा बी। गुरु नानक ने कहा:

“[एह्] इक जनानी ऐ जेह् डी दौड़ गी चलांदी ऐ” ते एह् जे असेंगी “स्त्री गी शापित ते निंदा कीती गेदी नेई समझनी चाहिदी, [जद्वं] जनानी थमां नेता ते राजा पैदा होंदे न।” एसजीजीएस पृष्ठ 473 ऐ।

उद्धार: हेक अहम गाल कूं उठावण कित्ते हे कि क्या कोई धर्म जनानी कूं उद्धार हासिल करण, इथांह परमेश्वर दा एहसास या उच्चतम आध्यात्मिक क्षेत्र कूं हासिल करण एच सक्षम समझदा हे। गुरु ग्रंथ साहब च आखदा ऐ,

“सब जीवां विच प्रभू व्याप्त है, प्रभू सारे रूपां विच नर-नारी विच व्याप्त है” (गुरू ग्रंथ साहब, पृ.605)।

गुरु ग्रंथ साहब दे उपरले कथन तों परमात्मा दा प्रकाश दोनों लिंगां नाल बराबर टिकदा है। इस करिए गुरु दी शिक्षाएं दा पालन करियै पुरुष ते जनानी दोनों बराबर मुक्ति हासिल करी सकदे न।

कई धर्मा विच जनानी नूं मरद दी अध्यात्म विच बाधा समझया जांदा है, पर सिख धर्म विच नहीं। गुरु इस गल्ल गी नकारदे न। 'सिख धर्म पर वर्तमान विचार' च ऐलिस बसर्के ने आखेआ ऐ जे

“पैहले गुरु ने जनानी गी पुरुष दे बराबर बनाई दिता...स्त्री पुरुष आस्ते बाधा नेई ही, पर परमात्मा दी सेवा करने ते मुक्ति दी तलाश च इक साथी ही”।

ब्याह: गुरु नानक ने गृहस्थ दी सिफारिश कीती—गृहस्थ दा जीवन, ब्रह्मचर्य ते त्याग दे बजाय पति-पत्नी बराबर दे साथी हे ते दोनों उप्पर निष्ठा दा हुक्म दिता गेदा हा। पवित्र श्लोकें च घरेलू सुख गी इक पोषित आदर्श दे रूप च पेश कीता गेदा ऐ ते ब्याह ने परमात्मा कत्रै प्रेम दी अभिव्यक्ति आस्तै इक दौड़दा रूपक उपलब्ध करोआया हा। शुरुआती सिक्ख धर्म दे कवि ते सिख सिद्धांत दे आधिकारिक व्याख्याकार भाई गुरदास होरें महिलाएं गी बड़ा श्रद्धांजलि अर्पित करदे न। ओह आखदा ऐ:

“एक जनानी, अपने माता-पिता दे घर च पसंदीदा ऐ, अपने पिता ते मां दे प्यारे ऐ। अपने ससुराल दे घर च, ओह परिवार दा स्तंभ ऐ, उंदी सौभाग्य दी गारंटी ऐ... आध्यात्मिक बुद्धि च हिस्सा लैदी ऐ।” ते आत्मज्ञान ते उदात्त गुणें कत्रै संपन्न, इक जनानी, मनुक्ख दा दूआ आधा हिस्सा, उसी मुक्ति दे दरवाजे तगर पजांदी ऐ।” (वरण, वि. 16) ऐ।

बराबर दा दर्जा: पुरुष ते महिलाएं दे बराबर दा दर्जा सुनिश्चित करने आस्तै गुरुएं दीक्षा, शिक्षा जां संगत (पवित्र संगति) ते पंगाट (इक साथ खाना) गतिविधियें च हिस्सा लैने दे मामलें च लिंगें च कोई भेद नेई कीता। महिमा प्रकाश सरूप दास भल्ला हुंदे मुजब गुरु अमर दास होरें महिलाएं आसेआ घूंघट दे इस्तेमाल च बेइज्जती कीती। उने जनानियां गी चलें च किश समुदायें दी निगरानी करने दा कम्म सौंपेआ ते सती दे रिवाज दे खिलाफ प्रचार कीता। सिक्ख इतिहास च केई महिलाएं दे नां दर्ज न, जि'यां माता गुजरी माई भगो, माता सुंदरी, रानी साहब कौर, रानी सदा कौर ते महारानी जिंद कौर, जिनेंगी अपने समें दी घटनाएं च महत्वपूर्ण भूमिका निभाई ही

शिक्षा : सिक्ख धर्म च शिक्षा गी बड़ा जरूरी मन्नेआ जंदा ऐ। एह कुसै बी दी सफलता दी कुंजी ऐ। एह व्यक्तिगत विकास दी प्रक्रिया ऐ ते एह गै कारण ऐ जे 3 गुरु ने मते सारे स्कूल स्थापित कीते। गुरु ग्रंथ साहब च आखदा ऐ,

“सब दिव्य ज्ञान ते चिंतन गुरु दे जरिए हासल होंदा ऐ” (गुरु ग्रंथ साहब, पृ.831)।

सारें लेई शिक्षा जरूरी ऐ ते हर इक गी बेहतरीन बनाने लेई कम्म करना होगा। 3 गुरु ने भेजे गए सिख मिशनरी च 52 जनानियां ही। 'सिख महिलाएं दी भूमिका ते स्थिति' च डा. मोहिन्दर कौर गिल लिखदे न जे “गुरु अमर दास गी यकीन हा जे कुसै बी शिक्षा गी उसलै तकर जड़ें नेई पाई सकदी जिसलै तकर ते जट्ट तकर ओह महिला लोकें आसेआ स्वीकार नेई कीती जंदा”।

कपड़े ते पाबंदियां: महिलाएं गी घूंघट नेई लाने दी लोड़ दे अलावा सिख धर्म ड्रेस कोड दे बारे च इक साधारण पर बड़ा जरूरी बयान दिंदा ऐ। एह गल्ल सारे सिक्खें पर लागू होंदी ऐ चाहे ओह लिंग दी परवाह नेई करदे। गुरु ग्रंथ साहब च आखदा ऐ,

“उन कपड़े गी पहिने थमां बचो जिंदे च शरीर असहज होंदा ऐ ते मन बुरे विचारें कन्नै भरोचे दा होंदा ऐ।” एसजीजीएस, पृष्ठ 16 ऐ

इस चाल्ली सिक्खें गी एहसास होग जे किस चाल्ली दे कपड़े दिमाग गी बुरे विचारें कन्नै भरदे न ते उनेंगी उंदे कोला बचना चाहिदा। सिख महिलाएं गी किरपन (तलवार) ते होरनें कन्नै अपने बचाव दी उम्मीद ऐ, एह महिलाएं आस्तै बेजोड़ ऐ कीजे इतिहास च एह पैह्ली बारी ऐ जे महिलाएं थमां अपने बचाव दी उम्मीद कीती जंदी ही ते उनेंगी शारीरिक सुरक्षा आस्तै पुरुषें पर निर्भर होने दी उम्मीद नेई ऐ।

SGGS Quotes: “धरती ते आसमान च, मैं कोई सेकंड नेई दिक्खदा। सारी जनानियां ते मर्दे च उंदी रोशनी चमकी दी ऐ। ” Sggs Page 223. जनानी तों मर्द पैदा होंदा है; जनानी दे अंदर आदमी गर्भवती होंदा है; जनानी नाल ओह सगाई हो जांदा है ते शादी कर लैदी है। नारी उस दा दोस्त बण जांदी है; जनानी दे जरिए आने वाली पीढ़ियां आंदीयां ने। जदों उसदी जनानी मरदी है तां ओह दूजी जनानी दी तलाश करदा है स्त्री गी ओह बन्नी जंदा ऐ तां उसी बुरा कीS आखना ऐ ?

दहेज दे बारे च: “हे मेरे रब, मेरा ब्याह दा तोहफा ते दहेज दे रूप च अपना नाम देओ।” श्री गुरु राम दास जी, पृष्ठ 78, पंक्ति 18 एसजीजीएस

पुरदाह दे अमल दे बारे च: “रहना, रहना, हे बहू - अपने चेहरे गी परदे कन्नै नेई ढकना। अंत च, इस कन्नै तुसेंगी आधा खोल बी नेई औग। तुंदे कोला पैह्ले आह्ला अपने चेहरे पर पर्दा लांदा हा।” ; परमात्मा दी स्तुति। -पृष्ठ 484, एसजीजीएस

जनानियां ते सचमुच सारें आत्माएं गी आध्यात्मिक जीवन जीने लेई सख्ती कन्नै प्रोत्साहित कीता जंदा हा: “आओ, मेरी प्यारी बहनें ते आध्यात्मिक साथी; मिगी अपने गले च नेड़में कन्नै गले लाओ। आओ इकट्ठे होई जाचे, ते साढ़े सर्वशक्तिमान पति प्रभु दी कहानियां सुनाचे।”-गुरु नानक , पृष्ठ 17, एसजीजीएस।

“मित्र, बाकी सारे पहनने सुख गी बर्बाद करदे न, अंगें गी जेहड़ा पहनना यातना ऐ, ते गंदी सोच कन्नै मन गी भरदा ऐ”-एसजीजीएस पृष्ठ 16

विजुअल हो

पगड़ी इक सिख दा अविभाज्य हिस्सा ऐ ते हमेशा रेहा ऐ। लगभग 1500 ई. ते सिक्ख धर्म दे संस्थापक गुरु नानक दे समें थमां सिक्ख पगड़ी पांदे आए न।

पगड़ी जां "पगरी" गी अक्सर "पग" जां "दस्तार" च घट्ट कीता जंदा ऐ, इक गै लेख आस्तै बक्ख-बक्ख बोलियें च बक्ख-बक्ख शब्द न। एह सारे शब्द उस कपड़े दा संदर्भ दिंदे न जेहड़ा पुरुष ते जनानी दोनों दे सिर गी ढकने आस्तै पहिने दे न। एह सिर दे पट्टी ऐ जिस च इक लम्मा दुपट्टे आह्ले कपड़े दा इक टुकड़ा सिर दे गोल च जख्म कीता जंदा ऐ जां कदें-कदें अंदरूनी "टोपी" जां पटका बी होंदा ऐ। भारत विच परंपरागत तौर ते पगड़ी सिर्फ समाज विच उच्ची हैसियत दे मरद ही पहनदे सन; निम्न दर्जे दे या निचली जाति दे मर्दे गी पगड़ी नेई पाने दी इजाजत ही।

हालांकि बिना कटे बालें गी रखना गुरु गोविंद सिंह ने आस्था दे पंज के या पंज लेखें च इक दे रूप च अनिवार्य कीता हा, पर 1469 च सिक्खी दी शुरूआत थमां गै एह सिक्ख धर्म कत्रै लंबे समें थमां गै गंभीरता कत्रै जुड़े दा ऐ। सिख धर्म दुनिया दा इकमात्र धर्म ऐ जिस च... जेहड़ी सभनें वयस्क पुरुषें आस्तै पगड़ी पाना लाजमी ऐ। पश्चिमी मुल्लखें च पगड़ी पाने आह्ले लोकें दा विशाल बहुमत सिक्ख ऐ। सिक्ख पगड़ी गी दस्तार बी आखदे न। 'दस्तार' इक फारसी शब्द ऐ। इसदा मतलब ऐ 'परमेसर दा हथ' जिसदा मतलब उदे आशीष दा मतलब ऐ।

सिक्ख अपनी कई ते विशिष्ट पगड़ी दे वास्ते मशहूर हन। परंपरागत तौर उप्पर पगड़ी इज्जत दा प्रतिनिधित्व करदी ऐ, ते लंबे समें थमां इक ऐसी चीज रेही ऐ जेहड़ी कुसै समें च सिर्फ कुलीनता आस्तै आरक्षित ही। भारत दे मुगल वर्चस्व दे दौरान सिर्फ मुसलमानें गी गै पगड़ी पाने दी इजाजत ही। सारे गैर मुसलमानें गी इक पहिने पर सख्त रोक लायी गई ही।

गुरु गोविंद सिंह होरें मुगलें दे इस उल्लंघन दी अवहेलना करदे होई अपने सारे सिक्खें गी पगड़ी पाने लेई आखेआ। एह उच्च नैतिक मानकें गी पन्छानदे होई पहिनेआ जाना हा जेहड़े उनेंगी अपने खालसा अनुयायियें आस्तै चार्ट कीते हे। ओह चाहन्दे हे जे उंदा खालसा अलग होऐ ते "दुनिया थमां बक्खरा खड़ोने" दा संकल्प होऐ। ओह चाहन्दे हे जे ओह उस बेजोड़ रस्ते पर चलन जेहड़ा सिक्ख गुरुएं आसेआ तय कीता गेदा हा। इस तर्हा इक पगड़ी वाला सिख हमेशा भीड़ विचों अलग खड़ा रेहा है, जिवें गुरु दा इरादा सी; कीजे ओह चाहन्दा हा जे उंदे 'संत-सैनिक' न सिर्फ आसानी कत्रै पछानने आह्ले होन, सगुआं आसानी कत्रै बी लब्धन।

जदों कोई सिख आदमी या जनानी पगड़ी पांदी है तां पगड़ी सिर्फ कपड़े दा पट्टी ही बंद हो जांदी है; कीजे सिक्ख दे सिर कत्रै इक गै होई जंदा ऐ। पगड़ी दे कत्रै-कत्रै सिक्खें आसेआ पहिने जाने आह्ले आस्था दे चार होर लेखें दा बी बेहद आध्यात्मिक ते लौकिक महत्व ऐ। जदके पगड़ी पहिने कत्रै जुड़े दे प्रतीकात्मकता मते सारे न — संप्रभुता, समर्पण, आत्मसम्मान, हिम्मत ते धर्मपरायणता, पर!, सिक्खें दा पगड़ी पाने दा मुख्क कारण एह दस्सना ऐ--अपना प्यार, आज्ञाकारिता ते संस्थापक आस्तै आदर खालसा गुरु गोबिंद सिंह।

उप्पर दित्ते गेदे हाइलाइट कीते गेदे शब्दें गी कुसै होर चीजै कन्नै बदलने दी लोड़ ऐ। 'कारण' हो सकदे ने।

"पगड़ी साढ़े आस्तै साढ़े गुरु दा तोहफा ऐ। एह ऐ जे अस किस चाल्ली अपने आप गी सिंह ते कौर दे तौर उप्पर ताज पांदि आं जेहड़े अपनी उच्ची चेतना आस्तै प्रतिबद्धता दे सिंहासन उप्पर बैठे दे न। पुरुषें ते जनानियें आस्तै एह प्रोजेक्टिव पछान राजसी, कृपा, ते विशिष्टता दा संदेश दिंदी ऐ।" .एह दूएँ गी संकेत ऐ जे अस अनंत दी छवि च रौहदे आं ते सारें दी सेवा करने आस्तै समर्पित आं पगड़ी पूरी करने दे अलावा कुसै होर चीजै दा प्रतिनिधित्व नेई करदी प्रतिबद्धता जदुं तुस अपनी पगड़ी बन्नी लैदे ओ तां तुस छह अरब लोकें च इक गै व्यक्ति दे रूप च बेखौफ खड़ोते दे ओ।

विनम्रता कुंजी सार अपने सफर च

विनम्रता सिक्ख धर्म दा इक महत्वपूर्ण पहलू ऐ। इसदे मुताबिक सिक्खें गी परमात्मा दे सामने नम्रता कत्रै झुकना पौंदा ऐ। विनम्रता या निमराता, पंजाबी च निकटता कत्रै जुड़े दे शब्द न। निमराता इक ऐसा गुण ऐ जिसदा गुरबानी च जोरदार प्रचार कीता जंदा ऐ। इस पंजाबी शब्द दा अनुवाद "नम्रता", "परोपकार" या "नम्रता" ऐ। कोई ऐसा व्यक्ति जिसदा दिमाग इस गल्ल कत्रै विचलित नेई होंदा जे ओह कुसै कोला बी बेहतर जां मता जरूरी ऐ।
समस्या क्षेत्र - उपर कोई सही वाक्य नेई

एह सारे मनुक्खें आस्तै पोशित करने आस्तै इक महत्वपूर्ण गुण ऐ ते एह इक सिक्ख दे दिमाग दा इक जरूरी हिस्सा ऐ ते एह गुण हर समें सिक्ख दे कत्रै-कत्रै होना लोड़चदा ऐ। सिक्ख शस्त्रागार च बाकी चार गुण न:

सच्चाई (सत), संतोष (संतोख), करुणा (दया) ते प्रेम(प्यार)।

एह पंज गुण सिक्ख आस्तै जरूरी न ते इन्हें गुणें गी संस्कारित करने ते उनेंगी अपने व्यक्तित्व दा हिस्सा बनाने आस्तै गुरबानी दा ध्यान ते पाठ करना उंदा फर्ज ऐ।

गुरबानी साहडे कोल की दस्सदी ऐ:

"नम्रता दा फल सहज शांति ते सुख ऐ। नम्रता कत्रै ओह परमात्मा, उत्कृष्टता दा खजाना, परमात्मा दा ध्यान करदे रौंहदे न। परमात्मा-चेतन प्राणी नम्रता च डुब्बी गेदा ऐ। जिसदे दिल गी दयालुता कत्रै स्थाई नम्रता कत्रै आशीर्वाद दिता गेदा ऐ। सिक्ख धर्म नम्रता गी भीख मंगने दे रूप च पेश करदे न।" देवता दे सामने कटोरा।"

गुरु नानक, सिक्ख धर्म दा पैहला गुरु:

"अपने दिमाग च प्यार ते नम्रता कत्रै सुनना ते विश्वास करना अपने आप गी नाम कत्रै साफ करो, अंदर दी गहराई च पवित्र तीर्थ पर।"- एसजीजीएस पृष्ठ 4।

"संतोष गी अपनी बालियां, नम्रता गी अपनी भीख मंगने दा कटोरा बनाओ, ते ध्यान गी अपनी शरीर उप्पर लाने आह्नी राखी बनाओ।"-एसजीजीएस पृष्ठ 6।

"नम्रता दे क्षेत्र च शब्द सुंदरता ऐ। अतुलनीय सुंदरता दे रूप उत्थें गै फैशन कीते गेदे न।" एसजीजीएस पेज 8।

"विनय, नम्रता औय सहज समझ भेयी सास औय ससुर हैं" -एसजीजीएस नृष्ठ 152।

अध्यात्म की ओर सफर

गुरु ग्रंथ साहब इक सनातन जीवित गुरु, सिख गुरु, हिन्दू ते मुस्लिम संत दी काव्य रचना ऐ। संकलन उंदे राएं परमात्मा आसेआ सारें मनुक्खें गी दित्ता गेदा वरदान ऐ। गुरु ग्रंथ साहब विच दर्शन किसे वी तरह दे अत्याचार दे बिना ईश्वरीय न्याय ते आधारित समाज दा है। जित्थें ग्रंथ हिंदू धर्म ते इस्लाम दे शास्त्रें गी स्वीकार करदा ऐ ते उंदा आदर करदा ऐ, उल्लें गै इसदा मतलब इनें कुसै बी धर्म कत्रे नैतिक मेल-मिलाप नेई ऐ। गुरु ग्रंथ साहब च महिलाएं गी पुरुषें दे बराबर भूमिका कत्रे बड़ा आदर दित्ता जंदा ऐ। महिलाएं दी आत्मा पुरुषें दे समान ऐ ते इस चाल्ली मुक्ति हासल करने दे बराबर मौके कत्रे अपनी आध्यात्मिकता दी खेती करने दा बराबर अधिकार ऐ। महिलाएं गी प्रमुख धार्मिक मंडली समेत सारे धार्मिक, सांस्कृतिक, सामाजिक, ते धर्मनिरपेक्ष गतिविधियें च हिस्सा लैई सकदा ऐ।

सिख धर्म बराबरी, समाजिक न्याय, इंसानियत दी सेवा, ते दुए धर्म आस्ते सहिष्णुता दी वकालत करदा ऐ। सिख धर्म दा जरूरी संदेश रोजमरा दे जीवन च करुणा, ईमानदारी, नम्रता ते उदारता दे आदर्शें दा अमल करदे होई हर सगें परमात्मा दी आध्यात्मिक भक्ति ते श्रद्धा ऐ। सिख धर्म दे त्रै मूल सिद्धांत न परमात्मा दा ध्यान ते याद करना, ईमानदार जीवन जीने आस्ते कम्म करना ते दुए कत्रे सांझा करना।

आत्मा आस्ते इस आध्यात्मिक यात्रा च जाने दा प्रयास करने आस्ते मती मती बधाइयां। अनुवाद कदें बी मूल दे नेड़े नेई होई सकदा, खास करियै जिसलै पूरा गुरु ग्रंथ साहब कविता च होंदा ऐ ते रूपक दे प्रयोग कत्रे कम्म बेहतरिन मुश्कल होई जंदा ऐ। दिव्य संदेश च हिन्दू & मुस्लिम पौराणिक कहानियां दा इस्तेमाल अक्सर प्रलाहद, हरनकाश, लक्ष्मी, ब्रह्मा बगैरा कीता जंदा ऐ कृपया इन्हें गी शाब्दिक रूप च नेई पढ़ो पर उंदे अंतर्निहित संदेश गी समझो। ध्यान इस गल्ल उप्पर ऐ के परमेसरे इक गै ऐ ते उंदे कन् ने मेल करना मनुख दे जीवन दा लक्ष्य ऐ।

एह कम्म बरें थमां केई स्वयंसेवकें आसेआ कीता गेदा ऐ, तां जे तुंदे कोल तुंदी भाशा च दिव्य संदेश पुज्जी सकै। जेकर तुंदे कोल कोई सुआल ऐ तां बेझिझक walnut@gmail.com पर ईमेल करो ते अस इस यात्रा च तुंदे कत्रे जुड़ना बड़ा पसंद करगे।